GIÒNG SÔNG THANH-THỦY

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

~~[illegible]~~

Khởi bút 26 tháng 11 năm 1960

~~CHƯƠNG I – An phố cũ. Qua nhà Phương rồi lại Thanh~~

~~CHƯƠNG II – Kể truyện yêu Thuỷ, Thuỷ chết rồi sang Tàu.~~

~~CHƯƠNG III – Ngọc ngồi trên gác thấy Nghệ.~~

~~Họp [illegible] – [illegible] Thanh – Gặp lại [illegible] giết Tứ Nghệ – Kể với Thanh [illegible]~~

~~Đi giết Nghệ [illegible] Thanh [illegible] – [illegible]~~

~~CHƯƠNG IV – Ngọc lại nhà Thanh [illegible] – Thanh [illegible] – Thanh kể [illegible] – Tiễn biệt.~~

~~CHƯƠNG V – Ngọc Tứ Nghệ đi Vân Sơn – Đến Vân Sơn – [illegible] Nam [illegible] giết [illegible] – Nam [illegible] nước cao [illegible] Ngọc ở lại~~

~~CHƯƠNG VI – Nước lụt – Nam [illegible] Ngọc Tứ Nghệ đi – Rốc [illegible] Thảo – Dưới bóng cây Ngọc nghĩ đến Thanh – Ngọc [illegible]~~

~~nói chuyện với Tứ.~~

~~CHƯƠNG VII – Thanh [illegible] – [illegible] Ngọc [illegible] – Câu thơ – Thăm Phương – Đau khổ [illegible]~~

~~CHƯƠNG VIII – Uống nước suối – Lấy cái xoong – Tới Ma Li Pô – Nghệ nói chuyện [illegible] với Ngọc – Rủ Tứ [illegible] – Tứ kể đời [illegible]~~

~~CHƯƠNG IX – [illegible] đi một ngày – [illegible] – Ngọc Nghệ [illegible]~~

từ 1 → 5 **CHƯƠNG I** An phố cũ – Ngọc qua nhà Phương (đan áo) rồi lại Thanh, lên gác nhìn qua khe hở thấy Nghệ. Thanh đoán Ngọc sẽ đi xa – Hoa lựu đẹp và giết người – Cái gương mày –

5 → 9 **CHƯƠNG II** Kể với Thanh đời sống ở quê nhà – Con rắn và Thuý Ngọc trao hồn – Thuỷ chết, rừng than yên lặng – Tha chuẩn pha rượu – Sang Vân Nam –

9 → 14 **CHƯƠNG III** Thanh quen Phương – Lãng Tứ báo, Ngọc ~~có~~ biết Lập về và có họp hội. Lập phải Ngọc đi với Tứ, Nghệ. Ngọc về nhà sửa soạn tưởng đi với Thanh Nghệ vui vẻ, hát nghêu ngao – Lập giao phó việc kín: giết Tứ Nghệ – Ngọc qua nhà Thanh – Thanh tỏ ý muốn đi cùng với Ngọc. Ngọc tỏ việc kín với Thanh, từ biệt Thanh – Lại Lập; Ngọc nhận ra người thì thầm với Thanh là Nghệ. Lập thách, Ngọc đảm bảo cho Thanh –

14 → 18 **CHƯƠNG IV** Đêm Ngọc lại canh gác Thanh: rước, khuông hầu – ~~Thanh [illegible] Ngọc~~ về ~~đời mình [illegible]~~ – Thanh kể đời mình cho Ngọc nghe – Thanh từ chối vào chi bộ của Ngọc – Hai người từ biệt nhau –

18 → 23 **CHƯƠNG V** Ngọc Tứ Nghệ đi Vân Sơn – Nam kể việc giết Đức – Nước lên cao – Nam nhìn Ngọc ngủ.

23 → 27 **CHƯƠNG VI** Nước lụt to – Nam tiễn ba người đi – ~~[illegible]~~ Rốc ớt Thảo – Nằm dưới bóng cây Ngọc nghĩ đến Thanh có cùng yêu – Tứ nói chuyện với Ngọc ở Tảng đá về sáng sớm –

27 → 31 **CHƯƠNG VII** Thanh được thả tự do – Lại thăm chỗ Ngọc trọ – Câu thơ – Thăm Phương – Thanh đau khổ – An ủi, khóc

31 → 35 (+37) **CHƯƠNG VIII** Uống nước suối – Câu thơ – Lấy cái xoong – Quán trọ người con gái quay đồng – Tới Ma Li Pô – Nghệ Tứ say thuốc phiện, kể đời mình cho Ngọc nghe.

35 → 40 **CHƯƠNG IX** Ở lại Ma Li Pô một ngày – Ngọc Nghệ vén nhau – Khai hội thảo luận.

40 → **CHƯƠNG X** Rời Ma Li Pô – Trời nắng – Hát và đi mau.

NHÂN - VẬT

VAI CHÍNH

NGỌC (nam) Một người giàu tình cảm, hay thương người, có tâm hồn thi sĩ. [illegible]. Cán bộ Việt quốc.

THANH (nữ) Lạ lùng. Hai con mắt đẹp, mơ mộng và sắc sảo. Giỏi. Cán Nữ cán bộ Việt minh. Tâm hồn hơi giống Ngọc.

LẬP (nam) Giỏi, điềm tĩnh, trung dũng = [illegible] thời ngoại bộ Việt Quốc. Tức T.3

PHƯỢNG (nữ) = Đẹp, hiền hậu nhưng tầm thường. Việt kiều ở Mông-Tự, em Hoạt cán bộ Việt Quốc. Yêu Ngọc.

TỨ (nam) Thân Việt-minh. Thiếu ăn. Thích tài kỷ. Để [illegible].

NGHỆ (nam) Một tay Việt cộng lợi hại. Froid sarcastique et ironique. Bị Ngọc giết.

Vai Phụ = Việt và Xuân (vợ) (nơi Ngọc ở trọ). Hoạt và Khuê (cha mẹ Phượng).

Chính (Hồng việc). Phấn (vợ) (em gái, [illegible] những cuộc). Năng, giỏi, thư ký văn phòng bộ Mông-Tự. Vương Đức (Việt cộng) giới những [illegible].

Thủy người yêu đầu tiên của Ngọc (chết vì lao). Lữ anh một Thủy.

Minh: giáo thông viên ở Mông-Tự, của Vạn Quốc. Hân cô tươi giúp việc ở [illegible]. Nam nữ y tá ở Vân Sơn [illegible].

DẪN TRUYỆN

Ngọc nhiều tình cảm, [illegible] yêu Thanh. Lúc đó tưởng Phượng đưa vào thế của Ngọc lập phái Q.D.Đ. đã từ biên giới về nước, được dường giết Tứ và Nghệ thân ái [illegible]. Thanh thân cộng nhưng không làm gì để che đỡ cho Tứ và Nghệ. [illegible] Dù sao, giống Ngọc vì mình tình việc [illegible] giết Tứ và Nghệ. [illegible] Bị đọc đường giữa Ngọc, Tứ, và Nghệ. Ngọc bị giết Tứ, Nghệ. [illegible] Ngọc trở về Mông-Tự gặp lại Phượng hãy [illegible], gặp Thanh với [illegible] để hạ thủ xong Tứ và Nghệ [illegible] Thanh (chưa đúng chỗ [illegible]).

Tất cả quy tụ ở Mông-Tự, giữa Ngọc Thanh và Phượng. Thanh và Ngọc không vui [illegible] ngăn giữa hai người mà chính 2 người không bị Việt. Ngọc xa dần Phượng [illegible] Phượng không [illegible] như Thanh.

Khi được tin Hà-giang mất về tay Việt cộng, Việt cộng [illegible] thanh về. Thanh nghĩ ý [illegible] với Ngọc. Ngọc [illegible] về Thanh, phải về miền về Hà-giang đã xét lại [illegible] đời giữa Ngọc và Thanh khi đã đọc đường; các quanh họ, nhà [illegible] Ngọc chỉ [illegible] đã giết Tứ và Nghệ. Thanh thì thôi [illegible] Việt minh [illegible] giết thì thế [illegible]. Nhưng Ngọc không giết mà lại yêu thương [illegible] Thanh-Thủy, bị tay Ngọc, Việt-quốc bị cộng [illegible] bắt. Thanh [illegible] che trở. Rồi một đêm Ngọc [illegible] thoát, sang đất Tàu, Ngọc sống [illegible] Thanh [illegible] theo [illegible] Quân Việt minh [illegible] đến [illegible] buồn sang. Ngọc bị thương. Ngọc [illegible] một quãng để bảo Thanh ẩn nấp, nhưng Thanh không [illegible] Ngọc vào chỗ khuất; [illegible] lúc ấy thì Thanh cũng bị Việt minh [illegible] phải [illegible] bắn sang. Thanh bị thương, nhưng cả 2 người [illegible] vào [illegible]. Hai người [illegible] và [illegible] yêu nhau.

Nếu [illegible] thì cả 2 [illegible] chết (nghĩa là [illegible] thì [illegible] từ vẫn). Nếu Việt-cộng không biết [illegible] người Việt minh [illegible] sang giết 2 người thì cả hai sẽ [illegible] cũng [illegible] chết thì chắc sẽ [illegible] Việt minh [illegible]. Hai nơi Việt cộng không [illegible] sang, mà 2 [illegible] chết thì [illegible] Tàu [illegible] chôn vào một huyệt. Hai người chờ sáng, không biết sống hay chết. Ngọc [illegible] nhìn nhau [illegible]. Câu truyện kết thúc ở chỗ không biết 2 người sống hay là chết. Nhưng [illegible] là 2 người sống sót cả hai.

26-11-60

đêm 3 giờ sáng

Margin notes: Ngọc giết Tứ, Nghệ (Ngọc). Ngọc về Hà-giang với Thanh. Ngọc một phái. cho Thanh. Rồi một đêm Ngọc.

NHẤT-LINH

TRONG TỰ LỰC VĂN ĐOÀN

GIÒNG SÔNG THANH-THỦY

TRUYỆN DÀI

La rivière ~~limpide~~ claire.　　河水清　　Limpid water river or Clear water river　　Clear river

Khai bút ngày 26 tháng 11 năm 1960

Bắt đầu viết 28-11-60. Viết xong 28-1-61

NL

Sắc long Thanh Ngọc hương Hồn mộng
Một thoáng mơ liền thoáng xuống trần...

28-10-1957.

Ý TRUYỆN

~~Không biết đâu là xấu tốt, mỗi con người có một "Kiếp"; khi đã bị cái "guồng máy" nó lôi kéo thì cứ phải tuần theo, làm theo, cưỡng lại và thoát khỏi là một sự rất khó khăn. Đối với phía bên này là tốt, đối với phía bên kia là xấu. Mỗi người đều có một "Kiếp" (Karma) ngấm ngầm trong bản thân mình; chính nó đó nó thúc đẩy mình đi vào một con đường mà chính mình tưởng là tự chọn lấy. Một khi đã đi vào con đường đó, vào một cái "guồng máy" thì chỉ có việc tuần theo, không mấy ai có thể thoát khỏi.~~

Vérité en deçà des Pyrénées, erreur au delà!

Pascal

Bên này dãy núi Pyrénées ~~bên này~~ là sự thực, bên kia là sai lầm.

[illegible]

Trời kia đã bắt làm người có Nhân...
...Đã mang lấy Nghiệp vào thân.

Nguyễn Du.

Y TRUYỆN

~~Mỗi người đều có một "Kiếp" (Karma); mọi hành động đều do những sức ngấm ngầm trong bản thân thúc đẩy. Cuộc đời mình đi vào con đường nào đều do ~~những~~ sức thúc đẩy mà mình không tự biết ~~đó~~ tuy mình vẫn tưởng chính mình tự chọn lấy. Khi đã đi vào con đường đó, mình bị một "guồng máy vô hình" lôi cuốn, khó lòng thoát khỏi, chỉ việc nối theo, không nhận định được đâu là xấu đâu là tốt, đâu là sự thực đâu là sai lầm.~~

N.L

10-1-61

5 giờ sáng

Khi cũ kể ngàn sau năm đọc sách
Lại mơ lời quá giọc ai mơ.

Vũ Hoàng Chương.

46 tg PHẦN THỨ NHẤT

→ 5 **CHƯƠNG I** — Ấu phố cũ – Ngọc qua nhà Phương rồi lại Thanh. Lên gác nhìn qua khe hở thấy Nghệ. Thanh đoán Ngọc sẽ đi về biên giới. Hoa lựu đẹp. Thanh bảo Ngọc có từng giết người. Thanh nói về cái "gương mặt"

→ 9 **CHƯƠNG II** (4 tg ½) — Ngọc kể với Thanh đời sống ở quê nhà – Con rắn vàng. Thủy Ngọc trao hôn. Thủy chết, nàng tuổi còn trẻ lắm. Từ đó, kể kín việc làm cho Ngọc. Ngọc bắt gặp Chuân pha nước lã vào rượu. Thăm mộ Thủy. Ngọc sang Vân Nam –

→ 14 **CHƯƠNG III** (5 tg) — Thanh ghen với Phương. Lãng đến bảo Ngọc biết là Lập ở Côn Minh về và có hỏi khu rừng Mường Tè. Lập phái Ngọc đi với Tư Nghệ – Ngọc về nhà sửa soạn, tưởng được đi với Thanh, hết nghiện ngập. Lập giao phó việc kín: giết Tư Nghệ. Ngọc qua nhà Thanh – Thanh tỏ ý muốn cùng đi với ~~Thanh~~ Ngọc. Ngọc tỏ việc kín với Thanh, tư biết Thanh. Lại Lập, nhận ra người thứ thầm với Thanh là Nghệ – ~~Ngọc~~ Lập tránh – Ngọc bảo tâm cho Thanh.

→ 18 **CHƯƠNG IV** (3 tg ½) — Đêm Ngọc lại canh gác Thanh: lạp sương, rượu, thường hàn. Thanh kể đời mình cho Ngọc nghe. Thanh từ chối vào chỗ bỏ của Ngọc – Hai người từ biệt nhau.

18 → 23 **CHƯƠNG V** — Ngọc, Tư, Nghệ đi Vân Sơn – Nam kể việc giết viên công Vương Đức. Nước lên cao. Nam nhìn Ngọc ngủ.

23 → 27 **CHƯƠNG VI** (5 tg / 4 tg) — Nước lút tả. Nam tiễn 3 người đi – Đường rừng thảo. Nam đứng trông Ngọc nghĩ đến Thanh, tới chỗ ngủ họ Tư nói chuyện với Ngọc ~~[illegible]~~ ở tay đã về sống sót –

→ 31 **CHƯƠNG VII** — Thanh đuổi theo tận đó. Lại thăm chỗ Ngọc ở – Cần Thơ. Thăm Phương. Thanh đau khổ, ăn lựu, khóc.

→ 35 (+37) **CHƯƠNG VIII** (4 tg) — Uống nước suối – Đồi cây thưa – Lấy củi sương. Quán ~~[illegible]~~ cơm người con gái quê Đông. Tới Malipố. Nghệ khuyên Ngọc. Tư say thuốc phiện, kể đời mình cho Ngọc nghe.

→ 40 **CHƯƠNG IX** — Ở lại Malipo một ngày – Ngọc Nghệ vờ nhau – Khai hội thảo luận.

→ 46 **CHƯƠNG X** (4 tg / 6 tg) — Rời Malipo. Tới nay. Hát và đi mau. Nghệ ngồi – Đến chỗ hẹn thì Nghệ – Uống cà phê – Đường suối bỏ thuốc độc. Nghệ và ~~[illegible]~~ Tư uống cà phê. Khó và chỗ vách núi đá – Cứ quần áo – Thấy đẹp ở khắp nơi: nhớ Thanh, nhớ Ngọc ở quê – Ngọc về Malipố. Ông Bố.

30 tg PHẦN THỨ HAI

→ 52 **CHƯƠNG I** (6 tg) — Ngọc về Vân Sơn – Bàn tay Nam thoại ra ngoài màn. Về Mông Tự ngủ ở nhà Thanh. Dậy buổi sáng lạ. Ăn sáng. Ăn phở cũ. Về nhà Xuân. Gặp Lập. Tiễn Lập đi Khai-Viễn –

→ 55 **CHƯƠNG II** (3 tg) — Ngọc lại thăm Phương, lấy áo ở Thanh ghen – Thanh Ngọc bàn chuyện đi Côn Minh: Đà Sơn pha ma vương –

→ 57 **CHƯƠNG III** (2 tg ½) — Mông Tự đi Pi bi chai. Ánh nắng trong mắt – Uống cà phê nhà bà Hoả – Ngủ ở nhà Viễn, Đi Côn Minh – Ga Bô-Si – Tới ga, chi tiết kỹ – Tới Côn Minh

→ 62 **CHƯƠNG IV** — Đi vườn Đào – Thanh kể đời mình mà không ngượng – [illegible]. Lạc Đào Nguyên – Tưởng tượng như lạc Đào Nguyên thật.

→ 65 **CHƯƠNG V** — Thanh báo cáo với Quân. Kiệt sức rồi – Thanh Ngọc đi chùa Cá. Ăn về sông – Hỏi về tin. Xem cá vàng – Lên lầu uống nước chè – Thợ thổi kèn – Quân ~~[illegible]~~ phiên tranh.

5 → 68 **CHƯƠNG VI** — Trở về Côn Minh – Tướng gặp Thanh ở giường Tàu – Thanh đòn đến ở nhà Trọng.

8 → 72 **CHƯƠNG VII** — Đi Si San. Hải hoa đẹp – Chùa Vùng Hy Chi. Nhớ truyện Vương Đế. Lan can, Thanh đứng ngủ, Ngọc tới. Thêm thai biết Thanh trần thế. Biết Ngọc giữ mình – Tổ quan lâu. Hoa nở, lá trúc – Cyanure de Potassium để giết Ngọc thuốc hết –

→ 76 **CHƯƠNG VIII** — Thanh quét nhà – Đi chơi hồ. Nhà ma. Ngâm thơ. Gợi lòng ghen của ~~[illegible]~~ Thanh – Phố ních bích – Bàn tiệc cỗ – Kiệu. ~~[illegible]~~. Fitthle-Marx – Giặt quần áo – Đồ sộ –

Ngọc [illegible]

32 tg PHẦN THỨ BA

→ 81 **CHƯƠNG I** — Nhật đảo chính. Thanh muốn về nước, Ngọc không cho. Vo gạo. Đèn dầu. Phát [illegible]. Ngọc về. ~~[illegible]~~ –

→ 84 **CHƯƠNG II** — Thanh Ngọc thức suốt đêm, ngủ cả phố. Dân vàng mua lại nhà. Thanh đi xin về tính thuốc Ngọc. Ngọc rửa mặt, hết thảy quê mình. Đoàn Tài kéo ở Thủy Khánh về. Hôn gối, đón vàng. Buồn Nguyễn Tư. Nhật đầu hàng. Đốt pháo mừng – Thanh khóc. Đi trong Tàu. Can pháy. Vật lộn đường [illegible]. Ngồi ở ghế đá. Hoa mất cả vào quên về.

→ 87 **CHƯƠNG III** — Tuyên ngôn [illegible]. Bố Tây, tôi tâm! Thanh lên rang – Về đây Tư gặp Phúc với [illegible]. Tư Chai.

18 → 90 **CHƯƠNG IV** — Về Mông Tự Ngọc lại thăm Phương. Giữ tay. Đứng ngoài vườn Ngọc tả với giữa Phương. [illegible] không đến nhà Phương và Thanh. Đưa cho Phương [illegible] lại về. Thanh nói đã nói. Ngọc nói [illegible] Phương, [illegible]. Quay [illegible] – đi [illegible] – lại [illegible] mặt – Họp [illegible] – Thanh [illegible] đi. [illegible] Ngọc [illegible]. Ngọc [illegible] thăm Phương. [illegible] (chết [illegible]) Tàu [illegible] Thanh [illegible]. [illegible] Thanh [illegible]. [illegible] – Ngọc [illegible] – Thanh [illegible] Ngọc [illegible] –

91 → 93 **CHƯƠNG V** — Thanh [illegible] – Thanh [illegible] Ngọc – [illegible]. Ngọc [illegible] ~~Thanh~~ [illegible] Thanh. [illegible] – [illegible] – [illegible]. [illegible] Thanh –

93 → 98 **CHƯƠNG VI** — Thanh Ngọc đi vào [illegible]. Ngọc [illegible] Thanh. Ngọc [illegible] – Nhà [illegible]. Qua [illegible], [illegible] tay [illegible] Thanh – Thanh đọc [illegible] Nam. [illegible], Ngọc nói [illegible] giết Thanh. [illegible]. Vợ [illegible] cà phê. Khóc. Ngọc Nam [illegible] nhau. [illegible]. Nam [illegible]

98 → 102 **CHƯƠNG VII** — Nam tiễn Thanh Ngọc. Nhảy [illegible] Trường. Lên [illegible] thảo. Muộn [illegible]. Ngọc [illegible]. Ăn dưa chuột. [illegible] khăn. Thở phì phò [illegible] – Bọc [illegible] giấy cặp [illegible]. Qua [illegible], [illegible] – [illegible] ở suối. Ngọc [illegible] Thanh [illegible]. [illegible] Kiều. Trình [illegible] Thanh. Nghiêng nước. [illegible]. Hai vợ ~~[illegible]~~ chồng [illegible].

→ 105 **CHƯƠNG VIII** — Tới Ma [illegible]. Hai [illegible] A [illegible]! Đứa [illegible] giết Tư Nghệ. Anh giết tôi đi.

05 → 109 **CHƯƠNG IX** — Nhà quê bà, hết yêu – Qua cầu sắt sang Thanh Thủy. Vợ nhìn lòng đứng đó thở. Đi [illegible] về. Ngọc tới nhà [illegible]. Thanh gặp [illegible] – [illegible] – [illegible] Thanh đi [illegible] cho Ngọc biết [illegible] biên – Qua [illegible] – Sáng [illegible]. Chạy lại [illegible] – [illegible] ngủ chờ chết – Ngâm thơ – Sáng. [illegible]. Lại [illegible].

NHÂN VẬT

1 **NGỌC** (nam). Một người giàu cảm tình, nhân đạo, có tâm hồn đẹp, thi sĩ. Cán bộ liên lạc của Việt Quốc.

2 **THANH** (nữ) Lạ lùng. Hay khôi hài & (tinh nghịch) Hai con mắt đẹp, mơ màng nhưng sắc sảo. Nữ cán bộ bất đắc dĩ của Việt Minh

3 **LẬP** tức (T.3) (nam) Giỏi, điềm tĩnh, được lòng mất cả anh em. Tâm hồn hơi giống Ngọc. Trung úy ủy viên của ~~Hải ngoại bộ của Việt Quốc~~ Hải ngoại bộ. Giữ việc tổ chức liên lạc và liên lạc với quốc nội. ~~Hải ngoại bộ Việt Quốc~~.

4 **TƯỜNG** (nam) Trung úy ủy viên. Giữ việc Ngoại giao. Lý thuyết gia của Việt Quốc.

5 **TỪ** (nam) Thân Việt Minh. Thích ăn. Thích ích kỷ. Quốc gia nhưng vì truyện ức trong gia đình nên bị Việt minh tuyên truyền gia nhập hàng ngũ để sen vào nội bộ Việt Quốc. Dễ cảm động, yêu vợ.

6 **NGHỆ** (nam) Một tay Việt. Cộng lợi hại. Lạnh lùng. Ít khi cười. Mỉa mai. Sen vào được Việt Quốc để dò la, dùng tay Pháp để phá vỡ các tổ chức ở trong nước của Việt Quốc.

7 **PHƯỢNG** (nữ) Đẹp, hiền hậu nhưng tầm thường. Việt kiều ở Mông Tự. Em Hoạt cán bộ Việt Quốc. Yêu Ngọc

8 **VIỆT** (nam) Cán bộ kinh tài Việt Quốc nhưng nhà rất nghèo. (Ngọc ở trọ nhà Việt)

9 **XUÂN** (nữ) Vợ của Việt. Yêu Ngọc như em.

10 **HOẠT** (nam) Anh của Phượng.

11 **KHUÊ** (nữ)

12 **THÚY** (nữ) Người yêu đầu tiên của Ngọc. Chết vì lao

13 **LÊ** (nam) Anh Thúy. Cán bộ đặc nguời sang Tàu của Việt Quốc.

14 **MINH** (nam) Giao thông viên của Việt Quốc ở Mông Tự

15 **TÍNH** (nam) Công tác trạm trưởng ở Ma Li Pồ

16 **HẤN** (nam) Giúp việc, công tác trạm Ma Li Pồ. Ông Bố.

17 **NĂM** (nữ) Nữ y tá ở Tiên Sơn.

18 **VƯƠNG ĐỨC** (nam) Việt cộng lợi hại bị Nam thủ tiêu

19 **LÃNG** (nam) Thư ký khu đảng bộ Việt Quốc ở Mông Tự.

20 **CHÍNH** (nam) Cán bộ Việt Quốc về chiếm Hà Giang. Mã Gái.

21 **PHẤN** (nam) Cương quyết, trung thành nhưng nông cạn. Đại biểu Hải ngoại bộ ở Hà Giang.

22. **ĐỈNH** (nam) Chủ [illegible] Pá Sả.

23 **THOA** (nữ) Vợ Đỉnh.

24 **TỈNH** (nam) ở [illegible] trai, thợ máy, sống yên ổn.

25 **Vợ Tỉnh** (nữ) Lam lũ nhưng [illegible] thanh.

Vân Sơn – Ma Li Pồ | Ăn cơm trưa ở Sìn Tchang. Ngủ ở Tchang-Toùn-Kéou
60 km | Ăn cơm trưa ở ~~[illegible]~~ Nicou-yang. Khỏi Toong Kou ko Ngai thì tới biên giới nhìn về phía Quản Bạ

Ma Li Pồ – Thanh Thủy: Đường tốt: Ăn trưa ở Bìn Bao Ka qua Bắc Bao
30 km | Đường xấu: Ăn trưa ở Lao Mau Ngan, rồi xuống dốc qua Man Hai về làng [illegible].

Từ Thanh Thủy về Hà Giang 20 km.
Tới Lang-Seou thì hỏi đường quay lại về Loong 6 km.

[illegible]

102

DÀN TRUYỆN

năm 1944

PHẦN THỨ I

Truyện bắt đầu ở Mông Tự. Ngọc tưởng mình yêu Phương nhưng bị Thanh quyến rũ, yêu Thanh mà không tự biết. Ngọc trước lập phải về nước, dọc đường phải giết Nghệ và Tú cán bộ Việt-Minh len lỏi vào hàng ngũ Việt Quốc đã lâu, muốn dựa vào thế lực của Việt Quốc để về nước, dùng pháp phá hoại hệ thống tổ chức của Việt Quốc. Thanh thân Việt Minh biết Ngọc có nhiệm vụ giết Tú Nghệ nhưng không báo cho Nghệ Tú biết. Tả cuộc sống ở dọc đường từ Văn Sơn đến qua Ma Li Pổ giữa Ngọc, Tú và Nghệ. Ngọc giết được Tú và Nghệ trước khi Nghệ ra tay thủ tiêu Ngọc.

PHẦN THỨ II

Ngọc trở về Mông Tự - Tả quãng đời giữa Ngọc, Phương và Thanh - Ngọc không nói với Thanh một lời nhưng chính hai người yêu nhau. Ngọc xa dần Phương vì Phương không có gì đặc biệt như Thanh. Tả cuộc đời Côn Minh = Hồ Tây Sơn - Tả quán lầu - Vườn đào v...v....

PHẦN THỨ BA

Sau có tin Hà Giang chiến khu Việt Quốc được bí mật về tay Việt-Minh. Việt Minh ra lệnh báo Thanh về - Thanh ngỏ ý với Ngọc - Ngọc về Hà Giang với Thanh một phần vì muốn cùng đi với Thanh, một phần muốn dựa vào sự che chở của Thanh để về dò xét tình hình và tìm cách đưa các cán bộ ở biên giới sang Tàu.

Tả cuộc đời giữa Thanh và Ngọc khi đi dọc đường: các quán trọ, suối chảy đèo cây thảo, nhà mèo ở trên núi cao, biệt lập xa hẳn "gương mây" - Ngọc chỉ cho Thanh biết chỗ dấu thủ tiêu Tú Nghệ. Thanh thú thực với Ngọc mình là Việt-Minh, Ngọc có giết thì cứ giết đi, ngực có đợi Ngọc bóp; nhưng Ngọc không giết mà lại yêu thêm vì đã hiểu rõ lòng Thanh.

Về tới Thanh Thủy, tỏ tầng Ngọc là Việt Quốc bị Việt cộng định bắt. Thanh có che chở, tìm cách hoãn binh. Rồi một đêm thầy trò Ngọc trốn qua sông sang đất Tàu; Thanh cũng trốn theo - Quân Việt Minh bên bờ sông bắn sang - Ngọc bị thương; chàng cố chạy một quãng để bảo Thanh ẩn núp, nhưng Thanh không ẩn. Ngọc không đủ sức đi nữa, nàng đỡ người chàng đi tìm chỗ khuất; trong lúc đó thì Thanh cũng bị Việt Minh cho là phản bội bắn sang. Thanh bị thương nhưng cả hai người còn đủ sức để lần nhau tìm được chỗ khuất.

Hai người nằm một chỗ và cho là có thể chết; lúc đó mới âu yếm nhìn nhau và ngỏ lời yêu nhau từ lâu. Hai người đã định nếu một người chết thì người kia cũng tự vẫn chết theo. Nếu Việt Minh không kể đến biên giới cứ vượt sang giết thì hai người sẽ cùng chống cự đến cuối cùng; có chết tất sẽ được Việt Minh đem về qua sông và chắc chắn là sẽ được chôn một huyệt. Nếu Việt cộng không dám vượt biên giới mà nếu hai người cùng chết vì vết thương thì chắc thế nào quân Tàu cũng chỉ đào một huyệt để cùng chôn hai người.

Hai người chờ sáng, không biết sống hay chết - Ngỏ lời yêu và nhìn nhau = tình thiêng liêng. Có chết cũng không sợ nữa -

Câu truyện kết thúc ở chỗ không biết hai người sống hay chết, nhưng hơi để lộ là hai người đều sống sót cả hai. Nắng đẹp và trời cao rộng. Ngọc bị thương ở đùi, Thanh ở cạnh sườn. Thanh nói: - Bị ở tim hay ở cạnh sườn thì không chết đâu! Ngọc: - Bị ở tim mới chết? Thanh đáp: - Bị ở tim. Nhìn nhau và cùng mỉm cười = nụ cười, lại chui vào gương mây.

26-11-60

3 giờ sáng.

GIÒNG SÔNG ① THANH-THỦY

[illegible]

PHẦN THỨ NHẤT

Chương I (4 tr)

① 28-11-60 2 giờ sáng

Ngọc tiến về phía mấy hàng cà phê của Thanh, trong người thấy lành lạnh hơn mọi hôm mỗi lần đi qua các ngã tư phố có gió từ xa thoảng lại. Chàng mỉm cười vẩn vơ và tự nhiên thấy lòng sung sướng đón lấy một cách khoan khoái những cơn gió bắt đầu trở lạnh từ ở ngoài cánh đồng thổi lướt qua các đường phố chật hẹp của thành phố Mông Tự. Ngay hôm trước chiếc áo da Mỹ đắt tiền, do một người bạn ở Côn Minh biếu để chàng mặc phòng lạnh và nhất là để diện với các người quen thuộc, chàng đã bán được một giá rất hời cho một người Trung Hoa. Đấy là lần đầu tiên chàng có một số tiền khá lớn từ khi hai năm trước chàng rời bỏ nước Việt Nam đi sang tỉnh Vân Nam cùng với các anh em khác sống một cuộc đời cách mệnh nghèo khổ, những bữa cơm [illegible] mong mỏi có ngày trở về nước để giải thoát dân tộc khỏi ách đô-hộ của người Pháp.

Lòng tuy vui vì được sống một đời khác thường ở Côn Minh, Khai Viễn, Mông Tự, một cuộc đời đầy nguy hiểm, nhất là những lúc bị truy lập, một [illegible] của Chủ-tịch Hội người Việt Nam [illegible] về các "cụ lục trạm" đặt rải rác ở biên giới Hoa Việt, nhưng lúc nào chàng cũng thèm ăn những thức ngon vì địa vị cách mệnh, vì sự thiếu thốn về tài chính mà đảng chỉ cho phép chàng ăn cơm với một ít rau hoặc một ít "tàu xì" kho thật mặn, hoặc có khi chỉ ăn cơm hẩm với muối ớt chấm đấm.

② 29-11 3 g sáng gần 1 tg.

Chàng nhớ lại cái thú đêm hôm trước, đến Cửa Tây, ngồi xuống cái ghế gỗ thấp một hiệu ăn; hai tay chàng đỡ lấy một bát phở thịt cừu bốc hơi nghi ngút dưới ánh các ngọn đèn dầu. Ngọc vẫn thích nhất phở cừu và lại lúc thèm ăn thì thức gì cũng thấy ngon. Người [illegible] phong phanh có chiếc áo sơ mi mỏng [illegible] vì chiếc blouson đã bán. Quanh chàng chỉ toàn người Tàu ngồi chồng ăn xì xụp không để ý gì [illegible]; chàng đưa bát phở cừu lên, và húp một hơi rồi ngồi lại nghe ngóng cái thú ăn ngon và đón lấy những cơn gió lạnh ban đêm thổi mạnh từ phía bắc tới. Ăn xong bát phở, thấy còn đói và ngon miệng, Ngọc gọi thêm một bát "qua cầu mễ phấn". Tuy bát nước dùng không bốc khói vì mặt nước có nhiều mỡ, nhưng rất nóng, chàng không thể lấy tay cầm lên được đành phải đặt nó lên cái bàn [illegible] của nhà hàng. Chàng không ăn theo cách cho dần bún ở cái bát bên cạnh sang bát nước dùng đúng lối "bún cầu" [illegible] bát nọ sang bát kia như mọi người Tàu; chàng đổ cả bát bún lạnh sang bát nước dùng rồi và húa một hơi vừa ăn vừa ngậm [illegible] chất ngọt béo nước dùng, [illegible] gân luộn, có thứ ngọt dịu mà từ lâu lắm chàng chưa được hưởng. Tuy đã ăn bát phở cừu và "qua cầu mễ phấn" nhưng vì người chàng thiếu chất bổ đã lâu năm không có thể no quá [illegible] và người chàng cũng không như đói gió lạnh nữa. Ngọc ngỡ bắt chước người Tàu, vỗ vào bụng mấy cái, rồi thiu thiu ngủ về nhà, tìm chỗ ngọa [illegible] gió lạnh. Chàng thấy có bề [illegible] bé [illegible] gió

6

chàng chưa trông được ăn ngon như thế mà lại nghĩ tưởng như là một người xứng mình chẳng không có quyền nghĩ tới việc ăn ngon sung sướng như nhà tu hành phải lấy sự khổ hạnh làm vui. Dẫu sao chàng cũng "hà" một tiếng khoan khoái và nói nhỏ:

– Mai kia có chết về phần ăn thì cũng hả cái dạ dày!

Đêm ấy, chàng tới qua nhà Hoạt viết tùng chỉ, thì Phượng em gái Hoạt ngồi dưới ngọn đèn [illegible] như đợi chàng. Phượng bỏ rơi cái áo đang đan dở và ngửng lên nhìn Ngọc. Hai con mắt của Phượng sáng hẳn lên và long lanh dưới ánh đèn. Phượng nhìn chàng một cách đầy tình tứ:

– Anh đi đâu về thế. Anh chị em đi ăn tiệc đám cưới cần, có lẽ khuya lắm mới về. [illegible] Mọi thứ sao [illegible] thế.

Ngọc ngồi xuống cạnh chỗ Phượng đan và nhìn ngắm Phượng. Sau một lúc yên lặng suy nghĩ chàng hỏi:

– Cô đan gì thế?

– Em đương đan chiếc áo len. Trông áo chiếc thành khó khăn được lắm quá. Em phải nhờ một người bạn ở tận Cửa Mạch mới mua được thứ len tốt này. Anh trông màu len này có ưng ý không.

Bỗng nàng sửng sốt nhìn vào người Ngọc.

– Kìa, sao trời lạnh mà anh lại chỉ mặc áo sơ mi trần. Cái áo da mỹ của anh đâu?

Ngọc mỉm cười:

– Tôi đã bán nó đi rồi. Được một số tiền khá nhiều.

– Đời nhà ai bắt đầu mùa rét [illegible] lại đi bán áo rét. Anh lạ quá. Em chịu những người như các anh thôi.

Rồi nàng đứng lên lại cầm Ngọc giơ một mảnh len màu đỏ cho chàng xem:

– Anh có ưng màu len này không?

Phượng vừa nói vừa ướm thử vào ngực Ngọc rồi thốt lên:

– Màu này hợp với nước da anh quá… Anh cũng có chịu rét mấy hôm vậy, em cố đan kịp xong, đan đêm đan ngày… em đan quen lắm không bao giờ mỏi tay cả, sao anh lại có vẻ như không tin em thế?

Phượng nói luôn một hồi, tay vẫn không quên thoăn thoắt cử động hai cái que đan.

③ Sáng 30-11 4 giờ sáng [illegible] 30-11 9,30 sáng

Ngọc đã hiểu là Phượng định biếu mình chiếc áo len nhưng ngượng không nói hẳn ra.

Chàng làm thinh và cầu mà chẳng chú ý tới một lời của Phượng nói với chàng những hai vợ chồng Hoạt đi ăn cơm khách khuya lắm mới về. Chàng biết Phượng để giữ chàng từ lâu và săn sóc chàng từ thế mỗi khi chàng đi khai vườn, coi như một người [illegible] tới rồi. Ngọc cũng tự đã lòng yêu Phượng vì Phượng có một vẻ đẹp đơn hậu, dịu dàng.

Chàng nói:

– Màu ấy lên người có vẻ hợp với tôi lắm. Cô đan tôi mặc lại.

Chàng cầm lấy mảnh len đưa gió và vô tình chạm vào tay Phượng. Chàng thú miếng len ra gần ánh đèn nến để xem cho kỹ. Rồi chàng ngẩng lên bất chợt đặt miếng len lên trên ngực Phượng lại bảo và làm cũng chiếc áo cách lụa mỏng. Chàng ngửng lên và lại ngắm nét mặt Phượng với hai con mắt long lanh dưới ánh ngọn nến và má đang hết sáng vì sung sướng. Chàng nhớ lại câu nói của hai vợ chồng Hoạt đi vắng, nhà chỉ có mình Phượng ở nhà chàng nói không nghĩ ngợi:

– Cô đan xong cái này cô cho tôi vì quá thể mua lạnh tới nơi mà tôi lại chót dại bán áo đi rồi.

Phượng cúi mặt đáp:

– Vâng, để em cố đan thật nhanh cho xong. Chiếc đó sao hôm nữa thì xong. Để em lấy thước đo tay anh. Thôi [illegible] chẳng cần đo, em đã cứ vừa đo đúng một chiếc, [illegible] nữa. Sáng hôm thứ ba, [illegible] thứ ba em gói cẩn thận đi anh đến [illegible] đi anh và cả [illegible] nhau một cái gói anh đã tìm sẵn để… hay thứ này tiện hơn, hôm thứ 3 anh đợi em ở đầu phố [illegible] lúc 8 giờ sáng; em đi chợ rồi đưa anh, như vậy anh chị Hoạt không nghi ngờ gì cả.

Mặt em giờ tự mình sợ hãi qua ngọt cười tắt ngọn nến, Ngọc choàng ra đứng kín

mở sổ lại. Lúc quay vào, chàng nghĩ giá ngay lúc đó chàng đến lấy khoảng mà hôn lên má, chắc phòng sẽ thoát. [illegible] và 7 hai người sẽ thành vợ chồng, nhưng thì nhiều có thứ gì ngăn chàng lại. Chàng nói:

– Thôi bà đúng 8 giờ tôi đợi ở đầu phố. Bây giờ phải chịu lạnh đợi thế luôn đó vậy. Thế chào cô tôi về. Đêm nay chắc thế nào chàng nằm mơ thấy được nghe áo đẹp của tiên nữ ban cho.

– Anh nhớ đúng hẹn cho. Em mong đấy.

Phòng [illegible] mở cửa với dáng thẹn vào thành cửa nhà theo Ngọc đi khuất vào trong tối. Nàng mỉm cười, để lộ hai ngấn cổ mà Ngọc vừa muốn thể mừng lên và mình cười.

Sáng hôm sau Ngọc thức dậy muộn. Biết là đêm không mơ thấy tiên nào ban áo cho mình, chàng ngủ đi ngủ một giấc ngon lành không mộng mị, một giấc ngủ ngon như bát phở của ăn trong gió lạnh ban đêm hôm trước.

Tám giờ sáng chàng mới mặc xong quần áo và bước chân chàng tự nhiên tiến về phía của hàng cà-phê ngon ở bằng của Thanh. Lúc bước vào của hàng không có một người khách nào. Chàng gọi giọng đùa:

– Cô chủ hàng đâu mà biết tăm tích. Sao tám giờ sáng còn ngủ sao?

Một tiếng nói thanh thanh từ trên gác gọi vọng xuống:

– Nghe như tiếng anh Ngọc. Sáng nay tôi không bán chịu đâu. Anh có tiền thì ngay, tôi mới xuống, nếu không, mời anh đi nơi khác. Mà anh còn nợ tôi bốn cốc cà phê. Anh đợi đấy tôi xuống đòi nợ, nếu không có tiền thì tôi lột áo.

Ngọc ngửng lên nhìn sàn gác gỗ hở khe, nghiêng người đi với vàng mà Thanh:

– Có mỗi chiếc áo đã mặc đi đám thì đã bán hôm qua rồi. Còn áo đâu để cô lột nhưng tiền thì vô số.

Thực ra Ngọc không biết Thanh người ở đâu, làm gì và tại sao lại đến đứng ra mở một hiệu cà phê; tuy cà phê rất ngon nhưng khách hàng lại rất vắng. Chàng cũng biết chắc Thanh không phải là người [illegible] Quốc đàn đúng phải về với chàng để hỏi lắp vào việc ấy. Chàng thấy đời Thanh có điều gì bí ẩn, nhưng vì cà phê của nàng ngon nhất Hà-nội và Thanh lại săn sóc và có cảm tình đặc biệt đối với chàng, nên chàng thường hay lại vàng của hiệu [illegible] có khi ngồi hàng giờ để nói truyện với Thanh. Chàng thấy Thanh có đôi mắt đẹp và sắc sảo, ăn nói rất có duyên, những ý nghĩ mà nàng rất hợp với chàng; Thanh với nói hay về biết cả truyện gì cũng tỏ ra thành thạo; giữa chàng và Thanh có ngăn một thứ gì mà chàng chưa nhận ra rõ.

Thanh bước xuống cầu thang hỏi Ngọc:

– Thanh giờ mới có à anh?

– Thì cô cứ tùng [illegible] cười một [illegible] là hết.

Thanh vào [illegible] pha cà phê, có vẻ vội vã. Khi đem ra hai cốc cà phê phin, Thanh nói với Ngọc:

– Mời anh lên trên gác uống. Tôi cũng uống với anh cho vui.

Ngọc không hiểu vì cớ gì cũng [illegible] theo Thanh lên gác. Loang loáng vàng [illegible] ở ngay cạnh cửa sổ có một cái bàn [illegible] rất xinh với hai cái ghế bành mây đối diện ngồi thật thoải mái. Cửa sổ lại mở ra phía cuối đồng [illegible] hàng cây [illegible] thẳng tắp [illegible] về phía mặt trời mọc. Chàng ngồi xuống ghế đối diện với Thanh và định cất tiếng nói những truyện vàng gió với Thanh như những khi vắng khách. Trái với mọi lần, Thanh lộ dáng không muốn truyện. Nàng hình như băn khoăn biết rất điều gì. Thỉnh thoảng nàng lại giữ lặng nghe ngóng xem có tiếng ai dưới nhà không. Ngọc [illegible] cà-phê xong, biết [illegible] về cho thư [illegible] uống và cảm cốc mọi trong tha.

Bỗng Thanh bỏ cốc uống dở xuống bàn bảo Thanh:

– Anh cứ đợi tôi trên gác. Hình như có khách.

Rồi nàng ghé tai Ngọc nói khẽ:

– Anh cứ ngồi yên từng này, đợi tôi lên hãy hay.

Có tiếng người bước vào hàng và tiếng chào khoảng [illegible] với. Ngọc nghe thấm:

Người khách hàng này chắc không thích tay sành cà phê vì đòi lấy một cà-phê đen thường hoặc cà phê sữa.

Chàng tò mò đứng dậy đi thật nhẹ rồi cúi lạy xuống sàn gác nhìn qua khe hở. Chàng thấy một người khách đàn ông và đằng Thanh ghé sát gần ghế chàng nhà. Hai người thì thầm nói truyện; Ngọc cố lắng tai nghe nhưng không nghe rõ được tiếng gì; chàng cố nhìn mặt người đàn ông nhưng người ta lúc ngồi quay lưng về phía chàng, [illegible] mới chàng chỉ thấy hai vạch tai hơi to, cái cổ gầy và vai hơi phẳng [illegible] hình như hơi cao hơn với bên kia. Người đàn ông mặc quần áo tây [illegible] màu xám tro và đôi giầy tây màu vàng [illegible] để [illegible] bóng loáng xe hơi.

(9)

8

Độ hơn mười lăm phút sau

Thanh lên. Ngọc cầm bồ nhìn ra cửa sổ ngắm phong cảnh và ngẫm nghĩ đến những vị đắng thuốc cà phê đất tiền mà chàng đã mua bao năm, trước khi lại uống cà phê.

Ngọc quay lại hỏi:

— Khách nào thế?

Thanh nhấp mỗi vào cốc cà phê đã nguội của mình rồi nói thản thờ:

30-11 7,30 tối — Khách lạ. Chẳng biết ông nào, nhưng hỏi không phải người không tệ.

Ngọc nói:

— Đến ngày mai thì chắc là đến cà phê đen thuần.

— Sao anh biết?

— Vào uống một lát rồi ra, mà cà phê phin thì có thể phải ít nhất nửa giờ mới xong. Bây giờ hết khách, cô ngồi đây uống với tôi cho vui. Để tôi đi chế thêm nước sôi trong phích. Tôi không ngờ đâu có chỗ ngồi uống thích như thế này. Ngồi đây, có thể ngồi cả ngày cũng được. Lần sau tôi đến cô cho phép tôi ngồi đây nhé.

— Được anh cứ lên. Nhưng bây giờ anh phải trả nợ bốn cốc và thêm tiền cốc hôm nay đi đã.

(9) 1-12 4 giờ 1 tg Ngọc kéo ra một tập giấy quan kim và nói đưa cho Thanh:

— Sao nhiều thế này, à, tiền bán nó. Anh trả nợ năm cốc rồi anh cho tôi vay số tiền này cất có được không?

— Vui lòng. Cô cứ cầm lấy rồi từ đấy nay tiền tôi uống cà phê.

Thanh đứng sang gian bên cạnh rồi đem một bình hoa hồng đặt giữa hai người.

— Cô sợi một điếu Lucky?

— Làm cách nào mà say thế.

Hai người vừa uống cà phê vừa hút thuốc lá nhưng chưa biết sáng nay được chuyện gì ra nói. Thanh đột nhiên hỏi:

— Lần này chắc anh lại đi xa. Hay cà phê tôi lại vắng một quý khách.

Ngọc nghĩ thầm chắc người khách lạ là người của lập phải về báo tin cho Thanh biết và Thanh cũng là một nữ cán bộ của lập nhưng lại không do chàng biết vì tính lập rất kín đáo và làm việc gì cũng cho tất. Nếu đúng vậy thì nay mai chàng sẽ được lệnh đi xa. Chàng chỉ việc ngồi đợi xem có đúng như dự đoán mình không.

— Hay là anh đoán khách vừa tới là nhân tình của Thanh nên Thanh mới có vẻ vội vã, mới mình lên gọi để hai người trò chuyện với đó.

Nếu thế thì tôi đi đó, Ngọc thong thả đứng lên, nhưng Thanh vội gạt ngay ý nghĩ ấy đi, nét mặt như thấy vẻ mặt Thanh đỏ xét:

— Sao cô biết tôi sắp đi xa?

— Việc gì mà tôi chẳng biết. Anh không nghĩ ra à? Có mỗi một cái áo dạ mà anh lại đem bán đi thì chắc là anh không lấy phải vật nữa, không lo tiền nữa, vậy thì con đường là anh sắp ra khỏi biên giới; một là sẽ biên giới lạnh hơn, hai là mặc bộ áo dạ Mỹ sang trọng ấy mà đi về biên giới thì có khác gì mặc áo gấm mà đi chơi đêm. Tôi là đàn bà nhưng mà cũng đoán ra được, anh đi lượn cách mình mà như vậy anh nghĩ liệu có đúng không? Rồi anh xem, nếu tôi đoán không trúng thì anh cứ chặt đầu tôi đi.

— Tôi chặt đầu cô! Để làm gì? Đêm qua bạn cô tôi đã ăn tươi một bát phở mười và một bát "cô sao mới biết" (1), nhưng thế đó ngon lành lắm ăn thì cấp cô. Thế để đây mà ngắm cho thú vị hơn. Chặt đầu cô rồi, đầu mất có còn mỏ những trông lời đó như nói lợi lược vào đầu cái về bình tĩnh sắc sảo như bây giờ. Bỗng Ngọc thốt nhiên nói như nói một mình:

— Đẹp quá!

— Cái gì đẹp cơ anh.

Ngọc nhìn qua cửa sổ về phía vườn sau, chỉ cho Thanh nhìn một cây [illegible] lá lâu đâu loáng bóng ánh sáng mặt trời, trong lá lá vài nụ hoa mới nở để sóc ra những cánh hoa trắng trong như lụa nõn, và những quả đã gần chín da xanh dần hoặc ngọc một màu, trông như ngọc thạch.

— Cô thấy cái gì đẹp hơn không?

Thanh gật gật; nãy giờ lại Ngọc người có lấy làm để khen ngợi. Thanh nói:

— Anh thì sẽ như. Làm cách mà nhiều người mắt [illegible] mà anh còn thấy hoa hoặc nở là đẹp

(1) Qua ca cần mũ phớt?

Cơ à!

– Tôi giết ai bao giờ?

– Anh lại còn đùa. Trong kia những người phản quốc hay Việt [illegible] anh giết bỏ cái vùng biên giới, không ai biết đấy là tên những [illegible] mà anh đã "đưa lên núi"(1) người ở Khu vườn hay trong tù. Anh nói riêng mà anh không ai biết. [riêng tôi, tôi biết] [phản bội Việt Quốc, thân cộng hay theo Pháp.]

Ngọc nâng cao cốc cà phê bảo Thanh:

– Cô pha cho tôi cốc cà phê phin nữa.

Khi Thanh đem đến một cốc mới, Ngọc nói:

– Tôi hiền lành như bụt thế mà mẹ cứ bảo tôi giết người.

Thanh nhìn thẳng vào mắt Ngọc:

– Hiền thì hiền thật, tôi vẫn đã biết rõ anh là người giàu tình cảm. Tôi có một tâm hồn thi sĩ; anh rất nhân đạo nhưng một khi anh đã gia nhập cách mạng, anh chỉ như một người lính không muốn giết người mà vẫn phải giết khi ra trận, trong anh với người lính một khi đã bị cái "guồng máy" nó lôi kéo, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh. Giá anh đừng gia nhập cách mạng thì hơn. Bây giờ anh kể cho tôi nghe về cớ gì anh say đắm gia nhập hàng ngũ Việt Quốc. Tôi thích nghe anh kể truyện lắm nhưng ít nhất là anh đừng dấu tôi cái gì cả, cũng đừng nói khoe mẽ. Tôi, tôi hiểu anh lắm rồi.

CHƯƠNG II 4 trg ½

Ngọc vừa uống từng ngụm cà phê nóng thơm, mắt tư lự như nhớ lại quá khứ, rồi thong thả kể truyện cho Thanh nghe. Chàng thổ lộ với Thanh cả những điều thầm kín nhất trong tâm hồn mà chàng chưa từng dám ngỏ với ai nhất là mối tình của chàng với Thúy từ khi chàng mới mười bảy tuổi.

Thuở nhỏ vì nhà Ngọc xa xứ, chàng phải đi sang học nghề dạy "đèn" ở làng bên cạnh. Ông Cả thân sinh cô Thúy nhờn hàng ở Hà-nội về mới thuê thợ năm mươi cái vùng lên cậu đến đan; ông dạy cả con gái ông nữa. Lúc Ngọc đến chưa quen nghề, nên Thúy thường đến chỉ bảo.

Thúy là con gái nhà quê nhưng hai má hồng đỏ nhìn với đôi mắt đen tinh nghịch đã quyến rũ chàng ngay từ buổi đầu gặp gỡ. Tính Ngọc cả thẹn nên không dám ngỏ tình ý gì, chàng chỉ thấy lòng mình lâng lâng mỗi buổi sáng sang bên làng để học nghề. Chàng học đan rất tấn tới mặc dầu không [illegible] được bao nhiêu vì giúp đỡ nhà gái có một ông bố và một người chị. Trong bọn thợ đến [illegible] làm đan chỉ có chàng là người có học và mọi người không ai bảo ai đều gọi chàng bằng cậu vì họ biết chàng là con một ông đồ văn bằng Bách nghệ, chỉ vì nhà xa xứ nên phải làm nghề thợ đan. Học được ít lâu chị chàng kiếm được cho chàng một chân dạy học trò ở nhà một cụ phủ về hưu, công việc rất nhàn lại kiếm được gấp tiền, nhưng chàng trù đoái nói với chị:

– Em thích học nghề.

Thúy cũng cảm ngay Ngọc từ khi chàng tới. Cô con gái giữ nhà ấy trước Ngọc Trước cô dạy chàng đan đèn nên suốt ngày ở cạnh chàng. Nàng rất vui tính và nói đùa với mọi người, nhưng Thúy thương gì cả. Thúy nhí nhảnh như con chim non và lần đầu tiên nàng biết thế nào là tình yêu. Ông Cả bà Cả chỉ có hai người con: một trai và một gái. Người con trai đã lớn tuổi bỏ đi đâu làm việc gì bố mẹ cũng không biết, [có khi tới mấy năm] thỉnh thoảng trở về một lúc vì vậy hai ông bà [illegible] rất đỗi chiều chuộng Thúy; hai ông bà không nói với ai nhưng trong lòng thầm tán thành việc con gái mình lấy Ngọc vì nhà Ngọc là nhà gia thế và tính Ngọc hiền hậu rất hợp ý hai ông bà. Dầu đã mời người thợ đan đến thì chăm với nhau cho Ngọc có cơ để trông lại cửa ông bà Cả. Nhưng Ngọc rất nhút nhát nào ngỏ tình yêu với Thúy. Mọi dịp vậy Thúy đã thấy rõ là Ngọc nó ngẩn, nhưng ngày ông Cả không đem được hàng ở Hà-nội về thì Thúy đi ra đi vào, không thiết làm gì cả, lúc nào cũng chỉ mơ tưởng đến Ngọc. Nhiều lần nàng say [illegible] Ngọc cạnh lấy cớ là đi chợ Bưởi nhưng có dịp Ngọc ra chợ chơi và thuổi nhìn Thúy cho bõ nhớ. Song Ngọc không bao giờ ra chợ chơi cả nên Thúy khi trở về lại buồn bã hơn lúc chưa

(1) "Đưa lên núi" là chữ việc giết người vì ở bên Trung Hoa, các nghĩa địa thường đặt ở trên các gò đống hay núi đồi.

đi và từng bước lê vô lý nặng nề. Tức Ngọc chỉ là chính Ngọc đã sai hẹn với mình.
Có lần không chịu được nữa, nàng tạt vào nhà Ngọc và bảo chàng:
— Sáng mai có hàng ở Hà nội về, [illegible] nhận hiệu tôi gửi cho Bằng có tí việc, thầy
tôi có nhắn sáng mai cậu đưi sang làm giúp Bằng ít giờ như mọi lần vì thầy tôi
sợ không để người [illegible] đi kiểm hàng, giao cho họ — Có một cái "cam-nhông" xét rồi gặp cả một lô
đàm sập về Pháp cái phải giao kiện trước ngày bảy [illegible] đi Haiphong xuống tàu.
Sáng hôm sau Thúy thong thả đến rồi đón Ngọc ở trên con đường từ làng Bằng đến làng La [illegible] Ngọc
Thúy nói cái mối hàng đó vì người Tây hoãn ngày đi Pháp nên vài hôm sau mới có
hàng khác.
Ngọc nói:
— May quá nếu không gặp cô cho biết tôi lại mất công sang tận làng La. Tôi lại về Bằng vậy.
Hai người cùng nhìn nhau một lúc. Thúy ngả nón phe phẩy quạt cho mát; nàng kéo tà áo lên
lau vùng trán lấm tấm mồ hôi. Ở cạnh đường có một khóm rừng cây, đứng ngoài đường nhìn
vào không rõ. Ngọc bảo Thúy:
— Hay cô hãy vào chỗ cây kia nghỉ cho mát rồi hãy về La. Trời hôm nay mới sáng mà đã
oi quá, tôi cũng nghỉ cho mát một lúc mới khi trở về làng Bằng.
Ngọc nghĩ nếu vào [illegible] Thúy cũng chịu vào khóm cây kín đáo thì chắc chắn
là Thúy đã yêu chàng vì vào đây chỉ có một mình chàng với Thúy, chàng chắc sẽ có
dịp can đảm ngỏ tình yêu Thúy, nếu tiện.
Thúy đội nón lên đầu, nhìn vào khóm cây rồi thốt lên:
5-12
8g30 sáng.
— Cậu có ý kiến hay quá. Tôi cũng đương nóng bức cả người. Ta vào nghỉ cho mát một lát đã.
Hai người đi theo con đường nhỏ, qua vài thửa ruộng rồi khi nhìn lại thấy người đi ngoài đường
cái không thể nom rõ, hai người mới ngừng lại. Sẵn có một bờ cỏ sạch sẽ và dầm mát, Thúy
lấy nón kê rồi ngồi xuống; Ngọc cũng ngồi xuống bên cạnh trên thảm cỏ.
— Mát quá, nhỉ cô nhỉ. Chỗ này tôi cũng đã có đến nhiều lần bẫy những cao-su. Chính ở đây tôi
bẫy được một con chim vành khuyên.
— Chim khuyên bé thế mà cậu cũng bẫy tung được cơ à. Nhưng sao cậu ác thế, sao cậu không làm lồng
bẫy cho nó khỏi chết, khi được con nào cậu cho tôi xin một con.
— Có thấy ạ, bẫy chết con chim xong tôi cũng thấy thương hại nó cho nên khi về nhà tôi đã đem chôn
cất nó tử tế. Phải đấy, từ nay tôi làm lồng bẫy nhưng khi bẫy được hai con cho đủ đôi tôi tới mới
đem biếu cô.
— À nhưng tôi không có lồng, cậu làm một cái lồng tre rồi cho tôi xin luôn thể. Cậu đừng
quên nhé.
— Tôi quên thế nào được. À nhưng từ nay cô đừng gọi tôi là cậu nữa, cô cứ gọi tôi là anh
cho thân mật hơn. Và lại cũng nhờ có chị bảo bây giờ tôi mới thành một anh thợ lành nghề.
Thúy nhìn thẳng vào mặt Ngọc mỉm cười:
— Từ hôm đầu tiên anh đến tôi đã chắc ngay anh là người có học. Vì cớ gì
anh cứ muốn làm một người thợ.
— Vì nhà tôi xa quá. Vì sau làm được mấy tháng nhờ cô chỉ bảo cách thức rồi, chị tôi mới
bảo tôi có một ông phán vì muốn nhờ tôi dạy học trò mấy đứa trẻ, vừa nhàn vừa
kiếm được tiền ý chị hai. Nhưng tôi từ chối vì tôi thích làm thợ hơn và lại vì....
Ngọc ngừng lại đột ngột nhưng Thúy đã hiểu. Nàng nói:
— Hay hôm nay, không có việc chúng mình đi chơi đi. Anh đưa tôi đi xem khu rừng ngày đi. Lần này
là lần đầu tiên tôi đến vào đây. Nghe người ta nói rừng này có nhiều rắn, có cả cọp nữa.
— Rắn thì họa hoằn có nhưng tôi đi tới đi trước [illegible] cô cứ đi sau thì tôi sẽ cứu tôi.
Chàng cất tiếng cười:
— Ai bảo cô là rừng này có cọp. Có con cọp đáng sợ nhất là tôi nhưng cọp này hiền lành
lắm. Cô đi với cọp này [illegible] sợ gì cọp. Nào ta đi đi.
Ngọc phủi áo đứng dậy; Thúy cũng đứng dậy bóp lại cái nón cho tròn rồi đi
theo sau Ngọc.
— Em sợ rắn lắm.
Nàng thấy có tiếng [illegible] sủng em; Ngọc nghe có nhưng làm như không để ý tới.

Càng đi sâu vào rừng, cây cối càng rậm rạp. Con đường như vì ít người qua lại nên chỉ là một lối cỏ nằm rạp xuống.

Bỗng một con rắn cạp nong dài hơn thước nằm chắn ngang lối cỏ. Thủy hốt hoảng níu lấy người Ngọc:

– Anh Ngọc Ngọc ơi, con rắn! con rắn!

– Cứ đứng đó.

Ngọc cúi xuống nhặt một cành cây khô rồi quăng về phía con rắn. Con rắn vụt biến vào trong cỏ cao và bụi rậm. Thủy vẫn chưa dám bỏ người Ngọc ra, thở hổn hển:

– Chết, nó [illegible] như quay lại phía sau. Kìa anh trông nó bò lại phía bên kia. Chỗ... chỗ... lá... đứng cạnh em.

Ngọc quàng tay ôm lấy ngang lưng Thủy nói thản nhiên:

– Thì đi. Có gì ở đây sợ mà! Có [illegible] đi với tôi, nó sao dám cắn tôi.

Chàng để tay ôm vào lưng Thủy dục người tiến qua chỗ con rắn nằm lúc nãy. Thế đi khỏi chỗ cỏ cao và bụi rậm, nhưng tay Ngọc vẫn ôm ngang người Thủy; hai người đứng lại [illegible] một chỗ. Đất trống rồi không nói một lời nào, Ngọc ôm chặt lấy người Thủy, và áp đôi môi sát gần mặt Thủy. Thủy ngửa mặt lên như chờ đợi. Ngọc đặt lên môi Thủy một cái hôn đầu tiên.

Tình yêu bấy lâu vẫn ngấm ngầm giữa hai người lúc đó đã bộc lộ rõ ràng trong sự trao hôn.

Sau ngày hôm đó, mỗi khi Ngọc tới làm việc nhà ông cả, thái độ Thủy thay đổi khác hẳn. Nàng không nói nhanh nữa, không nói đùa với Ngọc nữa, thường ngồi xa chỗ Ngọc làm việc, chỉ thích trông [illegible] hai người mới lặng lẽ nhìn nhau như trao hết cả tâm hồn cho nhau.

Những ngày nghỉ Ngọc [illegible] thấy nhớ thương Thủy; có khi đêm khuya chàng ra đi nguyện quãng đồng tối [illegible] và lang da nhìn đèn trước nhà Thủy nhìn qua dưới [illegible] có ánh đèn sáng chàng chỉ nhìn vào một lúc rồi lại quay trở về nhà. Những đêm khuya trời lạnh và mưa rả rích tiếng chó sủa ở phía sau nhà làm chàng khắc giác, chàng nghe ngóng tiếng chó sủa mỗi lúc một xa; chàng đoán có người nào đi về việc cần hay đi bắt cá và nghe tiếng chó sủa chàng biết người đó đi về phía làng xa. Sau một lúc vì người ấy đi qua cánh đồng không có nhà ở rồi sau lại có tiếng chó sủa rất xa như từ phía làng xa đưa tới. Chàng nằm yên trong chăn ấm và vơ vẩn nghĩ đến Thủy có lẽ giờ này cũng đương mơ tới chàng.

3 g 30. trưa

Dạo đó có khi ông bà cả bảo chàng ở lại ăn cơm và nghỉ trưa ở nhà để khỏi phải đi lại thêm vất vả. Như vậy Ngọc được gần gũi Thủy, cùng ăn cơm với Thủy và một hai lần gặp cả anh Thủy. Lúc đầu bà với Ngọc không để ý gì tới nhau mấy nhưng dần dà Ngọc thấy bà hay nói chuyện với mình để làm thân và tỏ vẻ nói những truyện hàng quê. Bà rất mê tính, cả ngày hay đùa với thằng con. Chàng có một trò nghịch làm thằng con bé giữ cũng thích: chàng lấy một sợi dây chỉ vo tròn một đầu rồi một lần vào lỗ dạy. Để một lúc lâu, bà cầm cái đầu dây kéo thò ra ngoài rồi nhét vào kẽ miệng cho thằng con nhìn mà kéo dây cho thằng con thấy [illegible] là [illegible] kéo được cái đầu dây mỏi trong tai [illegible] ra. Thằng con vì vậy thích để làm và bà đi lại dễ dàng vui nhà trong làng. Còn [illegible] thì đi đâu làm việc gì khi ngày đối với Ngọc chàng cũng không nói nữa. Rồi sau một đôi ở làng bà lại đi biền tám mắt.

Bỗng một hôm, Ngọc không thấy Thủy ra ngõ đón, nằm li ở trong buồng kín đến mấy tháng. Khi Thủy gượng dậy ra ngoài thì Ngọc thấy Thủy gầy hẳn đi, đôi má hồng không còn nữa, nước da xanh, hai con mắt đen sáng thâm trũng và trông to hẳn ra. Ít lâu sau khi mới [illegible] ông làng có tiếng ở quanh vùng thì ai cũng nói Thủy bị lao. Một buổi chiều nhân lúc vắng người Thủy đến gần nói nhỏ với Ngọc:

– Em biết trong mình em làm. Chắc em không còn sống được bao lâu nữa.

Nhìn chung quanh không có ai, Ngọc tiến đi một bước tới mà Thủy, hôn vào đôi má gầy và đôi môi khô của người yêu, hôn vội thân phận Ngọc, hôn xuống, nói giọng run run:

– Anh yêu em. Em chết thì anh cũng không sống được nữa.

Khi Thủy sắp chết thì Ngọc đi rồi. Bà biết là Ngọc yêu con mình lắm nhưng chàng vẫn thản nhiên

23 g đưa với thằng con và đi chơi các nơi trong làng.

(7) 12
6-12-60
8g30 sáng
gần 2kg

Hôm ấy Thúy hấp hối, nhân lúc vào thăm, Ngọc ngồi theo sau, trông chắp hai tay lặng nhìn Thúy. Thúy lịm đi; ông bà cả vừa khóc vừa kêu gọi; Thúy mở mắt ra và nhìn qua với vẻ nặng trĩu mắt nhìn thẳng vào mắt Ngọc như để vĩnh biệt người yêu; một lúc sau mắt nặng nhắm đi. Bà cả sờ vào người con khóc mùi, nói với ông cả:

— Người nó lạnh ngắt, ông ơi, Thúy đi rồi, con nó nào...

Rồi bà khóc chu chéo lên, vừa khóc vừa gọi tên con. Bà nói:

— Em nó đi rồi.

Chàng lấy tay vuốt mi mắt. Ngọc đứng lại nhìn nét mặt và thân hình Thúy; cả người nàng như rạp hẳn xuống trong chiếc màn trắng. Vẻ thân thiện gần gũi mà Thúy đã nhìn hai chàng lần cuối, bây giờ chàng thấy yên lặng, một sự yên lặng "yên" hơn cả những tiếng [illegible] ở ngoài đi vào. Các đồ đạc trong phòng cũng hình như có một vẻ sống linh động chỉ riêng có nét mặt Thúy và chết là vắng hẳn, chàng cảm thấy lạnh hơn cả mọi thứ và yên lặng hơn cả mọi thứ.

Thúy tắt [illegible] bất tỉnh, Ngọc ra ngoài nói với bọn thợ đun:

— Cô Thúy đã chết rồi.

Mọi người đều ngừng tay làm việc. Chàng thấy mọi người đều thản nhiên tuy có thì thào bàn tán với nhau; chắc họ chỉ nghĩ đến việc Thúy chết là một cơ hội để họ được nghỉ đoạn buổi mà vẫn được hưởng [illegible].

Nửa tháng sau, Ngọc cũng để đứng ngoài cánh đồng cạnh ngôi mộ mới đắp của Thúy; lão nói:

— Tôi không được việc làm cho anh rồi, nhưng nói ra anh có nhận làm không. Lương cao hơn làm đèn dầu. Tôi có ông bạn làm ký cuộn, tôi giới thiệu anh phụ việc — để vơi với Ngọc buồn.

— Anh nhận chứ?

— Tôi đi được mà cũng đi xa càng hay.

Ngọc mới đổi sang làng và chị [illegible] đi chỉ lĩnh nhận việc. Ông Ký Hoành (nhà nghèo và có bà mẹ già) đi vắng luôn nên Ngọc phải thay thế. Tuy vậy chàng vẫn nhận vì ông ký Hoành có thuê một người nhà tên là Chuẩn để chuyên mang [illegible] thùng đóng vào các chai bán lẻ.

Một lần, Ngọc đi mới về thấy Chuẩn đương cho rượu vào chai nhưng Chuẩn không biết chàng về. Thấy có vẻ khả nghi, Ngọc yên lặng nhìn qua khe liếp; chàng nhìn rõ Chuẩn ở mỗi lần cho rượu thùng vào chai lại chỉ cho thật vơi rồi Chuẩn ra sau nhà đem một cái vò lớn mà Ngọc đoán là vò nước lã đem đổ vào các chai rượu nguyên chất vơi. Ngọc đứng lại một lúc lâu ngẫm nghĩ. Chàng có thể chạy vào chỗ đó ngay và bắt được quả tang Chuẩn đương làm một việc gian lận. Ngọc chẳng biết vì lý lẽ gì chàng lại không làm vậy; chàng lặng lẽ rút ra khỏi nhà rồi giả vờ lên tiếng gọi Chuẩn và đi vào nhà rất thong thả để Chuẩn có đủ thì giờ đổ cái vò nước lã đi. Lúc vào tới nhà trong, chỗ đổ rượu thì thấy Chuẩn đương lấy rượu nguyên chất để đổ vào các chai còn vơi. Chuẩn ngửng lên nói:

— Cậu mới về.

— Ừ tôi mới về. Anh cho vào chai hết chưa?

Ngọc biết là Chuẩn vừa thoát khỏi một cơn hú vía. Nhưng còn chàng, tại sao lại động lòng cho Chuẩn thoát khỏi tù tội thì chính chàng, chàng cũng không hiểu vì lẽ gì. Dầu sao lòng cũng nhẹ nhõm như đã làm một việc nhân đạo chứ không phải ân hận vì đã dung túng một tội lỗi. Nhìn nét mặt hốt hoảng của Chuẩn, chàng lại thấy băn khoăn với mình. Nếu Ngọc bắt được quả tang Chuẩn pha rượu, nhìn nét mặt đau khổ của Chuẩn có lẽ Ngọc lại tự xấu hổ với mình, hay đâu như vì đã làm một người khác đau khổ; chàng lại biết trước rằng sẽ xấu hổ với Chuẩn một người có tội, chàng xấu hổ chỉ vì làm một việc đích đáng, một việc mà chàng cho là xấu hơn cả việc Chuẩn làm bậy vì Chuẩn nhà nghèo. Lúc đó chàng nhớ đến tự phân tích lòng mình nhiều về sau khi giả nhận rằng ngay cả một người làm những việc giết người tàn ác gì nữa những việc pha loãng rượu chàng mới nhận thấy có một thứ gì cao quý hơn cả việc những giết người không hối hận và việc của Chuẩn pha loãng rượu để kiếm thêm ít tiền nuôi mẹ già. Dầu sao chàng không phải là

một người có óc triết lý để phân biệt thế nào là tốt, thế nào là xấu; chàng chỉ biết việc chàng giết người và tha không bắt quả tang chuẩn là một việc chàng cho là phải, 13 và bản tính chàng bảo chàng phải làm như vậy. Chỉ có thế thôi.

Sau khi làm ở Ty mười chỉ lĩnh được gần nửa năm, chàng một hôm chàng thấy đi đi tắt qua và muốn chàng về quê thăm nhà. Lê đã xin phép ông Ký Hoành cho chàng nghỉ ít ngày. Chàng vui vẻ vì được về thăm bố và chị, nhưng có một điều chàng ngầm thấy tha thiết hơn là về thăm mộ Thuý.

Sau khi về thăm nhà, Ngọc cùng Lê sang làng La thăm ông bà cả. Buổi chiều, Lê mới Ngọc ra

10g30 thăm mộ Thuý. Trải năm mới cỏ đã mọc tơ thớ. Ngọc nhìn tấm bia đề mấy chữ:

Nguyễn Thị Thuý
17 tuổi
sinh ngày 27 tháng 6 năm 1924
mất ngày 14 tháng 9 năm 1940

Ngọc quay mặt đi, lấy vạt áo lau nước mắt. Lê đứng gần hỏi:

— Anh có muốn đi với chúng tôi hay thôi về Ty mười anh Hoành?

— Anh bảo tôi đi đâu?

— Nhưng anh có muốn đi không?

Lê vỗ vai Ngọc nói:

— Lần này đi là đi thật xa.

Ngọc ngẫm nghĩ lại:

— Anh bảo đi xa là đi tận đâu?

— Đi xa lắm, đi khỏi nước, ngày về không định trước được.

— Đi với anh!

— Tôi sẽ đi với anh cho đến biên giới rồi tôi lại phải quay lại. Nhưng sang đến nơi người lạ đến đã sẵn có người săn sóc đến anh, anh không phải lo ngại gì nữa.

Ngọc đã hiểu nhưng cũng hỏi Lê:

— Sang bên ấy làm gì?

— Làm gì tôi sẽ nói với anh sau, nhưng anh có muốn đi không?

— Tôi vốn thích đi xa.

— Thế thì được, anh về qua nhà thăm bác Lang và chị, rồi anh lại ở hiệu nhà tôi, tôi sẽ có chuyện nói với anh, độ vài ngày rồi anh sẽ đi với tôi. Tiền đi anh không lo.

Thong thả Lê liền kể đến mọi việc nói với Ngọc. Ngày mồng, chàng lại ra thăm mộ Thuý. Lê đưa chàng lên Lào Kay; một đêm tối trời Lê dẫn Ngọc đến bờ sông, bắt tay chàng một cái mạnh rồi nói:

— Thôi anh đi. Tôi biết anh là người đủ can trường và nhẫn nại. Anh hãy thành công.

Một chiếc thuyền tiến đến đón lấy hai người. Ngọc nói với Lê:

— Khi nào anh về quê nhà, xin anh ra mộ Thuý và lúc khấn anh nhớ nói là tôi không bao giờ quên được. Thế mà trở lại tôi sẽ không bao giờ phụ lòng tin của anh và của Thuý.

Thuyền sang bên kia bờ sông đã có người đón sẵn. Bây giờ chàng đã thoát sang đất Tàu. Chàng ngoảnh nhìn ánh đèn sáng ở Lào-Kay, giơ tay vẫy, mình cảm như đang biệt đất nước và một đời.

Từ phút ấy, Ngọc bắt đầu sống cuộc đời cách mệnh ở hải ngoại.

CHƯƠNG III

5 trg

⑧ 7-12 9 ... 2 trg 1/3

Ngọc kể xong câu truyện, Thanh biết rõ là Ngọc đã rất thành thực. Câu đầu tiên Thanh hỏi Ngọc là về Thuý:

— Thế bây giờ anh đối với cô Thuý như thế nào?

— Còn như thế nào nữa. Tôi lòng tôi đối với Thuý trước thế nào bây giờ vẫn nguyên như thế.

— Sao dạo này anh hay đến thăm Phương anh Hoạt thế?

Ngọc đáp:

— Cũng như tôi đến đây luôn vì có cà phê ngon.

Thanh mỉm cười mãi mãi:

— Nhà anh Hoạt cũng có cà phê ngon à?

14

Ngọc nói:

— Sao việc gì tôi làm cô cũng biết cả. Tôi cũng chẳng cần đâu có làm gì. Lòng tôi đối với Thúy vẫn như trước, điều ấy đúng nhưng Thúy đã chết rồi. Còn tôi với Phượng, quả thực tôi luôn không phải vì nhà Phượng có cà phê ngon. Nhưng vì…

— Thôi tôi hiểu rồi, anh chẳng cần nói… Nhưng cái có thể đây anh sang đây làm cách mạng. Kể cũng lôi kỳ. Không nói thì anh cũng cứ luôn cách mạng là vì một lý tưởng mình cho là cao đẹp, phải gác mọi tình cảm để tới đạt được lý tưởng. Anh thì anh làm cách mạng theo tôi tài tử, như một nghệ sĩ.

— Sao chị bảo tôi không có lý tưởng, chị bảo nước Pháp đi, nước lại độc lập không đủ là một lý tưởng à?

— Đấy cũng là một lý tưởng và ngay không [illegible] còn việc kiến quốc! Nếu độc lập rồi, có chính phủ người Việt cai trị người Việt, nếu chính phủ đó lại áp bức dân quê và đè người thì có phải công anh vất vả [illegible] là uổng tội, việc anh giết người là một việc vô ích. Nhưng thôi bàn những truyện thuyết lý ấy làm gì cho anh bận trí. Để tôi lấy anh một cốc cà phê phin nữa, anh ngồi uống cà phê phin và tha hồ ngắm hoa liên nở. Sáng mai tới, tôi mời anh lên đây ngồi ngắm cảnh đẹp. Anh là quý khách cơ mà, tiền cà phê lại trả trước không như các anh khác tới uống lại hay uống trực.

Ngọc vừa bưng cốc cà phê phin đặt trên bàn thì có tiếng người khách ở dưới nhà gọi:

— Cô Thanh.

Thanh bước vội xuống cầu thang rồi nói:

— À, anh Lãng. Anh dùng cà phê đen hay cà phê phin.

— Xin lỗi cô. Hôm nay tôi vội quá. Tôi chỉ muốn hỏi cô xem anh Ngọc sáng nay có lại đây không. Tôi cần gặp anh ấy ngay.

Tiếng Thanh vọng lên gác chỗ Ngọc ngồi:

— Có, sáng sớm anh Ngọc có tới đây uống cà phê nhưng đi đã lâu rồi.

Ngọc đã đoán biết rồi nhìn qua khe gác mới biết là Lãng anh thư ký mà khu đảng bộ Việt Quốc ở Móng Cái. Đợi cho Lãng đi khỏi, Ngọc hay xuống gác bảo Thanh:

— Thôi thôi cốc cà phê phin vừa đem lên, cô chịu khó uống giùm tôi. Tôi phải hẹn mất một việc cần phải về nhà ngay. Lúc này khách nào đấy?

— Anh Lãng đến hỏi anh nhưng tôi không dám nói anh ngồi trên gác vì e bất tiện về lại tôi muốn anh ngồi mãi ung dung ngắm hoa liên.

Ngọc tỏ bộ ngạc nhiên:

— À, anh Lãng. Chắc anh ấy muốn đòi nợ tôi. Thôi mặc anh ấy đấy. Tôi về nhà ngay bây giờ. Chào cô, sáng mai tôi lại tới. Để 7 giờ sáng cho sớm để xem lại [illegible] hoa liên đã nở to đến bậc nào rồi. Mai, cô nhé.

— Không tiễn, chào anh. Mai bảy giờ sáng tôi sẽ đợi anh đấy.

Ngọc đi về một phía với Lãng. Khi đã khuất hiệu cà phê, chàng chạy thật mau để có đuổi kịp Lãng. Khi thấy Lãng ở xa, chàng chậm bước lại rồi gọi to:

— Anh Lãng ơi, anh đi đâu thế?

Lãng ngừng lại đợi Ngọc tới rồi nói bảo Ngọc:

— Anh Lập ở Côn Minh về đây tối hôm qua, có bảo tôi chiều tập khu đảng bộ sáng nay hồi mười giờ ở nhà anh Kinh. Anh ấy bảo có việc kín và rất cần. Tôi tới nhà anh Kinh thì anh ta đi rồi. Gặp anh may quá.

— Có việc gì thế?

— Anh Lập không cho biết là có việc gì. Chỉ đến [illegible] mai có mặt anh [illegible] gì [illegible] sắp đặt, hỏi đồng tư [illegible] ở biên giới. Đợi có nhiều [illegible] tin gì [illegible].

Ngọc nhớ lại những lời Thanh nói; chàng nghĩ thầm thấy Thanh và người khách lạ mặc bộ quần áo bay xanh trẻ là người những người bí mật mà Lập và chắc Lập sẽ phải chăng về biên giới Hoa-Việt.

— Thanh chắc đã được đọc luận truyện kỳ nên nói như vậy. Thế này chuyến khác mình đã được [illegible] cả Phượng vì chắc là việc gấp phải đi ngay.

Lúc tới nhà Kinh thì các anh em ở khu đảng bộ đã tới đông đủ. Có cả Lập ngồi đăm chiêu ở góc phòng. Sau mấy lời nói vô lý do buổi khai hội, của anh khu bộ trưởng, Lập đứng lên nói:

— Tôi có lệnh của Hải ngoại bộ về đây nhờ anh em giúp cho việc đưa mấy đồng chí về biên giới. Vậy yêu cầu đồng chí giữ về giao thông đi giao thiệp ngay với bộ tới Mỹ xin lấy cho ba người đi xe nhà binh của Mỹ về Văn Sơn. Việc gấp. Ba đồng chí ấy cần sáng mai đi sớm. Vậy yêu cầu đồng chí phụ trách giao thông đi thương lượng ngay với Mỹ. Còn các anh em khác ở nhà hội họp này mà bàn [illegible]. Lần này tôi đề nghị [illegible] thảo luận về mọi việc [illegible] đã xảy ra trong cả nguyệt năm 1944 và các anh cho ý kiến về việc phe nào sẽ thắng, [illegible]. Nhật hay là Đồng Minh.

Tôi thì dự vào / bạn lấy sau [illegible] / hỏi nữa [illegible] chính / quyền —

Ngọc thấy Lập mải nói với nhau về phía chàng đứng [illegible]. Chàng ngẫm nghĩ:

- Sao lại hai người, trong đó chỉ có mình với Thanh đã nói vậy. Còn hai người kia là ai. Hay có lẽ là Thanh và người khoác một bộ quần áo màu xanh.

Lập rất ư khó phong hợp nét vẻ nhìn Ngọc:

- Thôi để các đồng chí biết việc. Tôi sẽ cần đi một vài nơi.

Lúc tan buổi họp, khi Ngọc đi qua mấy phố vắng để về nhà ăn cơm thì bỗng gặp Lập - Lập có vẻ như đợi chàng từ lâu; thấy Ngọc đến Lập tiến lại gần nói nhỏ:

- Tôi muốn gặp chú ở ngoài thêm về phía đi Văn Sơn. Chiều nay bốn giờ đợi chú ở [illegible] cũng chưa - Chỗ ấy vắng - Chú sửa soạn sẵn sàng để đi. Có nhiều việc tôi sẽ nói rõ với chú khi gặp nhau.

Ngọc về nhà Việt đúng lúc chị [illegible] với chàng ở trọ. Ăn cơm xong chàng không ngủ trưa. Đợi cho hai vợ chồng Việt ngủ yên rồi chàng lấy cái túi vải nguỵ [illegible] ra, rồi giả lấy xếp các thứ cần dùng vào. Nghĩ tới việc được đi với Thanh về biên giới chàng thấy trong lòng nhẹ lâng lâng. Con đường từ thượng du đến Văn Sơn rồi Malipô chàng đã nhiều lần đi qua. Từ Văn Sơn đi Malipô chàng sẽ chọn con đường cao vì con đường ấy đẹp nhất, có nhiều suối trong; chàng sẽ đưa Thanh vào những quán trọ chàng đã quen thuộc, chàng sẽ chỉ cho Thanh lạch suối nào nhiều rau cải-soong. Nếu Thanh không quen đi bộ chàng sẽ vào từng bờ [illegible] muộn tới ngủ nhà [illegible] đã nằng nặc mời. Chàng sẽ mượn chung sống với Thanh ở Văn Sơn ở nhà chị Nam làm như khách, hỏi [illegible] Malipo, [illegible] vì [illegible] chàng sẽ tìm Thanh vào như một đồng chí thợ ở Thanh Thủy có hai Thanh [illegible] v.v... Chàng dự tính trước mọi việc và coi lần đi này như một cuộc ngao du đầy thú vị. Song dạng như mới theo ý muốn mình mà dự tính chứ thực ra vì tới Văn Sơn có hai con đường và [illegible], chàng chưa biết Lập sẽ ra lệnh cho chàng đi theo con đường về Thanh Thủy hay con đường về Hoàng Su Phì. Sửa soạn xong thì vợ chồng Việt đã dậy. Ngọc ra đứng cạnh cửa sổ huýt sáo miệng và hát một bài hát tân thịnh hành nhưng lại hát theo tiếng Việt Nam:

An cháo hoa hay là ăn súp

Ngọc không ngờ rằng chàng đã quên hẳn những [illegible] và quên hẳn cả chiều nay [illegible] đinh tâm [illegible].

Xuân vợ Việt hỏi:

- Chú có việc gì mà vui vẻ thế? Thổi sáo miệng rồi hát đi hát lại mãi câu "An cháo hoa hay là ăn súp"

- Không em có gì vui đâu! Đây có lẽ tại em ở nhà anh chị mà anh chị thì nghèo, cháo hoa được ăn luôn có khi trước ăn thay cả cơm nhưng súp thì chẳng bao giờ em được ăn với anh chị.

Ngọc mỉm cười nhìn Xuân. Đôi vợ chồng Việt chẳng như là một người nhà, một người em thì đúng hơn. Nên tuy nói vậy mà Xuân vẫn cười xoà:

- Chú mà đòi ít cần nào anh Việt nó trước có [illegible] cơm tây cho bọn Mỹ ở [illegible] thì chú tha hồ ăn súp. Lúc đó chị sợ chú lại thèm cháo hoa. À hay là chiều nay chị nấu cho chú một nồi súp ngon. Súp rau với sườn [illegible] thôi mà.

- Thế đấy chị. Chiều nay mấy giờ thì xong súp đi em về.

- Độ năm sáu giờ gì đó.

- Bảy giờ để đến giờ, em đi đằng này một lát nhé. Anh chị đợi em về, đừng ăn mảnh trước đấy nhé.

Xuân lại cười:

- Có chú ăn mảnh thì có. Chiều nay đi Mỹ đâu, chắc chú đã bán đi lấy tiền ăn cơ sao mấy [illegible] với chả gì.

- Chị [illegible] đúng đấy. Thôi em đi.

Ra cổng chưa đúng đợi một lát thì Lập vừa tới nơi. Hai người vừa đi trên đường vắng vừa nói chuyện. Lập tháo chiếc đồng hồ đeo tay giao cho Ngọc và nói:

- Cái này rất đẹp mà quan trọng. Còn có mặt đi đường thì chú không phải lo đã có người [illegible].

Không Ngọc vẫn chưa hiểu được việc chính, hỏi Lập:

- Công tác chính của em là gì?

Lập suy nghĩ một lát rồi nhìn thẳng vào mặt Ngọc:

- Công việc như đây đi từ phen này rất quan trọng. Tôi hết tin và chắc chắn đồng chí làm xong [illegible]

Lập cho Ngọc [illegible]

[illegible] 7-12 9 30 chiều

7 **16** Hải ngoại bộ giao phó – nhưng việc chuyển này hơi khó khăn – Một nửa chú đi đọc những thư vẫn gửi tới Ma-li-pố phải thư tín hai người Hiệu Việt Nam và Pháp.

Lập giơ tay vỗ lên vai Ngọc, nói:

– Chú không khéo một chút thì chú sẽ bị hại.

Lập lấy ở túi ra một tờ giấy rồi đưa Ngọc xem:

– Đây là nghị quyết của Hải ngoại bộ. Chú cứ đọc và nhất là đừng tiếng.

Ngọc đọc qua rồi trả tờ giấy lại Lập:

– Em không cần xem. Em tin ở anh. Dù em có kể làm gì, anh đã biết rõ. Nếu cần chết thì em sẽ chết. Nhưng anh nói tin là em làm nổi việc.

8-12 | 0g30 [illegible] | 2 tg 3/4

Ngọc nghĩ ngay đến những đảng không phải là một mình đi ngao du với Thanh nữa. Nhưng đảng không phải là có phải Thanh và người nhà sau này họ hai người sẽ đi với chẳng không, vì nếu vậy chẳng phải giết cả Thanh.

Thấy Ngọc suy nghĩ, Lập nói:

– Hay chú không [illegible], chứ chú với tôi như nói thật.

Ngọc ngẫm nghĩ lâu rồi nhìn Lập:

– Việc này em làm được. Cần giết bất kỳ ai em cũng giết được.

Lập loay hoay lấy ở túi ra một gói giấy nhỏ:

– Đây là một thứ thuốc độc rất mạnh, uống vào chết ngay. Tôi vẫn sợ trước khi ta đi bỏ về Ma-li-pố chú bảo chị Nam pha cho chú một cái bình thuốc cà phê. Thật độc tí ít nữa thuốc tốt. Vẫn lúc nào cho thuốc độc vào cà phê đã tùy chú liệu định. Con đường từ Vân Sơn về ngay qua Ma-li-pố chú đã đi nhiều lần; chú biết rõ hơn tôi là ở khu rừng nào cần ra tay và ra tay cách nào là tùy chú. Nhưng chuyến đi này, tôi nhắc lại, rất quan trọng. Hạ thủ xong chú phải đốt hết quần áo hai người đó cho mất tang tích. Khi về cứ tiếc, tam Ma-li-pố vì Vân Sơn chú cứ đánh điện cho tôi nói là: mọi việc đều tốt đẹp. Nếu trong 6 ngày không thấy chú trở về cuộc tại tam Ma-li-pố hoặc nhà chị Nam ở Vân Sơn thì họ sẽ đánh điện lên cho tôi rõ, nếu vậy tôi sẽ biết là chú đã bị hại rồi. Cũng việc đáng cũng không đến nỗi nào vì bọn họ không có người ở Vân Sơn và Ma-li-pố, họ sẽ đi lọt khỏi nước để có đồng luyện thuyền dài ở Hà Giang hoặc đón liên lạc với vua Mèo ở gần Bảo Lạc [illegible]

– nhưng biết đâu họ không có liên lạc với những người Tàu thổ ở nơi đó –

Ngọc trở biết Lập về trước. Lập đến thăm [illegible] tối ngày còn gặp Ngọc một lần nữa. Sau đó đã gần năm giờ, đáng lẽ về nhà, Ngọc tạt qua hiệu cà phê của Thanh. Ngay lúc đó không có khách, Thanh hỏi:

– Anh lại nhớ hoa lựu thủ ngắm, có phải không. Anh lên gác trước đi. Tôi sẽ đem cà-phê lên ngay.

Thanh ngồi vào ghế, Ngọc hỏi ngay:

– Ngày mai cô cùng về biên giới.

Thanh nhìn Ngọc ngạc nhiên:

– Anh điên à? Tôi còn phải ở lại đây trông hàng cà phê và ngắm hoa lựu hộ anh. Mai anh đi có phải không? Để anh xem tôi đoán có đúng không. Bây giờ không bí mật chút nào nữa.

Thanh cười rồi hỏi:

– Mai mấy giờ anh đi? Anh đi về miền nào, Hà Khẩu hay Vân Sơn?

– Tôi về Vân Sơn. Đi thì ngày nay chưa chắc đã về. Đi uống cà phê ngon, ngắm hoa lựu và thăm cô. Cô khi đi không về nữa.

– Quan trọng thế cơ à?

Thanh đứng lên, lấy khăn lau hoa hoàng dứt giữa hai người. Ngọc thấy Thanh mắt sáng lên. Thanh nói:

– Hay là tôi bỏ mặc quán cà phê đây. Anh không biết, tôi muốn đi theo ngay cuộc

-13-

đời trong sống hiện giờ, ngồi cả ngày tiếp những ông khách gàn dở. Tôi muốn sống một cuộc đời khác thường, tôi thích đi Tây đi đó như anh. À, này anh Ngọc...

17

Giọng Thanh trở nên dịu dàng nhưng quả quyết:

— À, hay là mai tôi đi với anh. Anh có tiền bạc ư, tôi, tôi cũng có nhiều vốn. Chúng mình về biên giới. Anh ạ, xa nước bao lâu tôi chỉ mơ ước được về biên giới, trông thấy cái mốc đá những như Lao Kay hay Hà Giang. Nếu về nước ngay bây giờ thì tôi chỉ cốt đưa một bàn chân sang bên kia mốc hoặc cúi xuống đặt tay sờ vào bãi cỏ của nước nhà. Chắc là có bên nước nhà sờ vào mát tay lắm và mát cả hồn nữa. Đấy lại tôi không còn bố mẹ gì cả; thầy mẹ tôi đã mất từ trước khi tôi sang [illegible] lâu lắm rồi, dầu sao mỗi lần nghĩ đến cái cổng gạch với bờ tre làng, với ao [illegible] hay ao rau rút thì buồn...

Thanh quay mặt đi và Ngọc nhìn thấy có một giọt nước mắt chảy lăn trên gò má nàng. Ngọc hỏi:

— Chắc cô có việc gì buồn. Khi tôi đi về cô sẽ kể cho tôi nghe về đời sống của cô như sống ngày tôi từ kể và cô nghe về đời sống của tôi.

Thanh lấy vạt áo lau nước mắt quay lại nhìn Ngọc, hai mắt còn đượm buồn ướt lệ. Nàng nói:

— Đời em khổ lắm, còn đau khổ hơn anh nữa.

Ngọc ngồi yên một lúc lâu rồi cất tiếng bảo Thanh:

— Tôi nói trước không thể cùng cô đi chuyến này được. Nếu cô muốn đi, cô cũng biết việc tôi phải làm ở trong mà có khi nguy cả đến tính mệnh tôi và cô nữa. Đi một lần khác vậy. Nếu tôi thoát nguy về được. Nhưng thế nào tôi cũng về được. Cô cứ tin như vậy và gắng đợi tôi...

Thanh nói:

— Tôi không sợ nguy hiểm. Biết đâu tôi lại không cứu được anh khỏi cơn nguy. Những việc gì mà anh bảo nguy hiểm đến tính mệnh anh.

Nghe giọng nói thành thực của Thanh và với tất cả thành thật sáng suốt nên chàng nói luôn không ngần ngừ:

— Mai tôi phải đi Văn-Sơn rồi đi Mạ-Lý-Pô và một mình tôi phải đảm nhiệm việc giết hai tay Việt gian. Họ có thể nghi ngờ nên [illegible] trước khi tôi ra tay. Đấy cô xem, việc nguy hiểm như vậy, cô đi thế nào được với tôi. Cô cứ ở đây làm ăn buôn bán. Nếu độ nửa tháng nữa tôi trở về thì tức là tôi còn sống, nếu quá hạn đó cô không thấy tôi trở lại Mông Tự thì có một người khách biết đường thuê xe phóng ngựa và người ấy hiểu mà cô sẽ [illegible] hơn... thôi bây giờ tôi đi đây, chào cô. Hoặc có khi vĩnh biệt cô.

(ở biên giới — nếu [illegible] hoặc bắt bớ các anh em, rồi nói tôi bảo [illegible] về Lao Kay.)

(Ngọc cho tay vào túi quần, nói giọng thong dong lập mỗi thứ)

Ngọc nói xong đứng dậy. Thanh cũng đứng dậy. Hai người yên lặng nhìn nhau một lúc lâu; Thanh nói:

— Tôi rất tin ở anh. Mong anh đi được may mắn và độ nửa tháng nữa anh sẽ trở về. Nhưng anh có thể từ chối việc ấy được không. Dầu sao tôi vẫn lo cho anh...

Mắt Thanh chớp nhanh như để cố giữ cho khỏi khóc. Ngọc cúi đầu chào Thanh rồi đi về phía cầu thang. Xuống hết cầu thang, quay mặt lên, chàng thấy Thanh đứng tựa vào thành tường đương nhìn theo chàng. Thanh giơ khăn rồi giơ tay vẫy chàng. Ngọc cũng giơ tay lên vẫy rồi quả quyết đi qua vỉa bãi ra phố để trở về nhà ăn súp cá xuân rồi đi gặp Lập.

Ngọc cũng không cần hỏi cho vợ chồng Hoạt vì chàng thường đi về một cách bất ngờ. Khi tới chỗ Lập đâu gặp, Ngọc thấy Lập ngồi viết ở bàn, tiến ngay lên hỏi:

— Chú đã xếp đặt mọi việc xong chưa.

— Vâng, ngày mai sớm em sẽ thể lên đường.

Lập lấy ra một gói quà và đưa cho Ngọc:

— Trong này đủ cả. Còn tiền đây chú cầm lấy để tiêu dọc đường.

Ngọc hỏi:

— Còn việc xe lợi mà Mỹ Ti Văn Sơn, anh đã thu xếp xong chưa?

— Xong cả rồi.

— Nhưng còn hai người đi với em, anh cần cho em biết để mai ra xe nhận thấy nhau.

18

Lập nói:

- Hai người đi với chú là hai tay Việt minh lại hai người đưa vô thì mả Việt quốc đi về nước. Một tay tên là Nghệ, [illegible] Tư, đeo kính cận thị, hói chán, đi nâu mặt nhỏ, mới độ [illegible] và gặt [illegible] - chạc gần bốn mươi tuổi - Đặc điểm là có cái vẻ ở mặt [illegible]. Còn người kia tên là Nghệ - cứ nhìn cả hai người đều lấy tên giả - Nghệ vai [illegible], người gầy [illegible] mắt đa vàng như người đau gan vì vậy anh em gọi đùa là Nghệ... (em [illegible] lời vào hàng ngũ Việt quốc đã lâu, nay)

Ngọc ngắt lời Lập:

- Nghệ với bộ mặt hơi cao hơn vai bên trái, vành tai hơi to, lúc nào cũng mặc một bộ quần áo tây màu xám và đi một đôi giày vàng đã cũ, đế bằng lốp cao su.

Lập xoay hẳn người về phía Ngọc, tỏ vẻ kính phục. Ngọc kể cả lại mọi việc xảy ra ban sáng ở tiệm cà phê của Thanh rồi hỏi Lập:

- Còn Thanh là người thế nào? Theo ý em thì Thanh chắc không phải cùng bọn với Tư, Nghệ. Em thấy có cái gì ngăn khuất ở trong.

- Thế chú có nói gì với Thanh về việc tối nay không.

Ngọc ngẫm nghĩ người:

- Thưa anh có, em kể hết, kể cả việc em phải theo dõi Tư và Nghệ cho Thanh nghe.

Chẳng thấy Lập cau đôi lông mày, mắt lộ một vẻ giận dữ cố nén cho khỏi bùng ra. Tay Lập gõ vuốt [illegible] cái nói như nói một mình:

- Việc hỏng cả rồi. Chú... chú... tôi không ngờ đâu chú...

Ngọc nói:

- Trước em vẫn tưởng Thanh với Nghệ là người của anh.

- Chú tưởng? Tôi ngay chú đừng tưởng như thế! Bây giờ việc hỏng rồi thì phải thôi bỏ hẳn đi. Đồng chí đi biết thế nào là kỷ luật Đảng, tôi không cần nói nhiều. Bây giờ đồng chí phải đi ngay báo cho đồng chí khu bộ trưởng và cắt đặt người xuống canh nay canh góc nhà Tư và Nghệ ở và nhất là cho người ngay ngay lập tức tại góc tiệm cà phê của Thanh.

Ngọc đứng lên nói: (em xin chịu hình phạt đảng đã định)

- Em xin lỗi để làm phiền lòng anh, nhưng theo ý em thì công việc chưa hỏng. Mai em sẽ đi với Tư, Nghệ và em sẽ làm tròn phận sự. Nếu em lầm thì em sẽ chết vì tay họ - Đảng không cần đem kỷ luật ra nữa. Nhưng em tin là em không lầm. Em chưa nói lại nhưng em nhìn có cái gì ngăn khuất giữa Thanh với Việt minh. Đối với em, có khi lại là việc hay - Em sẽ lại ngay đằng Thanh và bảo Thanh không được ra khỏi cửa cho Tư khi em về. - Khi em đi với anh [illegible] - Em thấy Thanh là người rất tài giỏi; nếu Thanh đứng về phía mình thì là một việc rất hay cho Đảng.

Ngọc ngồi lại đợi chờ Lập suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Xin anh thuận cho em làm như thế. Chỉ có hai đường: một là em chết, hai là nếu em nghĩ đúng thì Đảng thêm được một người cán bộ đắc lực. Em đợi anh trả lời rồi em sẽ đi ngay lại nhà Thanh.

Lập ngẫm nghĩ rồi đứng dậy, giơ tay bắt tay Ngọc một cái mạnh:

- Được, tôi tin ở chú. Nếu chú lầm thì tôi sẽ chịu sự trách nhiệm với chú.

- Em cảm ơn anh.

Nói xong Ngọc chào Lập và đi ngay tới nhà Thanh.

CHƯƠNG V

(3 trg 1/3)

Trời đã về đêm. Trên các đường phố tối đen [illegible] đưa tới nhà Thanh, Ngọc giảo bước đi mau. Gió lạnh ban đêm thổi mạnh nhưng Ngọc quên cả lạnh [illegible] tung

nàng chỉ có mặc chiếc áo sơ mi mỏng. Trông nàng hao hao như những khi có một việc rất quan trọng xảy ra cho đồng và rất nguy hiểm cho nàng. Từ nhỏ, tôi từng thấm 19 tâm thấy một nỗi vui thấy nàng nở khuôn mặt đoan trang.

11 giờ đêm – (10) 9-12 3 giờ sáng 2 tờ

Lúc tôi cùng như Thanh thì mà hàng cơm hé mở để đợi một vài người khách Trung Hoa đi mới khuya. Thấy Ngọc vào, Thanh hỏi:

– Anh lại muốn uống cà phê nữa. Hôm nay cuối tháng mấy rồi?

Nhìn quanh không có khách nào và thấy Thanh chỉ có một mình, Ngọc cũng không ngần ngại bảo Thanh như ra lệnh:

– Cô đóng ngay cửa hàng lại.

Thấy Thanh đứng thần thần, không nhúc nhích, tuồng ngơ ngác vì lời nói lạ lùng mà Ngọc, Ngọc không lưỡng lự lấy tay từ cái then cửa rồi bảo Thanh:

– Cô tắt hết các đèn mà đi, chỉ để một cây thôi, rồi đem lên gác với tôi.

Thanh nhìn thất tuồng như chàng mới hoá điên, song nàng cũng cam theo lời Ngọc bảo vì không có cách nào khác. Đi tới lưng chừng cầu thang, Ngọc hỏi:

– Nhà có còn gạo không? Có lạp xưởng không?

Thanh nghĩ thầm chắc Ngọc hoá điên thật rồi; cũng đến nỗi nàng cầm cây đèn nghiêng hẳn đi, để sáp giọt xuống bàn tay mà nàng không để ý tới.

Lên tới gác, Ngọc ngồi xuống cái ghế mây bảo Thanh:

– Đêm nay tôi ngủ ở đây với cô. Ngủ suốt đêm. Cô cầm đèn xuống mà pha hai cốc phin một cốc cho cô một cốc cho tôi uống. Cà phê thì chắc cô còn nhiều. À, nhưng tôi nghĩ cần phải xuống dưới nhà theo cô nhỡ... Nào, ta cùng xuống.

Lúc Thanh đương lúi húi pha cà phê, Ngọc hỏi:

– Sao tôi hỏi cô không trả lời. Nhà cô còn bao nhiêu gạo, có lạp xưởng không?

Thanh đáp:

– Nhà lúc nào chẳng có gạo. Chắc anh muốn ăn cơm với lạp xưởng? Nhưng hiện nay nhà tôi chỉ có muối thôi.

– Rau muống được, nhưng ăn cơm với muối mãi chắc là sốt ruột. Rau với gạo có đủ ăn trong nửa tháng không?

Lên tới trên gác khi hai người ngồi đối diện nhau uống cà phê, Thanh mới hỏi:

– Anh định hỏi thế để làm gì?

Ngọc không đáp lại câu Thanh hỏi, chàng dịu giọng nói:

– Cô có muốn cho tôi sống không?

Thanh bật giác mỉm cười:

– Tiện anh mà đùa tôi để tiếc lần vào trên uống cà phê, anh chắc có lẽ lợi cho tôi hơn.

– Này cô Thanh, tôi không nói đùa đâu, nếu cô muốn tôi sống thì từ đêm nay cho đến khi tôi về cô không được đi ra khỏi nhà, cô phải chịu khó sốt ruột ăn cơm với muối, rồi cứ hiểu thì cô đóng cửa lại. Có lẽ lúc này cô ốm, nhất là bị sốt rét thương hàn thì tiện quá. Hay là tôi bảo anh Bính tìm cho cô ốm như thế để phải ăn.

8,30 sáng

Thanh lại mỉm cười:

– Thế ra anh muốn tôi ốm, tôi chết để anh sống, lấy một mình? Anh muốn tôi ăn cơm với muối, không ra khỏi nhà trong nửa tháng gì lại ốm bệnh thương hàn như thế để làm gì? Anh chưa trả lời câu tôi hỏi anh.

Ngọc uống một hớp cà phê rồi nói:

– Tại sao? Tôi không thể nào nói cho cô rõ được.

Thanh ra mắc áo lấy một chiếc áo len đàn bà đưa cho Ngọc.

– Anh mặc tạm.

Nàng lại ngồi xuống ghế ngắm Ngọc xỏ hai tay vào chiếc áo đàn bà rồi bật lên cười. Bây giờ thì nàng đã biết không phải Ngọc hóa điên. Nàng nói:

– Tôi hiểu cả rồi. Anh nghi ngờ tôi – nói đúng ra là anh bị bắt buộc nghi tôi – chứ thực ra anh không nghi tôi, tôi hiểu. Các anh khác cũng nghi ngờ tôi sợ tôi thông tin ra ngoài về việc anh định giết tên Sài Nghệ. Nhưng anh không nghĩ tới chỗ nếu chỉ có mình tôi là đàn bà ở một mình một nhà mà anh lại đòi ngủ ở đây suốt đêm. Anh không sợ làm mất danh tiếng tôi à? Chiều một nỗi nhà chỉ có một

20 cái giường nhỏ với một cái màn. Thôi để tôi ngủ ở sàn gác nhường anh cái giường ấy có màn vậy. Anh định bảo người tiêm cho tôi ốm thì bây giờ đã có muỗi nó tiêm tôi thay người rồi, hỏi lúc anh càng long lắm.

Ngọc nói:

– Cô cứ vào giường nằm, tôi, tôi sẽ thức suốt đêm nay.

– Nhưng ngày mai anh phải đi sớm mà còn đường từ đây về vẫn còn nghe nói xa lắm. Anh cần nghỉ hơn tôi; tôi, tôi có nửa tháng thả hồ mà ngủ, thả hồ mà ăn cơm nguội, thả hồ uống cà phê mà không có Thanh ngồi nhất đông-từ. Cứ thức ta tôi là có hay là bà, tôi ưa đoán trước. Ngọc lấy bao thuốc lá Lucky Strike, rút ra hai điếu:

– Mời chị đấy.

Lần đầu tiên chàng gọi Thanh là chị như gọi những nữ đồng chí khác. Thanh cũng để ý đến việc đổi lối xưng hô của Ngọc, nàng nhìn lấy ngay châm thuốc vào ngọn nến rồi nói:

– Anh chắc thấy tôi là bà nên mới đổi lối xưng hô, gọi tôi bằng chị, hay là anh coi tôi như một nữ đồng chí.

12,30 Tôi từng chỉ giữ với anh, một người đến để canh gác tôi, mà lại đời xanh gặp xuất xứ đầu. Cũng may mà người canh ngục mà tôi mai lại đi rồi.

Ngọc nói:

– Thật đấy, sở dĩ tôi gọi chị bằng chị là vì bắt đầu từ đêm nay tôi không coi chị như một đồng chí. Sáng ngày tôi đã thành thực kể sơ đời riêng của tôi và vì cớ gì tôi say đắm cách mệnh. Bây giờ chị nói cho tôi hay tại sao chị lại say đắm. Lúc chiều chị có bảo đời chị lại còn khổ hơn cả đời tôi nữa. Ở ngoài trời bắt đầu đổ mưa to. Ngọc và Thanh cùng nói một lúc, giọng rời rạc.

– May quá.

Ngọc nói:

– May vì tôi có người giữ chị ngủ không đi đâu được.

– Còn tôi thì may vì cái giường của tôi đủ màn, tôi có phải ở nhà một tháng cũng không lo chết khát. Anh giam tôi ngủ thì cũng mà anh chỉ nghĩ đến cơm và lợn sương thôi. Tiết mưa, muỗi nó bay hồ mất rồi. Nào bây giờ tôi kể qua đời tôi cho anh nghe. Tôi đã có chồng và trước khi lấy chồng tôi cũng đã yêu, như anh yêu cô Thuý của anh.

Lúc mới lấy chồng thì tôi nhiều của cải lắm, nên tôi rất giàu có. Thầy mẹ tôi mở hiệu vàng để lâu năm lúc bao giờ vốn mấy vạn. Tôi không nghĩ ngợi gì cả, vẫn yêu chồng như khi chưa lấy. Tôi lại có tính thích đua đòi với bạn bè trong nơi tôi mất sạch. Thầy mẹ tôi lại bị bệnh chết cách nhau trong vòng mười tháng. Đem của nhất cho tôi, lúc chồng tôi đã đánh bạc tôi một cách khổ ở, đưa tôi ra kiện tại toà xin ly dị. Từ đấy tôi cố trong cách từng thuở, tôi như biết ra sự thật về hành động của chồng tôi thì tôi đâm chán ghét hay thật ghét thủ mọi thứ, thù ghét bất kỳ người đàn ông nào. Nhưng có một người bạn gái say Việt Nam nước nhà, ở lại vài tháng mười rồi gửi bạn gái đi nước ngoài, mua đồ với gửi về cho bạn bè. Ý tưởng không muốn về tôi có một số vốn khá lớn, nên vì thế tôi mở hiệu cà phê này thì cần hoà với và sống một đời yêu thân. Tôi không ngờ sống cô độc mãi cũng buồn và lành lúc muốn về quê thăm mộ thầy mẹ tôi.

Thăm lại nơi từng mẹ ở đây tôi để sống một đời thật sung sướng thuở khi lấy chồng. Tôi đã yêu, tôi đã bị người yêu lừa, không như anh dầu sao vẫn còn được giữ lại một kỷ niệm tình đầu buồn những vẫn tốt đẹp, về mối tình đầu trong đời mình. Anh, anh đâu tìm được một con đường đi cứu tôi... "

Thanh nói xong lấy khăn tay chấm lên hai khoé mắt. Nàng khóc vì đau khổ và nhớ bố mẹ, nhớ quê hương, vì trẻ tôi đã bị chồng cũ lừa. Có một điều Thanh không nói ra là nàng đã xin về Việt mình nhớ khói ngút quê giữa núi rừng nhưng nói với Ngọc nàng bị quyến rũ nước mắt hồi xưa. Gọi là không lường nàng thì tay biết nàng cũng không sao thoát khỏi. Rồi một ngày gặp xa tôi thấy Ngọc yêu Phương. Ngọc tìm hàng mình uống cà phê, nàng đem lòng yêu, yêu tha thiết nhưng nàng lại

Thanh nói một, tay bắt tiếp:

– Đời em khổ lắm. Khổ mà không chắc có một hy vọng gì cả?

21

Nhất Sản Đình 1945
Xem 4 truyện tr.
(18) [10-12] 1 trg
3g sáng.

đời nữa!

Nói xong Thanh mới nức nở khóc và để mặc nước mắt chảy ràn rụa
trên hai gò má. Ngọc yên lặng để Thanh khóc cho hết cơn. Ở ngoài nhà Vân mưa to gió lớn.
– Chị Thanh này, sao chị không làm như tôi. Đời vui với nhiều hy vọng, nhiều cái đáng làm để quên
những lúc giận, đau buồn. Dù sao cũng đỡ nhớ đỡ nghĩ việc lớn mình đi tìm. Nếu chị quyết tâm thì tôi sẽ
giới thiệu chị đi chị giúp sức vào công việc chung. Tôi sẽ đứng ra bảo lãnh, nhận bảo đảm tinh thần về công tác của chị.
Chị sẽ vào chi bộ của tôi và làm việc cùng với tôi. Ý kiến chị thế nào?
Thanh nói:
– Không thể được. Tôi chán hết thảy mà sống yên ổn như thế này cũng buồn. Tôi cảm ơn anh nhưng rất tiếc không
thể nhận lời anh được.
– Vì cớ gì?
– Không vì cớ gì cả. Tôi không thích. Anh cứ theo chí hướng của anh mà anh kể cho tôi nghe những công việc anh làm.
Nếu lúc này không đi với anh được thì để lần khác vậy nhưng tôi chỉ thích đi ngao du con đường vào công việc cách mạng
thì tôi xin chiều. Tôi sẽ đợi anh về và tôi tin chắc thế nào anh cũng sống mà về; trong lúc anh đi tôi [illegible] đoàn
không khỏi nhà và ăn cơm với nước. Nhớ anh đi tới thế nào đấy có cái gì khác đến mình tôi, mình tha hồ mình
mừng là đúng bắt tôi phải ngủ trong nhà mới tin với một người. Mà đúng có anh nào
nhân cơ hội, đến uống quyết liệt cà phê. Nếu uống quyết thì tôi sẽ lấy rồi tiền của anh Tuấn, tôi tiêu vào. Tôi
cũng còn lại nhà.
nhớ anh đi có hoạt động, anh bị giết không ai đỡ tội cho tôi được và nhất là anh khỏi bị mang tiếng xấu.
Thanh vừa nói vừa cười trong nước mắt. Nàng bảo Ngọc:
– Hay là ta thức suốt đêm nay nói chuyện. Anh có đi đường mệt thì mặc anh nhưng với tôi thì trong
nửa tháng bị quản thúc công, ngồi đó chẳng có ai mà nói chuyện nữa. Thức suốt đêm nay,
mai chẳng cần ai tiễn tôi cũng đi, tôi đứng mà hiểu cái ngả lộ cả ngày cho sướng thân. Anh nghĩ thế nào?
– Thì thức suốt đêm. Mai tôi đi, ngồi ngủ trên xe cả ngày; vả lại tôi khoẻ lắm. Thức vài ba đêm liền
vẫn đi bộ được bộ đội cả một ngày. Nhưng cần nhất là phải có cà phê thật đặc. Khuya tới mà chị phải có
cái nồi cháo ăn, chắc ăn với nước thì ngon tuyệt. Sáng sớm mai ở đây tôi về qua nhà rồi ra thẳng Hà [illegible]
cháo hoa – Chẳng hết mệt ngay là gì? – Ăn cháo hoa hay là cà phê ăn nước!
Thanh nhìn Ngọc:
– Thế thì thế nào anh chẳng qua nhà nhà cô thương.
– Chị nói tôi mới nghĩ tới. Qua làm gì?
– Để tôi biết chứ.
Ngọc tắc lưỡi một cái:
– Số là có ông Tùng biếu tôi cái áo len nhưng nhờ người ta đan thì cũng phải đến bảy ngày mới xong. Và
lại tôi đã sẵn có áo rét khác rồi.
Thanh nhìn vào ngực Ngọc:
– Hay là anh mặc áo len này đi – tôi cũng biếu anh đấy.
– Chị bảo tôi mặc áo len đàn bà này à?
– Mặc ở trong cho ấm ai biết đâu.
– Vâng, chị cho thì tôi xin nhận, để mặc trong người cho ấm. Nhưng chị lấy gì mặc.
– Anh không phải lo. Tôi đan một cái khác, ngồi đây thì để buồn. Ở nhà, ông già vợ, cứ nằm lỳ trong chăn thì cần
gì áo. À, hay là tôi rót ít nước trong chén rồi vừa khè khà?
Hai người cùng bật cười và câu chuyện mỗi lúc một thêm thân mật. Ngọc đứng dậy nói:
– Để tôi xuống pha thêm hai cốc cà phê nữa, tối nay tôi uống thế rồi sinh ra... rồi anh kể chuyện về
đời anh từ nhỏ bây giờ cho tôi nghe. Tôi cũng tìm truyện đời tôi lúc còn nhỏ kể anh nghe cho vui.
Đêm ấy hai người thức suốt đêm, mải nói chuyện quên cả mệt. Lúc tang
tảng sáng thì trời tạnh.
Thanh nói mà sắp rời bảo Ngọc:
– Anh ngồi cũng buồn. Đợi mai anh một lần nữa cho tôi nhớ nó. Khi anh về tôi sẽ dành một quả chiến công ngon
nhất để anh đãi.
Hai người cùng giơ tay lên ngoài vườn. Trời trong và gió hơi lạnh lạnh thổi lọt qua cửa sổ. Ngọc
đứng lên:
– Thôi tôi đi khỏi trễ. Chúc chị ở lại mạnh giỏi.
Thanh cười, tỏ mắt sáng và trong:
– Anh chúc tôi ốm thường hay thì tiện việc cho anh hơn.
– Vậy thì chúc chị ở lại vui thật vững.
Thanh nói
– Thôi, anh đi.
– Chị ở lại. Độ mười hôm nữa thì tôi về. Chị cứ tin chắc là tôi sẽ về.

9g sáng.

22

Hai người yên lặng nhìn nhau một lúc lâu rồi Ngọc xuống thang gác. Tới chân cầu thang, chàng ngước mắt nhìn lên, thấy Thanh vẫn đứng tựa vào tường như [illegible] hôm qua nhìn theo. Ngọc giơ tay vẫy rồi mở cửa đi ra phố.

Một lúc Thanh xuống nhà dưới đóng cửa lại. Nàng [illegible] vào cánh cửa, [illegible] mặt [illegible] sung sướng. Rồi nàng lên gác đặt [illegible] tựa cổ, nghĩ vơ vẩn. Đương thiu thiu ngủ, bỗng có tiếng gõ cửa. Thanh đoán là có người [illegible] Việt Quốc [illegible] xuống cà phê để đỡ sốt nàng. Thanh hỏi từ trên gác xuống.

— Ai đấy?

— Tôi đây, [illegible]. Sao hôm nay cô [illegible] thế ?

Thanh cất tiếng nói thật to:

— Hôm nay tôi đóng cửa hiệu. Anh chịu khó đi ra hàng khác vậy. Tôi tưởng [illegible] sốt [illegible] bị thương hàn. Đúng mười lăm hôm nữa thì tôi khỏi.

Nàng [illegible] mặt xuống gối, rồi cười vui vẻ. Chàng viết vội một bức thư cho [illegible] chàng biết chắc chắn Thanh là người [illegible] quốc gia, nhất định không phải [illegible] cộng sản; chàng đưa lại và đưa cho Việt lấy Việt trao tận tay [illegible].

CHƯƠNG V

5 tg

12

11-12
6g30 sáng

3/4 tg

Đi lấy thư ở Tạc.

Ngọc về qua nhà Việt [illegible] xuống nghỉ, [illegible] Việt đi đây, Ngọc quay thư lên rồi nói với Việt:

— Em đi đây.

Việt đáp:

— [illegible] chứ [illegible] đã [illegible], còn tôi [illegible] phải ngồi [illegible] đây [illegible] mười [illegible] chứ.

Ngọc chào Việt:

— [illegible] em sẽ đi với anh. Anh [illegible] gửi lời thăm chị. Mong anh [illegible] vui [illegible] hàng bán [illegible] cho bố tôi Mỹ để em [illegible] xếp [illegible]. Sáng hôm qua chị [illegible] quá. Em [illegible] Mỹ [illegible] phải [illegible]. Nhưng nếu anh [illegible] thì anh lại phải ở lại [illegible]. Không [illegible] cho [illegible] lời cho

Đoàn thể
bọn việc [illegible] loạng quạng [illegible]. [illegible] em gọi [illegible] em là "Ngọc chân chính" [illegible].

Ngọc bắt tay Việt rồi theo [illegible] con đường ra chỗ [illegible] đoàn xe [illegible] của Mỹ [illegible] đi [illegible] thường lệ, Vân Sơn.

Ra đến nơi thì anh Minh giao thông viên [illegible] giấy phép của bố tôi Mỹ. Nghị và Tú [illegible] đứng đọc [illegible] hai

11g15 sáng.
người [illegible]. Ngọc nhận ra ngay Tú và Nghị. Tú [illegible] thấy có [illegible] với Tú và [illegible] với Nghị.

Chàng [illegible] gật [illegible]:

— Chào các [illegible] và Nghị. Các anh ta [illegible] đi xa chưa?

Nghị đáp:

— [illegible] mười lăm phút nữa thì xe chạy. Tất cả có ba xe, chúng ta [illegible] một xe, [illegible] truyện cho vui.

Ngọc đáp:

— Vâng,

[illegible] giới thiệu:

— Còn tôi là Ngọc.

Tú hỏi:

— [illegible] thì [illegible] Vân Sơn?

Ngọc đáp:

— [illegible] nhiều [illegible] rất khó đi. Nhưng [illegible] lắm. Các anh [illegible] đi [illegible] đã thành [illegible] rồi. Chắc anh [illegible] các anh [illegible] cái anh đã [illegible] Tàu [illegible]? Người Mỹ họ [illegible] sẵn [illegible], có khi [illegible] là [illegible], [illegible] không [illegible] lo [illegible] đi.

Tú đáp:

— Anh [illegible] trước. [illegible], các [illegible]. Nếu họ bị [illegible] xe [illegible] chỗ [illegible] mình vào [illegible] thì [illegible] không!

[illegible] khỏi [illegible], Ngọc [illegible]:

— Thì [illegible] đoạn [illegible] thì [illegible].

Nghị vồn vã [illegible]:

— Tôi [illegible] anh [illegible] cà phê [illegible] sẵn.

Ngọc [illegible] với Nghị [illegible]:

— Các anh [illegible] đây, [illegible] chị Nam [illegible] Vân [illegible] cà phê ngon. Tôi sẽ [illegible] một [illegible] chị [illegible] khoái [illegible]. Có một lần [illegible] phải "

~~12 ngày mất được 15 trang, chữ nhỏ vì chi. Độ 40, 50 trang~~

23

(13) 12-1a
5 giờ 30
1 trg

Thế là
Ngọc Tí Nam Sơn

9 g.

Nhớ Đà Mỹ

Người đi biết
từ nào về
nhớ người lòng
suối Đà Mỹ
gợn buồn.

Từ khi tiếu đuổi
nơi phàm,
lòng Đà Mỹ
xanh, lòng lan
lạnh buồn.

Sắc trong thanh
Ngọc hương
thơm mộng
Một thoáng
mơ tiên thoảng
xuống trần.

ngọc có bảy ở trong nam, tôi sẽ đưa anh anh lại chơi một buổi, đã có chị Nam ~~[illegible]~~ thết. ~~[illegible]~~. Gì ở vùng tác trạm Ma-li-pô thì hơi khó một chút, ~~nhưng~~ chắc anh Lập đã nói rõ các anh ~~xe~~ biết rồi. Thôi ~~để~~ ta lên xe. Ấy này, đến ~~thanh~~ thì biên giới ta không nên qua cầu vì có lính gác. Tôi sẽ đưa hai anh ~~qua sông~~ đi một cái mảng con qua sông rồi vào ~~[illegible]~~ như một đồng chí thổ ở ngay cạnh biên giới rồi ở đấy ~~hai đồng chí anh~~ sẽ có người dẫn các anh đi đâu để tùy ý hai anh và cùng với anh Lập giao phó. Tôi lại sẽ qua sông trở về đất ta để báo cáo là các anh đã tới đích được yên ổn. Chắc anh Lập đã ~~gửi~~ dặn anh quanh có thể đi để trở về tình, để đi lại.

Tú nói:

– Cô đã dự cả anh Lập thật là chu đáo.

Ngọc đắt tay ~~Tú~~ Tú và Nghệ:

– Thôi chúng ta lên xe cam nhông này. Có ~~chỗ~~ chỗ nhiều hàng hết rồi, chúng mình có chỗ ngồi, ~~và~~ lúc nào ngủ cũng nhiều chỗ ngả lưng ~~ngủ~~. (Khen chỗ Nghệ chỉ ngồi xuống đây nhé)

Lúc đầu xe chạy ngay qua vùng chưa có lâu trước Ngọc gặp Lập thì ~~[illegible]~~ Lập đã từng sống ở đây. Khi xe chạy ba người ngang qua, Lập giơ tay vẫy rồi giơ ngón ~~[illegible]~~ cái lên miệng nói "tình hảo", theo lệ thường của các dân Trung Hoa mỗi khi gặp người khác hay xe chạy đi qua.

Đoạn xe ~~[illegible]~~ mỗi lúc một lên cao. Khi tới các vực đá cao ngất rùng có nhiều ngay hiểm vì đá trơn lắm nên đường lầy lội và rất dốc. Cũng may các xe đã có giây xích ở bánh xe nên đi thoát được chỗ nguy hiểm. Tú và Nghệ có vẻ sợ nhưng Ngọc vì đã đi nhiều đường nên nhìn xuống chân đèo ngắm cảnh các núi non trùng điệp ~~[illegible]~~ dần hiện ra ~~[illegible]~~. Chàng nói một mình:

– Đi bao nhiêu lần mà vẫn thấy cảnh đẹp quá.

Ngọc nghĩ đến Thanh và ~~[illegible]~~ tiếc rằng lúc này không có Thanh cùng đi bên cạnh để cùng ngắm phong cảnh. Chắc Thanh can đảm và không sợ hãi như Tú và Nghệ. Thanh chẳng đoán vậy. Chắc có một tâm hồn thi sĩ biết thưởng thức những ~~cảnh~~ cảnh đẹp vĩ đại và nhất là ~~[illegible]~~ những vẻ tự hoang dại của mái nhà của người Mèo ở sườn đồi núi, những khóm tre mái ~~cao~~ cao tỏa ra như những chùm lông gà cắm trên đầu các chú phật tiên, những con đường đỏ ngoằn ngoèo từng xa ~~[illegible]~~ như những sợi chỉ hồng trên nền cỏ xanh ~~[illegible]~~ lúc ẩn lúc hiện, đưa ~~[illegible]~~ tâm trí Ngọc đến những thế giới xa xôi, bí ẩn mà có lẽ không bao giờ chúng bước chân tới. Ngọc nghĩ thầm mỉm cười:

– Mặc dầu mình là "Ngọc đen nhanh".

~~Chàng~~ Chàng nói với Tú:

– Anh cho tôi một ~~[illegible]~~ ít cà phê.

Chàng đỡ lấy bi đông của Tú đưa cho, uống một ngụm rồi nói:

– Cà phê này anh mua ở đâu? Không được ~~[illegible]~~ ngon lắm.

Chàng quay lại phía Nghệ:

– Anh có biết ở Mông Tự hiệu cà phê nào ngon nhất không?

Nghệ đáp:

– Tôi chỉ qua Mông Tự nên không biết. Anh nhắc sành hơn.

– Ở Mông Tự chỉ có hàng cà phê cô Thanh là ngon nhất, anh đã đến đấy uống thử chưa?

Nghệ đáp:

– Tôi chưa ~~biết bao giờ~~ đến.

Ngọc vặn nút bi đông để trả lại Tú rồi bảo Nghệ:

– Cô Thanh là người của anh Lập phái về. Tay ấy giỏi lắm. Cũng đồng chí cả mà tôi ở Mông Tự luôn, lúc thường sáng nào cũng đến đấy uống cà phê mà cũng không hay. ~~Phải~~ Tôi anh Lập nói ra tôi mới rõ. Tay ấy mà đóng đi vai gái như vậy thực là tài lắm. Khi biết chuyện này, anh Lập không phải về tận nước để cùng đi với hai anh.

Chàng thấy cần phải nói ~~[illegible]~~ nhiều về Thanh ~~[illegible]~~ với bọn Tú và Nghệ:

– Cô ấy thông minh lắm, sắc sảo như có tài biến hoá. Đi với hai anh chắc là giúp được nhiều việc cho hai anh. Tôi chắc anh ~~[illegible]~~ Lập sẽ phái Thanh với ~~Thông~~ sang phố Mông Tự hay Lào Kay.

Nghệ nói:

– Tôi chưa từng được nghe nói đến cô Thanh ở Mông Tự bao giờ.

– Nhưng anh có ở nước ta ~~[illegible]~~ Khi nào thư bé Mông Tự, tôi sẽ đưa hai anh đến thưởng thức cà phê phía ~~[illegible]~~ và giới thiệu hai anh với Thanh.

Tú nói:

24

(14) 13-12

Ở ngày –

1 tờ 3/4

– Vì chuyện này chúc đánh khác là lại say được – Tụi chó săn mẽ nhiều lợi hại lắm, lại còn tụi Nhật nữa –

Ngọc bảo cả Tư và Nghệ:

– Anh Lập có dặn tôi hai tháng sau sẽ lại sang đón anh ở nhà đồng chí Thơ ở Thái Thủy. Tới lúc đó [illegible] Mông Tự rồi lên Côn Minh. Chúng mình sẽ tạt qua nhà nữ đồng chí Thanh thưởng thức cà phê phin.

Quá nhiều, quá trưa, đến giờ ăn cơm. Đoàn xe Mỹ ngừng lại trên một quãng đường vắng chung quanh núi bao bọc. Ngọc thấy người lái xe Mỹ và một người lính Mỹ bên cạnh, đưa lấy ra mỗi người một cái hộp giấy trắng. Chàng tò mò nhìn qua cửa sổ ngăn cách phía trước với phía sau xe: hai người lính Mỹ mở hộp giấy trong có để mấy viên thuốc bọc giấy, một thỏi sô cô la, dồ dưới cái bánh bích-quy và một hộp pho mát. Họ ăn bánh, ăn pho mát, nhai đường như nhai kẹo, rồi nốc cà phê ở trong bi đông, rồi họ vác súng xuống xe, làm một vài cử động thể thao cho chân xuống gân cốt. Trông năm sáu người lính tóc hớt cao đi lại trên đường, Ngọc có cảm tưởng như họ là những đứa trẻ con, ngây ngô và ngây thơ những có vẻ gì cương quyết, cứng cỏi và ngạo mạn – Xem mãi không được một con chim nào, họ nhắm vào một mỏm đá trên một hòn núi đá cây cối um tùm cao, rồi thi nhau nhả đạn. Họ có vẻ như những đứa bé đùa nghịch chơi – Họ không bao giờ nghĩ rằng trên núi đá ấy có thể có những người Mèo đi kiếm củi – Ngọc trong lòng lo phập phồng và ~~[illegible]~~ họ ngại thường hay vô vẩn cho người nào sầu số bị trúng đạn chết mà không ai hay –

(Thấy Nghệ sửa soạn với lính Mỹ)

2g. trưa

Mặc dầu trước đây ~~[illegible]~~, Ngọc đã được lãnh đủ vào một trường hoạt luyện của Mỹ ở Côn Minh xuất ngay cho hai bàn, bắn súng nhiều tay, được có thể những chàng vẫn thấy hơn hình Mỹ đùa nghịch bắn chơi lưu như là phí đạn trong thời kỳ chiến tranh. Thấy họ bắn mãi không trúng cái mỏ đá nào thì tình nơi Ngọc để có cái ý nghĩ ngộ nghĩnh muốn súng của họ – Ngọc bắn rất giỏi, đúng chắc chỉ bắn độ hai phát là trúng mỏ đá ấy. Những chàng nghĩ việc ấy có thể ~~[illegible]~~ ngại cản công tác bí mật nên lại thôi – Và lại chàng không muốn tỏ cho Tư và Nghệ biết là chàng bắn giỏi – ~~[illegible]~~ kẻo để đến chàng không được cho súng trước đi trong khi đó lại để giao cho Tư và Nghệ mỗi người một khẩu, làm như vậy để tỏ ra chàng chỉ là một người đứa đường thường thôi và chỉ một người thì thôi cho Tư và Nghệ khỏi đâm da nghi ngờ –

~~Tổ thì~~

?

Đúng 3 giờ chiều đoàn xe lại qua một cái đèo cao; ở dưới nhìn đèo hiện ra một vùng thung lũng rộng rãi – Chàng nhớ lại ra con đường ~~[illegible]~~ Mã Khai là con đường với Hoàng Su Phì – Khỏi đèo đó là thị trấn Văn Sơn –

Ngọc dẫn ~~Nam tới~~ Tư và Nghệ đến nhà Nam nhưng nhà ~~[illegible]~~ khóa cửa người Hỏi bên cạnh mới biết Nam đi đó đi đó [illegible] năm sáu giờ chiều mới về – Ngọc rủ Tư và Nghệ ~~[illegible]~~ vào một hàng ăn ở gần để đợi và gọi nước cam với ít đồ nhắm – ~~[illegible]~~ – Chàng có cái cảm tưởng như mình là một tay hảo hán ~~[illegible]~~ đời xưa, gọi ~~[illegible]~~ rượu ~~[illegible]~~ một tuần quán gọi muốn để ~~[illegible]~~ hết lại vợ cũng tư – "Hai tay lâu la" thì đòn hoài, chàng ~~[illegible]~~ mỉm cười nghĩ như vậy.

Mới uống ~~[illegible]~~ một ít Ngọc đã ngà ngà say và ngả lưng xuống một cái ghế gỗ dài để ngủ một giấc ~~[illegible]~~ mặc Tư và Nghệ ngồi ~~[illegible]~~ đánh chén với nhau – Vừa mới xuống Ngọc đã ngủ ngay ở đâu trước chàng đã thức sang đêm nói chuyện với Thanh và đi dọc đường mải ngắm phong cảnh chàng đã quên cả ngủ ~~trưa~~.

Sáu giờ chiều tới nhà Nam thì Nam cũng vừa đi đâu đi về. Ngọc giới thiệu:

– Chị Nam, đây là ~~[illegible]~~ đồng chí Nghệ, còn đây là đồng chí Tư do anh Lập phái về nước công tác, đã hoạt động lại trở về Côn Minh.

Chàng nói giọng đùa:

– Còn tôi là ~~[illegible]~~ đồng chí Ngọc quen thuộc, có nhiệm vụ đưa hai đồng chí này về nước. Chị Nam ạ, sao hôm nay tôi thèm ăn cháo lòng thế – Chị phải thết chúng tôi một bữa đêm nay, đi đường ăn bánh mỳ đồ hộp đắt nuốt quá –

Nam nói:

– Tôi ở một số hoả lâu ngày [illegible] được gặp hai anh thật là vui quá. Các anh đòi gì tôi xin thết. Tôi lại được cái may là đêm trước mưa to, nhiều chỗ cầu ngập, các anh phải ở lại ít hôm đợi nước rút.

Ngọc biết là Lập chưa cho Nam hay gì về việc Tư và Nghệ vì ~~Thanh~~ Nam vui mừng một cách chân thật như là được ~~[illegible]~~ gặp mặt đồng chí – ~~Việc này~~ Trong việc này Ngọc lại thấy

cảm phục lại hơn vì Nam không biết nên [illegible] vẫn và Tú và Nghị rất ân cần tự nhiên.

Sáng hôm sau Ngọc rủ Thanh cùng vào đảng bộ Trung Hoa Quốc dân Đảng để xin đảng bộ cấp giấy về Ma-li-pô. 25

Tới một chỗ vắng, Ngọc bảo khẽ Nam:

— Tú và Nghị không phải đồng chí đâu.

Rồi Ngọc kể cho Nam nghe hết đầu đuôi câu truyện.

Nam nói:

— Chú không lo. Tôi sẽ rất tự nhiên. Quen rồi mà. Chú không biết chính tôi đã thủ tiêu một tay Việt cộng lợi hại ở Trùng Khánh về qua đây, cách đây hai tháng trước.

Ngọc mở to mắt kinh ngạc. Cuộc đời của Nam, Ngọc đã rõ hết. Nam là con một ông quan lang nổi tiếng vì nhà xa xôi nên lấy một người Tàu và ở Thổ nên theo chồng sang Vân Sơn. Về sau chồng nàng mất nàng ở luôn tại đó và quanh vùng ấy ai cũng đến xin thuốc coi nàng như một lang sĩ hoặc người nào đi đó để vì dân Tàu ở biên giới vẫn thường coi những người học ở Hà Nội là những người giỏi. Về sau Nam gia nhập Việt Quốc; nhà nàng chỉ là chỗ anh em đi lại nghỉ chân mỗi khi đi công tác tạm Ma-li-pô. Nàng lại là người rất hiểu danh thủ mà bây giờ nàng cũng giết người, không khác gì chồng. Ngọc mừng Nam vào một [illegible] chồng mới nước [illegible] vậy vì nói hóa Nam vì việc thủ tiêu tay Việt Cộng.

Nam cho biết là một hôm có một người đến ông lọ mặt đầu thăm nàng vì mới vừa Văn Sơn chữa ở nhà nàng là Việt kiều. [illegible] lại biết vì thuốc men mà người Tàu ông lại tị hiềm. Nam cũng lấy thế đồng hương cho ở nhà ở nhà nàng dưỡng bệnh và tìm cách chuyện thoại. Một buổi tình cờ khi ngủ, người Tàu ông ấy để rơi ra bên cạnh một cái ví da đựng [illegible] cơm. Nam nhặt lấy đem cất đi rồi khi người Tàu ông tỉnh sẽ giao trả. Tự nhiên tính tò mò nàng biết có cái gì khả nghi. Nàng mở ví rút giấy tờ ra coi mới biết người ấy tên là

Vu Bảy Đức [illegible]; xem giấy má trong một bức thư nàng mới rõ là một tay cao cấp Việt Cộng ở Trùng Khánh về và có liên lạc với Chu Ân Lai [illegible] một tay trùm cộng do Diên An tới Trùng Khánh để liên lạc với Trùng phái Thanh trong công cuộc chống Nhật. [illegible] Khi Nam biết rõ, nàng lại đặt cái ví vào chỗ cũ rồi lẳng lặng hổ xuống nhà dưới, đợi khi Đức [illegible] tỉnh dậy cô gọi nàng mới lên. Hai hôm sau, [illegible], Nam cho thuốc độc vào ống tiêm. Nàng tiêm vào mạch máu của Đức và tiêm mà tươi cười bảo Đức:

— Thuốc này tốt; phải cậy các mãi mới mua được của bộ đội Mỹ.

[illegible], Nam chậm bông rồi bảo Đức:

— Bây giờ anh nằm nghỉ đi, đợi thuốc ngấm, chỉ độ hai mươi phút là bách bệnh tiêu tan.

Tiêm xong Nam đứng bên cạnh giường Đức đợi. Một lúc sau Đức nói:

— Tiêm thuốc mới này tôi thấy trong người khó chịu hơn thuốc trước.

Vì Nam không thành thạo lắm về thuốc độc nên trái với dự đoán của nàng, Đức không chết, chỉ quằn quại người, hai mắt tay to đỏ nhưng vẫn mở trừng trừng nhìn Nam. Nam đoán thấy có một tia nghi ngờ trong vẻ mắt nhìn mà Đức và thấy Đức há miệng ư ớ nói, nhưng lại nói tiếng Phổ thông chứ không phải tiếng Việt. Sợ Đức nói to thành tiếng và hàng xóm bên kia bức tường vách nghe thấy, nên Nam

(15) 14-12-60 vội cái xông lấy bông nhét vào đầy miệng Đức. Mắt Đức vẫn mở to nhìn nàng và một cánh tay

2g30 sáng đang cựa quậy như cố nhấc lên để kéo bông ra. Nam nhẩy lên giường miệng nói tiếng Tàu:

1 tg $\frac{3}{4}$ — Ông Đức, ông Đức ơi, lại tỉnh.

Nàng cố nói thật to cho hàng xóm nghe thấy, rồi nhảy lên người Đức hai [illegible] chân dẫm lên hai bàn tay Đức, rồi nàng đưa hai tay lên bóp cổ Đức thật mạnh; cứ thế nàng nghiến răng bóp mãi cho đến khi mắt Đức phình ra và hai con mắt trợn ngược lên, lồ đồ dần rồi yếu lặng hẳn. [illegible] Nam mới thả lỏng dần hai bàn tay. Khi bỏ hết tay hẳn Đức ra thấy Đức không cựa quậy nữa, yên lặng nằm ngửa, hai con mắt mở chỉ còn lòng trắng, Nam mới dám chắc là Đức đã chết hẳn. Nàng [illegible] rút bông ở miệng Đức ra rồi lẫn vội các nắm bông [illegible] cũ khác rồi gọi bắt đầu gọi to bằng tiếng Tàu địa phương, cố ý cho hai bên hàng xóm nghe thấy:

5g30 sáng — Ông Đức ơi. Ông chết ở đây thế cơ vô thân. Lạy trời phật phù hộ ông sống lại. Tôi không ngờ

26

đến bệnh ông lại hiểm nghèo thế thì, ông lại chóng chết như thế.

Tiếng người tàu bên hàng xóm hỏi vọng sang:

– Gì thế, bà Lường?

Lường là tên chồng gác cổng của Nam.

– Bà chủ Minh Đạt ạ. Ông đang hướng của tới chết rồi.

– Khổ tội nghiệp. Nhưng bà cũng đừng lấy thế làm phiền. Bà mà thương chưa nổi thì cái ông ở nhà thương ở đây cũng phải bó tay. Hoạ chăng có Bác sĩ Mỹ ở trường bay.

Nam gọi: đáp:

– Bây giờ thì chậm quá rồi.

Rồi nay gọi bà Minh Đạt sang:

– Bà sang ngay giúp tôi một tay.

Nói xong Nam mở ví lấy những giấy má quan trọng của Đức cất đi những tiền thì để lại rồi cho ví vào túi áo của Đức.

Lúc bà Minh Đạt sang, Nam lấy một cái gương nhỏ áp vào mặt Đức rồi đưa bà Minh Đạt coi. Bà Minh Đạt không hiểu gì, tưởng là Nam làm theo tục lệ riêng của nước mình. Nam giảng giải:

– Một gương vẫn hay dùng thử, nếu còn thở thì hơi nước ở mồm mũi ra ít sẽ làm gương mờ đi.

Nam lại cúi xuống áp tai vào ngực bên trái nghe rồi, một tay bắt mạch cho Đức rồi nói với bà hàng xóm:

– Ông bạn tôi chết hẳn rồi. Bà xem chân tay đã lạnh ngắt.

Tuy có Nam là bác sĩ ... ở Việt Nam họ vẫn thường kêu là y sĩ, bà Minh Đạt cũng không dám đến gần xác Đức.

Bà ra chỗ bàn thờ thắp hương để đuổi ma khí. Nam vuốt mắt Đức rồi lấy mấy ngọn nến ra thắp và cắm ở hai bên đầu giường. Nàng nước quần áo rồi bảo bà Minh Đạt:

– Bà đi với tôi ra huyện Tỉnh. Tôi nhờ bà làm chứng. Thủ tục cần phải thế.

8g Ra huyện Nam chỉ phải trình báo qua loa rồi được cấp giấy chôn cất. Nàng mua chiếc áo quan rồi thuê phu đám ma đem chôn ngay Đức ngay hôm đó.

Nam kể xong, Ngọc đưa mắt nhìn Nam. Chàng chưa hiểu được tại sao một người đàn bà nhu mì như Nam lại có thể giết người mà tự ý giết một cách độc ác như thế. Chàng chợt nhớ lại câu thanh nói: « Bị cái gương chạy nó hỏi khó » và ngẫm nghĩ theo mấy năm ... việc chàng mới tham gia vào cách mạng. Ý nghĩ về cái xấu tốt ở đời lại lừng vang trong đầu óc chàng. Dẫu sao chàng cũng nhận thấy rõ là Nam ... như chàng cũng như Tư và Nghị đều là những người rất tốt, có lòng nhân đạo. Ngọc nhớ lại việc chàng tha thứ cho chuẩn uý chuẩn mới vào phá vụn. Ngay lúc Nam kể cho chàng nghe về việc giết Đức chàng không khỏi ghê tởm vì lòng độc ác của con người; chàng thấy thương hại cho Đức khi bị Nam bóp cổ; đôi mắt mở ấy biết đâu đã không đau khổ và biết đâu Đức không có cha mẹ vợ con hay một người yêu và trước khi chết đã không nghĩ tới những người thân yêu đó.

Hồi Ngọc chợt nảy ra một ý nghĩ:

– Hay là...

Nhưng chàng ngừng lại nói một mình:

– Một người chết bệnh còn chưa được. Nay lại hai người cùng chết bệnh một lúc thì sao chẳng các cơ quan ... chúng sinh nghi.

Nam nói:

– Tôi cũng đã chợt nảy ra ý nghĩ ấy nhưng tôi cũng thấy không xuôi. Tôi sẽ pha cà phê ... nước cốt để chú đem đi. Chú nên cẩn thận, việc không thành thì từ nay với sau chắc không bao giờ gặp chú nữa.

Tay tôi đã thành rảo phòng nước sông chảy sau nhà Nam mỗi lúc một lên cao. Tối hôm đó trên căn gác của nhà Nam, hai người ngồi nhấm nước với lòng lạc. Câu chuyện vui vẻ như là hai người quen biết nhau từ lâu. Trước khi đi ngủ, Nam nói:

20g sáng.
Tới chỗ ...

14-02-60

11g sáng.

Kết thúc ở ...

5, 30 tối Trong khi ĐĐT nước rút, xung mau một [illegible] đi [illegible] "[illegible]" ở lòng Nam.

Tư và Nghệ ngủ ở trong dưới nhà con. Ngọc nằm một giường nhỏ cạnh Nam. Hai người [illegible] [illegible] [illegible] ở dưới nhà Tư và Nghệ nghe thấy. Trước khi [illegible] [illegible] Ngọc nhìn Nam một cái; Nam [illegible] [illegible] [illegible] tay để [illegible] [illegible] và nhìn lại Ngọc. Hai người [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] nhau, một người đàn bà ngủ [illegible] và một chàng thanh niên sinh viên nhưng cả hai cùng không nghĩ gì đến những điều thường tình.

Ngọc nằm một lúc rồi thiếp [illegible] ngủ, nét mặt dưới ánh ngọn [illegible] [illegible] Nam thấy có một vẻ thơ ngây như trẻ con. Nam [illegible] đứng [illegible] Ngọc một lúc lâu, rồi [illegible] [illegible] đến [illegible] [illegible] giường mình kê cạnh giường Ngọc.

Đêm ấy độ ba giờ sáng [illegible] tiếng người trong phố [illegible] [illegible], Nam [illegible] thức dậy nhìn ra mà sợ thấy nước để chân ngập cả phố. Nàng [illegible] [illegible] Ngọc, [illegible] cạnh chàng và lấy tay lay người chàng. Trong [illegible] một lúc Nam có cái ý nghĩ nằm xuống cạnh Ngọc nhưng nàng [illegible] lại được ngay, [illegible]:

— Chú [illegible], nước vào ngập cả phố.

Nàng ra [illegible] [illegible] rồi bảo Ngọc:

— Ta xuống [illegible] các [illegible] ở dưới nhà lên. Nước này không khó [illegible] [illegible] ngập cao nửa nhà dưới.

Xếp dọn xong, cả bốn người đều ngồi tới sáng và xem tình hình nước lũ [illegible] về. Tới sáng thì quả nhiên nước vào ngập nửa nhà dưới. Nam nói:

— Hôm nay thì các anh [illegible] ăn cơm không với ít muối. Tôi thết.

Rồi nàng cất tiếng cười, vui vẻ.

15 | 15-12-60 | 2 trg

CHƯƠNG VI

4 trg

Hai ngày hôm sau, nước mới [illegible] một lên cao. Dưới bè ở [illegible] cầu trên các nhà bên cạnh thôi lềnh bềnh khắp nhà dưới. Chúng đứng trên cầu thang như một đội quân canh tư [illegible]; Nam phải lấy ống phụt thuốc ĐDT phụt chân đường. Tư suốt ngày [illegible] ra đi vào [illegible] [illegible] gác nhỏ, lúc nào ở mũi cũng để một cái khăn mùi soa có tẩm nước hoa của Nam để tránh mùi hôi thối của nước bẩn. Nghệ cả ngày ngồi tìm những sách "Trung Quốc chí [illegible]" của [illegible] [illegible] hay cái sách "Đông sinh luận" của Trần [illegible] [illegible] nghiên cứu có vẻ mê mải. Ngọc thì cùng Nam ngồi ở cửa sổ trông ra đường để [illegible] các thuyền bán thức ăn, quà bánh và nhất là các thuyền bán nước. Ngọc nhìn về những dãy núi xa [illegible] bao bọc vân [illegible] và để tâm hồn phiêu lưu về Hồng Tự. Giá [illegible] lâu ngày trời đi vùng đó với Thanh, cùng ngồi ở cửa sổ đòi hàng quà bánh qua lại thì dầu có nước to đến một tháng chàng cũng không cần. Chàng nằm mơ nghĩ thầm chắc ở Hồng Tự trời không mưa, giường chắc [illegible] [illegible], rau của Thanh không có nước thối chắc đã thiết [illegible] khô và Thanh chắc phải ăn cơm với muối. Ý hẳn [illegible] một lần. [illegible] ở cả ngày [illegible] lại [illegible] chắc mới cùng [illegible] như thấu cảm. Ngọc [illegible] đến hai chữ [illegible] cảm, Ngọc lại mỉm cười tự nhủ:

— Chắc cô ở [illegible] anh [illegible] "Ngọc Châu [illegible]" lắm — những quả [illegible] chắc đã chín, đã [illegible] vì [illegible] nắng chói dám hồng như má của [illegible] Thanh [Thanh chắc phải ăn cơm với muối.] những [illegible] không biết đi đâu [illegible] chỉ [illegible] một [illegible] là ra vườn [illegible] nắng, ngắm [illegible] nở hoa và [illegible] [illegible] [illegible]. Ở [illegible] [illegible] [illegible] không sót một gì, [illegible] [illegible] mà ăn [illegible] những [illegible] [illegible] [illegible] ngọt nước và thơm ngọt. Cô ở [illegible] với [illegible]; [illegible] [illegible] vì chắc một quả [illegible] cũng không còn.

Nam [illegible] thấy Ngọc mỉm cười [illegible] [illegible], [illegible]:

— Có [illegible] thuyền bán bún sinh đây chứ? Tôi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ở [illegible] xưa chẳng [illegible] cam chú, [illegible] [illegible] đi [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] không chớp mắt. Để tôi gọi thuyền nó ở lại và [illegible] [illegible] [illegible] trong [illegible] chú mua bún [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] tuyệt.

Ngọc đáp:

— Phải [illegible] [illegible] chị gọi thuyền [illegible] bún [illegible] đây em mua.

Nam [illegible] [illegible] Tư và [illegible]:

— [illegible] [illegible] phòng [illegible]. Hôm nay cả nhà ăn bún nhé.

Nam [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] về phía cửa sổ:

Nghĩ đến Thanh.

(Thêm những lời [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible])

– Thôi thì đứng giơ tay như và mua hộ mười cân bún ăn ở bữa chiều luôn thể.

Nghị nói với Nam:

28 – Cả nhà hôm nay có đám trong làng hay sao đấy.

Nghị ngồi điềm nhiên đọc sách – trả lời:

– Chắc họ lại lấy mười bát làm bún, ăn dọc đường.

Ngọc vừa mặc áo, nói đùa bảo với cô hàng xinh xinh đẹp mà nghe thấm:

– Nghị mới là tay lợi hại con ạ, chỉ khiêm nhường chứ, cảnh mạnh phong lưu ông tướng, không có gì đáng e ngại.

Chàng mua bún rồi kéo dài không cho cô hàng đi, nói bông lơn đùa như một người vô tâm, thích trêu gái để Nghị khỏi nghi kỵ, che cho chàng là một cán bộ tầm thường, phụ trách có một việc liên lạc vì thích đi đây đi đó.

Trong những ngày ở nhà Nam, khi bàn về vấn đề gì quan trọng, Ngọc chỉ ngồi nghe [illegible] lúc nói thêm đưa lại mấy lời hay sao hoặc giúp Nam về việc làm bộ cứu nước. Chàng làm như chàng chỉ biết một vài chữ nhất nhị tam tứ, nhờ Nghị dạy học chữ nho và học rất tối dạ. Nói tóm lại chàng chỉ là một tay lông bông loăng quăng, một cán bộ "chân chạy".

[Thêm tả mối nào với ai làm đầu bò]

Chiếc áo len đầu bà mẹ Thanh cho, Ngọc nhất định thôi lạnh chẳng lấy ra mặc, khi buổi trời nắng chàng cất vào túi vải nhưng bao giờ cũng [illegible] cốt ý cho Nghị nhìn thấy, lỡ ra Nghị có nhìn ra là mẹ Thanh thì việc ấy cũng tỏ ra chàng vẫn thân với Thanh; nếu Nghị là thật là nhân tình mà Thanh, chắc Nghị sẽ ghen nhưng cái đó không hề chi; điều cốt yếu là Ngọc để lộ Thanh cảm nó.

Rồi một hôm nước rất cạn – Nam gửi lời hứa mời mấy người đi ăn "quà Kiểu mẽ phện" ở làng Nam. Sau những ngày ăn đạm [illegible], mọi người đều ăn một cách ngon lành, trừ Nghị. Từ [illegible] lòng thìa húp nước dùng và nhai các miếng thịt tái như người vẫn thường ăn mà ngon, vì tính thì phải nhịn ít lâu. Mỗi lần miết thứ cái gì hăm [illegible] lại đưa lên họng xuống trông một cách rất vô ích khiến Ngọc phải quay mặt đi vì ngượng và có vẻ nhất là vì thương hại một người thích ăn ngon mà bị lạc vào hàng ngũ cộng sản. Riêng tôi ăn luôn hai bát mà vẫn [illegible] thèm thêm. Ăn xong nhà hàng bưng lên bốn cốc cà phê thơm ngon. Tôi hỏi Nam:

– Tôi không ngờ là ở đây mà uống cà phê ngon thế này.

Ngọc ngẫm một lượt nói thật lâu:

– Ngon không kém gì cà phê hàng cô Thanh ở [illegible].

Nam nói:

– Sở là các anh không biết. Ở đây gần biên giới, anh em có cho tôi rất nhiều cà phê. Lúc nãy tôi vào nhà trong để tự tay giồng lấy. Tôi giồng khó lắm. Thôi nào các anh đi, tôi sẽ giồng và pha nước cốt để các anh đem đi. Dọc đường thiếu gì suối nước trong. Các anh pha uống để cho đỡ nhớt.

Nam mỉm cười rất tinh tế:

– Lúc uống các anh phải nhớ đến tôi đấy nhé.

x x x

Nam tiễn ba người ra tận cổng Đông để lên đường về Hà [illegible]. Lúc ba người qua cái cầu đá bắc ngang nước, Nam đứng lại, đợi ba người sang bên kia cầu mới giơ tay vẫy:

– Hẹn gặp các anh hai tháng sau và chúc mọi việc may mắn. Cà phê nước cốt mà tôi đựng trong lọ, đợi khi thật khát hãy uống, còn dọc đường không thiếu gì hàng quán. Có cả món ngon, anh Tư đừng uống say quá rồi đi không nổi hay lại mê cô hàng nào ở lại thì hỏng việc đấy. Thôi chào các anh đi.

Nam quay trở lại và tiếp tục đời sống ngụy tế và cô độc. Nàng tin Ngọc sẽ thành công và chắc chỉ độ vài ba ngày nữa Ngọc sẽ trở về Vân Đồn. Lúc đó nàng sẽ đánh điện về Hồng Tự và giữ Ngọc ở lại Vân Đồn dăm ba ngày. Lòng nàng tự nhiên thấy vui tươi vui vẻ.

Đường về làng chiến rất khó đi. Có lúc cứ vừa ngập nước lúc lầy lội ở quê, đi có khi ngập [illegible] tới tận gối, nên Ngọc phải cõng Tư và Nghị qua. Trời [illegible] một giờ chiều thì, khói mới hãy dần trở thì tới một cái chợ. Ngọc đưa Tư và Nghị vào một quán ăn có hai cô thôn nữ rất

[illegible] về [illegible] chưa có chồng. Hai cô thấy Ngọc tới thì nói bằng tiếng Việt:
— Ồ, anh Ngọc, lâu lắm mới lại gặp anh.

Ngọc nói:
— Tôi [illegible] với cô hai cùng bạn quý [illegible] cô có muốn ngồi không. Cô cho ít đồ nhắm. Phải tự tay cô làm mới ở [illegible] lòng hai cùng bạn quý của tôi.
Cô hai [illegible] mời ba người ngồi vào cái bàn sang nhất. Vẫn [illegible] ba người [illegible] mặc quần áo như [illegible], đôi [illegible] nhưng không có [illegible] với [illegible] tiếng Tàu.
— [illegible] Chuẩn [illegible] chuẩn, mình [illegible] mình, [illegible] An-nam cơ mình (1)
Nói xong với tiếp bằng tiếng Việt:
— Cái [illegible] cách mạng Việt Nam thành công, để [illegible] chúng [illegible] về An-nam. Quê tôi ở Thanh Thủy.
Vẫn cười tình [illegible] ra:
— Đối với các anh, em phải tính giá thật rẻ hay không lấy tiền cũng được nếu các anh [illegible].
Cô có đồ nhắm ngon, [illegible] Chúng [illegible] quá, [illegible] với hai cô [illegible] [illegible] nhưng [illegible] làm một giấc ngủ trưa. Ngọc phải kéo dậy:
— Anh phải đi cho sớm, kẻo không kịp tới [illegible] ngủ đêm nay. Đêm không có trăng, tôi cũng [illegible] không [illegible] Thôi [illegible]. Anh phải ngủ [illegible], [illegible] lạnh, [illegible] hay [illegible] [illegible] không [illegible] nữa. Anh Nghị...
Nghị đứng giúp sức với Ngọc kéo [illegible] dậy với hai người [illegible], mỗi người [illegible] vực [illegible] đi cho khỏi ngã. ~~Ngọc~~ [illegible] (Thêm [illegible] mãi mãi [illegible] [illegible])
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
~~[illegible]~~
Ngọc cố ý chọn con đường [illegible] về [illegible] lên cao [illegible] [illegible] của [illegible] đi [illegible] khi [illegible] cùng đi với Thanh. [illegible] con [illegible] [illegible] nước [illegible] [illegible] to [illegible] [illegible] cà phê mà Nam [illegible] pha. Ngọc nói:
— Anh không nhớ nhiều [illegible] Nam [illegible] [illegible] cái [illegible] [illegible] [illegible] Vân Sơn về nước [illegible] chỗ [illegible] cà phê nữa (x)

Mọi người đều khó [illegible] lại [illegible] lên một [illegible] đồ cao [illegible] [illegible] và không có bóng cây nào. Lên khỏi cái [illegible] [illegible] cà phê. Ngọc [illegible] cái [illegible] [illegible] giọng [illegible] Nghị:
— [illegible] [illegible] có chỗ [illegible] [illegible], anh [illegible] [illegible] khó [illegible] [illegible]. Các anh có biết cái đèo này là đèo gì không? Đèo này gọi là đèo ông Thảo.

Rồi Ngọc giải thích:
— Ông chú Thảo người [illegible] [illegible] ở [illegible] [illegible]. Anh Thảo phải bỏ [illegible] cây làm gậy [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] tới [illegible], anh Thảo [illegible] gặp [illegible] [illegible] vài cái [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] không [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] hai [illegible]. Anh [illegible] [illegible] về [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] đặt tên đèo này là ~~[illegible]~~ "đèo ông Thảo".
Đến [illegible] Nghị [illegible] [illegible]:
— Trong đời tôi, tôi [illegible] [illegible] [illegible] đèo [illegible] [illegible] như thế này. Mà [illegible] [illegible] đâu [illegible] cây cỏ?
[illegible] [illegible] người [illegible] phải [illegible] đèo [illegible] như thế mà [illegible] không có một bóng cây nào. [illegible] không [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] đèo [illegible] có một [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] cát. Nước [illegible] trong. [illegible] mặt xuống [illegible] nước [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] cả [illegible] [illegible]. Chúng nói:
— Nước suối này ngọt mát quá.
Rồi [illegible] lấy hai tay vốc nước [illegible] mặt, [illegible] cái [illegible] [illegible], [illegible] cười [illegible] [illegible] [illegible] khoái trá lắm.
— Hay ta tắm một cái.
Ngọc ~~[illegible]~~ can:
— Đang đi [illegible] [illegible] [illegible] chết. Để tới [illegible] các anh [illegible] một chỗ [illegible] [illegible] [illegible] một, các anh [illegible] một [illegible] đã [illegible] [illegible] [illegible] [illegible].
[illegible] [illegible] đi một quãng tới một [illegible] cây [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] một [illegible] [illegible]. Ba người Thảo [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Ngọc [illegible]:
— Chỗ này [illegible] [illegible] [illegible]?
Sau [illegible] chỉ có một chòm cây [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Thanh,

Lưu I. Về Vân Sơn [illegible] Malipo với [illegible] Quan [illegible]. [illegible]
Lưu II. Đi Malipo [illegible] Malipo [illegible] V.S.
Lưu III. Đi Vân Sơn [illegible] một [illegible]. Đi [illegible] Malipo với [illegible]. [illegible] [illegible]
Lưu IV. Đi Malipo. Đi với Bảo. [illegible] [illegible] Đi V. Sơn với Bảo. Về Mạng Tử một [illegible].

(17) 16-12.60
3 giờ sáng.
2 tg ½

(x) [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

(1) Quân không phải quân, dân không phải dân. Thế là người cách mạng an-nam

1 Mạng Tử → Vân Sơn [illegible] đi [illegible] Tôn [illegible] Malipo. Qua [illegible] [illegible] tiếp. Hà Giang
2 [illegible] Malipo → [illegible]. Qua cầu → Malipo: một [illegible] về Vân Sơn → Mạng Tử
3 Mạng Tử → Vân Sơn → [illegible] về Malipo. [illegible] [illegible] [illegible] Thanh Thủy Hà Giang
4 Hà Giang đi ngủ với Bảo về Malipo. Malipo → Vân Sơn ~~[illegible]~~ → Mạng Tử

Rừng ông Thảo (đường [illegible]) — Không [illegible] [illegible]. Ông An + [illegible]
Về Malipo. Một mình từ Malipo → Vân Sơn.
Đường tiền. Sau Vân Sơn — Hà Giang. [illegible] về Hanoi.
Đường tiền. Sau Hà Giang → Vân Sơn. Bảo về Vân Sơn. [illegible]

30

Có hôm lần sau cùng Thanh đi, chàng [cùng đi theo con đường thấy này] cho Thanh theo tới thác "Ông Thảo" mà nay chắc sẽ đổ hoàng hôn về nắng như quả lửa ở miền núi; chàng sẽ mời Thanh đứng dưới chân cây một ngày, cùng nắm tiền chân mà trở truyện. Chắc Thanh không dám tiến bước được nhiều những thế nào nữa chàng vẫn quên để ngâm chân vào nước suối mát. Hai người sẽ ngồi cạnh nhau trên bờ ở kia cùng lắng chân nghe khoảng nước chảy trên lòng cát trắng. Chàng lấy [illegible] khói là thả mơ tới và nghĩ; [illegible] chàng [cùng hút vào] ngửi khói [illegible] khói như thả [illegible] lên cành lá rồi tan vào các khe trời xanh biếc, ngân ngủ:

— Con thích trông mây gió ở góc nhà Thanh như ngắm hoa biển nở.

Nhà Thanh chắc cũng không còn thấy đứng như chàng. Ngọc mỉm cười, quên cả Tư và Nghị ngồi bên cạnh. Lúc đó chàng mới nhận ra lòng mình đã yêu Thanh từ lâu mà không tự biết. Nếu Thanh quả có [illegible] bị Việt minh như lập nói, Thanh và Thanh ở bộ khác đọc vào cà phê, bao năm nay, chàng cũng sẽ [illegible] ngay. Anh [illegible] thì [illegible] cho con người tàn ác muốn giết chàng và chàng được trước là vì một cái [illegible] trong đời là vì một [chàng] [illegible] âm [illegible] người chàng yêu đã giết chàng; chàng chỉ chàng sẽ yêu Thanh hơn và hình ảnh mới cùng trong đời [illegible] là hình ảnh một thiếu phụ tàn ác mà đẹp vẫn yêu và càng yêu vì thế. Thực đối với đời chàng bây giờ đã [là một người] xa lạ xa lơ, [illegible] mười trong lòng đất lạnh, chàng vẫn yêu những yêu bằng một tình tình khác. Còn Phương? Phương đẹp như ở dạo nhưng phương đâu thương lắt lẻo; nếu [illegible] để lập gia đình thì chàng sẽ lấy Phương làm vợ những bây giờ chàng cần [một mối] tình [khác thường], [illegible] sâu đậm, [illegible] như như tới [illegible] rất về [illegible] có một mê mạnh vô hình quyến rũ, [illegible] khiến chàng mê man.

[một mối tình đặc biệt]

Ngọc để mắt Tư và Nghị ra suối tắm; chàng vẫn nằm yên hút thuốc lá. Thích thoáng chàng lại lắc đầu không ngờ mình đã yêu Thanh đến như vậy. Còn Thanh có yêu lại chàng không, [điều] đó chàng không [hề] nghĩ tới vì chàng cho [việc khó nhất] là lòng mình yêu đã chiết; [illegible] người khác yêu mình mà mình không yêu lại thì chỉ là một cái tội nợ.

Tư và Nghị tắm xong để cho Tư lên vai và đứng chờ Ngọc. Tư nói:

— Ngọc chắc chưa mà ông mệt à? Sao anh bảo phải đi gấp sợ tối chưa tới được quán ngủ trọ.

Ngọc đứng dậy quay về lên vai nói:

— Tư đi trước, các anh cứ mà theo.

Chàng đi mau quá nên Tư và Nghị không quen đi bộ theo không kịp.

Năm giờ chiều, qua một cái cầu để tới đến một cái làng nhỏ.

— Đêm ta ngủ ở đây. Hôm phiên là phải nằm đất ở đình, nhiều bọ chó lắm.

Trong khi đợi cơm Ngọc và riêng Tư đi thăm làng. Chàng đưa Tư vào một cái suối ở chân làng có nhiều tảng đá rất bằng phẳng. Chàng bảo Tư giọng thân mật:

— Tôi chưa có vợ. Đời con gái ở Việt nam đẹp với [illegible]. Khi nào có [illegible] như anh làm mối cho một người. Quê anh ở đâu?

Tư đáp:

— Ở tôi quê ở vùng suối nhỏ [thầy tôi] [buôn bán] ở Tuyên Quang đến bảy tám năm rồi.

— [Thế] anh vẫn ở Tuyên Quang [chứ? Anh] đã lập gia đình chưa?

Tư lấy cái khăn cầm tay ra lau rồi chậm rãi nói:

— Nhà tôi hiện giờ ở Tuyên Quang.

Muốn cho Tư không ngượng rồi bày tâm sự riêng với mình nên Ngọc điềm tĩnh đi nhận kể ra trước:

— Trước tôi có yêu một [cô] gái ở làng bên cạnh sau có ông chết nên tôi buồn bỏ đi vào Nam gia nhập cách mạng. Đến bây giờ tôi gặp [ba] năm, có thể mồ thương, [illegible] có gái tôi yêu, chắc bây giờ cỏ đã lên xanh um. Tôi cũng muốn được như anh và muốn thêm lại một thương, thấu chị [illegible] những anh cặp không [illegible]. Anh thật là may. Chuyện [illegible] chiều thế nào chẳng ghé qua nhà thăm chị ấy. Anh xa chị đã mấy năm rồi.

Tư [illegible] mút nước bọt, [illegible] giữ nước lại [illegible] xong. Ngọc biết [illegible] Tư cảm động lắm. Tư nói:

— Từ xa nhà cũng gần ba năm nhưng chú — gọi chú là để tiện hơn — tôi có hai đứa bé [illegible] chúng nó khoẻ lắm. Khi nào chú được ra lập phát vấn, chú lại thăm hai cháu, để hôm nào tôi viết địa chỉ và mấy lời giới thiệu.

Trời đã sẩm sẩm tối [illegible] mới trở về quán trọ. Nhà trọ lợp tranh và thấp [illegible] có gửi hai cái ở [illegible] trên phản chiếu. Nghị ngồi ở một cái bàn thấp đã bày sẵn đồ ăn và đọc sách dưới ánh đèn dầu lù mù.

12 giờ trưa ngày 16-12.

ông [ngồi] ngọc tôi [illegible]

Khi nào Tư và Ngọc về quán khói [illegible]
ở [illegible] một [illegible]. Xong mà đi [illegible].
Đi [illegible] lại [illegible] thì [illegible]
[illegible] lần.

[Lời miêu tả của Nghị]

(1) Nghị chú, cái bi đông cốt cà phê đâu, lấy ra mời [illegible] một [illegible].
Ngọc nói:
– Tôi [illegible] nhưng phải để dành [illegible] mai [illegible] nước hay hay.
Tú lại kể chuyện về vợ mình cho Ngọc nghe.

– Hôm nay anh đi đâu mà về muộn thế?

– Chúng tôi ra ngoài chơi – ~~[illegible]~~ [illegible] hơn đi phòng ngồi quán cà phê.

Chủ hàng [illegible] lên. Ngọc [illegible] để tiếp Tú và Nghị không [illegible]. Lúc đi ngủ Ngọc nằm chung một ~~giường~~ chiếu với ~~[illegible]~~ Tú, để dành [illegible] cho Nghị một [illegible]. Ngọc ~~[illegible]~~ bảo Nghị:

– Anh nằm [illegible]. Ở Sài Gòn em [illegible] không ngủ được vì anh ngáy to quá.

Lần đầu Ngọc ~~[illegible]~~ xưng em với Nghị. Chàng tiếp theo:

– Em ngủ với Tú [illegible] mai phải dậy sớm đi [illegible] cho khỏe.

Ba giờ sáng, Ngọc thức giấc và nghe tiếng Nghị ngáy đều đều. ~~Chàng~~ Thấy Tú cựa quậy người, chàng hỏi nhỏ:

– Anh thức dậy à? Để em ra lấy nước anh uống cho đỡ khát.

Hai người vừa uống nước vừa thì thầm nói chuyện. Ngọc khẽ than:

– Mất hết ban đêm [illegible] em lại nhớ [illegible] Thủy. Mỗi lần đầu có khác. Em nhớ [illegible] đọc cho nghe câu thơ mà em thấy [illegible] cách em lắm [illegible] cái thư ban đầu [illegible] Ngọc [illegible] để đã ai quên."

Tú nói ngay:

– Tôi biết câu ấy rồi, đấy là câu thơ [illegible] đời bạn [illegible] nhất định. Tú lấy [illegible] độ một [illegible]. Xa cách mấy năm, [illegible] về nước tôi [illegible] được về qua nhà một bạn [illegible] chắc [illegible] có mặt [illegible] cảnh cũng nhà tôi nữa.

10 giờ tối 16-12-60

Ngọc tò mò [illegible] mới [illegible] ~~[illegible]~~ thì thầm [illegible] Tú:

– Đi [illegible] thế nào anh [illegible] qua Bắc [illegible]. Chị nhà [illegible]. Gia em có về [illegible] để thấy cái mộ cỏ xanh [illegible] con người [illegible] thế....

Ngọc để tay lên ngực [illegible] ~~[illegible]~~: cố quên tìm như tôi ý.

– Người yêu em chỉ còn ở trong lòng em mà thôi.

– Tình cảnh như thế [illegible]. Khi chia [illegible] tôi sẽ [illegible] lấy người [illegible] nữa nay [illegible]. Người [illegible] và [illegible] ở [illegible].

– Cảm ơn anh.

Ngọc ghé vào tai Tú nói rất nhỏ:

– Hôm trước, [illegible] anh ra em sẽ giới thiệu với Thanh ở Mỹ Tho. Cô ta ~~[illegible]~~, người rất xinh, mắt đẹp. Vì ở có tính tự thoả nên [illegible] không muốn lấy làm vợ. Nhưng đối với anh có vợ rồi, [illegible] việc [illegible]. Cô ta lại ở nhà có một mình, [illegible] thanh thao cả. Anh chắc sẽ vừa ý [illegible] xa nhà.

– Sao chú biết tôi ~~[illegible]~~ đi đâu [illegible] và thoát thân.

– Em thì thuộc [illegible] anh là [illegible] giữa em và Thanh, em như nghe người ta đồn. Và lại [illegible] một [illegible] quá như ~~[illegible]~~ thế [illegible] thua gì. Điều giải như anh, tại cao cấp ~~[illegible]~~ nữa, anh chỉ muốn là được. Hẹn anh [illegible]. Tối [illegible] anh [illegible] tìm em ở nhà [illegible] Việt [illegible] lại [illegible] cà phê. Anh [illegible] chắc ăn cả.

Dưới ánh đèn dầu [illegible] mà Ngọc thấy Tú nuốt nước bọt và [illegible] hai ba lần. Tú nói:

– Làm cách [illegible] có [illegible] gì đến chuyện đó.

~~[illegible]~~ Tú tuy nói vậy ~~[illegible]~~ nhưng Ngọc đã biết chắc là Tú muốn lắm. Chàng thầm nhủ ~~[illegible]~~ với Thanh:

– Xin lỗi chị, đã ~~[illegible]~~ nói xấu chị. Nhưng [illegible] việc phải thế. Tú đã hoàn toàn tin cậy nơi mình rồi; ~~[illegible]~~, ~~[illegible]~~ Tú chỉ là một ~~[illegible]~~ tay thân Việt Minh, còn Nghị [illegible]. Nghị mới ~~[illegible]~~ thực là chính ủy Việt Cộng; ~~[illegible]~~ có lẽ ~~[illegible]~~ là một cán bộ cao cấp ~~[illegible]~~ già dặn và nguy hiểm. Nếu mình không khéo có thể chết vì tay này.

(18) (19) 17-12-60 4g sáng. 3 tg

CHƯƠNG VII

(4 tg)

Thanh tính từ lúc Ngọc đi đến giờ đã ~~[illegible]~~ mười ngày ~~[illegible]~~ mà chưa thấy về:

– ~~[illegible]~~ Có thể Ngọc bị hại rồi.

Nàng thấy nhói ở tim, thầm than Ngọc:

– Đã bảo để người ta đi với lại không cho.

Nàng lại nhủ:

– Giá có mình đi thì chắc là cứu được ~~Ngọc~~ cậu rồi. Đau [illegible] rồi! Ngọc [illegible] Ngọc[1]

Nàng [illegible] ra [illegible] sổ, [illegible] ngồi [illegible] Thanh vẫn ngồi. Mắt nàng nhìn vào cây [illegible] lá [illegible] trời sáng, [illegible] da [illegible]. Nàng chớp mắt ~~[illegible]~~ mấy cái, ~~[illegible]~~ để mặc nước mắt [illegible] chảy [illegible] má. Rồi nàng ~~[illegible]~~ gục đầu xuống bàn [illegible] khóc.

Sau một lúc Thanh mỉm cười, lấy vạt áo lau ~~[illegible]~~ nước mắt làm bẩn:

(1) ~~Ngọc [illegible]~~ Ngọc là Ngọc.

32

– Tôi quái gì cứ ôm mãi với rượu. Bao nhiêu lúc đáng đem viết ăn đau cho mất cái nhục, cứ cho Kỳ hít để khỏi để Đoàn Ngọc mất quá mau nữa. Đi danh làm gì nữa.

Tối nàng tưởng tượng Ngọc hiện giờ đương nằm ở một quãng rừng, trên đầu bị hai ba phát súng mà máu chắc đã khô. Nàng nhớ lại đoạn Ngọc đã kể với nàng về Thuý lúc chết và cái vẻ yên lặng của những tháng thuý, yên lặng hơn cả những tảng đá ở ngõ đi vào. Không khóc ở bờ hồ nó sợ rồi, [illegible] thân mẹ yên lặng.

Ngọc mím môi đứng dậy rồi nước mắt lại ứa ra; ngực nàng phập phồng và nàng thở lại luôn mấy cái cho tim dịu đập. Nàng nói như nói với Ngọc:

– Em yêu anh, yêu anh hơn cả Thuý nữa.

Bỗng có tiếng gõ cửa rồi tiếng Lãng vọng lên gác:

– Thêm cà phê nữa không quá. Hồng hay khác nó làm sao ấy. Sáng nay cô đã hút sốt ít thuốc hơn chưa?

Nghe tiếng Lãng và biết Lãng vẫn điềm tĩnh, Thanh tự nhiên thấy nhẹ hẳn người. Nàng nói:

– Ờ, anh Lãng, chờ đợi nhiều rồi, vậy anh thì tới đi anh vào.

Nàng với khăn lau kỹ nước mắt, chải qua tóc rồi xuống mở cửa. Lãng nói:

9 giờ sáng

– Trông cô gầy hẳn đi.

Thanh nghĩ thầm:

– Khó sẽ vô vĩnh viễn.

Nàng ngồi pha một cốc cà phê nhìn cùng ngồi uống với Lãng:

– Mấy hôm nay ở nhà ông Lê giời nắng to quá mà tôi một cứ phải nằm dài ở trên giường. May có cà phê cho nó tỉnh người. Lãng nói cho có chuyện:

– Ở đây nắng nhưng biết đâu nơi khác không mưa.

Thanh định hỏi xem ở Vân Sơn có mưa không nhưng không kiếm được cách gì cho tự nhiên. Nàng bảo Lãng:

– Tôi nhờ anh một việc nhé. Tôi tống cái hàng rồi tạt qua họ mua ít rau về xuống bếp làm súp. Tôi mới ngủ dậy mang thai mà về không nổi, anh sắc dùm tôi cái lươn nhé.

Thanh nói:

– Ồ việc ấy thì tôi vui lòng. Cô để khoẻ tối ngủ mướn, sáng mai tôi sẽ đi chợ họ có mưa. Nếu tôi bận thì tôi sẽ bảo chị Hoạt hay chị Việt đến dọn quét cả một ngày. Cô cần nấu nướng thì hai bà chị tôi sẽ giúp, sợ cô mệt mỏi thời cả một tháng.

Họ đều đã biết nào ngờ có Lãng đi Kham và không nghe ai nói đến Vân Sơn mà Thanh mong không biết được tin tức gì. Nàng nghĩ ngày ngày mai gặp bà Việt hay bà Hoạt có lẽ hỏi tiện hơn. Nàng bảo Lãng:

– Đau ốm sách lâu đi chợ với Kỳ quá. Mai anh nói giùm bà Việt đến giúp tôi nhé.

Quá nhiều ngày hôm sau bà Việt đến. Thanh mừng rỡ mời vào, gặp ngay Xuân là chị. Lúc trông nồi cháo bỏ dưới, Thanh gợi đến chuyện mưa nắng rồi nàng nói chêm vào:

– Vân Sơn mưa này hay mưa lắm.

Xuân nói:

– Chị không biết à? Vân Sơn bị nước lụt ngập cả phố xá. Người ta nói chưa bao giờ ở Vân Sơn lụt to như năm nay. Trời nhá, tôi cũng, mới lũ kéo về nhanh quá có nhà bị trôi cả lợn gà.

Thanh nuốt một tiếng thở mạnh, vui mừng nói:

– Em đoán [illegible] hôm nay ai chứ chuyện mưa sao mà mạn thế. Nước trôi đâu không đến đây.

Nàng thở nhẹ một cái.

– Thế là Ngọc chưa việc gì. Ngọc chưa việc gì.

Mấy tiếng ấy nàng lẩm bẩm trong lòng như những lời ru vui.

Lúc Xuân về rồi Thanh lại lên trên gác ngồi vào cái ghế Ngọc vẫn ngồi. Hoa lựu nở trông [illegible] dưới nắng như mặt trời. Nàng yên nghĩ như quả lựu nội đỏ thắm quả lựu nhất và chói mọi nhất kia.

– Ngọc sẽ mừng cho Ngọc cũng [illegible] quả lựu nhất. Vì không quá đỏ chín rồi trời gió mình không đem ăn cho mát ruột.

Mười hôm sau đi chợ có vợ Hoạt đi Kham. Nàng thoáng thấy thằng Lục đi ở xa. Thanh nghĩ thầm:

– Cái anh ta nghĩ [illegible] lúc cái – đáng giết cái mặt!

Nàng mong biết tin tức gì thêm nhưng vẻ như không biết.

Hôm sau, Thanh thấy không ai đến cửa hàng cà phê mình nữa. Nàng lại lấy đàn mở cửa [illegible] không còn khách người lạ. Nàng xách rổ lên đi chợ không thấy một ai đòi đi Kham tới xách hộ lần nữa. Nàng bỗng đi vòng qua các phố vắng cũng không thấy bóng dáng ai theo giõi.

– Chắc mình đã được họ trả lại tự do.

Những con vẻ cố gì, nàng nghĩ ngợi vẫn chưa hiểu. Nhưng lúc rồi, Thanh đi ra cả chỗ cái nhà, đến thăm vợ Hoạt.

X

đọc đoạn này đã gọi nhớ
Page 60

và vợ Việt để cảm ơn cùng lo giúp đỡ khi nàng đau yếu.

Nàng để thăm Xuân Nhật, thành ý muốn xem tận chỗ ở ngày mà Ngọc. Đến nơi nàng mới rõ là nhà Xuân nghèo quá – Trong một gian nhỏ có kê hai cái giường gỗ giải chiếu đã nát, một cái lớn chắc để cho vợ chồng Xuân còn một cái nhỏ, Thanh đoán là giường của Ngọc và tay Xuân mời nàng ngồi ở giường lớn nàng cứ ngồi xuống cái giường nhỏ Ngọc nói:

– Ngồi chỗ này tốt hơn, con mà đi nằm nữa hoa cả mắt ngồi đây tôi cho tổ chơi –

Trong lúc Xuân xuống bếp đun nước, Thanh nhìn kỹ mảnh chiếu đã rách nhiều chỗ, nhìn chung quanh giường nhưng nàng không thấy một tiếng tăm gì tỏ ra đấy là giường Ngọc nằm. Bỗng nàng chú ý đến một bức tranh vẽ tiết chỉ dán ở vách vàng dưới bức tranh có để một ba hai câu thơ vẽ cảnh một cái vòng gỗ với một bụi tre lá tốt về một phía và dưới một vầng trăng khuất sau bụi tre, lờ mờ có bóng hai người ngồi trên bục cao. Dưới bức tranh đề mấy câu thơ. Thanh nhẩm đọc Thanh đoán là Ngọc vẽ qua một cảnh ở trong nước, chắc nơi quê Ngọc và bóng hai người rất có thể là bóng Ngọc ngồi cạnh Thúy. Dưới bức tranh có đề bốn câu thơ. Thanh nhẩm đọc:

Đêm trăng thoang tiếng ai trong gió
Lòng hỏi lòng biết có hay không?
Hay chăng tiếng vọng mơ mộng
Của lòng mình nói cho lòng mình nghe.

Thấy chẳng không ngờ Ngọc dưới ký tên thoáng nhưng nàng vẫn đoán được chữ Ngọc. Thanh không ngờ đâu Ngọc lại làm được bài thơ hay như vậy; lúc Thanh chưa tỏ vẻ với bài thơ chắc để diễn tả cảnh tình thấy có gió và hai người tỏ tình yêu với nhau lời đẹp tiếng trong bài thơ nhắc Ngọc lúc thấy nói thầy mình yêu Ngọc và Ngọc không ngờ đến ngày thấy ấy đến ngờ lời thước chẳng.

– Hay là cu cậu cóp một bài thơ của một thi sĩ nào trong ngoài.

Dẫu sao Thanh đọc đi đọc lại và cố nhẩm cho thuộc hết bài thơ. Khi Ngọc về – nếu có ngày chàng về một hôm nào tiện, ngồi cạnh Ngọc ở cái số lên góc nàng sẽ đột nhiên ngâm bài thơ ấy lên cho Ngọc nghe. Nàng vẫn nổi tiếng là ngâm thơ hay. Nếu bài thơ ấy Ngọc cóp của ai thì Ngọc sẽ hỏi nàng về tên tác giả. Nếu quả thực bài thơ ấy do Ngọc nghĩ ra thì chàng sẽ ngạc nhiên hết sức. Nghĩ đến đấy, Thanh mỉm cười.

Xuân bưng lên một cái đĩa để hai chén chè tàu nhưng đĩa và chén đều sứt mẻ. Thanh nghĩ ra ý kiến giúp đỡ gia đình Xuân, nhưng nàng loay hoay chưa nghĩ ra cách nào để khỏi mếch lòng Xuân. Thanh đỡ lấy chén nước sứt và uống một cách ngon lành:

– Em đến cám ơn chị đã khó nhọc vì em trong lúc em đau ốm. Chị được mấy cháu?

Xuân đáp:

– Tôi có một cháu giai nhưng đã gửi ở nhà một người bà con ở Cầu Đình.

Thanh ngửng nhìn bức tranh dán ở vách:

– Bức tranh này đẹp quá, chắc là chú vẽ. Lại có cả thơ nữa.

Nàng cầm nhẩm đọc rồi tiếp theo:

– Chú mà làm được bài thơ hay thế này cơ à?

Xuân nói:

– Không, đấy là tranh và thơ mà chú Thanh.

– À, cậu Thanh, em có biết; thường đến hàng em uống cà phê.

Nàng mới nói giọng đùa:

– Ấy nay chiều em nấu cà phê chưa tề.

– Thế là cỏ mất tôi. Đừng có trông chú ấy trả. Một xu dính túi cũng không có.

– Có làm gì việc ấy. Anh Thanh chơi tới em của chị?

– Tôi có họ hàng gì đâu với chú ấy. Gọi thế cho thân vì tôi vẫn coi chú ấy như người em. Chú ấy ngoan lắm chỉ phải cái loăng quăng.

Thanh có muốn hỏi mãi về Ngọc nên tiếp theo:

– Bây giờ anh ấy đâu? Chị có biết không?

Xuân đáp:

– Chú ấy lúc nào chú ấy về thì biết là về, đi thì biết là đi, chẳng bao giờ nói với tôi là đi đâu. Và lại

Đoạn này viết lại cho thật rõ ràng rồi
[illegible] dán sau này

giường
ngang cạnh V nhỏ

Lúc Thanh và Ngọc sắp chết, tỏ thương quấn quít với nhau, Ngọc đọc bài thơ này cho Thanh nghe (chưa trọn), lúc ra chơi Khuya.

chú ấy đi đi về về luôn nên tôi cũng chẳng để ý tới. Anh em thường gọi đùa chú ấy là Ngọc "châu chấu".

34

Thanh mỉm cười:

— Chắc là vì hay nhảy như con châu chấu. À, [illegible] thì còn anh nhà đâu [illegible]

Xuân đáp:

— Nhà tôi đương chạy ngược chạy xuôi đi vay mượn tiền mở một cửa hàng cơm đây cho bộ đội Mỹ ở [illegible].

— Thế à? Em chắc là mà mở được thì phát tài lắm. Chị lại nấu ăn khéo, ngày trước chị lại đứng nhà hàng ăn cho em, em biết. À, ngày mai, hay là chị em mình cùng công ty. Em có ít vốn, đủ chung phần với anh chị. Cà phê thì chị không phải lo, đã có em phụ trách. Em đủ hết các đồ dùng. Chị có lợi mà nhất là em cũng có lợi. Chị nghĩ sao?

Xuân nói:

— Cảm ơn cô, để nhà tôi về tôi sẽ bàn. Nhưng cơm tây đãi tiệm một phần cũng như có cà-phê ngon. Tối đêm hai nhà tôi nhận lời.

— Chị nhớ cho em biết tin ngay nhé. Vốn liếng lúc nào em cũng sẵn. Chị không biết, ở Sài-Minh em cũng đã mở hàng cơm Tây một độ. Soong chảo, bát đĩa, cùi dìa, phẳng dĩa em có sẵn, không phải sắm cho tốn. Em cũng sẽ vào bộ chỉ huy Mỹ xin thầu đi họ cấp giấy "In bound" (1). Đợi chị xem, từ Anh em nói cùng tam tam đủ dùng.

Thanh đứng dậy chào Xuân rồi rẽ qua nhà Hoạt, có ý gặp Phương. Cũng may lúc đến, mẹ vợ chồng Hoạt đều đi vắng, chỉ có mình Phương ở nhà đương đứng ở cửa sổ, hai tay giữ một [illegible] len kiểu đàn ông ngoảng ra ngoài song ngắm nghía. Thanh biết ngay là chiếc áo len Phương đan cho Ngọc theo lời Ngọc đã nói với nàng. Thấy cô khách vào, Phương vội vàng cuộn tròn chiếc áo lại rồi vui vẻ vừa hỏi:

(9) 18-12-60 3 tg 3,45 sáng.

— Ai đấy?

Thanh đáp:

— Thưa cô, ông bà Hoạt có nhà không?

Phương nhìn Thanh đi vào ngay không nhận ra được Thanh vì nàng ít khi ra ngoài nhất là đi về phía hàng cà phê Thanh Hương. Tuy để đi ý [illegible] Phương nhưng nhìn gần, Thanh mới nhận thấy Phương [illegible] đẹp; nước da nàng trắng, hai gò má hồng tự nhiên và đôi mắt trong, Thanh thấy nàng như hạt một viên [illegible] ngây thơ, hiền lành. Phương mỉm cười, một nụ cười rất có duyên rồi đáp lại lời Thanh hỏi, giọng dịu dàng và rất lễ phép:

— Thưa cô, anh chị tôi đi vắng. Thưa cô, có việc gì gấp không và cô là ai để anh chị tôi về tôi sẽ nói lại. Mời cô ngồi chơi xơi nước.

Rồi nàng khẽ gọi người nhà, để lộ hai hàm răng trắng nhỏ đều đặn:

— Lương đi! pha nước.

Đợi cho Thanh ngồi, nàng mới ngồi ghé xuống một chiếc ghế đẩu, tay vẫn cầm mảnh nhỏ chiếc áo len cuộn tròn. Trên đó có để một cái kéo. Thanh đoán chắc Phương đến bây giờ mới đan xong áo vì cái kéo kia chắc để cắt những nếu đan chăm nhỏ. Thanh đáp:

— Tôi là Thanh chủ hiệu cà phê ở cổng Bắc. Hôm nọ vì tôi yếu, bà Hoạt có lại thăm nom săn sóc; nay tôi đã đỡ nên ghé qua để cảm ơn. Chẳng may lại không được gặp. Cô chắc là em ông Hoạt?

— Vâng ạ.

Thanh nghĩ thầm: một thiếu nữ xinh đẹp hiền dịu như thế này, Ngọc mê là phải. Trước mặt mình, Ngọc chỉ vờ làm bộ không để ý đến Phương. Nay đoán Ngọc sống một đời vất vả, nay đây mai đó, khó khăn chỉ mong có một người vợ xinh đẹp, đức hiền để săn sóc chiều chuộng mình. Ngọc trước sau rồi cũng lấy Phương. Thanh thấy Phương nhu thuận mà phục tùng. Bỗng họ nhìn một Thanh [illegible] hơn là về quê [illegible] lòng một vòng ý nàng nghĩ đến cái tình Ngọc kể kể tâm sự chẳng giữ thường cho mình nghe. Nếu Ngọc hỏi có chút tình ý gì với nàng thì không bao giờ lại đem truyện tâm giữ thường ra kể với nàng; mà Ngọc có đối chút cảm tình gì với nàng thì đó chỉ là một thứ tình bạn. Đây là Thanh quá lạc quan, nghĩ như vậy chứ có lẽ Ngọc chỉ coi nàng là một nữ cán bộ Việt-minh, là một kẻ thù; Ngọc thể truyện thường với nàng cốt là để mà chuộc lòng nàng. Thanh không thể chối cãi được rằng Ngọc đối với nàng có một thứ gì khác biệt, nhưng những tay cách mạng nhiều mánh khóe giả dối, tin thế quái nào được. Lừa lọc, dối trá, mưu mẹo, tàn ác, ai cũng vậy, một khi đã bị cuốn "guồng máy" nó lôi kéo. Chính nàng đã nói đến cái "guồng máy" với Ngọc rồi chính nàng cũng bị nó lôi kéo muốn thoát cũng không thoát được!

11 giờ sáng

Những ý nghĩ phân vân cứ quay cuồng trong tâm trí nàng khiến nàng ngồi yên. Phương tưởng Thanh có việc gì quan trọng khi gặp anh chị mình nên ngồi thừ ra vì thất vọng. Phương nói:

— Hay là cô ngồi chơi đợi một lát nữa anh chị tôi về.

Thanh và Phương ngồi đối diện thong thả uống nước, nói vài câu xã giao.

---

(1) Các hiệu ăn ở trong khu vực quân đội Mỹ phải có một tờ giấy có chữ "In bound" dán ngoài cửa. Để tiện kiểm soát vệ sinh và được cấp.

thông thường. Dần dà nàng khen áo của Phương đẹp, áo len của Phương màu rất nhã và hợp với màu da trắng của Phương:

— Màu áo len và cái ở tay cũng nhã lắm. Cô mua ở đâu thế? Hay tự làm gì cả bàn thế len này.

Phương đáp:

— Tôi phải nhờ một người bạn ở bên Mỹ mua. Hay bà chiều hình khó kiếm len lắm.

Thanh gật đầu:

— Len tốt thật. Cô đan lấy đấy à? Khéo quá. Cô cho tôi xem thử, mai tiện, bà như cô giữ mua hộ len.

Phương cởi áo len ra xe khỏi tường rồi đưa Thanh rồi nói:

— Đây là áo tôi đan cho anh Hoạt tôi.

Câu truyện tới dần thành thân mật. Thanh hỏi:

— Trông cô trẻ quá. Hình như có lần tôi đã gặp cô ở phố. Nhưng trông gần mới thấy cô còn trẻ quá, chắc cô độ mười sáu, mười bảy.

— Không, năm nay tôi vừa chẵn hai mươi.

— Thế là cô kém tôi có ba năm tuổi nhưng trông cô trẻ hơn nhiều.

Thanh rút bao thuốc thơm mời Phương:

— Cô xơi một điếu.

— Không, tôi không biết hút.

Thanh nói:

— Thuốc thơm hút một điếu cho thơm miệng. Tôi ý cũng mới tập hút trước vài tháng nay. [illegible] chủ tinh nhiều có từ bên Mỹ sang nên thuốc lá rẻ lắm. Hộp thuốc Lucky Strike này tôi mua lại của một người quen. Ông ta chuyên môn đổi các thứ hàng cho những cửa tiệm Mỹ không biết hút hay hút ít không hết số chia phát cho.

Nàng đổi giọng tâm tình:

— Bao giờ thì cô định lập gia đình để tôi đến ăn mừng. Cô thì thiếu gì đám.

Phương cũng [illegible] bạo dạn nói:

— Cô mừng tôi cái gì nào. Tôi cũng đã có đám nhưng anh chị bắt buộc phải đợi hết năm nay. Hình như có một cái bang vẫn lo xa, ai tôi cũng chẳng biết nữa.

Phương tỏ vẻ với vẻ yêu, bàn tay vò tính đặt lên chiếc áo len cạnh ghế. Thanh thở dài:

— Để lâu khác vậy. Đời mai không thấy bởi ông bà về. Cô nói giùm tôi và đến chơi nhưng không gặp. Cô nhớ nói lại có cô Thanh đến. Hôm nào rảnh thế nào cũng lại chơi đằng nhà. Vườn nhà tôi có mấy cây hồng quả ngọt lắm. Thôi chào cô.

Thanh nước với ra đứng.

— Thế là hết hy vọng. Sao đời mình lúc nào cũng khổ thế này!

Tới chỗ vắng người, nàng lấy khăn mùi xoa cầm sẵn ở tay rồi đi mặc nước mắt sanh ra trên má. Nàng ngồi lên một tảng rồi nhìn về dãy núi xa xa về phía đồi Vua Sơn, và thầm gọi:

— Anh Ngọc, Ngọc của em!

Thanh trở về nhà, ngày hôm sau, hai lần ba quả lựu [illegible] đến Đánh Ngọc rồi tay chuốt chiếc hần nàng [illegible] ăn hơn; các hạt lựu quá chín chát lắm, nước mọng lên cặp vào ngọt thơm và mát nhạt nhưng nàng vừa nhai ngấu nghiến với đá nước mắt khóc nức nở.

(14) 3[illegible] 18-12-60

(19) 18-12-60 1 trg 1/2

CHƯƠNG VIII

3 trg 3/4

Sáng hôm ấy, Ngọc đánh thức Nghệ dậy rồi bảo chị quyết lên trường viết trang cho ba người ăn tốt dạ. Chúng bảo Nghệ quãng đường từ đây về Ma-li-pô khá dài đó, nên phải đi sớm từ lúc tờ mờ sáng. Ba người lại qua cái suối mà chiều hôm trước Ngọc đã ngồi với Tư nói truyện. Ngọc bảo Nghệ:

— Anh với những trang đó này có đẹp không. Nhưng anh thì để ý gì đến cảnh đẹp; anh chỉ nghĩ vẩn vơ những chuyện [illegible] nghiên cứu; xem sách làm quái gì để thêm nát óc. Đường từ đây về Ma-li-pô có nhiều phong cảnh đẹp lắm; đường lên cao [illegible] không như [illegible] qua, có lắm chỗ có những mỏm thông đẹp vô kể. Lại có một chỗ, em không hiểu, họ đào hố chất những đống cao. Nghe người ta nói đấy là chỗ [illegible] thuốc khai mỏ quặng chất... chất gì em cũng chẳng nhớ chỉ biết là chất ấy cho vào sắt thì sắt cứng hơn nhiều.

Nghệ nói:

— Tôi đoán có lẽ đó là mỏ Wolfram. Để tôi xem rồi tôi sẽ biết.

Ngọc khen:

— Anh chuyên môn đủ thứ. Cái gì anh cũng biết. Nhưng em không trông em ở một chỗ. Anh có thấy người Đức và người Nhật không?

Nghệ nhìn Ngọc:

— Đức với Nhật làm sao?

— Anh Nghệ này, anh xem như người Đức, họ thường có nhiều thứ nhưng [illegible] tay ăn chơi giỏi [illegible] nhiều là người Đức

36

khác với ở trong nước em có [illegible] một người làm kiến trúc sư quen. Ông bạn đó, một buổi em tới chơi, có chỉ cho em mấy kiểu nhà mà người đó [illegible]. Em chẳng hiểu gì những người bạn em bảo họ thường vẽ thứ mà họ rất nhiều công tính, nhà [illegible] không những đẹp mà lại có vẻ [illegible] đầm ấm, [illegible] ... không [illegible] từ tờ ra [illegible] nhà to thì thấp [illegible] với nhà họ phải đi vòng qua vườn rồi mới tới nơi, cũng như [illegible] chùa làng ta, có bao giờ đi thẳng vào chùa đâu, qua cổng phải đi theo những con đường gạch bát tràng quanh co đến cảnh có trồng hoa rồi mới tới cửa ngôi nhà sau chùa. Ngược lại cũng vậy, ở trong nước có một người đi làm ba ông nhất. [illegible] Tới bây giờ quân sự, [illegible] chỗ ta về quan nhất, người ông thầy [illegible] có dạy mấy bài thơ Đường thì mà như thể giữ lại đến nhau [illegible] với quân Mỹ. Em thì em cũng biết trước họ, mới việc nghiên cứu, các vấn đề chính trị em chẳng hiểu gì nhưng em thích cái đời tinh đời các anh em, [illegible] qua bao nhiêu nơi phong cảnh đẹp, tôi gì không hưởng. Cách mạng thành công em sẽ về làng, lấy một cô vợ nhà quê xinh xinh, sống một đời yên ổn. Em chỉ mong muốn thế thôi, còn công việc lớn lao đã có anh Lập với hai anh.

Trong trí mắt Nghệ, Ngọc thấy thoáng qua rất nhẹ một tia nghi ngờ. Ngọc xoay câu chuyện về việc khác. Chàng reo lên:

— Sợ tìm một cái suối rất trong có nhiều cái xoong làm.

Tư hỏi luôn:

— Đâu? Đâu?

— Thong thả anh, đi một thôi đường nữa.

Mười giờ sáng, trời nắng gắt mọi người đều khát vừa khi có thì vừa đến suối. Ngọc nói:

— Đi xuống đây độ một quãng thì tới suối.

Một giòng nước rất trong rộng độ 2 thước chảy trên cát trắng. Nghệ và Tư sập tiến lấy bi đông xuống cho nước vào đầy rồi tu một hơi hết bi đông. Ngọc vì bi đông trong nước cốt cà phê [illegible] vục mặt xuống suối [illegible] nắng nhưng vì nước chảy nên mát lắm; chàng mà ngồi vừa nhìn ánh mặt trời lóng lánh trên gợn nước [illegible] khi tan đi khi lại hiện ra. Chàng nhớ lại câu thơ vịnh con hổ uống nước:

Ta say mồi đứng uống ánh trăng tan.

Ngọc lại nghĩ đến Thanh và [illegible] làm cho Thanh thấy khát trước khi tới suối này rồi hai người cùng vục xuống và cùng uống trên một giòng nước. Chàng lại nhớ đến [illegible] câu cuối cùng của bài thơ dịch Kinh Thi:

Song Tương chàng ở đầu sông
Xa chàng thiếp ở cuối giòng, chàng ơi!
Dẫu rằng khuất mặt, cho người
Đôi lòng cùng uống nước suối một giòng.

Ngọc mỉm cười tự bảo:

— Phải đổi đi mới được.

Chàng lẩm nhẩm nghĩ ngợi rồi nhắc đọc:

Suối [illegible] nằng một giải nước trong
[illegible] Thanh đầu suối, Ngọc cuối giòng, Thanh ơi!
Hai ta, người sát cạnh người
Đôi lòng cùng uống nước suối một giòng...

Ghi lại cho khỏi quên [illegible]
Người [illegible]
Ngọc sẽ giữ:
Suối [illegible] một giải nước trong.
Người đầu suối kẻ cuối giòng, ai ơi
Bỏ [illegible], người sát cạnh người
Đôi lòng cùng uống nước suối một giòng.

18-12-50
9 giờ đêm

Ngâm xong Ngọc tự phục mình là [illegible] ngay ra những câu hay và hợp cảnh đến thế. Chàng thấy Tư và Nghệ đã hết bi đông lại lấy đầy nước, chàng mỉm cười bảo:

— Các anh lấy nước làm gì cho nặng người đi một gói nữa thì đã đến quán ăn cơm trưa rồi. Bây giờ ta đi ngược giòng suối kiếm thật nhiều cải xoong cho vào đầy bi đông hai anh, lát nữa ăn cơm sẽ có một đĩa xà lách ngon cho đỡ ngấy vì cơm toàn béo quá. Chắc các anh đã biết người Tàu không bao giờ ăn rau sống, chỉ nơi nào có người Mỹ, [illegible] họ mới biết ăn.

Đến một chỗ lòng suối phẳng nước chảy nhẹ, mặt nước đầy rau cải soong. Ngọc và Tư [illegible] rồi nhặt vặt rau lên, mà sau lại cùng đi rồi nhặt vào bi đông. Thấy Nghệ chỉ đưa bi đông cho hai người [illegible] chứ không tham thiết vặt rau, Ngọc nói:

— Anh Nghệ cần ăn rau cải soong nhất. Anh da vàng thế kia tất là đau gan và [illegible] cải soong là thứ chữa gan hiệu nghiệm nhất. Anh chỉ nghĩ những truyện đâu đâu, không chịu cùng anh em chia sẻ công việc.

Nghệ lạnh lùng nói:

— Tôi có việc cần khác. Tôi mới truyện với anh.

Ngọc nói:

— Đến Hà Liêu thì phải lo.

Tuy nói vậy nhưng Ngọc hơi lo không biết Nghệ định nói truyện gì. Trông vẻ mặt lạnh lùng mà Nghệ chẳng [illegible] sợ, nhìn tức Nghệ. Chàng bảo Tư:

— Thôi để tôi với anh vặt [illegible] mà [illegible] cũng được rồi. Anh Nghệ chắc đang có việc khó nghĩ thì để anh ấy nghĩ.

37

[Margin note: [illegible] 140 tg]

bây giờ chúng mình [illegible] anh Nghệ làm quen [illegible]. Về [illegible] anh ấy bảo sao, tôi với anh phải chờ [illegible] theo. Nhưng thế lại [illegible]. Cái anh [illegible] anh lại đã giao phó cho anh Nghệ một nhiệm vụ [illegible] khó khăn. [illegible] anh ra sao, anh nói cho tôi nghe, may ra giúp đỡ anh được phần nào chăng.

Nghệ mỉm [illegible] nghiêm trang, hơi [illegible] gật:

– Tôi không phải nói [illegible] anh nghe. [illegible] tôi làm việc với anh Lập. Anh ấy [illegible] nghe [illegible] tình [illegible] anh thì [illegible] biết [illegible] anh [illegible] biết. Anh [illegible] việc [illegible] chúng tôi [illegible] anh chỉ biết việc anh lại đã giao phó cho anh. Còn cái việc [illegible] [illegible] thích nghi [illegible], [illegible] phải. Anh không [illegible] phần [illegible] chỉ giữ [illegible] cho [illegible] thân, [illegible]. Khi [illegible] lại [illegible] tôi sẽ báo [illegible] đồng chí Lập để [illegible] liệu. Nhưng tại sao [illegible] không [illegible] cách mạng. Cả anh có giận tôi thì cứ giận, việc tôi phải nói tôi cứ phải nói.

Hai bên đồng đã [illegible], Ngọc và Tư yên lặng không ai dám cãi lại Nghệ. Ngọc [illegible] Tư vai [illegible]:

– Xin mời hai anh đi cho khỏi chậm chân.

[Margin note: [illegible] 20 19-12-60]

Gần mười hai giờ trưa thì ba người đến quán cơm. Lại có một cô [illegible] khá xinh, [illegible] người Quảng Tây đã ra chào mời Ngọc. Ngọc thấy Nghệ [illegible] Tư [illegible] vui vẻ bảo Ngọc:

– Chú này khá đấy. [illegible] hoa! Chẳng [illegible] thích đi liên lạc. Ta lại chén một bữa, [illegible] chứ [illegible] thế?

[Margin note: 1 tg] Ngọc nhìn Nghệ bảo Tư:

[Margin note: 8,30 [illegible]]

– Thôi chứ hôm nay không cho anh uống nữa. Sợ lại như hôm qua thì phiền cả anh Nghệ, cả tôi.

– Không sợ mà, uống xong ta làm một điếu [illegible] rồi đã [illegible] ngay. Lo gì! Anh Nghệ [illegible] nhiều quá [illegible] mới [illegible], [illegible] nghệ.

Tư cười để lộ cả hai hàm răng vổ, [illegible] khoan khoái nói:

– Rượu ngon khá đấy.

Thấy cô hàng [illegible] lên một đĩa [illegible] bốc nghi ngút, cái [illegible] Tư [illegible] xuống. Nghệ [illegible] nói [illegible] giọng [illegible]:

– Làm cách mạng kiểu anh Ngọc thì ai cũng muốn làm. Vào hàng quán nào cũng có các cô con gái xinh [illegible] đỡ [illegible] lại [illegible]. Những lúc đi một mình không vội vã, anh Ngọc [illegible] phải đi [illegible] từ Văn Sơn tới Malipô [illegible]. Ngủ [illegible] hai [illegible] hôm qua và hôm nay, [illegible] bạc [illegible] ban đêm.

[Margin note: phải mất hai ngày]

Nghệ nói mà không cười. Bây giờ Ngọc mới nhận ra [illegible] gặp Nghệ [illegible] thấy Nghệ cười cả [illegible] khó nhọc [illegible] một cách đáng ghét. Ngọc vui vẻ [illegible]:

– Một anh chàng [illegible] thế này mà mình lại có lần nghĩ là tình nhân của Thanh! Thật vô lý.

Ngọc tính nhẩm thì lúc đi đến giờ để được chờ ngày: một ngày đi Văn Sơn, [illegible] Văn Sơn [illegible] một [illegible] hôm, [illegible] từ Văn Sơn đi Malipô mất hai hôm. Nếu mai làm xong việc [illegible] một [illegible] hôm nữa [illegible] Văn Sơn [illegible] xe Mỹ đi [illegible]. Tất cả [illegible] nửa tháng. [illegible]

[Margin note: Đi MT → VS 1 ngày; [illegible] 6; VS → MLP 2; [illegible] Malipô 2; [illegible] 12 ngày; Tư Nghệ ở Malipô 1 ngày; 12; Về MLP → VS 2; VS → MT 1; [illegible] 2 [illegible]; [illegible] xe 4 hay 5]

Không [illegible] một [illegible] nhẹ nhàng:

– [illegible] giờ Thanh [illegible] ốm [illegible], [illegible] và biết đâu không [illegible]. [illegible] mình [illegible] không phải anh [illegible] Nghệ! [illegible] Thanh [illegible] cả đời sợ rượu.

Năm giờ chiều hôm ấy, ba người tới cửa bắc [illegible] Malipô. Ngọc gửi [illegible] Nghệ và Tư [illegible] (Tiếp [illegible] và [illegible]), nhưng [illegible] là [illegible] về [illegible] hai [illegible] trở lại Malipô [illegible]; Ngọc sẽ về Malipô [illegible] anh Lập. [illegible]

[illegible] Ngọc [illegible] bộ Malipô [illegible] Văn Sơn [illegible] Mông Tự cho Lập [illegible] ba người [illegible] Malipô [illegible]. [illegible] không phải [illegible] như Thanh nữa. Lập [illegible] là [illegible] Tư và Nghệ ở Văn Sơn cũng như ở Malipô [illegible] đi [illegible] được; Thanh [illegible] và Tư Nghệ không [illegible] liên lạc [illegible]

[Margin note: [illegible]] [illegible] liên lạc. [illegible] Lập [illegible] là Ngọc đã xét [illegible] Thanh; chẳng [illegible] Ngọc [illegible] Tư và Nghệ.

Ở đây bộ [illegible] Ngọc [illegible] xinh [illegible] Nghệ [illegible] Tư [illegible] không [illegible] đâu cả. Chúng [illegible] không [illegible] cho tình [illegible], [illegible].

– [illegible] [illegible] ngoài phố, [illegible] biết [illegible] cần [illegible]:

Thấy Ngọc về, Nghệ [illegible] nói:

– Anh đi [illegible] phố. [illegible] anh.

Ngọc [illegible] Nghệ [illegible] một [illegible] ngay [illegible] xuống [illegible]. Ngọc [illegible] chỗ [illegible] Nghệ nói thêm:

– Tôi muốn hỏi anh [illegible] [illegible] sáng [illegible].

Ngọc [illegible]:

Tính trang in: 1 tg Thế [illegible] một trang [illegible] 25 [illegible] × 9 chữ = 225 [illegible] 230 chữ 1 trang in.

Trang viết. 26 × 50 = 1300 chữ viết ~~[illegible] = 1300 : 230~~

Vậy $\frac{1300 \text{ chữ viết}}{230 \text{ chữ in}}$ = 5 lần 6. cho là 5 lần hay 1300 : 300 = 4,3 = 4[illegible]

hay 1300 : 336th = 3 lần. Tôi lại [illegible] 3 lần [illegible] 5 lần. hoặc 6 lần (kiểu HBCV [illegible])

1 trang viết tay là 5 trang in (kiểu TRMBC).

1 trang viết tay là 4 trang in (kiểu nhà xuất bản [illegible])

– Tôi chỉ sợ thế này: nó để đi những phố qua một cái cửa sắt. Ngay bên kia song có một đồn V. các lô cốt mở rộng. Toàn bản đồ [illegible] bình canh nghiêm ngặt lắm. Có nhiều [illegible] không thể đi đường ấy được.

38 – Thế còn đường khác?

Ngọc nghĩ thật mau:

– Nơi nói cho người biết đường thôi. Nghị và Tư có thể đi mối không cần đến mình đâu. Việc rải giao phó chẳng mình không thể làm xong.

Chàng cắt ngang bảo Nghị:

– Đường khác phải đi qua một lối, lối nhỏ và ngoắt nghoéo lắm. Lại phải qua một con sông nước chảy xiết, có mảng tre mà bơi đi. Đường ấy lại đi buôn lậu. Nếu tôi không cùng các anh đi thì tại họ không chịu trở. Thế này nhé; mai chúng mình đi, chiều thì tới một nhà quen trên tới quãng 8 cách sông độ ba km là cây số. Chúng mình ngủ đêm ở đấy. Tôi sẽ đi gặp thằng với thuê buôn lậu và nói ngày giờ thì sang. Có nhiều lẽ chúng mình phải ẩn mặt qua vùng thổ. Nếu cần thì tôi sẽ sang trước xem xét tình hình rồi tôi lại trở sang đón hai anh. Đi thật được trên giời là việc đã xong.

Ngọc vừa dứt, ~~Tư~~ Tiến, Nghị cũng phải làm một khai phá lời Tiêc nhẹ đồng chí thở. Thêm ý mà Ngọc lo lắng chỗ dành kín không mà chàng mất khi đi khỏi Mai-li-pô độ mười cây số. Chàng nói mơ về những việc cần phải làm sau "Khi đó".

Ngọc nảy ra một ý tưởng: cuộc tình riêng mình tư. Chàng tưởng tượng đến lúc Tư gọi tình vợ tôi truyện quang nối mà nương ~~cuối cuộc về gia mà Tư đã gặp chàng~~ tới vợ chồng gặp nhau sau những năm xa cách, và hai đứa bé mẹ chàng đoán là khác chính được thấy lại một cha; Tư biết đâu lại không có bà mẹ già mong ngóng đợi con về. Ngọc không biết có gì tái lại chỗ sang Tàu làm cách mạng. Nhất quá chàng nhớ lại câu tụng một vở kịch thuộc mà chàng đã quên mất tên:

"Qu'est ce que je viens faire dans cette galère" (1)

Chàng thốt ra:

– Hay là...

Ý chàng định bảo Nghị, để cả ba người đi sớm tới quê, có lẽ để Nghị đi trước, và chàng sẽ quay lại đón Tư sau. Chàng sợ thứ tiền Nghị, một việc của chàng đó là cần, còn Tư đi chuyến sau thì chàng sẽ đi Tư giữ để lành về nước gặp vợ con. Nhưng Ngọc ngừng lại; bỏ vợ mà Ngọc bỏ, mà lập lá phái đảo tiền cả hai người – chàng phải trở theo. Một lần nữa cái quyết chàng để bị "cái guồng máy" nó lôi kéo. Ngọc gợi lòng suy nghĩ đã thoáng nghĩ đến Thanh, nương cho nàng từ chối không chịu gia nhập hàng ngũ.

Trong lúc đó thì Nghị cũng suy nghĩ: Nếu chàng thủ tiêu Ngọc ở giọc đường (chàng đoán đường sẽ đi qua những khu rừng vắng chỉ một phát súng vào ~~phía gáy sau~~ đầu hay bằng mã thuế là xong đời Ngọc) nhưng nếu giết Ngọc thì không ~~thể một sống~~ biết tìm con đường nào trốn lên vượt sông và chỗ bơi sông và mảng để sang thì chàng tính nhầm và lỡ đến nhà ~~đồng~~ chí người thổ của Ngọc, chàng sẽ lấy cớ tìm Ngọc đến bên sông rồi chàng sẽ lấy bằng súng đập vào đầu Ngọc; ~~và~~ chàng sẽ tìm ~~dao~~ dao theo con dao thái thịt mà người thổ cắt cổ Ngọc nhưng lỡ Ngọc thiếp đi trước con dao lô mổ đậy ~~cho cắt cổ Ngọc~~ ~~thật nhẹ không khó~~ gì. Mấy cái ấy cho Ngọc chết hẳn. Nghị đã để ý từ lâu là tại sao lại đi gặp súng cho chàng và Tư mà Ngọc luôn luôn đi không mang một vũ khí gì hoặc chẳng chỉ có con dao đặt nhỏ thỉnh thoảng Ngọc vẫn lấy ra để cắt móng tay.

– Thế là hắn đã không nghi ngờ gì ta. Nam và ~~ta~~ hai giời giữ cũng tác thanh này hoàn toàn coi ta như đồng chí. Họ có vẻ tin nhiều lắm. ~~Nhưng còn Ngọc?~~ Nếu có ý gì thì mình thấy ngay. Nhưng còn Ngọc?

Nghị ~~liếc~~ liếc nhìn Ngọc một cái, hỏi:

– Hay là gì cơ anh?

Ngọc đáp:

– Hay ~~để anh đi trước~~ bí đường thành thông để anh Tư đi trước. Nếu có biến thì người thổ sẽ báo tôi biết ngay, anh hãy ở lại với mấy sông được thổ và Ma-li-pô đợi cho tình thế yên đã. Họ tin được anh, thì ý tôi, ngay hết cho cùng việc đảng hơn là anh Tư. Anh Tư chỉ là một tay cảm tử mà thôi...

Ngọc cười với ~~mấy~~ tiếp theo:

– Cũng như tôi ấy mà. Đấy, từ ngày định liệu.

– Để tôi suy nghĩ cái thân đã. Ý chủ anh có thể là một ý kiến hay.

Rồi Nghị đổi ra giọng nghiêm trang:

– ~~Tôi không muốn~~ phê bình đồng chí trước một người khác, nhưng đồng chí đã phê bình anh Tư và tự phê bình mình rất đúng. Tôi mong từ đây đồng chí tập đến cho thành một cán bộ khá hơn cho đảng. Tới thời đồng chí với cùng việc giải phóng đất nước như một thứ đùa. Nếu đồng chí đổi được cái tính bồng bông, thiếu gắn tập, chỉ nghĩ đến cứu người lại tập tành nông nổi thì lần sau tôi sẽ nói với anh lập phải đồng chí về nước mà lần sau thì đồng chí đi với tôi giúp đỡ tôi về mọi hoạt động ở Hà Giang. Tôi tin ở đồng chí.

Ngọc đứng dậy:

– Xin cám ơn anh. Em cố sức đến đâu. Anh lập cũng nhiều lần khiển trách em và vì thế chỉ giao cho em

(1) Không biết ~~anh ta~~ mình để cái thuyền này làm gì?

Marginal notes:

độ một giờ khi ~~đã tới nơi~~ ~~hoặc gì đó~~

(21) 20-12-60 2g30 sáng 1 tg ½

6g. sáng.

công việc tùa toá, liên lạc. ~~Em~~ Thực ra em muốn anh [illegible] giao phó cho những việc quan trọng hơn. Em [illegible] sẽ bắt chước anh chịu khó học tập nghiên cứu. Hai tháng mà anh trở sang mà gặp thật còn khá hơn thì nhớ anh nói với anh Lập [illegible]. Thôi bây giờ, chỉ còn [illegible], mới [illegible] sợi [illegible]. Em đã ~~[illegible]~~ để ý [illegible] anh tình thành [illegible], [illegible] những thứ [illegible] anh [illegible] - Anh mà [illegible] thì thật [illegible] không may.

Nghị ngẫm nghĩ [illegible], đưa tay cầm tay Ngọc:

– Tôi tin ở ~~[illegible]~~ đồng chí. Đồng chí phải cố gắng.

Ngọc chớp mắt thật mau tỏ vẻ cảm động.

(Hắn ~~[illegible]~~ gần sáu mươi tuổi, mười [illegible] hồng hào và tóc đã bạc phơ. Chẳng không biết gì [illegible] việc [illegible], chỉ có một [illegible] gần mười và [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] đồng chí [illegible] nhọc [illegible] ~~[illegible]~~ không từ chối, [illegible] với họ như con mình [illegible] chỉ [illegible] có một [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] gia lại [illegible].)

Bữa cơm chiều hôm ấy chỉ ~~[illegible]~~ gạo đỏ ăn với ít rau. Ngọc biết Tú khó chịu nhưng không dám nói ra. Ăn xong, thôi ngồi [illegible] [illegible] Nghị ngồi đọc sách với ~~[illegible]~~ Tính. Hắn ~~[illegible]~~ [illegible] ra sau nhà [illegible] bắt đầu. Ngọc bảo Tú: – Tớ với anh ra xem qua phố xá cho biết.

Ngọc mời Tú vào một hàng ăn. Sau ~~khi~~ ăn hết hai bát phở Quảng Đông, Tú vẫn [illegible] thòm thèm. Ngọc ~~[illegible]~~ ghé ~~[illegible]~~ vào tai Tú nói thì thầm:

– Anh có thích cái sờ kia không.

Chàng [illegible] [illegible] tay [illegible] Tú hỏi:

– Ở đây có cái sờ ấy ~~[illegible]~~ cơ à?

– Anh cứ tin ở em; trước em đã ở công tác trạm này hơn ba tháng. Thổ [illegible] là tháng [illegible]. Em không biết hút nhưng em muốn anh hút vài điếu để mai đi đường cho khoẻ. Em thấy anh đi không quen, em lo lắm. Anh Lập đã giao em tiền, em xin trả về mai kia về [illegible] ~~[illegible]~~ anh cần tiền hơn em để đi bộ đi lại.

Lúc ~~[illegible]~~ hút say tơ mơ, Tú cao hứng lại kể lể với Ngọc về [illegible] gia đình mình.

Rồi Tú kể cả với Ngọc về ~~[illegible]~~ mối tình ~~[illegible]~~ [illegible] của chàng với ~~[illegible]~~ Nga, vợ chàng. ⊗

(~~[illegible]~~)

ĐÁNH XUỐNG ĐOẠN Ở TRANG 37

HẾT ĐOẠN ĐÓ MỚI QUAY LẠI

Coi trang 37 (Kiểm.

~~[illegible]~~

CHƯƠNG ~~[illegible]~~ IX

(4 tg)

8g 30 sáng. 11,15 đã đến Malipô.

Sáng hôm sau Tính về báo cho Ngọc biết là có ~~một bộ đội đi chuyển từ Malipô về biên giới. Ngọc bàn với Nghị biên giới về Malipô~~ sự di chuyển bộ đội ~~[illegible]~~ Tàu từ Malipo về biên giới và từ biên giới về Malipo. Nói vậy, công việc của ~~[illegible]~~ Ngọc sẽ khó khăn. Ngẫm nghĩ một lát Ngọc ~~bàn với Nghị~~ báo cho Nghị và Tú biết tin đó.

– Theo tôi, chúng ta nên hoãn lại một ngày vì một là hơi buồn lắm [illegible] không dám [illegible] mai lại trong bọn quân Tàu ở biên giới và có rất nhiều lính đau bị thương nữa chuộc – ~~[illegible]~~ Giữa đường, chúng mình [illegible] quần áo quân nhân Tàu mà không có phù hiệu, bọn ~~[illegible]~~ lính Tàu một [illegible] cho chúng nó nhận ngay ra mình là cánh mình ~~[illegible]~~ Việt-Nam; ~~[illegible]~~ tôi để nói với hai anh rằng cả vùng này ~~[illegible]~~ [illegible] họ [illegible] hết ~~[illegible]~~. Thôi cứ anh mà chờ cũ có hàng mới: chuẩn [illegible], mình [illegible] mình, [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] mình. Đi dọc đường [illegible] họ sợ lộ ~~[illegible]~~ chuyện.

Nghị nói:

– Nếu ~~[illegible]~~ ta nên hoãn lại ~~[illegible]~~ đến ngày mai ~~[illegible]~~ hãy đi, [illegible] một ngày không sao. Có điều [illegible] nhất là chúng mình không nên ra phố. Tụi nó bảo và thua [illegible], [illegible] thấy lạ cũng phải nghiêm mặt, chúng mình đi khó thoát.

Tú ngủ muốn nghỉ lại [illegible] ngày nhưng hơi buồn vì phố ở [illegible] đã với rau. Chàng [illegible] như [illegible] [illegible] ít ngồi ăn không [illegible] những cố [illegible] lê được nơi, vả lại Tính qua chàng biết có hơi [illegible] thuốc phiện, người [illegible], [illegible] khuênh ~~[illegible]~~ [illegible] Đó mới bộ [illegible] ngày đường.

(22) 21-12-60 1 tg $\frac{1}{2}$ 9,30 sáng.

Nhân một lúc gặp riêng Tính và Hân ở dưới bếp, Ngọc nói nhỏ:

– Tôi có làm ~~[illegible]~~ việc gì sao anh ngồi ~~[illegible]~~ đứng tỏ vẻ ngạc nhiên đấy.

Thấy Nghị giở sách ra coi, Ngọc cũng ~~[illegible]~~ giở sách vở lấy giấy bút loay hoay viết. ~~[illegible]~~ Tuy viết chữ nho rất đẹp nhưng chẳng ngờ viết nghuệch ngoạc, nét có lúc thành ~~[illegible]~~ non dại (và ~~[illegible]~~ có khi viết [illegible] hay viết sai hẳn đi.) Thỉnh thoảng ~~[illegible]~~ chàng lại ~~[illegible]~~ đến chỗ Nghị ngồi hỏi nghĩa một vài chữ nho. Nghị ~~[illegible]~~ dạy [illegible] cho Ngọc [illegible] cách học chữ nho theo từng bộ; ~~[illegible]~~ nhìn thấy chữ Ngọc viết trên giấy, Nghị thốt lên:

– Chữ anh tốt ghê.

Chàng ~~[illegible]~~ nhìn Ngọc tỏ vẻ ngạc nhiên và nghi ngờ. Mau trí khôn Ngọc giải thích:

– Thế mà em không biết đấy. Có lẽ vì em vẽ ~~[illegible]~~ được. Lúc còn ở trong nước, em làm thợ [illegible] những [illegible] chữ thỉnh thoảng [illegible] như em vẽ chép lại ~~[illegible]~~ cái [illegible], có khi lại như [illegible] ~~[illegible]~~ thay đổi hoạ và hẳn [illegible] mới. [illegible] ~~[illegible]~~ [illegible] chữ [illegible] em viết có đúng không.

Nghị [illegible] [illegible] vào Ngọc:

– Anh viết chữ khá hơn chữ Hà, chữ Thông, thua chữ Quang.

Tính và Hân vừa biết Ngọc ~~[illegible]~~ [illegible] và viết chữ nho rất giỏi nay thấy vậy, [illegible] ngạc nhiên [illegible] có lời Ngọc đã dặn nên không dám [illegible]. Nghị viết một lúc lâu, Ngọc đứng lên nói:

– Này ra phố chơi.

Tú thủng thẳng nhắc đấy:

– Chúng ta trở đi với.

40 Nghị nói, dáng trông tươi tỉnh:

– Tôi sẽ khoẻ không được ra phố!

Ngọc lặng [illegible] một lúc lại:

– Tôi ra phố được.

[illegible] vừng chân Nghị có vẻ khoan khoái. [illegible] cho Nghị đi cả bộ cao cũng đi nữa, tới [illegible] đây mới [illegible] đến ở [illegible] trong trường. Song chàng không nói [illegible] ra vì biết chàng đã làm [illegible]. Chàng [illegible] cái [illegible] thường của Nghị.

Nghị quay đi, mỉm một mình:

– Chúng tôi qua [illegible] thế, hôm nay đã đổi khác. Anh đi [illegible] anh. Anh thì...

Nghị [illegible] nhưng Ngọc cũng [illegible] được Nghị định nói: anh chỉ có đôi chân là một con bò [illegible] quá. Dẫu sao có một điều đáng để ý là Nghị cũng như chàng đêm tìm cách giải [illegible]. Ngọc [illegible] vì chàng biết Nghị đối [illegible] chắc phải có một ý định [illegible] không tốt đối với chàng. Rất có thể ngày mai Nghị sẽ [illegible] cách [illegible] qua Nghị [illegible] chàng không nói ra. Qua [illegible] Ngọc [illegible] thế nào Nghị cũng giết mình. Chàng mỉm cười, nghĩ thầm:

– Nhưng không bao giờ mình để anh chàng này qua sông. Nếu Nghị [illegible] không [illegible] thì [illegible] mai chàng sẽ [illegible] về nhất định Nghị sẽ qua cầu sắt rồi đi thẳng vào đồn Pháp.

Nghĩ đến đó, Ngọc thấy [illegible] khác thất [illegible]. Chàng nghĩ ra là nếu Nghị qua cầu sắt thì Nghị [illegible] ngay khi đi khỏi Malipô độ mười cây số.

– À nhưng...

Chàng ngắm nhìn cạnh Nghị và [illegible] với [illegible]:

– Tôi [illegible] ở Trung Quốc (1) [illegible] phố [illegible] không sao và [illegible] ở đây tôi quen lắm; tôi [illegible] ở [illegible] ngày [illegible] thì [illegible] biết thì biết đã lâu rồi.

Ngọc [illegible] Nghị nói thêm:

– Tôi [illegible] đi gặp một đồng chí [illegible] ở [illegible] đã lâu đời. Tôi [illegible] đồng chí đó hôm nay sẽ sang [illegible] tin tức [illegible] và báo cho đồng chí [illegible] thì ở [illegible] [illegible] để [illegible] đi các nơi. Như vậy [illegible] khi về nước để mất thì giờ như đợi. Anh có thể [illegible] đồng chí thế ấy mà [illegible] liên lạc ngay [illegible] với [illegible] ở biên giới. Thôi tôi đi đây.

Ngọc mới [illegible] giọng đùa:

– [illegible] anh [illegible] khỏi có người [illegible] lại [illegible] làm phiền anh. À anh [illegible] này, tôi [illegible] biết một hàng [illegible] tôi sẽ [illegible] mua về một chai [illegible]. [illegible] tôi lại mua thêm ít đồ [illegible] nữa. Tuyệt!

Ngọc [illegible] Malipô [illegible] Trung Đoàn [illegible] ra phố [illegible]. Chàng không [illegible] đồng chí thế [illegible] không có [illegible] thế nào ở [illegible] cả. Theo con đường [illegible] đi, Ngọc xuống [illegible] bờ đồi [illegible]. Chàng [illegible] quen rất nhiều [illegible] vì [illegible] Trung Hoa [illegible] có [illegible] gạo cho [illegible], lúc chàng còn ở Malipô, cứ một tháng hai lần chàng [illegible] các [illegible] xuống [illegible] một người [illegible] quen thuộc gặp chàng ngay ở [illegible] vồn vã hỏi:

– Thế nào sao lâu không thấy [illegible].

Ngọc [illegible] cho người bạn [illegible] hay là chàng phục [illegible] vì phải [illegible] Lào Kay, nhưng vẫn nhớ người [illegible], nhân dịp [illegible] ở Malipô nên vội đi thăm các bạn [illegible]. Chàng [illegible] với [illegible] và [illegible] nay thì một [illegible] ở [illegible] Malipô và [illegible] xuất phát từ [illegible] biên giới về. Ngọc [illegible]:

– [illegible] xuất phát được.

Chàng [illegible] một hàng quen mua [illegible] nhiều [illegible] cho [illegible] và một chai [illegible]. Vì [illegible], chàng [illegible] đồ nhắm cho [illegible]. [illegible] đây, [illegible] ra làm rồi [illegible] xuống [illegible] đồ nhắm, [illegible] và [illegible].

Trong [illegible] Ngọc lại thoáng [illegible] ý [illegible].

Chàng [illegible] cho lúc đó Nghị [illegible]. Khi Nghị [illegible] xong chàng sẽ [illegible] từ, [illegible] được [illegible] xuống ngay [illegible] chàng [illegible] việc giết [illegible] khoái [illegible] lựa [illegible] đêm [illegible] với [illegible] một người đi [illegible] hoàn toàn [illegible] như chàng không có sự khó khăn [illegible]. Chàng sẽ [illegible] chén [illegible] và nói [illegible] cho [illegible]:

– Anh [illegible]. Tôi không giết anh [illegible]. Tôi [illegible] gặp vợ con và [illegible] ngay [illegible] có nhưng [illegible] như thế này nữa.

Đợi cho Nghị chết rồi mà [illegible] Nghị [illegible] ngay [illegible] có [illegible] chết [illegible] ấy [illegible] vào [illegible] không [illegible] chưa [illegible] nữa. Chàng sẽ [illegible] nhà một người [illegible] đi [illegible] cho [illegible] theo về nước. Chàng [illegible] nghĩ [illegible] ngồi [illegible] giết, nói [illegible] sung sướng quá [illegible] chàng [illegible] quê nhà gặp một người vợ yêu. [illegible] mình [illegible], thế nào chàng có [illegible]

(left margin, marked with an arrow:) – Anh [illegible] đi, trong [illegible] còn [illegible] một quãng ... đã [illegible] biết [illegible] gì [illegible]? Chàng [illegible] biết [illegible] quá thế nào [illegible] Ấn Độ, [illegible]? [illegible] ngay. Còn

(left margin:) như người

---

(1) [illegible] giống [illegible] không có thắt lưng. Các [illegible] đều bị [illegible].

(2) Thiếu hiệu [illegible] là Thiếu tá Việt Nam

chúng gặp Tú ; gặp Nga ; và sẽ được thấy trong mắt hai vợ chồng một tia nhìn cảm ơn sâu sắc, cảm ơn âm thầm vì những việc đối với một việc như thế người khác chỉ có thể như người ta làm ơn không ai có thể nói ra miệng được.

Nghĩ vậy xong, Ngọc lại ra ngồi và viết như học và tập viết chữ nho. Tôi giờ [illegible] xong cơm. → Z

(tôi [illegible])

ĐOẠN NÀY KHÔNG ĐÁNH — ĐÁNH SANG TRANG 38 liền với đó có dấu Z

⊗ Đoạn thuật về Nga và Tú ; trang 35.

9, [illegible]. Tú là con một thương gia rất giàu. Nhà Tú ở cạnh nhà ông Ấn ở Tuyên Quang (thân sinh ra Nga) ; hai nhà chỉ cách có một bức tường thấp trên có chấn song sắt, vì vậy Tú ngồi ở trong mình ngày ngày trông thấy Nga qua lại vườn bên kia. Dần dần hai người để ý đến nhau rồi yêu nhau ; đêm đêm không hẹn nhau ở cạnh tường hoặc nói chuyện hoặc trao đổi thư từ. Vì chấn song thưa, nên hai người tuy không gần nhau được nhưng vẫn có thể cầm lấy tay nhau và trao hôn. Đã thân sinh ra Tú ý muốn con mình làm để ông Ấn đi mong ông này cất nhắc kiếm cho việc làm những ông bà Ấn không thích từ chối vì Tú học hành giữ giàng, người nhà không cho làm gì ngoài việc giúp đỡ công việc buôn bán cho cha mẹ mà. Về sau vì đôi hai gia đình giữ nhau mà mãi quá nên một đêm Tú trèo qua tường chấn song sắt. Nga có thai được một tháng ; sợ hại đến gia thanh nên ông bà Ấn phải bằng lòng cho hai đứa lấy nhau. Hai vợ chồng rất tốt yêu nhau ; Nga lại giỏi nấu ăn nên không làm những món đặc biệt cho Tú, món tàu cũng như món tây. Nga lại mua về cho chồng nào mai quế lộ, rượu vang, sâm banh. Tú lúc đầu muốn Tú say ngủ, với những chén nghiện hút.

Vì sau nhà Tú buôn bán thua lỗ nhiều, trước những vẫn còn đủ ăn tiêu dùng. Các con ông Ấn người thì (con trai và con dâu) thành tri huyện, người [illegible] ngày giữ tốt [illegible] Tuyên Quang thường hay gặp Tú và tỏ vẻ khinh thị chê bai. Người con trai lớn chồng làm tri huyện, vợ không nể gì Nga và rất ghét Tú mà nói bóng gió, mỉa mai. Đã có lần Tú quá không chịu được, chỉ sang [illegible] cáo ốm [illegible] về nhà.

Từ thủa có hai có người yêu lấy đến nơi giờ. Bỗng chàng thốt nhiên nói :

– Nhất sẽ làm cho họ biết tay mình là người thế nào.

Những Tú chỉ nghĩ thế thôi chứ chưa tìm được cách gì. Rồi một hôm chàng gặp một cán bộ Việt Minh. Chàng được huấn luyện thế song chàng cũng có [illegible] đi theo cán bộ giỏi. Được tin Pháp bị thua đau và nhật sẽ sang Việt Nam, Tú chàng đó là một cơ hội để trả thù anh em bên nhà vợ mình là những người đã đưa vào thế lực Pháp, mình nắm thấp mới leo được những địa vị ấy.

Tỉnh bộ Việt Minh ở Tuyên Quang ngỏ ý muốn cho Tú sang Tàu ; Tú nhận lời liền. Về nhà, Tú khuyên chàng nói sự thực với Nga. Nga khóc lóc nhưng cũng đành phải để chồng đi. Tú nói với vợ thu xếp cho ít tiền để sinh sống bên Vân Nam. Một mặt Tú ngụ hộ Việt Minh với một nhà buôn đi. Chàng với là con một thương gia có tiếng, vẫn giao dịch với Pháp, nên việc chàng sang Tàu là một việc rất tự nhiên ; chàng đi Lao Kay rồi xin giấy phép sang Vân Nam du lịch. Việt Minh đón chàng ở Côn Minh và ra chỉ thị cho chàng bảo chàng đi Tàu cũng nói là bất mãn với Pháp muốn gia nhập hàng ngũ cách mệnh. Chàng ở lại Côn Minh, gia nhập Việt Quốc và liên lạc ngầm với Việt Minh. Sự thực thì Việt Minh cũng không để chàng hoạt động gì nhiều vì sợ lộ, mà vì Tú không có tài cán gì, lại chỉ thích sống một đời yên lành phú hoa. Chính vì vậy nên Việt Minh tìm cách lợi khôn khéo không bao giờ nghi Tú và bảo Tú đi với Nghi chỉ cốt để gây thêm lòng tin mà thôi.

Lúc Tú say thuốc nói chuyện với Ngọc, tự nhiên Tú không nói rõ là mình gia nhập Việt Minh. Chàng bảo Ngọc :

– Nói thực với anh chứ, tôi về được nhà, thấy mặt vợ con, nếu gia đình thì tôi lại trở lại sống cuộc đời bình thường cũ. Tôi không phải cách mệnh, nói ra thì như [illegible] tôi chán đời cách mệnh làm nơi anh thấy [illegible], tôi cũng tưởng (Nếu các) anh em [illegible] như vậy, tôi hết [illegible], đó là tôi điều tôi ao ước hơn hết.

Tú [illegible] nói với Ngọc :

– Sau được về làm một đời như ăn mừng chứ anh ?

Nghe giọng chính thức và rất thân của chủ mà Tú trong chiều hôm, Ngọc tin là Tú không nói dối chàng. Ngọc nhìn Tú thở khói, mắt chiếu một vẻ ngây ngất mơ màng, ngẫm nghĩ :

– Lại một anh chàng bị quỷ máy lôi kéo. Dịch thoát ra nhưng có thoát được không ?

Ngọc lại nghĩ đến cuộc đời mình và nghĩ đến Thanh. Thanh không muốn vào guồng máy, còn chàng tuy đã bị guồng máy lôi kéo nhưng chàng, chàng sẽ thoát hoạt động, hoạt động tận cùng ; cho đến guồng máy có kẹp nát như người chàng ra, chàng cũng vui vẻ cam tâm mà chịu, không hối hận, không ân hận, không oán trách những người đã đẩy chàng vào guồng máy và cũng không tự oán trách mình, tự cho mình đã làm lỡ.

Hơn mười giờ đêm Ngọc và Tú mới trở về nhà. Nghi và Xích vẫn còn chong đèn đọc sách. Ngọc đã có dặn kỹ Tú để Hai người nói giống nhau → về cuộc đi chơi khá khá dài đến khỏi bị Nghi trách móc. Chàng bảo Tú đi nằm và Tú không để quan mà một mình với thong khoảng :

– Gặp anh bạn tâm sự, anh ta có vẻ mới ngồi chơi, thành ra không được. Người tâm lý an khổ thật, ai lại chơi giờ tôi

cuộc [illegible] mai [illegible] ⊕

Bắt đầu tiếp theo 2 hàng 35

42

Trở lại dấu (Z) 6 hàng 37

Ngày giỗ Nghệ [illegible] - Buổi [illegible] - [illegible] để đi [illegible] hết. [illegible]

(Z) → Thỉnh thoảng sang hỏi Nghệ một vài chữ, Ngọc tự nhiên thấy sợ sệt như ngồi gần một con rắn độc, chàng vừa hỏi vừa ngẫm nghĩ, mặc dầu chàng đã không chỉ rõ đường, lại [illegible] Nghệ có thể liên lạc với hết thảy các đồng chí rải rác ở [illegible] giới nhưng chàng không biết trong hai người ai sẽ ra tay trước. Để khỏi Nghệ nghi ngờ ngày mai lúc nào chàng đi trước Nghệ, và lại chàng sẽ đi thật mau để đến chỗ ấy thì Tư và Nghệ đuổi [illegible] cần phải nghĩ? – Mới nghĩ đến thế chàng đã thấy [illegible] ở gáy. Bỗng một ý nghĩ vụt đến khiến Ngọc lạnh cả người:

– Cái bí đựng cà phê ở [illegible] lạ nhất là Nghệ không từng hỏi đến cà phê một lần nào cả. Tư thì [illegible] lại luôn rồi. Hay là Nghệ đã đoán rõ trong cà phê có thuốc độc? Nhưng cái gì! miễn là [illegible] chỗ ấy, mình để có cách.

Ngọc Thấy [illegible] mặt cái nhìn mãi một chữ [illegible] không nhúc nhích, Nghệ tưởng là mình giảng chưa rõ nên giảng lại:

– Thế này nhé, có gì mà anh không hiểu. Nhìn Hoa như Hoa Kiều khác chữ Bút ở chỗ...

Ngọc đáp:

– Thôi, em hiểu rồi.

Hắn bưng nước lên. Trên mâm nước có bát đựa và đĩa đồ nhắm. Ngọc bảo Tư:

– Các anh ấy không biết uống rượu, tôi mời em với anh chúng ta đánh chén trước.

Nghệ ngẩng nhìn Ngọc. Ngọc biết là Nghệ nhắc đến lời [illegible] của mình hôm qua khi Nghệ thích chàng không uống rượu, nhưng chàng cứ để đi làm như mình là người vô tâm, tính nết hời hợt. Chàng rót đầy [illegible] cốc cho mình và rót cho Tư, rồi giơ cốc mời:

– Chúc anh, chúc chung chúng ta ngày mai lên đường may mắn.

Ngọc nhấp môi "hà" một tiếng, trong lòng thầm nghĩ về Nghệ:

– Rõ khéo vờ vĩnh, mày thì cần gì tao [illegible] cái bộ khỉ.

Chàng mỉm cười:

– Còn mình như cũng khéo vờ vĩnh vĩnh. Người nào cũng biết chắc là người kia vờ vĩnh nhưng [illegible] cả hai người đều tin rằng mình thành thực luôn và tin rằng người khác cho mình là thành thực.

(24) 23-12-60 3g 30 sáng.

Ăn xong một bữa cơm ngon lành mặc dầu vẫn riêng Nghệ chỉ ăn cơm với nước chấm [illegible] (vì Ngọc đã [illegible] chàng kiêng mỡ [illegible] sợ đau gan), mọi người nằm nghỉ [illegible] một lúc; [illegible] thời khoá biểu đã định sẵn ở trường tính nói với Nghệ:

– Chiều hôm nay [illegible] đã dành riêng [illegible] về các vấn đề bình thường [illegible] có vấn đề nào đáng đem ra thảo luận thì tùy ý anh em quyết định.

Lúc đó, Tư vì [illegible] tuổi [illegible] không ngủ được nên nằm ngồi ở phản ngáp khò khò.

Thiết nằm [illegible] nghĩ [illegible]:

– Hay là đem ra vấn đề ngủ có nên ngáy không và người cách mạng ngủ hay ngáy có liên can gì đến công việc cách mạng không?

Không chừng, chàng tin rằng có vài kẻ địch tinh quái có thể [illegible] mình ngáy mà biết [illegible] hay ngủ. Chàng không định nói nhưng miệng chàng vẫn thốt ra:

– Hôm nay đổi để nghị đem vấn đề ngáy ra bàn.

Mọi người đều quay nhìn Tư và bật lên cười. Tính Nghệ. [illegible] nói:

– Đồng chí Tư [illegible] cho vì đi công tác đặc biệt.

Hắn vừa ít nói nhưng nói câu nào cũng chắc nịch và có một vẻ thành thực [illegible] khó đạo:

– Nếu vậy tôi xin đề nghị bàn vấn đề ngủ trưa. Người cách mạng có nên ngủ trưa không?

– Thiết nói: [illegible]

– Việc ngáy có rất quan trọng cho những [illegible] cần giữ gìn [illegible] tôi mất [illegible] hay không ngủ trưa tôi không thấy có quan trọng gì. Buổi ngủ [illegible] thì [illegible] ngủ? –

Nghệ nghĩ hay [illegible] nói:

– Đồng chí Tư không có quyền ngáy, muốn khỏi ngáy lúc đi ngủ nhớ lấy khăn tay bịt miệng lại, nhưng ngáy là tự nhiên sinh ra thì chỉ được – Còn như việc ngủ trưa mà lúc nào giờ [illegible] làm việc của công tác trong, chúng ta cứ để thích đồng chí đấy và cảnh cáo.

Nghệ vừa nói đến đấy thì Tư [illegible] nói mê. Hắn nói:

– Ngủ mà nói mê còn nguy hơn là ngáy. Vậy cần phải cảnh những người [illegible] nói mê.

Nghị nói:

– Nói mà hay ngay vẫn có thể chữa bằng cách lấy khăn bịt mồm lại.

Ngọc tiếp theo luôn:

– Nhưng nếu bị cấm tất cả hai lỗ mũi nữa lại bịt nốt thì sẽ chết ngạt một người cách mạng, như vậy thì tội hơn là ngáy hay nói mê.

Chúng nhìn Nghị. Nghị nói và lại nói bằng cái giọng trịnh trọng như ban nãy:

– Giờ bàn luận đã vô tác tam tịnh nhưng phải là giờ nói đùa bỡn.

Ngọc cúi mặt xuống. Hắn tiếp nói:

7g sáng.

– Tôi chưa tuyên bố khai hội vậy nói đùa hay không nói đùa là tuỳ tính riêng từng người. Bây giờ, tôi xin khai hội; mà khai hội hôm nay dành vào việc thảo luận các vấn đề, bất cứ vấn đề gì, miễn là có liên can đến cách mệnh hoặc lý thuyết chủ trương của Đảng. Đồng chí Hãn ra đánh thức đồng chí Tư dậy.

Thấy có người lay mình Tư choàng dậy hốt hoảng:

– Cái gì thế?

Tư nheo mắt kính ở túi ra, lau đi lau lại cho kính khỏi mờ; thấy bốn người ngồi chung quanh bàn, mặt một người nào cũng nghiêm trang, chàng chột dạ tưởng có tin gì can tới việc vừa nước. Sau khi Hãn nói rõ lý do, Tư mới yên tâm, nhảy xuống giường gạo mà ngáp nữa đi lại ngồi vào bàn.

Nghị giơ tay xin nói:

ý: Hãn nói cái nữa và mất chữ rằng cho chủ Nghị.

– Tôi đề nghị hôm nay bàn về sự tương quan giữa nhiệm vụ và công tác cách mệnh.

Ngọc tiếp theo:

– Nói như nó là tuổi và công việc cách mệnh có dây dính gì với nhau như thế nào? ở công tác trạm thì chẳng ai giữ giải gì, cũng nào cũng tạm, bàn

Chúng biết ngay là Nghị định muốn vấn đề này để đả kích mình nhưng chẳng giơ tay tán thành ngay vì chẳng biết rõ nếu chẳng tán thành thì Tính, Hãn và Tư cùng tán thành theo. Hắn mỉm cười;

hai người

những lúc chỉ có Tính với chàng thì hắn tỏ việc lo liệu đi kiếm gạo, bàn gạo thế thì nào cho được nhiều tiền và ra chợ mua những thức ăn sao cho rẻ, làm nước thịt gọn khi nào đủ đất để các đồng chí qua lại ở thức, ăn ngon miệng. Vấn đề ấy, Hãn cho là quan trọng và đáng bàn hơn hết. Nhưng Hãn cũng gợp ngay ý kiến:

– Như tuổi tuổi già lẫn cẩn, lại ít học nên giữ việc tiếp nhiên mà bắt quét nhà để các đồng chí được thảnh thơi. Thế có gọi là giúp việc cách mệnh không.

Hãn nói giọng nghiêm trang nhưng mọi người thì cười ồ, tán thành:

– Đấy là đồng chí Hãn đã giúp công việc cách mệnh một phần không phải nhỏ.

Lần đầu tiên, Ngọc thấy hai con mắt Nghị vui cười một cách thẳng thắn. Từ đấu lâu không một ai không mến Hãn, vẫn gọi đùa Hãn là Bố và các cái bố thanh niên hễ tới Hà Lập là với qua Bố như thể con làm nũng một ông bố hiền lành. Hãn chỉ mỉm tủm tỉm:

– Bố nhưng mà bố xa.

25

24-12-60

6g sáng. 1 tg

Nghị giơ tay phát biểu ý kiến. Chàng nói một nhiều thích thoảng lại chêm một vài chữ tượng của Việt Minh và nói khéo rằng muốn chống Việt-minh cần phải làm theo chủ trương của Việt minh nhưng làm hơn họ để lôi kéo chính những phần tử của họ theo về mình. Lúc ban tên các thanh niên cán bộ chẳng cho cái lối nói rằng họ bóng bột hăng hái nhưng mà phải cái tính bất nhất vì thế ở còn non nớt không có lập trường vững chắc; dễ nghe và dễ biến đổi, và đấy là cái mồi rất dễ để Việt Minh câu nhử.

Nghị nhìn Ngọc, người ít tuổi nhất trong số năm người gọi thảo luận rồi thong thả tiếp:

– Tôi lấy một thí dụ đồng chí đừng mất lòng vì cần phải biết nghe lời người khác ngoài đâu ý ấy của mình khó chịu; phải nhìn vào nơi nhận lấy sự phê bình của người khác, phải biết tự phê bình – thí dụ như đồng chí Ngọc trẻ nhất đấy... tôi thử hỏi hai đồng chí Tính và Hãn, trước kia đồng chí Ngọc có vững niềm bao giờ không?

Tính đáp "không" còn Hãn giải thích:

– Lòng một tí nhưng thì không làm thông cũng không sao. Lâu khi ở các đồng chí thanh niên đến đây tôi lại tự như mình và cho họ vững lòng nhưng lúc nào tôi không "bố" xa quá.

Nghị cãi tiếp:

– Tôi tưởng ngồi như nhưng cũng biết đồng chí Ngọc mà đồng chí Tư đi hút thuốc phiện. Tôi biết vì nhiều lẽ. Xin các hai đồng chí cứ kính thảo. Thế nào đồng chí Tư?

Tư nói:

– Có thời qua tôi có cầm vài điếu trong làm nay đi Thực cho nó khoẻ khoắn.

Nghị chỉ vào mặt Ngọc:

– Những lời đó cả đồng chí Ngọc. Nhìn đồng chí Ngọc không chỉ đẫn thì đồng chí Tư mới tìm đến lần

đâu làm sao đủ được chỗ hết nhất là trong thời kỳ chiến thắng chính xác, tưởng rồi tới lòng căm uất. Tôi yêu cầu đồng chí Tính ghi vào biên bản rồi báo cáo ngay về đồng chí Lập để trình ý đồng chí lại định hình phạt.

44 Ngọc ngồi yên lặng một lát rồi nói:

– Tôi xin nhận hết lỗi về tôi. Dầu sao hiện giờ tôi có công tác đặc biệt. Làm xong tôi sẽ trở về Mường Tè gặp đồng chí Lập. Yêu cầu đồng chí Tính báo cáo trước.

Tính tuyên bố bế mạc cuộc hội thảo. Nghỉ đứng lên bảo Ngọc:

– Đồng chí cần phải tạp tính nhiều nhưng đồng chí đã chẳng thấm nhận lỗi. Đó là một điều tiến bộ. Phải như vậy đảng mới mạnh và công cuộc đuổi Pháp, dành độc lập mới chóng thực hiện.

Ngọc ra đứng ~~[illegible]~~ trước cửa sổ, mỉm cười, chàng nhìn những người dân toàn qua lại dưới phố. Trong óc chàng nhớ nhung mùa những chữ: Đói khổ, gian dối, độc ác, giết người ~~[illegible] cũng vì một lý tưởng mình cho là cao đẹp.~~ Chàng nhớ lại quãng đời ở gần nhà huệ yêu thủy, nghĩ đến Thanh, ~~thì~~ (ngoài kia, trong sáng) ~~nhớ~~ câu đối lòng mãi thầm nhủ:

– Họ rình nhau như những con thú dữ mà người nào cũng vì một lý tưởng mình cho là cao đẹp.

Từ chàng lại loay hoay nghĩ về sự xấu sự tốt của con người.

Chàng vui những thấy ← **CHƯƠNG IX** (6 trg)

Sáng hôm sau, Ngọc lại ~~cố~~ ~~[illegible]~~ ra tòng bộ ở tàu, ngồi lại nói chuyện ba hoa với một vài nhân viên để ~~[illegible]~~ làm chậm cuộc đi lại. ~~Thấy~~ Trời không có một tám mây nào; ~~[illegible]~~ cả ngày hôm nay chắc ~~bị~~ nắng. ~~[illegible]~~ Buổi sáng trời mát nhưng chàng ~~[illegible]~~ (đoán) độ mười giờ thì nắng ~~[illegible]~~ (gắt lắm). Ngọc nghĩ đến những ngày nắng thu ~~nắng~~ heo may ở vườn nhà; chỉ chàng mỗi khi ~~[illegible]~~ đi ngang qua chỗ nắng vẫn thường lấy (cánh) tay hoặc cây vật có sẵn che trán cho đỡ nắng, và thường bắt chàng phải đội mũ:

– Chú không biết, nắng tháng tám dám vỡ bưởi.

Khí hậu ở Malipó chàng thấy giống như hệt khí hậu ở bên nước nhà; chàng vẫn thích nhất những ngày ~~[illegible]~~ thu ~~có~~ trong sáng có gió heo may; khi chàng còn ở quê nhà chàng thường ra ngồi dưới gốc cây ~~[illegible]~~ nhãn ở bờ sông, ~~để~~ nhìn (ngắm) những ngọn sao lập lánh trên ngấn nước. Hôm nay ~~chàng~~ thấy trời nắng chàng lại vui vì một lẽ khác. Ngọc tự nhủ:

– Nắng nay thì quế lửa thiêu đồ phân minh chắc để ~~[illegible]~~ chiến ✗ không biết có được về ăn không? (Làm hỏng hoà cả đời mẹ nay.)

Chàng đi ~~[illegible]~~ (ngoài) tự nhiên thầm gọi:

– Em Thanh của anh. ~~Anh biết chắc là không phải anh.~~

Rồi chàng về quê nhà bưu điện đánh điện về cho Lập: « Người con đảm bảo vô can » Đánh xong ~~[illegible]~~ điện chàng nhẹ hẳn người:

– Thế là Thanh đỡ ~~[illegible]~~ ăn cơm với mọi ~~[illegible]~~ sát một ~~[illegible]~~ nhé. ~~[illegible]~~ Tha hồ mà đi luồn phố. Thanh vô can thì chắc ~~[illegible]~~, chàng có thể đem Thanh đi theo khi nào chàng trở về biên giới. Chàng chỉ mong sao thoát lại phải về Malipó lần nữa. Ngọc mừng thoát sổ những rồi hết:

Ôi chao hoa... hay là... là ăn súp.

Lúc về ~~[illegible]~~ cổng trú Thanh, trời ~~[illegible]~~ không ~~[illegible]~~ liêu gió ~~nắng~~ hồng vẫn vui vẻ trời mới tiếp tục hát câu đó. Tú hỏi:

– Lại gặp cô nào hả?

Ngọc không đáp lại câu của Tú vừa tiếp tục hát mà cho các thứ đồ đạc vào túi vải. Chàng thấy một gói to cơm cuộn ở trong túi, ~~[illegible]~~ lấy ra hỏi:

– Cái gì thế này?

Tú nói:

– Tôi cuộn cho anh. Nghỉ cũng có. Cơm nắm với muối rang.

Hân mỉm mỉm cười, nói:

– Bộ đội này tuy rách tiền. Các anh đi đường ăn cơi ~~[illegible]~~ nắm xuống một khó trôi lắm.

Ngọc nghĩ ngay đến chỗ ăn mới thì khát nước nên chàng đứng lên cảm đi:

– Cám ơn Bổ nhé.

~~[illegible]~~ Sửa soạn xong (xuôi), lúc mọi người ~~[illegible]~~ ra đi, xuống ~~[illegible]~~ chân cầu thang, Ngọc kêu lên:

– Ấy chết quên ~~[illegible]~~ hẳn mất cái bi đông cà phê ~~[illegible]~~ của chị Nam.

Rồi chàng chạy trở lên.

Tính và Hân tiễn ba người ra khỏi Ma-bi-pô. Mọi người giơ tay vẫy nhau. Ngọc nói to với Hân:

— Ra ngày nào tôi về, Bố nhớ, Bố phải mua quà mừng tôi nhé.

Đôi mắt Hân như nhìn lại nói lúc người ta trở về cũng đắc hơn.

Từ biệt Tính và Hân rồi, Ngọc bắt đầu đi mau như chạy. Con đường này Ngọc đã biết là 45 không có một giọt nước nào để chảy qua. Có chăng chỉ là những giòng ở dưới núi, đứng thì không nom thấy nước và có nom thấy nước cũng khó xuống tới vì đường dốc và những gai um rạp. Chàng đi thoăn thoắt và bỏ xa hai người, nhưng lúc lâu rồi chàng lại cùng đi mau hơn. Ngọc ngoái cổ lại nói to:

— Để em vừa đi vừa hát cái anh đi cho vui chân.

Cất tiếng hát vang lừng, đi thật mau cho bước chân ăn nhịp với nhịp bài hát mà chàng cố hát thật mau:

Hồn nước muôn năm sống cùng non nước
Ngày nay ta nơi tâm giương anh hùng,
Dù khó khăn mấy quyết cùng nhau bước
Làm cho vang tiếng muôn con nòi giống Tiên Rồng

Khúc chuyển sang điệp khúc:

Mau, mau vững lòng, tay cầm tay, tiến về nước, ta tiến bước,
Thét quân gi. quyết tâm thề với non sông.
Hồn nước muôn năm sống cùng .....

Bài hát ấy là của ông Lưu Hữu Phước đang viết Việt Quốc từ thời kỳ bí mật tư tưởng mới truyền ra, do lớp sau chàng — lớp có nói là thay tôi đi đời chắc cho nó mạnh hơn và đúng bằng trước hơn.

Trời bắt đầu nắng to một lúc một gắt. Nghệ và Tú không biết là bài hát gì nhưng vì nhịp hát quyến rũ nên cũng cố bước cho đúng nhịp. Thỉnh thoảng thấy Nghệ và Tính đi chậm chàng lại cất tiếng ngân thật to:

Hồn nước muôn năm ....

Chàng cứ như thế nào thoai thoải là lại bắt đầu hát. Chàng vẫn nghĩ đi từ lâu rằng những chỗ dốc hơn, ai cũng thấy ngay và đi chậm lại; chứ những đoạn mới thoai thoải và dài lại phần nhiều ai cũng tưởng rằng bằng phẳng, nên cứ đi nhanh, dẫn mỏi lúc nào không hay.

(27) 26-12-60 29 sáng. 3 tháng

Lúc đó đã đi được năm cây số. Chính Ngọc đi quen như vậy mà cũng thấy mình thở mạnh, mồ hôi bám tấm áo trên và khát khô cả cổ. Chàng đoán Tú và Nghệ còn khát hơn; hai bi đông nước chỉ mà Tú và Nghệ đem theo chắc đã uống hết vì từ không quay lại nhưng chỗ đường vòng chàng vẫn thấy hai người từng lúc đổ nước ra ngay đầy vừa nốc — vì lòng tự ái, vì đường dốc thoai không hay, vì điệu hát của Ngọc nên hai người không nghỉ, cứ cố theo cho kịp Ngọc. Đến một chỗ có bóng dâm, Ngọc ngừng lại đợi. Trong bốn cây số, Ngọc không hề để Nghệ xa tay vì Nghệ xa mình quá, có bề cũng không chừng và nếu bắn hụt chàng có thể chạy thoát dễ như không rồi báo cho bộ đội ở các đây bao tám cây số bắt Nghệ. Lúc ngừng lại đợi Nghệ tới, chàng mới đâm lo.

Đến gần Nghệ chỉ trách:

— Anh Trúc đường mà anh không nghĩ gì đến những người nhiều tuổi hơn anh và đi không quen.

Ngọc đáp:

— Xin lỗi hai anh, em thấy đi như vậy là vừa tầm nên quên phắt đi rằng hai anh khác. Và lại cần đi mau để được việc cho hai anh.

Nghệ với lấy bừng mặt tái lại rồi ngả người trên vệ cỏ bờ đường:

— Tôi thấy đau quặn cả bụng. Chắc là lên cơn đau gan. Đi, không đi như được.

Nghệ lại ôm lấy bụng người quằn quại, mồ hôi chảy toát cả ra mặt. mồ hôi ướt đẫy thân

— Thôi, quay về Ma-bi-pô!

Lần đầu tiên Ngọc thấy Nghệ cái gắt, mắt lim tình. Nhưng chắc không phải Nghệ giả vờ vì Ngọc đã chứng kiến nhiều người đau gan lên cơn, lăn từ giường nọ sang giường kia, có khi lăn cả xuống đất, người quằn quại như sắp chết đến nơi. Ngọc lấy ra một lọ dầu rồi cùng Ngọc vừa xoa vừa nắn bụng Nghệ. — Chàng ngồi xuống cỏ rồi đặt đầu Nghệ gối lên đùi mình; một phút sau thấy Nghệ nằm yên, mắt nhắm lại và hai môi mím chặt như người vẫn đau nhưng cố giữ không kêu.

Ngọc cứ để yên Nghệ gối đầu mình một lúc lâu. Chân chàng đã tê dại nhưng chàng cố không nhúc nhích. Một lúc sau, chàng thấy ngọc mới thấy hai chân hai tay, cả thân thể yên lặng — một cách lạ lùng và hình như không thở nữa. Chàng kêu lay người Nghệ gọi:

— Anh Nghệ, anh Nghệ ơi.

46

Không thấy Nghị trả lời, Ngọc đặt tay vào ngực chỗ quả tim nhưng không thấy tiếng đập; chàng bảo Tú:

— Anh thử bắt mạch anh ấy xem.

Tú loay hoay tìm mãi rồi lắc đầu.

Ngọc ~~cho ngay~~ là Nghị đã chết. Tuy nhiên chàng thấy hơi lạnh của Nghị thấm dần vào đến mình. Và cái hàn nữa, cái tràn có một vẻ yên lặng như trên thẳng khi thiếp mắt, ~~yên lặng hơn cả~~ yên lặng hơn cả vùng trời xanh ~~và~~ ... Tai Ngọc không nghe thấy gì nữa, không có một tiếng động trong rừng núi, hay trong ~~mấy cây thông~~ những cành thông trên đầu chàng. Nghĩ đến Nam khi giết Đức, Ngọc tiếc không dùng cái giường con nào để thử như Nam.

— Thế là Nghị đã chết, chết một cách tự nhiên.

~~Nhưng Nghị chết tự nhiên rồi chứng ngay. Tú ở đâu thì sao. Khi ở giường để thế. Rồi chôn ngay đây đấy.~~

Chàng định buộc đá vào rồi, chàng sẽ quăng xác Nghị ~~vào~~ vào một cái vũng đầm gần đây cho người qua đường khó thấy. Khi trở về chàng sẽ lấy vì mọi các giấy tờ rồi lột hết quần áo của Nghị cho mất hết giấu tích. Tự nhiên chàng đổi ra thương hại Nghị, một cán bộ lỗi lạc, lợi hại của Việt minh, thương hại một người mà chàng cần phải giết vì biết rằng để Nghị đi lọt sang nước thì bao nhiêu hệ thống tổ chức lập đã tốn công phu mới gây nên được sẽ bị tan vỡ hết. Chàng lại mừng sẽ cứu được Tú. Chỉ mấy giờ đồng hồ nữa chàng sẽ giao phó Tú cho bọn buôn lậu, Tú chắc sẽ về được tuyệt Quang, gặp lại ~~Thắng~~ Nga. Thoáng rất nhanh chàng nghĩ đến ~~đêm~~ gặp gỡ và cuộc ái ân say mê mấy năm cách biệt của đôi vợ chồng yêu nhau ~~đằm~~ thắm ấy.

Bỗng Ngọc thấy mấy đầu ngón chân của Nghị cựa quậy. Chàng nhìn chăm chăm không tin, tưởng mình bị quáng lòa hoa mắt. Hai bàn tay Nghị cử gấp lên đặt trên ngực và Nghị bắt đầu thở mạnh. Một lúc sau Nghị mở mắt nhìn Ngọc ~~rồi lại nhìn Tú~~. ~~Đây~~ Không phải lần đầu Nghị bị ngất đi như vậy vì bác sĩ vẫn bảo chàng đau tim không nên làm việc gì nặng nhọc quá sức. Ý nghĩ đầu tiên của chàng là một ý nghĩ ngượng cảm ơn và hỏi mời Ngọc khi nhận ra Ngọc có vẻ lo sợ cho mình, nhưng còn việc phải giết Ngọc sau khi ~~khi làm xong~~ bắt liên lạc được bên Thanh thì vẫn không thay đổi. Chàng bảo Ngọc:

— Chỉ tại anh đi mau quá, tôi phải gắng sức quá để cố theo.

Những dòng chữ đó là một cách nhận định như vậy, giọng nói không có nhiều vẻ trách Ngọc. Nghị ngồi nhổm dậy vẫn để Ngọc đỡ lưng mình. Tú nói:

— Cho anh uống ít cà phê cho tỉnh hẳn.

Ngọc đáp ngay:

— Phải đấy nhưng mà chỉ uống một ít thôi. Cà phê nước cốt uống nhiều sợ anh ấy lại ngất đi lần nữa.

Chàng soạn nắp bi đông rót một nửa nắp cầm ~~tay~~ đưa lên miệng Nghị ~~cho Nghị uống~~, tay chàng vẫn đỡ lấy lưng Nghị. Thấy Nghị ngập ngừng, Ngọc nói luôn:

— Để tôi uống thử xem đã nhạt ra sao.

Chàng uống một ngụm rồi bảo Nghị:

— Không được. Ngon lắm. Phải cái như Nam pha đặc quá.

Nghị đỡ lấy nắp cà phê uống một hơi cạn; lần này thì chàng không ngập ngừng nữa.

Để Nghị nghỉ đỡ nửa tiếng rồi Tú và Ngọc mỗi người một bên vực chàng đi xuống thung lũng. Dần dà, Nghị bảo hai người bỏ tay ra rồi đi một mình. Nghị lại đi khỏe khoắn như thường tuy vẫn phải cẩn thận đi chậm bước. Chàng nhìn Ngọc âu yếm:

— Quá khỏe rồi, không sao. Tôi chỉ lo nhất là không làm xong phận sự. Chết thế này thà về tới Thanh thấy chết về tay Pháp còn hơn.

Cả Ngọc và Nghị, hai người đều như nhau: Ngọc thì yên trí Nghị không còn nghi trong cà phê có thuốc độc nữa, Nghị thì tin chắc là trong cà phê không có bỏ thuốc độc.

Ngọc hỏi Tú:

— Nước thì sáng ngày Bô Hân đổ đầy bi đông cả anh, còn không, khát quá.

Tú nói:

— Tôi với anh Nghị đã uống cạn cả hai bi đông không còn một giọt.

Ngọc thản nhiên nói:

— Cũng không sao. Sắp tới chỗ có suối rồi.

[Gợi lưu ý cái đi xuống một cái rồi thoái thoả và tuyệt vọng]

Vì có Nghị mệt nên đi chậm, mười một giờ hơn mới tới chỗ ấy. Ngọc hớn hở bảo Nghị, Tú:

— Chỗ này có suối nước trong lại có bóng dâm mát lắm.

Chỉ [illegible] mọi người thấy hiện ra một bãi cỏ [illegible], hình hơi tròn. Ngay giữa bãi cỏ, có một cây tán tròn xoe, bóng rủ xuống râm mát chỉ loáng thoáng có một vài chỗ nắng nhạt. Ở đấy nhìn lên, vì có những cây dâm nên không thấy đường cái. Ngọc quăng túi vải của mình xuống gốc cây, lấy tay vỗ vỗ mấy cái cho thẳng rồi bảo Nghị:

— Anh nằm xuống đây nghỉ. Anh nghỉ mấy giờ cũng được.

Nghị ngoan ngoãn nghe theo nằm xuống đám cỏ êm và gối đầu lên túi vải của Ngọc. Tú và Nghị tháo túi quàng cùng ngồi xuống nghỉ. Tú hỏi suối đâu, Ngọc tay chỉ cái hồ xa, phải xuống một cái dốc khá cao mới:

— Hai anh cứ nghỉ một lát đã. Bi đông của hai anh đâu để em xuống lấy nước.

Chàng đứng lên tháo mất [illegible] bi đông:

— Các anh thì mệt lắm rồi, nào bi đông nào súng nằm nghỉ kỹ cho chết. Thôi tôi đi đây.

Ngọc chạy lại:

— Gớm, đất đi. Tí nữa thì quên mất. Lúc này làm một tợp cà phê thì thật là tuyệt.

Chàng vừa nói vừa tháo cái bi đông cà phê ra đưa lên miệng, tu một hơi dài rồi lại tu luôn thêm một hơi nữa. Nước cà phê chảy ra cả hai bên mép, chảy xuống ướt sẫm cả chiếc áo nhà binh.

Tú vội nói: — Đặc quá, nước cà phê đặc quá.

— Chỉ làm thế thì còn gì nữa phần tôi nữa.

Ngọc nói như dỗ Tú:

— Anh thì anh uống nước suối cũng được. Để tôi xuống ngay suối pha thêm nước cho loãng bớt đi anh Nghị uống cho mà tỉnh. Anh phải để dành anh Nghị chứ.

Nói xong chàng vác bi đông đi men qua mấy hòn đá rồi lần vào trong rừng. Trong rừng [illegible] mới vọng lên:

— Đường sao mà dốc thế này. Ồ, mà suối trong lắm ghê. Tôi ra ngay bây giờ, anh Tú ạ.

Xuống tới giòng suối, Ngọc ngửng nhìn lên. Cây mọc rậm rạp lại có những tảng đá che khuất Nghị và Tú. Dẫu sao chàng cũng ngồi xuống khuất sau một tảng đá.

Tay run run, [illegible] những lá cây vì chút cái túi áo nhà binh, chàng móc lóng ngóng mãi mới xong. Chàng rút ra cái gói thuốc độc rồi đổ cả vào bi đông cà phê. Trong lúc làm những việc đó chàng chỉ chú ý sao cho thuốc độc khỏi đổ ra ngoài. Những tiếng nước suối róc rách vẳng lọt vào tai chàng và trong không nhìn chàng cũng thấy hiện ra một giải nước trong chảy trên lòng cát trắng và phẳng; chàng thấy cả những gợn sóng nho nhỏ và trên nền cát những hòn sỏi trắng, xanh đỏ như những hòn ngọc. Chàng cúi xuống suối lấy nắp múc nước suối đổ đầy vào bi đông và cố ý để đổ nước để cà phê vừa ngon không loãng quá và không đặc quá. Chàng sợ nếu đổ nhiều nước, thuốc độc sẽ mất công hiệu, còn phải nếu đặc đó như thuốc độc có mùi vị thì sẽ bị mùi cà phê át đi. Chàng đưa bi đông lên mũi ngửi và chỉ thấy hương thơm của cà phê. Người Ngọc thấy phảng phất như có mùi hạnh nhân.

Ngọc ngồi nán lại một lúc ngắm những hòn đá cuội đẹp, [illegible] con cá nhỏ bơi lượn quanh theo giòng nước chảy và những vệt ánh sáng chạy trên nền cát trắng mịn.

Lúc lên, hãy để hơi chậm để tỏ rằng đường xuống suối khó đi. Chàng đưa bi đông cà phê cho Tú bảo:

— Anh rót cho anh Nghị uống, độ một nắp thôi nhé. Nước suối mát quá. Thôi bây giờ tôi lại đi xuống suối tắm một cái rồi lên tiếp nằm. Ở đây có thể nằm yên lành. Chiều mình làm một bữa chén no nê để ăn mừng [illegible].

Ngọc cố ý đứng xa Nghị vì chàng thấy tay ghì đặt lên mới mở khoá súng lục. Cũng may Nghị quá, nếu Nghị có ra thì chàng thì tay run khó lòng bắn chúng, chàng sẽ nấp ngay sau gốc cây, giật lấy súng của Tú bắn lại Nghị.

Thấy Tú rót cà phê vào nắp bi đông đưa cho Tú, chàng bước đi ngay. Ngay, đi như chạy xuống con đường nhỏ lúc nãy. Vừa đi khuất, Ngọc đứng lại, nấp sau một bụi cây và tìm cách hé để trông về chỗ Nghị ngồi.

Tay run không vì lạnh nhưng chàng cũng chăm chú nhìn cái nắp đựng cà phê cho Nghị. Nghị ngồi nhổm dậy uống một hơi cạn. Chàng vừa định cất tiếng thật to gọi Tú thì Tú — không biết vô tình lúc nào — để thả nắp cà phê lên miệng. Chàng thét to, [illegible] tiếng "Anh Tú ơi" nghẹn lại ở cổ họng.

4 y chiều.

Chàng quay mặt đi không dám nhìn vì mặt hai người khi biết là đã bị tay chàng lừa cho

nóng thuốc độc. Từ quả khế xa xanh lại hiện ra nét mặt chuẩn làm cây cho tự mình. Chàng đi vội xuống tận bờ giòng suối, ngồi thu lưng vào một tảng đá và cứ tìm xem liệu cái con cá này có còn bơi ở quanh đây không, nhưng
48 tìm mỏi vẫn không thấy một con nào.

«Cá lớn nuốt cá bé.» Câu cách ngôn ấy vụt nảy ra trong óc Ngọc. "Mỗi vật nào cũng vậy muốn sinh tồn thì phải huỷ hoại một vật yếu hơn mình, nhưng còn người? Người có cần phải hại người khác mới sống được không. Chắc là không. Tại sao mình lại làm một việc độc ác như thế này, tại sao Nghệ không quen biết gì mình cũng nghĩ đến việc thủ tiêu mình." Óc chàng luẩn quẩn nghĩ nhưng chàng không tìm được câu trả lời mà có lẽ muôn đời chàng cũng không bao giờ, không bao giờ tìm ra được. «Con cá "quỷ" này» mà thành ngờ vì sao lại có. Không vì cớ gì sinh ra, không một ai đặt ra nó nhưng nó có, có một cách hiển nhiên, không thể cãi được. Ngọc cố xua đuổi những ý nghĩ luẩn quẩn ấy đi, lấy một hòn cuội ném xuống mặt nước để thấy lóe lên những ngôi sao lấp lánh. Khi về Mộng tự chàng sẽ hỏi tận vì chàng biết mình không có đủ kinh nghiệm về triết lý. Chàng giật mình vì Ngọc có tiếng người mới trên đường cái, tiếng ai xa xăm:

— Biết đâu những người bị hành hạ cũng như mình biết chỗ này và xuống có bóng mát mà ra xuống nghỉ, uống nước. Nhưng chàng lại yên tâm ngay vì đã có xuống thấy Tư và Nghệ cũng chỉ tưởng hai người đó đi đường mệt, đang đánh một giấc ngủ trưa.

Thấy trong bọn người Tàu mới bước một gần lại rồi dần dần như đi, Ngọc chắc là họ không đi xuống.

Ngọc lại ngồi xếp bó lên chỗ bụi cây thế này. Qua khe hở mà cành lá cái màn chàng nhìn thấy trước ghết đã vàng hẳn của Nghệ. Cái vẻ yên lặng, yên lặng hơn cả đá ấy, lần này chàng không hề nghi gì nữa. Nghệ đã chết hẳn rồi cũng như Thủy mà chàng ngày nào ở quê nhà. Chàng tiến thêm mấy bước nữa và trông rõ cả Tư đương ngồi tựa vào gốc cây, miệng há ra, mắt bị rơi kính nên thị lực ánh sáng nên chàng không nom rõ. Ngọc chạy thẳng mau lại chỗ hai người, khẽ gọi:

(28) 27-12-60 Thứ 3/4 1g30 sáng

— Anh Tư, anh Tư!

Không thấy Tư đáp lời và người không nhúc nhích, Ngọc quỳ xuống bên cạnh lấy tay sờ trán ~~lạnh ... thấy lạnh~~ vẫn một hơi lạnh khác thường mà Ngọc không làm được thêm vào bàn tay. Ngọc, chàng lật kính ra nhìn hai con mắt, mới biết chắc chắn là Tư đã chết hẳn rồi. Ngọc vuốt mắt cho Tư. Hồi Thủy chết lần đầu tiên Ngọc được thấy bà vuốt mắt em gái, lần này là lần đầu tiên chính chàng tự tay vuốt mắt cho một người chết.

— Hai con mắt trông nghiệt ngã không còn nhìn vào hai mắt của vợ yêu nữa.

Ngọc nghĩ đến Thủy mà chàng vẫn yêu, nghĩ đến Tư, Ngọc thấy thương thương ... tiếc đã không cứu được Tư.

Ngọc quả quyết đứng dậy, kéo Nghệ về phía rừng rậm chỗ gần một thác nước đá thẳng xuống suối, tay chàng thứ ... nhưng chàng không để ý tới một nơi quay trở lại kéo Tư đặt nằm gần Nghệ; chàng mở hai cái túi vải lục lọi và khám xét rất cẩn thận nhưng không có thứ gì khả nghi; chàng lại khám hết các túi lần trong mép vải, nhìn trong đường khâu. Tuyệt nhiên không có giấy má gì khâu giấu ở quần áo. Chàng bỏ hai cái ví của Tư và Nghệ vào túi quần mình. Rồi khi về Hải Phòng sẽ xem xét kỹ càng hơn. ~~Tay chàng~~ và bắt đầu làm

Gạt phần nước đủ sống lột quần áo khó

~~theo lời dặn mà Lập làm một việc chàng cho là khó khăn nhất: lột hết cả quần áo hai người, lột cả đồ lót quần đùi vì quần áo đều có nhãn hiệu. Khi hai người đã trần truồng, Ngọc quay mặt đi, lật xếp hai thây chết rồi nhấc lên ném xuống đằng xa trên vách núi đá đứng cạnh một cái. Hai cái xác rơi từ trên cao xuống lọt vào khe mấy hòn đá ở dưới.~~

Cả một việc mà Lập đã dặn làm nhưng Ngọc còn thú ... Trước kia một khi bắn chết một tên phản quốc, chàng chỉ lấy lá bỏ đi, việc thế là xong. Nhưng lần này Lập lại dặn kỹ càng phải lột hết cả quần áo để làm mất hết tang chứng. Ngọc lật xếp hai thây người và bắt đầu cởi áo, cởi quần. Chàng phải lột cả quần đùi vì quần đùi của Nghệ có nhãn hiệu. Nghĩ ra được một ý hay, chàng mới cả và lột mình và tháo cả đôi giày hai sao; như vậy kẻ ra có ai thấy cũng tưởng hai người cởi quần áo định tắm, ... bơi xuống nước ... trượt chân ngã xuống dập đầu vào đá mà chết. Người nghĩ ngay và khô đét, chàng tưởng như một

-45- x4 = 180 + 8 = 188 tg (4 N [illegible])

10g30
27-12
[illegible]
Hồ [illegible]
Hội đến Lập
nghĩ đến Nga
[illegible]

[illegible] thanh sung chết đã lên ở ngoài nắng.

Việc khó nhất đối với Ngọc là việc lột quần áo tử. Chàng luồn tay xuống cổ tử để nhấc người lên; tay chàng sờ thường vào chỗ lỗ của cái yết hầu. cái yết hầu mà từ nay không bao giờ [illegible] lên [illegible] xuống vì ăn uống, vì thèm muốn nữa. Ngọc phải cho ngay tay xuống ngực để nhấc [illegible] người lên cởi áo như [illegible] và áo [illegible] lột mình. 49 Đủ thứ [illegible], tháo [illegible] hai sao, và nhất là khi lột quần thì chàng thấy [illegible] ở tay, không sao không nghĩ đến Nga những [illegible] tất quần [illegible]. Mặt tử [illegible] hơi gầy nhưng người thì [illegible] thái [illegible] với sự [illegible] đoán mà Ngọc [illegible] béo, mập; hai cái mông [illegible] tử tròn, da trắng mịn, khiến Ngọc quay mặt đi không [illegible] nhìn lâu. Chàng lẩm nhẩm: "[illegible] xin lỗi anh, chàng quá số phận [illegible] anh như vậy."

Chàng nhấc thây của Nghệ và tử đem [illegible] đặt xuống ngăn [illegible] vách núi [illegible] rồi đẩy mạnh một cái. Hai cái xác rơi từ trên cao xuống, lọt vào khe mấy tảng đá ở cạnh suối. Đứng ở trên thấy còn hở ba cái chân, Ngọc bẻ một cành cây nằm [illegible] quăng xuống; chàng phải quăng xuống bốn năm cành mới [illegible] có một cành trúng và che phủ mấy cái chân hở. Ngọc ngẫm nghĩ một lát rồi [illegible] đi nguyện hai cái [illegible] của Nghệ và tử ở ngay đây. Chỗ đó, chàng chắc không ai bước chân tới mà đâu có tới thì không thấy người, [illegible] họ vui mừng và nâng [illegible] hai cái [illegible] và quần áo ở trong đó.

27-12
9g30 tối

Ngọc ngửng nhìn [illegible] lên: trời cao và xanh không vẩn một đám mây. Các ngọn núi bao bọc chung quanh dưới ánh sáng trong mùa thu có một vẻ đẹp [illegible] rõ nét về [illegible] hơi thu như [illegible] xa [illegible]; ngày đẹp ở vườn [illegible] như thanh, ngày [illegible] da mấy quê [illegible] và [illegible] lòng đồi gò má [illegible] thanh [illegible] đường [illegible] ngắn [illegible] những cánh hoa [illegible] trắng, ngày [illegible] đẹp ở những nơi xa hơn nữa ở nhà Nga thì chắc ngày [illegible] Nga ra vườn cất quần áo đã khô, long lanh
chợt [illegible] tin chàng, mong ngày về, [illegible] đẹp ở [illegible] Ngọc giờ này [illegible] người [illegible] thân yêu của [illegible] mây [illegible] chàng:

— Không, Ngọc chết rồi, [illegible] biết tích không một lá thư gửi thăm nhà.

Mấy ngày [illegible] những [illegible] chị [illegible] chàng chắc [illegible] buồn vì chàng [illegible] đi xa [illegible] biết rõ [illegible] chị chàng [illegible] một người anh họ xa cùng ở một nhà; biết đâu lúc này hai người không [illegible] ngồi dưới gốc cây nhãn chàng vẫn thường ngồi và cùng nhau ngắm những hoa bạc lấp lánh trên mặt con sông Tiền chảy phía sau nhà...

Ngọc cúi xuống [illegible] hai khẩu súng của tử và Nghệ [illegible] vào [illegible] rồi chàng trở về chỗ cũ, lần xuống suối [illegible] đứng cái [illegible] chà xuống nước, chàng [illegible] lại năm sáu lượt, kỳ cho thật sạch và để [illegible] mùi người [illegible] cái mùi [illegible] nữa không. Chàng vục [illegible], [illegible] nước [illegible] không [illegible] trong [illegible] bị động. [illegible] qua chỗ gốc cây [illegible] chàng [illegible] lại một lần nữa [illegible] và thấy cái [illegible] tử [illegible] năm trên cỏ. Chàng [illegible] nhặt [illegible] giấc [illegible] vào túi áo.

đã một giờ trưa.
[illegible]

Chàng lần theo con [illegible] ra đường cái và để ý nhìn qua lá cây. Đường vắng không có một bộ hành qua lại vì lúc đó chàng lấy nắm cơm [illegible] và gói muối [illegible] đưa lên [illegible] chàng vừa đi vừa ăn; thỉnh thoảng chàng ngừng nhai [illegible] cất giọng hát: [illegible] hoa hay là.. là ăn sung.

Lần này thì chàng đi ngược về phía Ma lì pồ. [illegible] thêm mấy thứ [illegible] nhưng chàng đi thoăn thoắt gần như chạy.

Thế là chàng đã làm tròn phận sự.

Chỗ này đường vắng, chàng lại cất tiếng hát vang:

Hỡi người muôn năm sông [illegible] non nước!

Ngày nay ta [illegible] gương anh hùng!

Dù khó thế mấy...

Chàng còn phải quay về Ma lì pồ [illegible] mau để [illegible] đánh điện về Hồng tư cho Lập:

« Mọi việc đâu tốt đẹp » (nhờ gọi điện thoại về Vân Sơn [illegible], họ nói Nam đi đến [illegible] xã. Ngọc)

Bây giờ thì Ngọc tới Ma lì pồ; chàng đi đánh điện [illegible] trở về cùng tác [illegible] Hai [illegible] loay hoay vót ít [illegible] ở dưới [illegible] thấy Ngọc về, [illegible] vui vẻ nói: Mang [illegible]

— Sao về chóng thế?

Ngọc đáp:

— [illegible] cả Bố ơi với nước ngon [illegible] lạ, [illegible] nước [illegible]. Bố đun cho ấm nước. Đi [illegible] thắng [illegible] phải ăn mừng chứ. May quá gặp ngay tụi [illegible] quen, [illegible] nhận lời đưa hai anh [illegible] về Thanh Thủy. Thế là về sớm được với Bố [illegible] ngay. Bố cho [illegible] đun cho ấm nước đi.

Hai nhìn mặt, mỉm cười, tay vẫn vót nan tre nhưng đôi có vẻ buồn.

— Thế nào chắc Ngọc [illegible] trở lại [illegible] nữa không?

Ngọc [illegible] nói: Mang [illegible]

— Trở lại [illegible] lâu nữa à? Y chàng Bố cho mình [illegible] ngay về [illegible], đợi tôi trở lại [illegible] mất.

-46- × 4 = 184 + 8 = 192 tg (NN Vui)

50

Ngọc cười, nói giọng khôi hài:

– Tôi mất tay lắm; bỏ có thấu trời nếu tôi vượt cho mất cho, thì bà ngồi một phải ngàn năm không mòng rồi, mà hoảng. Mà những xưng anh tự bỏ tay không tha được cả dung tôi với quá đau.

Rồi Ngọc mà gác nằm vật ra phản, khuỳnh tay đặt lên trán.

Chàng cảm thấy như mình vừa phạm một tội nặng.

Ngọc ngủ thiếp ở Ma Lì Pả để hôm sau đi bộ về Vân Sơn. Đêm ấy trời bỗng giá rét dựng trở lạnh. Chàng lấy chiếc áo len của Thanh ra mặc rồi đi ngủ sớm vì người mệt mỏi và vì tinh thần căng quá độ. Chàng nhìn căn nhà lạnh lẽo rồi các đầu thầm nhủ:

– Em Thanh yêu của anh, anh sắp về.

Mường Tè → Vân Sơn	1 ngày
ở lại Vân Sơn	6 ngày
V. Sơn → Malipo	2 ngày
ở lại Malipô	2 ngày
Hà Khẩu tới Nghị	1 ngày
Malipo Vân Sơn	2 ngày
Vân Sơn Mường Tè	1 ngày
	15

VM hỏi Thanh. Thanh nói yêu xây. Thanh nói chuyện Ngọc (bạn chiến thuật) Đi Tà Quán làm – những người bỏ bị xây hồ (à dans ses mains). Hoa tư hầy – len cưa – đứng xuống. Yêu bàng giang. Sự hy phương làm CM thành công – gọi lòng phục của Thanh. Một rồi fer à cheval.

Đêm Tàu không lấy về tổng gì.

Thanh: Có thương Đảng là có phương?

Ngọc bị đau ở đùi. Thanh vì ở cảnh suối. Ở đâu thì không chết đâu! Gì ở đâu mà chết: Gió tin.

→ Đi Côn Minh

PHẦN THỨ HAI

(29)

28-12-60

3/4 trang

CHƯƠNG I

6 trg

Ngọc. Sau khi ngủ lại một đêm ở quán trọ dọc đường, nơi mà thầm lại thỉ kể lể chuyện đời sống riêng mà tư cho chàng nghe, Ngọc lại đi đường dưới để cái suối ở chân đồi cỏ tranh thảo. Đêm tuy lạnh nhưng qua rốc ống thảo trời vẫn nắng gắt và Ngọc leo dốc khoẻ rồi cũng phải thở mạnh và mồ hôi ra ướt cả lưng áo.

Ngọc tới Vân Sơn vào lúc nắng gió chiều. Có một mình nên chàng đi rất mau. Nam khi đó có nhà, đương chỉ bảo cách uống thuốc cho mấy người dân ba Tàu. Thấy Ngọc, Nam đứng lặng nhìn Ngọc, hai con mắt mở to:

– Chú làm tôi giật mình tưởng ma hiện về.

– Tôi gọi điện thoại mãi cho chị không được.

Nam bỏ cả khách đến chữa bệnh chạy vội ra:

– Xem chừng chú mệt lắm, đi tôi nấu cái tắm cho chú bỏ ra.

Nàng giơ tay nhấc hai cái quai quang ở vai, mặt nàng sát liền mặt Ngọc. Ngọc thấy Nam thở mạnh, hơi thở phào qua mặt chàng; hai con mắt Nam sáng long lên. Nam ghé mặt gần mặt Ngọc hỏi nhỏ:

– Việc xong rồi chứ?

Nhưng Nam hình ý không ghé vào tai mà lại ghé môi chạm vào má Ngọc. Nàng đỡ hộ cái túi quàng mà Ngọc nói to:

– Tôi chưa ăn cơm. Chiều nay thế nào cũng phải chú một bữa "bò sào mấy sườn".

Đêm ấy, tuy không nói, Nam ngủ giường mình ở cái giường cạnh giường nàng. Trời lạnh nên không có muỗi cả hai mà màn đều vén lên. Nằm trong chăn ấm Nam và Ngọc nói chuyện đến quá nửa đêm. Ngọc hỏi mấy câu nhưng Nam không đáp lại, dáng như thiu thiu ngủ rồi. Nàng duỗi cánh tay đặt ở ngực bỏ thõng ra khỏi giường. Ngọc nhìn ngắm bàn tay Nam. Ngọc nghĩ lúc đó nếu chàng cũng giả vờ ngủ mà duỗi tay thẳng ra thì bàn tay chàng sẽ chạm vào bàn tay Nam. Hai bàn tay sẽ giao nhau và... Nhưng Ngọc chỉ nghĩ thế thôi. Chàng tắt đèn rồi kéo chăn lên tận cằm và ngủ đi lúc nào không biết.

Sáng hôm sau Nam lấy vé xe chở khách thường chỉ không cần đợi xe của bộ đội nữa. Nàng đã thêm tiền để Ngọc được ngồi chỗ tốt nhất, ngay cạnh tài xế. Nam tiễn lên trước đợi xe đi qua, giơ tay vẫy. Ngọc cũng thò đầu ra, ngoái cổ nhìn lại. Đi xa đã xa, chàng vẫn còn thấy Nam giơ tay vẫy chàng. Ngọc đã hiểu rõ tình ý của Nam đối với mình, và nghĩ ngậm ngùi cho Nam một thân một mình ở Vân Sơn, một cái thành phố nhỏ bé, chung quanh không một người đồng hương. Nam gia nhập việc Quốc chắc vì lẽ đó; và mỗi lần anh em qua lại, mà anh em thì ngược xuôi, vất vả, nên Nam săn sóc các anh em rất niềm nở ân cần. Nam muốn được tiền nên nhưng hay giúp đỡ tiền

ăn có sao thì ra xe. Kết bổ sẵn. Khi lượt rồng nghĩ nằm gần, để tay thò ra khỏi màn. Ngọc chỉ giật mình chàng ra bỏ xuống việc. Tiến tới Nậm Tài. Gửi gần tài xế.

51

nong hoặc mua các thức ngon về để anh em ăn. Ngọc nghĩ đến nỗi vui mừng của chị Nam những khi gặp anh em — nhất là gặp chàng — và nỗi buồn mỗi lần đi tiễn anh em xa đến mấy cây số rồi lại thui thủi trở về một mình...

[Tất qua cái đèo cao những chết [illegible] bây giờ đã đỡ nguy hiểm vì đường khó. Ngọc lại [illegible] nhìn ngắm [illegible] phong cảnh tối núi bao la trùng điệp hiện ra dưới mắt chàng. Lần này đi qua đèo thì đã về chiều, trời không có gió; nhà người Mèo cạnh bụi tre mái một làn khói màu xanh thẫm lên thẳng in trên nền vàng tươi của mảng sườn núi chàng đã từng tới hôm đi xe với bình Mỹ dưới ánh nắng chiều tà lướt qua. Cuộc sống ở trong căn nhà tranh đó, Ngọc đoán là êm đềm như một cảnh tiên, xa hẳn mọi cuộc tranh đấu, giết chóc nhau; có lẽ họ cũng không biết tới cuộc chiến tại thế giới ra ngay cả cuộc tổng nhất chiến Việt nữa. Từ ngực vào của xe đi ngoài lại ngắm, Ngọc thấy có thứ gì vuông vuông ở ngực. Chàng [illegible] cái kính của chị của Tư; thấy bên đường [illegible]. Ngọc rút kính ra cầm ở tay [illegible] tài xế mải để ý những chỗ đường vòng coi chừng người hành khách ngồi sau xe đều quay lưng về phía chàng để tránh gió lạnh, Ngọc cầm rút cái kính cho tay ra ngoài xe. Đợi tới một chỗ vực có đá mé ở nước, xe lại đi sát cạnh lề đường, Ngọc bỏ rơi cái kính xuống. Kính không rơi xuống nước nhưng hai mắt kính chạm từng một hòn đá vỡ tan thành nhiều mảnh. Tiếng xe cam-nhông chạy ầm quá nên chàng không nghe thấy tiếng kính vỡ, nhìn lại chỉ thấy những mảnh kính lấp lánh sáng rồi khuất đi ngay sau khi xe lượn theo một đường vòng về phía tay trái.

30
23-12-50
3 trg

Truyện đến đây là hết, khó dịch ra ngoại ngữ.

— Thế là xong một đời Tư.

Ngọc lấy làm bâng khuâng như vậy vì chàng tưởng như đôi mắt kính đó còn giữ lại một chút gì của Tư, giữ lại những tia nhìn của hai con mắt mà chàng đã vuốt nhắm hẳn lại không bao giờ còn phản chiếu ánh sáng của thế gian và hình ảnh của người vợ thân yêu nữa.

Ngọc thấy trong người nhẹ hẳn như đã thoát khỏi sự ám ảnh về cái chết oan uổng đau thương của Tư.

(?) [illegible] hyène

Xe tới Mông Tự vào quãng tám giờ tối. Lúc xe xuống cái dốc cuối cùng dưới ánh đèn pha thỉnh thoảng lại hiện ra một hai con sói cáo là những con thú hay đi tìm những thây chết dọc đường hoặc [illegible] đi ăn cho tới khi nào chỉ còn lại một đống xương nhầy thịt. Ngọc nghĩ chắc ở phía Hà Giang cũng có những con thú ấy và biết đâu lúc này xác người không chỉ còn lại hai bộ xương trơ.

Việc đầu tiên khi chàng xuống xe là đi ngay [illegible] hàng cà phê của Thanh. Tới nơi, cửa hiệu còn mở ở những các bàn đều trống không có một người khách nào. Thanh đương xếp dọn các thứ ở trong cửa hiệu. Dưới ánh đèn dầu lạc lờ mờ, nàng chưa nhận được là ai, hỏi vọng ra:

— Ông xơi cà phê phin hay cà phê đen.

Ngọc đến một cái bàn sáng nhất, nghiêng vai tháo giây quàng rồi đặt túi vải xuống bàn:

— Cô cho tôi một cốc cà phê phin.

Thanh thốt lên:

— Tiếng ai như tiếng...

Nàng chạy vội ra; khi biết là Ngọc nàng đứng dừng lại. Ngọc nói vui vẻ:

— Tôi đây mà. Tôi vừa mới về.

— Ồ anh Ngọc, anh mới về.

Nàng nói nhưng không nhìn Ngọc, vẻ mặt lạnh lùng rồi quay trở vào để sửa soạn. Ngọc thấy thế có lẽ cố tìm cách thoát thân để như [illegible] rồi bỏ đi ngay nhưng chàng vẫn ngồi yên đợi. Thanh nhìn cái túi vải để trên bàn một nỗi vui mở dần trong lòng nhưng khi bưng cốc cà phê ra vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng; nàng chưa chịu làm lành trước với Ngọc. Ngọc kéo cốc cà phê gần lại phía mình rồi mở nắp cái phin xem nhiều hay ít nước. Chàng hỏi Ngọc:

biết là Ngọc ở vẫn sống mới về mà chẳng lại đến ngay như này;

Tuy biết rằng ngoài thuyền Phương ra, Ngọc không làm việc gì có tội với nàng cả.

— Hôm có độ này ở đây hay không. Tôi đi vừa đúng mười tháng rồi đấy.

— Cám ơn anh, cũng khá.

Ngọc giơ hai bàn tay ôm lấy cái cốc nóng. Gió lạnh từ ngoài cửa thổi vào làm lung lay ngọn đèn:

— Cô làm ơn khép [illegible] tôi cái cửa. Tôi đi ô tô, gió quá, lạnh giá cả chân tay. May nhờ có cái áo len của...

Thanh ra đóng cửa, cài then trên then dưới, rồi hỏi Ngọc:

— Đêm nay anh lại ngủ đây?

Ngọc ngửng lên; lúc đó hai người mới nhìn nhau giữ lâu một lúc lâu. Ngọc mỉm cười hỏi:

— Chắc chị giận tôi vì việc ăn trộm mười mấy hôm, sốt ruột.

Thanh ngồi xuống cùng bàn với Ngọc:

— Tôi đâu có quyền giận anh. Mà tôi cũng chẳng sốt ruột. Bao nhiêu lợn chó ngựa vườn tôi đều ăn hết, không còn một quả nào.

— Thế đấu quả chị để dành tôi.

Đổi lòng mong tới cau lại, Thanh nói:

— Quả ấy ăn ngọt nhất cây. Hột to và mọng nước vừa thơm vừa ngọt.

– 48 – x 4 = 192 + 8 = 200 + 2 tr thần thứ hai = 202 tr –

nói đúng ra là sốt ruột

Ngọc nói:

– Tiếc quá nhỉ – Tôi chỉ mong về cho chóng chị cốt được ăn quả lựu chị đã cho. – Vả lại

152 đã năm sáu hôm nay chị muốn ăn thức gì thì ăn, việc gì mà sốt ruột – Sốt ruột, hoạ chẳng chỉ

có tôi – Tôi biết, vừa đến mười hôm chị đã khỏi cả sốt rét rừng lẫn thương hàn, thế hồ

biển phố, ăn "cỗ sò mỏng siêu", chẳng thuốc mà đi người đây khác hẳn, da dẻ hồng hào tươi

tốt thế kia – ~~Anh uống cà phê đi khỏi nguội. Dọc đường chắc chẳng có cà phê ngon thượng hạng như ở~~

~~hiệu tôi~~ – Ý Thanh nực:

7 g 30 sáng

– Anh uống cà phê đi khỏi nguội – Dọc đường chắc chẳng có cà phê ngon thượng hạng như ở hiệu tôi.

Mà chắc cũng chẳng có cà phê mà uống nữa.

Ngọc mỉm cười:

– Có chứ – Tôi được uống thứ cà phê đặc biệt. Tôi đã nói cả một bi-đông mà vẫn không việc gì. – Hai anh bạn đồng hành

với tôi cứ nằng nặc đòi uống cho kỳ được. – A quên, chị ướp phá cho chị một ít cà phê, rồi tìm tìa lại góc ngồi để cho

khách khỏi thấy anh đến lại gọi nữa.

Lúc hai người lại gác và ngồi vào hai cái ghế vải ngồi, Thanh nói, mắt có vẻ tinh nghịch:

– Ý hẳn anh lại muốn đến gác canh gác tôi và ngủ đêm ở đây như lần trước.

Ngọc nói:

– Ý kiến cũng hay đấy – Hay là tôi lại ngủ một đêm nữa ở đây – Nhà có hai chăn hay chỉ có một – Có một thì tôi xin đi,

vì nam thì không cần, giời lạnh không có muỗi đấy mà sợ.

Thanh chớ vẻ gọi giản gọi:

– Nhà có đến ba cái chăn – Nhưng lần này thì anh cần gì canh gác tôi nữa.

– Vẫn cần lắm chứ.

Ngọc mà nói mới rút hai khẩu súng để lên bàn.

– Lần này mà chị trốn thì tôi bắn.

Thanh nói:

– Tôi đợi anh ngủ tôi sẽ bắn anh trước. À, nhưng mà cả đời tôi không để ý đến cái súng lục – Cách cho đạn ra sao? Hôm

nào anh dạy tôi bắn nhé.

– Chị học vào làm gì, chị định bắn luôn để đỡ công trò chuyện.

Thanh nói:

– Lấy gì ~~...~~ Bao nhiêu quả tôi bắn hết thì lâu rồi. – Tôi thích học bắn súng để

khi nào có dịp thì...

Ngọc ngẫm nói theo:

– Để khi nào thông thả, tôi sẽ đưa chị về cái tỉnh phía cỡ Cầu để chị thả hồ tập – Hay là khi nào có dịp đi

về "Mê-ki-hồ" hay về biên giới – Bây giờ tôi bảo qua chị cách thức tập đạn – Có hai thứ súng...

Ngọc cầm hai khẩu súng mà Tú và Nghệ mới giảng giải:

– Đây là thứ colt bởi mười nhăm, bắn một phát vỏ đạn sẽ bật ra và một viên đạn mới tự động lên thay.

Còn đây là súng quay, vì sáu lỗ, cứ bắn một phát thì cái lỗ có đạn lại quay lên đúng vào chỗ mổ cò.

Thanh nói:

– Hay nhỉ?? Sao anh phải đem hai súng đi – Ý hẳn mỗi súng bắn một người. Ồ tôi nghĩ ra rồi, anh

bắn được cả hai tay như những cao bồi trong xi-nê.

– Không chị ạ, đây là súng của Tú và Nghệ với tôi, tôi đi tay không?

Rồi Ngọc kể cho Thanh nghe những truyện dọc đường và cách thức hạ được hai người có súng – Nói đến Tú, vẻ mặt Ngọc

hơi buồn. Chẳng nói nâng cao cốc cà phê:

– Chẳng qua số phận – Anh Tú cũng đã bị lôi cuốn vào cái "guồng máy" mà chị và bị quăng may nó nghiền nát. – Thì

chị kể lại cho tôi nghe tình hình mới đây trong mấy tháng nay.

Thanh đứng lên:

– Để tôi giải chiếu, lấy chăn – Nằm trong chăn – có nhiều là nằm riêng mỗi người một chăn – nói truyện thú vị hơn.

Tôi cũng thấy lạnh giá cả người. Mà chỉ nói truyện không ai được nghĩ lời thôi đấy.

– Cái đó chị tùng to. Tôi rất kính trọng chị –

Thanh kể lại việc anh em canh gác đến việc bị thúc tra tự do. Thanh không có anh nào đến

đòi đến ngủ đứng, không ai uống cà phê quỵt; trong nhà lại thiếu muối thì nồi hơi khó ở, nay phải

cữ luôn cho đỡ sốt ruột.

– Nhưng mà coi một quả hơi chín, để sáng mai tôi biếu anh.

– Cảm ơn chị. Thế tôi sắp ra làm sao.

Thanh nói có tiếng thành xuân nhưng giọng việc đi thăm phương.

– Anh hãy có tiền luôn, anh cứ từ từ làm. Sáng ~~mai~~ cùng tôi đi chợ và may giúp cô lau dọn các thứ ... ăn. Tôi có mời anh cứ ở một tuần liền. Và có lẽ định ngủ đêm ở nhà tôi.

Thanh ~~[illegible]~~ mới đầu vào trong chăn nói với Ngọc:

– Bao nhiêu năm từ hôm con đi, anh đây ~~lại~~ đến uống cà phê với những tôi nói to bảo anh ấy rằng tôi sợ ngủ, trong muỗi lắm kia mới khổ. Muỗi hồi sau anh ấy đến, ~~và thấy phiền~~ tôi với vịnh bảo tôi gậy ban đi. Thôi anh đi ngủ đi kẻo đi đường mệt. Hơi khó, chị xoay đổi mới ~~cho~~ hết ở vấn đề hết to. Có lẽ vì thế mà sau bấy lâu anh không về được vùng này. Đi đâu hay tất đến hồ anh.

– Thôi chị cứ đi đến.

Trong ~~[illegible]~~ Ngọc đi ngủ nhưng Thanh vẫn nói hết huyện về đến thuyền kia. ~~Ngọc vừng mới nghe truyện~~ tiếng Thanh ~~mới~~ lẫn với tiếng gió thổi lọt qua ~~[illegible]~~ các khe vách; ~~[illegible]~~ Ngọc này kể truyện rất có duyên và khi bàn về một vấn đề gì nàng tỏ ra ~~rất~~ rất thành thạo. Nằm ấm cúng trong chăn, Ngọc mải nghe Thanh nói truyện nên quên cả mệt và buồn ngủ.

– À này chị, hay tối mai tôi thết chị một bữa phở ~~[illegible]~~ ở cổng Tây. Người ở các hàng ~~[illegible]~~ rong bên vệ đường, ăn phở ngồi trong gió lạnh ~~thế~~ như thế mới ngon.

– Thôi tôi chịu phở của, ăn không quen. Ở đây họ có bán "cơ-pơ mê-điền" không.

– Có, chị Thanh ạ.

– Thế thì tôi nhận lời nhưng tôi thết cơ. Thật bằng tiền ~~[illegible]~~ bán áo mẹ anh gửi tôi. Tiền hay còn nguyên vẹn tôi chỉ lại đi làm cà phê, nấu cơm cơ hôm ấy với ba cơi hôm anh tiễn đến anh gác tôi; hôm nay hai cơi nữa. Vị chi là mười ~~[illegible]~~ cốc tất cả. Đi sáng mai thế nào chẳng một hai cốc nữa. Hàng cà phê tôi tháng này lời to, lời nhất vì anh; trong mười hôm liền các bạn chỉ ~~[illegible]~~ của anh thay phiên đến ngồi uống kể cũng được đến ba bốn chục cốc. Làm anh hà tiện hay không tiền và đáng ở đầu phố Bình sau tôi có mở của không, nàng rất muốn đúng thống thật thảm thương.

Thanh cười to, tiếp theo:

tôi đổ cả một đêm thêm vào mặt bù đầu anh ta.

– Có lần tôi ra chỗ góc ~~[illegible]~~ thấy một anh đứng đúng mình ở dưới ~~[illegible]~~. Tôi bảo thôi mời bạn đồng chí vào anh đây. Anh sợ tôi chưa?

Ngọc cũng cười theo:

– Nước ăn chị ~~[illegible]~~ còn phải để sẵn; tôi chắc chị chỉ rửa mặt bằng một cốc nước lã đổ vào khăn cho ướt ~~[illegible]~~ nơi lau qua. Tôi đoán có đúng không!

Thanh lại tiếp tục nói ~~[illegible]~~ truyện ~~[illegible]~~ hỏi luôn mấy câu Ngọc không đáp lại vì ~~[illegible]~~ mé đó đã một hai giờ đêm chẳng thấy thức thêm buồn ngủ. Bỗng chàng chú ý; hình như Thanh đón đến cho chân vào dép. Yên lặng một lúc, Ngọc nghe tiếng bước rất nhẹ trên sàn gác rồi tiếng ~~[illegible]~~ chân ~~[illegible]~~ xuống cầu thang. Một lát sau, Thanh lại ~~[illegible]~~ lên ~~[illegible]~~ chân bước đi vẫn rất nhẹ, ~~[illegible]~~ nàng đi ngang qua chỗ chàng nằm rồi ~~về phía~~ đoái đến về phía giường mà nằm. Ngọc nghe thấy tiếng Thanh đặt mình trên ~~giường~~ giường và cả tiếng kéo chăn sột soạt. Chàng hiểu Thanh xuống gác vì việc gì và tự nhiên mỉm cười.

Cả Thanh lẫn Ngọc đêm ấy không ai hề có một ý nghĩ gì vẩn đục.

Sáng hôm sau lúc Ngọc thức dậy thì cửa sổ ~~[illegible]~~ phía vườn sau đã ~~[illegible]~~ hé mở. Trên bàn đã để hai cốc cà phê phin và Thanh ngồi ở ghế ~~[illegible]~~ đợi chàng:

– Chị dậy sớm thế. Bây giờ mấy giờ rồi?

~~[illegible]~~. Thanh nói:

– Tôi không biết mấy giờ nhưng trời đã tang tảng sáng. ~~Anh~~ Mời anh dậy ngắm hoa liễu còn nét sương. ~~Đêm qua~~ anh ~~ngủ yên chứ~~? Tôi đã đem nước lên anh rửa mặt. Phía cửa anh chịu khó rửa khăn tôi vậy. Tôi đã đặt ~~[illegible]~~ sạch rồi. Uống cà phê phin, ăn sáng rồi. Bây giờ thì tha hồ ~~[illegible]~~ nhiều nước. Tôi đã thuê người gánh đầy hai chum ~~[illegible]~~ lớn. ~~Nàng nói [illegible] Ngọc cảm ơn rồi xuống [illegible]~~ Đêm qua anh ngủ yên chứ?

Nàng có ý nói đến vào chữ "yên". Ngọc nói:

– Tôi ta có sẵn khăn ở trong túi.

~~Nói [illegible]~~ Lúc ra chỗ để thau nước, Ngọc hỏi có gì ăn sáng không:

– Tôi đói lắm vì ~~[illegible]~~ tối qua không ăn cơm, tanh gì ~~[illegible]~~ mười tối, tôi đến thấy ngay đây.

– Có trứng lập là, sữa, ~~[illegible]~~ lạp xường, ~~[illegible]~~ và cả... rượu nữa.

Ngọc làm như mải truyện nên lấy chiếc khăn ~~[illegible]~~ mà Thanh để ở cạnh thau rửa mặt. Nước lạnh và khăn có một mùi thơm rất nhẹ gần như không phải mùi thơm của xà phòng. Chàng rửa mặt thật kỹ rồi thốt nhiên nói với Thanh:

– Chết chửa tôi lại quên không lấy khăn của tôi ở túi. Hôm qua đi ô-tô xuất một ngày, bụi bặm làm bẩn cả khăn ~~[illegible]~~ chị.

– Không sao. Tôi để bảo nhà bây giờ nhiều nước lắm. Các anh làm cách mệnh ~~[illegible]~~ có bẩn cũng không ai chê, đói cũng không ai cười. Họ chỉ cười khi các anh sang quá. Họ đây tức là tôi. Mời anh lại xơi cà phê cho nóng người.

Thanh ~~[illegible]~~ đẩy hai cánh cửa sổ mở rộng, rồi ngồi nhìn ~~Thanh~~ Ngọc uống cà phê và ăn sáng ngon lành.

-50- x 4 = 200 + 10 = 210 tờ in.

— Anh mải ăn quả cà ngấm hoa hiên. Thì sợ gì anh! Thì sợ ăn thì đúng hơn.

54

Ngọc ngượng nghịu xem cho cây hiên thấy quả đây chi chít, quả nào cũng to và chín cây.

— Thế ra chị nhìn để phán tôi cả sao. Tôi thèm lựu trái quá, chị ra chầy cho tôi một quả ăn tráng miệng.

— Không, đây là hiên sau.

(31) [30-12-60] 2 trg 2 giờ sáng.

Thanh cúi ở ngăn dưới bàn ra một đĩa có để hai quả lựu rất lớn. Ngọc hỏi:

— Sao lại những hai quả.

Thanh mỉm cười:

— Thế còn tôi?

— Tôi tưởng cô đã chán lựu. Cô chỉ thích nước thôi, thích đến nỗi ăn đến mười hôm không chán.

— Giống cách mình gọi các anh ích kỷ lắm. Tối hôm qua, tôi cũng chỉ ăn ít cơm, đòi đích ăn thêm cái sữa, những mình cái anh cả đời đói và đói ăn sáng thôi. [illegible] quả phết đi mất. Chỉ có

Thanh xong nhẹ dưới [illegible] làm cho mình một đĩa trắng lịch lãm. Ngọc lấy tới nơi, Ngọc đã bửa cả hai quả lựu, bóc mảng rồi tỉa hạt vào đĩa. Những hạt lựu to lớn và trong trẻo như những hạt thủy xoàn.

Trời lại trong như hôm nào những gió thổi mạnh và trời giá rét. Một mảng mây [illegible] rải màu vàng nhạt trên con đường ra giếng nước. Nắng mới lúc một to trên những cánh hoa nhiều trắng của đóa sương đêm; và gió thổi sớm sao trong lá cây lành [illegible] không [illegible] ánh sáng trên bức tường nhà hàng xóm. Ngọc lại nhớ đến người chị thân yêu ở quê nhà ra sân sưởi nắng và phơi những miếng cam, lòng [illegible] cây màu hồng thắm hơn cả đôi gò má mà Thanh (giờ này đây). Một tia nắng [illegible] trúng ngay vào hạt lựu trong, Thanh đứng ngắm nhẹ ở giữa mấy chiếc răng cửa nhỏ và trắng mát.

Ngọc đứng dậy:

— Thôi tôi phải về qua nhà, tối nay bảy giờ tôi đợi chị ở cổng tây.

— Anh về bây giờ không tiện.

Có tiếng người gọi Thanh từ dưới đường. Thanh chạy vội xuống, và mở cửa:

— À, anh Lãng. Hôm nay tôi dậy muộn. Thanh thể mở cửa hơi chậm. Anh xơi cà phê đen hay cà phê sữa.

Lãng nhìn Thanh rồi nói:

— Hôm nay tôi có việc, nhân qua đây rẽ vào đi nên tới hàng khá sớm. Chị cho cốc cà phê sữa. Ồ, mà trông chị độ này da dẻ hồng hào, mới có dăm hôm không đến mà chị đã khác hẳn. Hay là chị còn sốt nên mặt đỏ như vậy.

Thanh nói:

— Cám ơn anh. Tôi đã khỏi hẳn rồi. Bệnh tình tiêu tan. Sốt rét, ký sinh hết; Tờ-ri-pa-nô-dôm (1) nó sợ lẩn hết cả. Thương hàn cũng khỏi; chắc tôi chỉ bị para (2) thôi. Ba-xi Đê be, Đê bết (3) cũng từ cả. Duy chỉ còn tôi sống để pha cà phê ngon các anh xơi.

— Cô thông thạo về các bệnh nhỉ.

Thanh nói cao giọng:

— Tôi tưởng anh biết rồi. Cựu sinh viên trường Đồng Khánh và trường thuốc là tôi đây. Nhưng học chưa hết P.C.B. (4) vì gia biến phải bỏ học.

Thanh mỉm cười; tuy là sự thực nhưng nàng nói bằng một giọng đùa nghịch, và chỉ cốt nói để Ngọc ở trên gác nghe thấy.

Biết là có Lãng đến, Ngọc phải ngồi yên không dậy đây. Nghe tiếng cho Thanh nói là cựu sinh viên trường thuốc, Ngọc ngạc nhiên ngẫm nghĩ:

— Thế mà mình mới học tới lớp nhất, thi hai năm rớt. Phải đấy, từ mình nhờ Thanh dạy về các môn khoa học thường thức; cũng là một cớ để mình gần được Thanh luôn..

Chàng mỉm cười:

— Và cũng để dễ dỗ dành Thanh nữa.

Lãng đi rồi, Thanh lên gác. Thấy Ngọc đứng lấp sau cái tủ, nàng bật buồn cười:

— Tôi đây mà. Đúng anh xem bây giờ anh về nhà thế ai cũng hỏi thăm qua anh ngủ đâu. Không lẽ anh nói thực là ngủ ở nhà cô Thanh. Để lát nữa tôi nhờ bà Su bên hàng xóm ra chợ mua thức ăn trưa; tối ăn ở cổng tây xong anh về nhà thì vừa đúng giờ xe hàng ở Văn Sơn về. Vả lại anh đi mà thấy giọng vất vả, anh nằm khểnh ở trên gác coi truyện có phải thú vị không. Còn tôi tôi phải xuống hàng, khách sắp đến.

Bây giờ hơi đã tối, Ngọc đứng ở cửa tây đợi Thanh. Người đi lại tấp nập, các đèn dầu tờ mờ nên

---

(1) Tripanosome = vi trùng sốt rét.
(2) Para-typhoïde = một chứng như thương hàn
(3) Bacille d'Eberth = vi trùng bệnh thương hàn.
(4) Lý Hoá Nhiên = ba môn khoa học cần phải biết trước khi học thuốc.

(?)

phải chú ý nhìn từng người một. Thanh tìm ra Ngọc trước; cô đứng ấy nàng mặc áo Kim Vân Nam màu xanh thẫm và cố ý quay mặt đi nên Ngọc không nhận ra. Thanh đứng đằng sau lưng Ngọc một lúc lâu; thấy Ngọc nhớn nhác tìm kiếm, Thanh bật lên cười to, Ngọc giật mình quay lại.

Thanh nói: nở bằng đặt cái tay vào vai Thanh

– Anh làm cách nào mà tôi đi qua mặt không biết. Việc đó là cố để là việc ngạc phục mới.

Ngọc cũng bật cười:

– Những lúc này tôi đi đâu chả phải làm cách mình đâu.

Hai người cùng mở mặt rất ngộ nghĩnh rồi cùng ngồi xuống cạnh cái bàn thấp của một hàng rong đặt dưới gốc một cây đề đổi. Thanh nói:

– Hôm sau có anh cũng ăn ở đây?

Ngọc gật đầu:

– Hàng rong ngon nhất mà lại rẻ tiền.

Ngồi ở khuất gió nên trời vừa đủ lạnh, chỉ có ngọn cây đề rung rung sao khói các nhà chung quanh bị gió thổi bạt về một phía. Nghe tiếng sáo nào ở đâu đấy, Thanh ngửng lên nhìn theo — Ngọc cũng ngửng lên theo. Thanh nói:

– Trông gió lạnh nhưng bếp ấm quá nhỉ.

Nàng loay hoay tìm một câu thơ, để Ngọc nghe tiếp cho thành một bài thơ cũ, làm kỷ niệm về sau. Nghĩ mãi nhưng thơ nhất định không ra một tí nào; bỗng nàng chợt nhớ lại mấy câu thơ buổi nọ tối khi còn loay ngoài, gió đưa vào đây, đổi đi vợi chén và khe ngâm:

Đêm tối, trời cao, cảnh hữu tình
Xôn xao ngọn lá khe rung mình

Ngọc không biết câu thơ chính, thấy Thanh nghe ra:

– Câu thơ hay quá nhỉ. Chị cũng biết cả làm thơ à?

– Nghe mà thơ của hay lắm anh thử làm tiếp theo cho thành bốn câu, đủ bài.

Ngọc cũng loay hoay nghĩ nhưng không ra:

– Thế thì mà chị bảo khó ừ, nhưng mạnh là đằng khác. Thôi, thơ để đấy, ăn đã. Chị trông bát phở mà tôi với bát "cơ sở này" giữa chị kia, đã ướt thực là cảnh hữu tình.

Ăn xong Thanh trả tiền. Tới một chỗ phố vắng, Thanh nói:

– Thôi bây giờ anh về thì vừa đúng giờ xe Văn Điển tới trông tạ. Mai anh lại đây hay với cả phố.

Ngọc mỉm cười:

– À, nói với bà và tiền bao ngày nay những giờ chị vắng khách để học chị.

– Anh học gì tôi? Học cách thức pha cà-phê với bánh khách của tôi à?

– Không. Không biết bao nhiêu say mê nói về anh lương tôi đến nghe và cả. Thế thì với chị, tôi muốn học điều lớn nhất.

Thanh không đáp, cúi chào Ngọc. Thấy Thanh cúi chào mình rất lễ phép, không như mọi lần, Ngọc hơi ngạc nhiên không hiểu vì lẽ gì; chàng toan giơ tay lên vẫy thì biết phải ngừng lại và cũng cúi đầu chào Thanh.

– Vì lẽ gì?

Ngọc vừa đi về nhà vừa suy nghĩ về điều đó nhưng không tìm được nguyên do.

Tới nhà, Xuân reo lên, gọi chồng:

– Anh Việt, chú Ngọc đã về. Chú ăn cơm gì chưa?

Ngọc bỏ túi xuống giường; đáp:

– Em đã ăn rồi, chị ạ.

Việt ở dưới bếp chạy lên:

– À chú đã về. Chú này, anh lập có mối khi chú về thì lại ngay tìm anh ấy. Anh ấy ở đằng anh Hồng.

– Vậy để em đi ngay. Anh chị vẫn mạnh giỏi.

Xuân ra chỗ để thúng rau, hỏi xuân:

– Chú có quần áo bẩn để tôi mang chị ngâm.

– Em gì à, em chỉ có một bộ này thôi. Mặc mãi chẳng này rồi. Thôi chị để mai em lấy luôn. Mấy tháng nay ra ngoài sống mới để nước rửa mặt cho sạch; quần áo em cũng bẩn, người em cũng bẩn, tay em cũng bẩn và...

Ngọc ra đến cửa nói nhìn bàn rất khẽ, không có ai xem nghe:

– ... hôm em ngủ bẩn lắm, chả ai đoán tưởng vì Thanh còn tôi.

Tới nhà Hồng, gặp Lập bảo Ngọc:

– Chú ngồi xuống đây. Xin lỗi chú tôi đã nghĩ lâm. Mai sáng khai hỏi rồi tôi phải đi khỏi. Việc có việc cần. Chú nói rõ đầu đuôi cho tôi nghe.

Ngọc thong thả kể lại không bỏ một chi tiết; chàng thư thực cả việc định cuốn tiền và việc để nguyên cả túi quay vai và quần áo tới chỗ.

– Em đã làm thế với anh đấy.

– Không, chú cứ thế đúng hai việc tôi dự tính. Lúc nãy Minh tới nó báo cáo đi Hai ngoại bộ hết và tài ứng biến và công tác hoàn hảo của chú.

Bỗng nhiên Ngọc lặng người đi một lúc: lời khen làm chàng vui nổi mà hiện đã dần nhưng không phải chàng vui vì lời khen của Lập. Chàng vừa nghĩ ra lẽ Thanh đã yêu chàng. Mà bắt đầu yêu từ lúc chào chàng với một nghiêm trang, chứ không bông đùa trả như mọi khi. Nét mặt mặt cả vẻ hồi nhiều như những lần nói tới về gió chung một nhà.

– 52 – x 4 = 208 + 11 = 219 trg –

(Chàng định thú thực với Lập những lại cười lại: – Thôi tôi tiếng chú làm [illegible] kỹ niệm.)

Ngọc mỉm cười nhìn khẩu súng lục trao trả Lập và đưa cái ví cho Nghị và tự đi [illegible] xét.

Sáng hôm sau, Lập chiếu tập cuộc hội họp bất thường của khu đoàn bộ Mông Tự, ý định của Lập là để báo cho anh em khu đoàn bộ biết rằng hai đồng chí đã về nước được yên ổn.

Lúc tới khai mạc, Lập có ám chỉ cần đến Ngọc, triệu tập cho biết luôn, vì liên lạc chặt chẽ với Thanh.

– Chú Khuê [illegible] đến [illegible] tâm thần và sẵn sàng sẽ có cơ hội cần đến.

Ngọc ngẫm nghĩ một lát rồi Lập tiếp theo:
– Chuyện này tôi đã nói với anh Hoạt.

Nói xong Lập bắt tay Ngọc một cái mạnh rồi mỉm cười, hai con mắt thoáng vui:

Ngọc quay trở về ngẫm nghĩ:

– Có lẽ Lập đã biết rõ rằng mình yêu Thanh. Lập biết cả chuyện Phương với mình, nên không vì cớ gì Lập cần phải nói chuyện với Hoạt. Lập tinh ý thoáng một cái hiểu ngay, không những về công việc mà cả về ý nghĩ thầm kín của mình nữa.

CHƯƠNG II

(3 trg.)

31-12-60
6g 30
3 trg

Ngọc theo lời dặn của Lập nên ngày nào cũng đến hiệu cà phê của Thanh, mà tới uống cà phê ngon vừa để học thành vì các khóa học thường thức, ... bàn đời thêm tiếng Pháp, Anh và nhất là để nói chuyện với Thanh, biết rõ Thanh hơn.

Thỉnh thoảng Ngọc cũng về qua nhà Hoạt để gặp Phương. Hôm đến lần đầu tiên, cách khi về Mông Tự năm hôm, chàng chuyện nói chuyện với Phương và Hoạt thì Phương khóc hai mươi lần, bỏ đi sang phòng bên. Lúc mới đến nhìn Phương sau hơi hai mươi hôm, Ngọc nhận thấy trông lại mặt nàng một thoáng mừng rỡ nhưng vụt tắt ngay. Ngọc ngồi nán lại nói chuyện với Hoạt về việc Lập dặn cần phải gặp Thanh luôn, khi nói đến chuyện ấy chàng nói lớn tiếng cốt để Phương nghe rõ. Một lát sau Phương lại ra phòng khách; Ngọc thấy mắt Phương hơi đỏ như vừa mới khóc xong nhưng nét mặt Phương thì tươi hẳn lên. Nàng rót nước thêm vào chén của Ngọc:

– Anh với Thêm cho nàng. Năm nay ở Mông Tự rét đặc biệt hơn mọi năm. Cái áo len của anh để ở thế kia mà anh không thấy rét à.

Ngọc biết là Phương nhắc đến chiếc áo nàng đan xong đã lâu và ngầm báo chàng đến chơi luôn để nàng có dịp biếu áo. Hoạt không biết gì về chuyện quá [illegible] mình với Ngọc nhưng nếu Khuê vợ chàng có ở nhà thì nàng chắc hiểu; Phương đan chiếc áo trong phòng riêng trong lúc Hoạt và Khuê đi vắng nhưng [illegible] cũng phục nữ với nhau. Phương tránh sao khỏi để lộ cho Khuê biết là mình đan chiếc áo len đàn ông. Phương cũng đã nghĩ đến chỗ Ngọc đem len lại nhờ nàng đan nhưng Ngọc nghèo, ai cũng biết, lấy tiền đâu mua len còn nói hẳn ra với Khuê là muốn biếu Ngọc chiếc áo len thì nàng ngượng không dám nói.

Thấy Ngọc sắp về Phương ra đứng ở cổng ngoài đợi. Khi Ngọc đi ra, Phương nói:
– Hôm nào anh lại lấy áo, em đã đan xong từ lâu rồi. Đợi anh mãi, không thấy về.
– Vâng, để sáng mai, chín giờ.

Cả hai người đều biết rằng buổi sáng Hoạt vào hồng với việc thêu ở sân bay Mỹ còn Khuê nói không đi chợ thì cũng vào phụ giúp chồng.

Dưới ánh nắng Ngọc nhận thấy nước da Phương rất tươi mịn; hai con mắt nàng trong sáng và chàng không thể không tự thú rằng Phương đẹp hơn Thanh.

Sáng hôm sau Ngọc đến thì Phương đã ngồi ở phòng khách đợi chàng, tay cầm sẵn một gói tròn bọc giấy. Chàng nhận lấy gói rồi đặt cạnh người mình:
– Cảm ơn cô.

Phương bảo người nhà pha nước chè rồi hỏi về việc chàng đi vắng. Ngọc đáp:
– Tôi đi có việc riêng với lại cô cũng không nên hỏi về những việc ấy. Cô cũng đã thừa biết rằng.....

Phương ngắt lời:
– Anh làm việc gì, đi đâu cũng không ai hay. Có những người quen thuộc, ngay cả anh Việt chị Việt em cũng không rõ nữa.

Phương nói rất nhiều về đời sống của nàng và tình hình ở Mông Tự trong khi Ngọc đi vắng. Ngọc chỉ yên lặng ngồi nghe. Uống xong chén nước, Ngọc đứng lên từ biệt:
– Thôi chào cô và cảm ơn cô. Tôi bận phải đi đằng này.

Lúc tiễn Ngọc ra cổng, đi qua khu vườn nhỏ, Phương nói giọng hờn trách:
– Em biết anh về từ sáu bảy hôm nay.

Ngọc đáp:

(32)

Bị tri hết bụi

tới ngọn? ở chương I

- Ấy tại mới về cứ bàn tán tít hết chuyện vùng kia lại đến việc nọ. Thành thử cứ phải bảo nó im mãi, kẻo cũng lười lắm. Trí biết Phương rồi.

Vừa Ngọc đi về phía hàng cà phê Thanh. Qua một quán nước chè vằng Thanh rẽ vào, lấy thuốc lá hút rồi nhìn theo làn khói suy nghĩ về việc Phương và Thanh.

Linh cảm bảo cho chàng biết nếu chàng yêu Thanh chàng sẽ khổ nhưng chàng không thể tự mình rời xa Thanh. Tuy chưa dám chắc chắn là Thanh yêu mình nhưng tình yêu đó quyến rũ chàng như sức lôi cuốn của một guồng máy; rất có thể chàng sẽ bị nghiền nát như nhưng chàng không sao tránh khỏi và cũng không muốn tránh. Còn Phương? Chàng chắc là Phương yêu chàng rồi nhưng ngồi nhìn Phương chàng chỉ thấy Phương đẹp và chỉ có thế thôi. Chàng đau khổ nghĩ đến sự thất vọng của Phương một ngày gần đây không xa; chàng sẽ yên lặng không bao giờ tỏ ý với Phương nhưng trong thâm tâm chàng vẫn biết rằng đó là một sự yên lặng [illegible] với Phương. Còn nói hẳn ra? Chàng đã có đủ lý để nói với Phương rằng vì công việc cách mệnh chàng không thể nghĩ đến những truyện yêu đương, nhưng nói làm sao được khi Phương chưa ngỏ lời yêu chàng mà Phương chắc cũng không bao giờ ngỏ nỗi lòng mình ra cho chàng biết. Ngọc đứng dậy:

- Tốt hơn hết là xa dần Phương ra.

Lúc lên tới gác nhà Thanh, Ngọc cố ý làm ra bộ giấu diếm cái gói áo len. Chàng nghĩ nếu mở hẳn gói ra đưa cho Thanh xem chiếc áo và nói thẳng đây là áo của Phương thì Thanh biết rõ chàng không yêu gì Phương và chàng không dò được tình ý Thanh đối với mình ra sao. Lúc ngồi ở gian nước chè, Ngọc đã bóp mạnh cái gói cho giấy bọc rách để lộ hẳn một mảng áo.

Nói truyện với Thanh một lúc, chàng lấy cớ chạy xuống gác để tự pha một cốc cà phê. Khi lên, chàng thấy Thanh ngồi tựa vào thành cửa sổ, mắt nhìn ra vườn; chàng hỏi mấy câu Thanh cũng không đáp lại rồi Thanh đứng lên nói:

- Xin lỗi anh, hôm nay tôi nhức đầu quá, trong người khó chịu tôi sợ bị bệnh cúm mất... đợi tôi khỏi anh hãy lại vì bệnh cúm hay lây lắm.

Ngọc nói giọng đùa:

- Tôi cũng muốn bị cúm như thế để phải đi họp.

Thanh không đáp, nhăn mày rồi ra nằm ở giường quay mặt vào phía vách. Ngọc vui sướng trong lòng nhưng ngồi lâu lắm vẫn không thấy Thanh nhúc nhích, chàng đứng dậy nói:

- Thôi tôi đi về đây.

Thanh quay mặt lại lấy tay kéo chăn, và lạnh lùng nói:

- Anh về.

Ra tới ngoài cửa hiệu, Ngọc vừa sung sướng lại vừa thương Thanh. Chàng cất tiếng hát:

Ăn cháo hoa, hay là... là ăn súp.

Chàng biết mình đã làm Thanh khổ nhưng chàng vẫn cứ hát và hát thật to như có điều gì vui sướng lắm để cho Thanh khổ hơn và báo thù Thanh.

Khi Ngọc đi đã lâu rồi, Thanh vùng dậy. Nàng chợt thấy cái gói của Ngọc vẫn để ở ghế. Vội chạy đến mở gói giở ra ở cửa sổ coi. Chiếc áo là một cái áo len mới nguyên chưa mặc lần nào.

- Chắc hẳn là áo của Phương tặng Ngọc.

Mặt tái lại, hai má hây sắc hồng, Thanh quăng mạnh chiếc áo qua cửa sổ. Bỗng chợt nghĩ ra điều gì Thanh lại chạy xuống gác chạy vội ra vườn nhặt áo, đem lên gói lại cẩn thận và đặt vào chỗ cũ. Nàng nghĩ rằng có lẽ nếu Ngọc yêu Phương thì không bao giờ lại bỏ quên chiếc áo của người yêu mới tặng.

- Hay là Ngọc để hết mọi sự vì chỉ nghĩ đến tình yêu của Phương thôi nên quên áo.

Những ý nghĩ hoài nghi như luẩn quẩn trong óc, Thanh không thể biết rõ đâu là sự thực.

× ×

Sau đó ít lâu Ngọc nhận được lệnh của Hải ngoại bộ phải lên ngay Côn Minh. Lập có kèm theo bức thư bảo cho Ngọc biết là quân Nhật đã chiếm Liễu Châu, sắp tiến tới Độc Sơn, [illegible] Quế [illegible] sắt, [illegible] làm thiệt lộ Liễu Châu - Nam Ninh mong nối liền con đường từ Hán Khẩu tới Thái Lan để tiếp tế cho Đông Nam Á vì đường thủy bị Mỹ chặn. Một số anh em Việt Quốc [illegible] và có thể có một số anh em quen nhiều theo [illegible] sẽ qua sang Côn Minh. Ngọc bảo cho Thanh biết là chàng sẽ phải đi Côn Minh.

Cũng một lúc đó, Việt Minh [illegible] phái người xuống bảo cho Thanh biết là Trí và Nghị từ khi về nước không thấy tăm tích đâu nữa. Thanh nói với người tùy phái riêng rằng nàng sẽ lại Côn Minh, cứ [illegible] giao cho Lê Sư Bằng [illegible] làng xóm [illegible] nàng cần phải theo sát hành động của Ngọc. Đại phái viên [illegible] Thanh việc đó và dặn khi lên Côn Minh phải liên lạc chặt chẽ với Ngọc để xem xét [illegible] Ngọc lên Côn Minh làm gì và sẽ làm những gì ở trên đó.

Thanh nghĩ thầm, đôi mắt như cười:

- Vả thì mình sẽ liên lạc với Ngọc, liên lạc thật chặt chẽ nữa là đằng khác.

Thế là tự nhiên [illegible] Quốc [illegible] bảo Ngọc [illegible] phải liên lạc chặt chẽ với Thanh còn Việt Minh thì ra lệnh bắt Thanh cũng phải liên lạc chặt chẽ với Ngọc.

Khi đại phái viên đi khỏi, Thanh gục mặt xuống bàn để dấu một nụ cười:

[Về ngôi nhà mà Thanh sẽ trở Nghị?] 58

chưa biết đường mình -54-

– Bà Su mà nhe ~~...~~ thì có ma nóng nói. Sao nghĩ với tôi? ~~Chết ...~~ Bây giờ chỉ còn hai bộ móng khô.
Nàng lại nghĩ đến những lời Ngọc nói về thơ và thuốc hại cho tư:
– ~~Bất đắc~~ Con nhiều nhưa không mất vì việt cấy thì ~~cũng~~ chết vì Việt quốc.
~~Mấy ngày~~ Trước khi đi, ~~Ngọc lại~~ ngày nào Ngọc cũng lại nhà Thanh, có khi đến hai ba lần. Thanh hỏi:
– Anh đã đến từ biệt cô Phương chưa?
– Đến rồi.
– Cô ấy có buồn lắm không?
– Buồn gì, ~~tí~~ đây Đức cẩn Minh đi nhà cửa bán, thỉnh thoảng tới lại quay về Móng Cái. Có anh em làm xập-tanh (1) đi lại có bao giờ mất tiền.
– Thế bao giờ anh đi?
– Ngày mai.
Thanh đứng dậy lấy hộp xoàn đồ nước gì rồi hỏi:
– Xong cả rồi.
– Xong cái gì cơ Thanh?
~~Thanh nhìn Ngọc đỏ xít hai ... mà đỏ xít:~~
– Mai tôi cũng đi với anh.
Thanh nhìn Ngọc đỏ xít. Tuy rằng ~~...~~ mừng lắm nhưng Ngọc cũng nhìn [mà anh làm chi bộ trưởng] Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên:
– Chị cũng đi với tôi? E không tiện.
Thanh rất vui sướng khi nghe Ngọc nói "E không tiện" nhưng nàng lại như hiểu theo một nghĩa khác.
– Về công việc có ~~gì~~ gì mà không tiện. Tôi đã nhận lời vào chi bộ ~~...~~ hôm nọ rồi; tuy anh chưa [chính thức] ~~...~~ giới thiệu tôi với các anh em khác vì anh ~~...~~ còn để tôi trong thời kỳ ~~...~~ ... thời kỳ gì nhỉ? À, thời kỳ thử thách. ~~Đây là một cơ hội~~ cũng đi là một cơ hội rất tốt để anh thử thách tôi, thế thôi mà. Bây giờ tôi lại xuống pha anh một cốc cà phê thật ngon. Ngày mai, bà Su pha thì có ma nuốt ~~...~~ nổi.

[Nói đích ... phép thì: Si c'est Mme TChou Person ne put le boire y compris tous les fous. cho đủ ... cả 3 hémistoches.]

– À thế ra hôm nay chị sang bà Su để nhờ bà ta trông nom hộ ~~...~~ cái hàng cho chị. Chị chưa được ~~...~~ chi bộ trưởng chấp thuận chị đã tự ý bỏ đi. Chị làm việc vô kỷ luật như vậy, tôi e thời kỳ thử thách của chị sẽ bị ~~...~~ khó dài thêm.
– Cái đó tùy anh. Càng khó dài thử thách càng hay.
Một lúc sau Thanh ~~...~~ đem một cốc cà phê phin lên, vẻ mặt hớn hở:
– Mời anh xơi, kẻo ~~...~~ ngày mai đến lượt bà ....
Thanh cười tiếp theo:
– Bà Su pha thì có ma nuốt nổi.
~~Cả~~ Thanh ... bật cười theo:

[nhắc tiếp biên giới]

– Thanh thủ thỉ nhiên tôi đặt ra một câu cách ngôn mới. À này anh Ngọc, tôi còn nhớ hơn hai tháng trước [anh có hứa] ~~...~~ sẽ đưa tôi ~~...~~ đi khi anh về công tác ở biên giới. Về biên giới vẫn đi một mình với anh còn ~~...~~ không tiện cho anh và nhất là cho tôi gặp mấy lần đi ~~...~~ Côn Minh. Không về biên giới được thì ta đi công tác ở Côn Minh vậy. Như thế tốt hơn. Tôi nghe cái lúc tôi nghỉ ngơi về ~~...~~ sau ~~khi tôi~~ thường hay ~~...~~ thần kinh bị suy nhược; hiện giờ tôi cũng chưa được lại người ~~...~~ hẳn. Và lại tôi giữ anh phải đi hoàng tàu hoả, cầu lát khổ sở. Tôi sẽ lấy hai vé hạng ba ngồi thoải mái hơn. Anh nghĩ sao?

[Giảng giải về xe lửa Vân Nam khi đi ... ra anh Pháp] ←

Ngọc gật gật đầu:
– ~~...~~ Chị thì bao giờ cũng có lý. Vậy ngày mai chị sửa soạn cho kịp chuyến xe thứ ... có câu về Pi-tơi-chai rồi đổi xe đi Khai Viễn. Ở Pi-tơi-chai có hàng bán phở chua ngon lắm.
~~Thanh cười sung sướng vì sắp được cùng Ngọc bắt đầu một cuộc du lịch. Đi Côn Minh ... thứ ... là về mạch ... nước độc.~~
– Anh thì lúc nào cũng chỉ nghĩ đến phở. Thứ phở mì ~~...~~ phở chua. Anh có biết ở Pi-tơi-chai có thứ gì ~~...~~ ăn ngon đặc biệt không. Có một thứ chè ... : con dạn, chè đậu ngự mè.
~~Thanh cười sung sướng vì sắp được cùng Ngọc bắt đầu một cuộc du lịch thần tiên. Đi Côn Minh~~
Pi-tơi-chai thì cho có hai phía: một là ~~...~~ tại Bích Sắc ... Ngọc hai là chợ ... ~~...~~ ở đây nhìn mấy đám cưới. Anh cho tôi ...
Thanh cười sung sướng vì sắp được cùng Ngọc bắt đầu một cuộc du lịch thần tiên. Đi Côn Minh

---

(1) chef de train = xa trưởng.

còn hơn là nàng thấy còn thú vị hơn là vì biên giới nước độc.

(33)

1-1-61
2 tg
2g30 sáng

CHƯƠNG III

2 tg 1/2

Thanh và Ngọc chọn hai chỗ ngồi đối diện nhau về phía tay trái. Thanh mặc chiếc áo tím xanh thẫm để một buổi đi ăn ở Long Xuyên với Ngọc. Tuy tỏ nhiều lần đã qua lại con đường xe lửa mùa nước mà rất đẹp ấy nhưng lần này Thanh mới để ý tới phong cảnh. Đến chỗ đường vòng, xe nghiêng hẳn đi, Thanh cho đầu ra ngoài cửa sổ và nhìn xuống vực sâu thăm thẳm ngay ở ngay dưới người mình. Gió thổi mạnh, tóc nàng bay bay sóe. Ngọc cũng nghiêng người nhìn xuống vực, đường xuống dốc nên xe chạy rất mau. Ngọc nghĩ đến một tai nạn đã xảy ra [illegible] thời trước cái dốc trước mặt không tại vì hỏng phanh xe bị thổi [illegible] hành khách chết mười. Chàng mỉm cười một cái, bí hiểm, nhìn Thanh. Thanh hỏi:

— Anh mê cũng biết sợ chết à?

— Tôi sợ là sợ người khác chết.

— Anh sợ ai chết.

Ngọc định nói sợ xe đổ Thanh chết nhưng chàng nói tránh đi:

— Tôi sợ cho những người như anh tôi.

Thanh cau mày:

— Anh bị ám ảnh hay sao mà cứ nhắc mãi truyện cũ. Thôi bây giờ ta ngắm cảnh. Anh có trông thấy giòng suối chảy ở tít dưới kia không? Ở sau cái nhà canh suối có hai người đi nhưng tôi chỉ nhìn thấy bóng không nhìn rõ người. → dù ý trời phong giả ở

Tuy mắt [illegible] dưới nhưng Thanh cũng biết là Ngọc đương nhìn mình. Ngọc ngắm nghía hàng lông mi cong vút đậu của Thanh hơi rung rung trước gió, đôi môi Thanh [illegible] để lộ mấy chiếc răng trắng; mắt nàng mở to và ánh nắng từ phía bên kia chiếu xiên ngang qua [illegible] Ngọc trông như ánh sáng từ ở trong tâm hồn người chiếu ra, khiến mắt nàng trong đẹp, có sắc sảo nhưng có một vẻ dễ tin giữ đời tục ác. Ngọc quay mặt đi vì hơi rờn rợn sợ. (lẫn ở trong ngắm)

Tới Đi lơi chai trong khi đợi chuyến xe lửa khác - Viên chạy, Ngọc rủ Thanh vào một hàng quen trước cạnh ga và gọi hai bát phở chua. Thanh bắt đầu đi phải ăn nhưng ăn mấy miếng nàng cũng thấy ngon. Ăn xong Ngọc định gọi cà-phê thì Thanh cản lại:

— Anh muốn tôi chết à? Cà phê bà Su còn ngon hơn.

Ngọc nói:

— Gần đây có tiệm chị Hoà nay ta vào đấy uống cà phê. Nhân tiện tôi giới thiệu chị.

Thanh nghe đến chỗ cần biết nhiều nhà và liên các cán bộ của Việt Quốc, khi lên Lào Minh nói truyện, Việt cộng để dễ tin hơn, nên nàng nhận lời ngay.

Đồng chí Hoà ở một con đường hẻm, cạnh ga, nhà chỉ có hai vợ chồng già; Hoà sang Việt-Nam luôn ở xe lửa có tới ba chục năm. Bà Hoà trông thấy Ngọc thì chạy ra đón đả:

— Lâu lắm mới gặp cậu. Xe lửa của lão mới chạy để tôi đi mổ con gà.

Bà ta nhìn Thanh đi phía sau, hỏi Ngọc:

— Cô Tàu nào đây? Xa phảng[1] mà trông người lịch sự nhỉ.

— Không, đồng chí đấy. Hoà

Thanh mỉm cười nói lời chào bà Hoà. Bà Hoà nhìn ngắm Thanh một lúc rồi nói:

— Ô, thế thì phải mổ gà.

Thanh đặt tay lên vai bà Hoà và cần hỏi một vài câu. Thấy một bà hiền lành, thật tình, cười lanh lảnh mà cũng để vào cách mạng nàng không khỏi cảm động, mỉm cười to nhẹ:

— Xe gần chạy rồi nghe đâu việc mổ gà, vặt lông, nấu nướng, mất một tiếng đồng hồ.

Đoạn sao nàng cũng cảm động nói với bà Hoà:

— Nhà anh Ngọc nói bác pha cà phê ngon lắm. Bác cho cháu xin một người một cốc là đủ rồi.

Bà Hoà nói:

— Cậu Ngọc nói vậy thôi. Mời cô vào trong nhà.

Thanh thấy căn nhà tuy nhỏ hẹp nhưng xếp đặt rất ngăn nắp và sạch sẽ ngoài sự tưởng tượng của nàng. Nàng hỏi:

— Ông nhà đâu? ở nhà nay

— Nhà tôi phải đi làm. Để tôi chạy đi gọi về.

— Thôi, bác ạ! để lần khác, chúng tôi sẽ qua lại luôn. Cà phê đâu, bác để cháu đun nước pha lấy cũng được. Bác thử chạy qua ga hỏi giùm xem từng mấy giờ tàu chạy.

---

(1) Tiếng gọi những người ở các tỉnh khác bên Tàu và người Việt thường dùng để gọi người thổ dân Việt Nam.

60 Bà Hoà ra ga hỏi giờ tàu chưa về, Thanh đã kêu hai cà phê mời Ngọc uống. Ngọc lấy làm ngạc nhiên vì Thanh không hỏi gì bà Hoà về chỗ đi các thứ. Nay như đã vào nhà này nhiều lần, biết ngay chỗ nào để ăn, để nước, âm [illegible] thuốc, cà phê. Ngọc nhìn Thanh thoăn thoắt làm những việc đó, và nghĩ thầm:

— Được thật cái số như Thanh thật là bướm.

Lúc từ biệt bà Hoà để ra xe lửa, Thanh với Bà Hoà đã trở thành hai người rất thân. Bà Hoà cứ đứng tựa cửa nhìn theo hai người mãi, rồi gật đầu làm bầu:

— Thật là tốt đôi.

Bà không lầm cười như Thanh tưởng.

Vì nghĩ đường nên chín giờ đêm xe mới tới Khai Viễn; Ngọc cho đó là một sự may vì ở Khai-Viễn có Việt Minh chứ không như ở Hồng Lục. Hai người đi sau trước cách nhau một quãng. Ngọc đưa Thanh đến một nhà người đồng chí, giới thiệu Thanh rồi từ biệt để đến [illegible] tình trạng và báo cáo với [illegible] bộ hết tổ đặt trụ sở tại Khai-Viễn.

Sáng hôm sau hai người ra xe sớm và cùng đi riêng. Ngọc sau khi đã đi hết toa nọ đến toa kia xem xét cẩn thận rồi mới đến ngồi gần Thanh. Dọc đường tới ga Pô-Si lúc xe ngừng lại để ăn [illegible] hành khách ăn cơm [illegible] thì có khi đến vây quanh Ngọc. Ngọc [illegible] nói:

Thanh thấy nắm sau ngươi

— Sao lâu lắm mới lại gặp các anh.

Một đồng chí già, mà hồi chạy [illegible] làm thư ký với cái tôi gà ở ngay trong ga chạy đi một lát rồi bưng lên một khay có để trứng lộp là, cà phê sữa và một đĩa xôi. Mọi người quây quần lại hỏi han về sức khoẻ của Ngọc và nhắc những truyện cũ mà [illegible] đã xảy ra ở Pô-Si từ khi Ngọc đi đã sáu tháng nay. Thanh mua một bát cơm lạp sườn của những người đứng phục vụ ở ga bán. Nàng nhìn vào [illegible] khúc lạp sườn, và mỉm cười. Ngọc cũng nhìn vào bát cơm, lấy tay che miệng. Hai người đưa mắt nhìn nhau và rồi cùng mỉm ở mười để để khỏi bật lên cười to.

Xe chạy, mọi người đứng nhìn theo Ngọc giơ tay vẫy. Xe đã ra khỏi ghi, Thanh cũng thò đầu ra và giơ tay vẫy những đồng chí chưa quen biết của nàng. Thanh trong lòng vui vẻ nhận thấy mọi người đối với Ngọc, mến một cách thành thực như mến một người bạn rất thân. Không có gì tỏ ra trong sự vui vẻ săn sóc ấy có một ẩn ý khác vì thực ra Ngọc chỉ là một bình tập viên, cấp bậc như thế trong đoàn thể. Nàng không thể nào đây vi [illegible] như một người nay hiểu nhìn [illegible] đủ và yêu sau một hồi xa cách.

Thanh lúc mới nhìn Ngọc thầm nhủ:

— Người thế kia mà giết người!

Nàng hỏi Ngọc:

— Ở đây anh có nổi tiếng thế nào không? Sao không thấy ra.

Ngọc yên lặng không đáp rồi mỉm cười hỏi Thanh:

— Thế nào cơm xá-phang? Lạp sườn có ngon không?

Thanh cau mày, nói giọng nũng nịu:

— Cơm cũng tồi, lạp sườn cũng tồi. Không ngon bằng nước. Tôi trông đĩa trứng và cà phê sữa của anh với tôi thèm rỏ rãi ra đời mà không thấy anh giới thiệu. Mà sao anh khoẻ thế; với tôi gà anh không nghĩ những đến gọi lại để phần tôi. Anh chỉ nghĩ đến anh thôi. Tôi xin nói lại ra khỏi chi bộ ích kỷ của anh.

Ngọc đáp:

— Tôi quả hẳn chị. Tại đói quá. Tôi lại hơn một giờ chiều mới ăn cơm. Mà phải đấy, chi bộ của tôi từ giờ trở đi gọi là chi bộ ích kỷ. Như thế làm đẹp hơn. [illegible] Chi bộ ích kỷ thì đời giới cũng không biết nó là cái chi bộ gì.

— Trông vui cái thứ thích, anh với tôi hay bàn lập một chi bộ lấy tên là chi bộ ích kỷ mà chi bộ chỉ có hai người thôi. Như vậy việc rồi làm được mà chưa phải truyền thì gì cả. Nói thực với anh, cứ việc giải phóng dân tộc thì tôi cũng hơi hơi muốn làm nhưng tôi không thích đem đầu vào cái gông máy.

(34) 2-1-61 1 trg. Tuy chỉ là lời nói đùa nhưng Ngọc cũng cảm thấy Thanh có một ẩn ý, không hề nói ra cho chàng biết hẳn; chàng thấy Thanh bí hiểm và phải thích thuộc thế nào riêng giữa Thanh với chàng vẫn có một thứ gì ngăn cách như sự ruộc chàng tin hiểu Thanh hơn. Tự nhiên chàng lại nghĩ đến phương một vũ quí ngay thơ, hiền hậu; tuy phương có những sự [illegible], ngập ngừng vì e dè nhưng chàng đều nhận thấy rõ ràng lắm. Phương như một hồ bị trong xanh trong suốt còn Thanh thì như một viên kim cương hiếm thanh

= 57 × 4 = 228 + 12 = 240 tr.

khí, trong sạch hơn khung cảnh nhưng khoảng trời đầu mà cũng chẳng ngờ chưa chắc này đây là kim cương.

Hai người bàn tính về cách đưa đến Côn Minh là nơi Việt quốc và Việt cộng có rất đông; tuy hai bên đều có tổ chức bí mật nhưng khó mà phân biệt chắc chắn ngay ai là quốc gia, ai là cộng sản. 61

7 tr. Xe lửa đi ngang qua cánh đồng trồng đào; đào nở hoa, chỗ màu hồng nhạt chỗ màu hồng đậm. Về phía tay trái ánh nắng chiếu làm sáng hẳn cả một vùng; hoa đào ở những khu vườn ở đây nom không rõ, mưa hoa đào lẫn vào trong cảnh nắng trông như một làn sương mù vàng pha hồng lơ lửng trên những lá cây xanh đậm. Và tuy đã nhìn thấy cánh đồng đào cũng nhiều lần nhưng Thanh và Ngọc đều ngồi gần lại ngắm như một cảnh mới lạ. Trong óc Thanh nảy ra cái ý tưởng khi tới Côn Minh rồi sẽ rủ ngay Ngọc đi chơi vườn đào; ngay trong tưởng tượng hai người sẽ cùng ngồi dưới bóng hoa sưởi nắng và nói chuyện. Nghĩ vậy nên Thanh bảo Ngọc:

— Đến tối khi đã xong chuyện, chúng mình sẽ xuống đây chơi. Chỉ việc trả một số tiền con ăn thì hồ nhiên là không được đem đi. Tôi chắc anh đã đến nhiều lần rồi, xem chừng anh thích ăn đào lắm.

Ngừng một lát Ngọc nói tiếp theo:

— Cái gì mà anh chẳng thích ăn. Cả một con gà luộc thì, gặm một khúc đủ sướng để sạch nhẵn.

Ngọc nói:

— Đời khi qua đây chắc chẳng biết đến bao giờ. Hay mai kia ta đi xem hoa nở đi.

— Tùy ý anh, hẹn trước anh chiều ngày kia, mười một giờ.

Hai người cùng đồng ý để khi tới Côn Minh làm như không ai biết ai. Thanh bảo cho Ngọc hay rằng nếu ở khi một người bạn sai gần chỗ ngã ba đường ở cửa hiệu bán sách:

— Trưa mai anh đến ăn thịt bò ở hiệu người Hồi giáo phía ngoài cổng. Nước dùng có ba ngọn hơn nước dùng bò sữa [illegible] "nhiều". Ăn ngọt và thanh lắm. Đúng mười hai giờ trưa tôi sẽ tới đấy. Nếu tôi lỡ bận thì hẹn anh ở hiệu [illegible] Si Mun về phía trong cổng tây. Chỗ ấy cũng vắng mà có người Tàu, cả ngày cũng được.

Thanh đưa cho Ngọc một tấm giấy bạc quan kim:

— Đây là hiện bạn có anh gửi tôi. Tôi đã tính đi tiền mười hai cốc cà phê anh chưa trả.

Ngọc cho liền vào túi, không từ chối.

Xe đã vào ga Côn Minh. Thanh và Ngọc cùng đứng lên. Thanh dặn:

— Tôi đi ra ga trước còn anh, anh ở lại. Anh vào nhà [illegible] giới quen lắm trong ga. Anh chỉ thiếu gì người quen.

Thanh khẽ gật đầu chào Ngọc rồi xuống sân ga.

— Tôi bây giờ mình phải lại trình diện và báo cáo với Quân cho xong đi, để mai được rảnh rang.

Thanh vui như có cả một rừng đào nở hoa trong lòng.

CHƯƠNG IV

4 tr. ½

Ngày hôm sau, Ngọc đến ăn ở hiệu cơm Hồi Hồi. Thanh đã tới trước đợi chàng. Ăn xong hai người đạp xe đi về phía cánh đồng đào. Trời nắng to nhưng mát vì có gió. Trên trời không vẩn một đám mây nào; hai người ngồi xuống một bờ cỏ mượt dưới bóng một cây đào lớn, nở đầy hoa.

35 3-1-(1) 3 tr. Thanh và Ngọc chưa biết bắt đầu câu chuyện gì, cứ ngồi yên lặng. Ngọc khi gặp lại có báo cho Thanh cùng lên Côn Minh với mình. Chàng muốn đến làm thân với Thanh; và tuy vì một câu nói đùa của Thanh, Ngọc mới [illegible] những chuyện với Lập như là đích chẳng có ý khiêu khích gì ấy:

— Em tính lập riêng với Thanh một chi bộ ở riêng lên là chi bộ đặc kỳ.

Lập mới:

— Chi bộ gì lạ vậy.

— Chỉ vì cái tên thì cốt ấy mà không hại gì cho đảng. Để em nói anh nghe. Sau một kỳ thử thách mà không tuyên thệ và đặt Thanh vào một chi bộ nào thì [illegible]; đảng không tin hẳn thì thật sai, Thanh có thể quay về với Việt-Minh. Nếu cho Thanh vào hẳn tổ chức, ngộ nhỡ Thanh là Việt Minh thả về thì nhiều việc sẽ bị bại lộ. Rất có thể hại cho đảng. Vì vậy em đã bàn với Thanh và Thanh đã bằng lòng để lập một chi bộ có cái tên kỳ lạ như vậy. Thanh không cần phải tuyên thệ, không can thiệp vào đồ đạt của bộ mình và...

Ngọc mỉm cười nhìn Lập ngừng giây một lát rồi tiếp theo:

— Chi bộ ấy chỉ có hai người, em và Thanh.

62

Lợp ngẩng mặt lên hỏi lại:

— Chỉ có hai người?

Rồi chàng nghiêm nét mặt nói:

— Chú nên đi phòng. Việt vẫn hay dùng người khác làm. Chú đã đoán đúng một lần nhưng biết đâu khổng chính Việt mình [illegible] muốn chú thể tìm Nghị vì một việc gì đấy mà họ muốn tay [illegible] và nhờ đồng lòng tin cậy mà chú — và cả tôi nữa. Không ai nghi ngờ Thanh, đến lúc Thanh phải một lần khác, tôi [illegible] chú không hiểu mà nhiều việc lớn sẽ hỏng. Chú nên đi phòng xa mới quả quyết như chúng và nhất là ngờ nhận kẻ. Tôi đã có nói với chú [illegible] ở Hàng Trạm là Thanh đẹp...

Ngọc ngắt lời:

— Thanh đẹp sao được bằng Nhung, [illegible] không nói anh cũng rõ là Nhung với em...

Lợp gật đầu:

— Tôi biết [illegible] đã từ lâu... dẫu sao tôi chỉ có thể cho phép chú tha hồ thương với Thanh, và Thanh đi chơi đây đó. Nếu thực chú làm được người lại tuyên bố chú quyết nói với Thanh thì rất có lợi. Chú để nên có sức.

Ngọc, nghe đến đấy, quay nhìn Thanh và mỉm cười nghĩ thầm:

— Quyến rũ được Thanh. Thế là mình được lệnh quyến rũ Thanh [illegible] phải có biết cả nữa.

Ngay lúc Ngọc lại thoáng hiện ra cái vẻ mặt Thanh hôm đi từ Hàng Đào đến Pi-tô-chai khi nãy chiếu xuyên ngang ở yếm một vẻ đau khổ và đau xót.

Bây giờ dưới bóng hoa đào, hai con mắt Thanh tuy sắc sảo nhưng không [illegible] đến bắt nữa, có vẻ hiền dịu đáng yêu. Chợt Thanh đưa mắt tìm một vật gì trong đám hoa; Ngọc đưa mắt về phía Thanh nhìn mới nhận ra có một đôi chim đương chuyền từ cành nọ sang cành kia. Thanh nói:

— Như một bức tranh nhật bản.

Có tiếng động hai con chim vụt bay nhanh làm rụng mấy cánh hoa đào rụng lả tả; ngọn gió lại tình cờ đưa những cánh hoa tới chỗ hai người ngồi, rơi xuống vòng và tóc Thanh và rải rác trên cả áo Thanh. Thanh ngâm luôn:

Thân em như cánh hoa đào

Phất phơ trước gió biết vào tay ai.

Thanh tìm ra được đâu đề để bắt truyện. Nàng muốn nhân lúc này kể rõ hết cho Ngọc nghe về cuộc đời đau khổ của nàng:

— Đời tôi thực đúng câu: thân em đời như cánh hoa rơi. Anh không biết...

Ngọc nói:

— Phải đấy, hồi trước khi đi Vân Sơn chị có thể cho tôi hay về đời mẹ chị những chỗ kỹ quá hoa. Hôm nay có thể ngồi đây từ giờ đến chiều đợi xe khi việc lên, chị tha hồ kể. Tôi muốn biết rõ về chỗ chị chán hết cả và nhất là cho ghét cay ghét đắng đàn ông mà tôi ngờ là đàn ông.

— Anh đùa có phải đàn ông?

— Thế thì tôi là đàn bà à?

— Không, anh không phải đàn ông, anh là con giai.

— À ra thế.

Hai người cùng bật cười và câu truyện mới lúc mới tự nhiên hơn. Thanh cho Ngọc biết không phải chỉ riêng có truyện chồng nàng vì lừa dối nàng cũng đã có nhân tình sau khi biết chồng lừa đảo muốn bỏ thứ:

— Tôi xấu lắm. Chính vì việc ấy mà chồng tôi đem tôi ra kinh, vì chẳng có nên tôi phải thua kém. Anh có biết thằng tình nhân của tôi nó làm gì không? Nó lại lừa tôi. [illegible] Ngọc lại còn một câu như đây tức tối, tôi có ăn ở với nó biết nhiều nên bao nhiêu giá cứt rao, [illegible] một tiền về chuồng đi mất. Anh xem như vậy tôi không ghét đàn ông sao được.

Nàng nói xong bỗng rút có chiếc mùi soa [illegible] với một vẻ tươi rất nhẹ trong đôi mắt ướt nàng nhìn Thanh nói:

— Còn anh nữa, tôi cũng ghét.

Ngọc cũng khó hiểu vì thấy vẻ đau đớn chẳng kể cho Thanh nghe cả về việc yêu đương thầm kín và tuyệt vọng mà chị đang với người anh họ:

— Tôi tin là chị tôi không bao giờ sa ngã, nhưng bây hai người đối với nhau như vậy, tôi biết làm sao được, tôi chỉ biết thương cả hai người.

Thanh nói:

— Tôi thì khác, tôi nhớ oán thù đàn ông quá rồi nên tôi có thể...

Nàng tìm chữ để khỏi nói những tiếng quá sỗ sàng nhưng bỗng nhiên nàng cảm thấy có thể nói với Ngọc bất cứ điều gì xấu xa mà không mảy may ngượng ngập. Tại sao tự nhiên nàng lại có cái cảm giác ấy.

11,30 tối.

— nói đúng ra là một sự hồn nhiên — thì nàng không hiểu.

— Đối với người tình nhân mà tôi, vì sự báo thù, tôi đã trao cả xác thịt mà không hối hận, mãi đến tôi không chút mảy may một chút gì thích thú, có khi lại ghê tởm nữa.

Khi đợi Thanh nói hết câu, Ngọc gật đầu:

— Tôi hiểu, tôi hiểu chị.

Hai người lại yên lặng một lát. Một cơn gió mạnh thổi phảo qua. Thanh lại tiếp, giọng nghiêm trang:

— Nhưng anh thì anh đừng có hỏng.

. Và lại chị đã biết hai

— Tôi hỏng gì chị.

tìm ngủ cùng nhà với chị nhưng tôi không hề có một ý nghĩ gì để tôi đáng thẹn với tôi.

Ngọc nói xong nhìn vào hai con mắt Thanh như muốn nhìn thẳng vào tâm hồn nàng:

— Chỉ muốn làm những việc chị vừa nói, người đáng thương chính là chị. Chị chưa tìm được lối thoát. Còn tôi, tôi thú thực với chị rằng tôi đã yêu Phương; hôm ăn phở cùm xong, tôi tiễn anh Hoạt, nhà chị có mình cô Phương, giá lúc ấy tôi hôn Phương thì dễ như không nhưng tôi không muốn lấy Phương, mà cũng không muốn lấy ai cả. Đời tôi là một đời bềnh bồng, gọi đùa tôi là Ngọc chân chim, đừng lấy tôi chỉ là một con chân chim. Tôi sẽ là chân chim suốt đời tôi.

Ngọc đứng lên rút con dao díp rồi tới gốc cây đào lấy dao vạch mấy nét. Thanh lại gần:

— Anh vẽ trò nhỏ chỉ vạch sơ mấy nét mà trông giống quá. Đủ anh vẽ được con cào cào.

Ngọc cũng vạch qua mấy nét và tiện gốc cây bứt ra một con cào cào; chẳng để ngập thẳng rồi gấp dao bỏ túi. Thanh nói:

— Tôi là con cào cào và tôi... tôi cũng muốn nhảy theo anh. Nhảy vì biết giới anh không cho nhảy theo, bây giờ lại lại nhảy theo anh lên cõi Minh.

Hai người nhìn chung quanh, ngắm hoa đào rồi tiếp:

— Nhảy theo anh vào Đào Nguyên lấy xe không có suối nếu đúng ra phải nói là nhảy theo anh vào vườn đào kết nghĩa... kết nghĩa đồng chí hay một chi bộ ích kỷ. Một đồng chí họ trong một chi bộ ma. Có đúng thế không?

4,30 chiều

Ngọc hơi sợ vì không hiểu tại sao Thanh lại biết được ý tình thầm kín của mình mà ngoài, lại không ai có thể ra được. Bỗng chàng đứt ngay ra và mỉm cười: Thanh biết được là vì ý ấy chính là ý của Thanh nghĩ ra khi rời khỏi ga Phố Si được một lúc, nhân nói đến cái tổ gà.

Rồi hai người vừa đi vừa nói truyện, quen chân cứ đi sâu mãi vào rừng đào; lúc ra vì chỗ nào cũng giống chỗ nào nên tìm mãi không thấy lối ra. Thanh nói:

— Em mỏi chân lắm rồi.

Lúc đến trời nắng thốt nhiên xanh đen với Ngọc. Ngọc cũng để ý đến ngay và sung sướng bảo Thanh:

— Hay là cô ngồi xuống nghỉ một lát đã.

Thanh ngồi xuống cỏ, lần này xoay hết mặt vào phía Ngọc.

— Bây giờ làm thế nào anh? Hay là chúng mình lạc vào Đào Nguyên rồi.

Ngọc lắng nghe rồi mỉm cười:

— Đào Nguyên gì lại có tiếng còi tàu. Thôi chết không khó. Tiếng còi tàu 5 khắc đã về. Nhưng nghe tiếng còi về phía nào mình không lo nữa chỉ việc nhắm phía ấy mà tiến lên.

Thanh vẫn ngồi yên không nhúc nhích:

chiều tối ngày tg. ngày tg. chiều tối.

— Tôi mỏi chân lắm rồi. Này anh Ngọc, không khéo chúng mình lạc vào Đào Nguyên mà ở đây một ngày có khi là một trăm năm ở chốn trần gian. Tiếng còi tàu chúng mình vừa nghe thấy có khi là tiếng còi tàu một trăm năm sau rồi.

Ngọc cời nhắc tay xem đồng hồ. Chàng ngẫm nghĩ một lát rồi thấy:

– 60 – × 4 = 240 + 13 = 253 tg.

Thế thì tôi ... gì với Trần Thủ.

– ... Thủ cũng còn sống chán.

Ý chừng cũng muốn ngồi lại chơi, [redacted], nhất là đêm nay lại có trăng sớm. Ngồi, với Thanh ở dưới ánh trăng ngày mười ba, và ngắm hoa đào ... dưới bóng Ngọc thấy như mình ở cảnh đào nguyên thực, tuy Đào Nguyên có hơi lạnh tới chút.

– Ngọc nói ... một mình:

– Ngồi ở ... tôi lại nhớ ...

Chúng mình lạc vào Đào nguyên thực rồi đấy.

Ngọc gật lời:

– Thế này thì đào nguyên giờ cũng thành Đào nguyên Thuở

Thanh nói ... giờ – Tôi đã ... ở đây ... một lần ... ở dưới thì.

Nói, bây giờ là năm hai nghìn linh bốn mươi tư; làm gì còn anh Lập nữa, làm gì còn Việt Quốc Việt-Minh, chẳng mình tôi về hết cả việc làm, buồn chết. Có thường thì cũng như chúng cũng như thường nhân tình đã đánh lừa tôi, như chúng thằng đã phản bạc tôi chỉ còn tên lại trong gia phả. ... gái. Thế là hết cả, còn lại mình tôi với anh. Trong lòng mình vẫn ... trang tên danh Độc Lập nhưng biết đâu nước mình đã độc lập từ gần trăm năm nay rồi. Anh Lập nữ làm nên công trạng danh Độc Lập. Cứ là thế đi thì, chị xin lỗi anh, tôi không tin anh cũng làm được trò trống gì – Thì tên anh có sẽ ghi vào lịch sử và họ sẽ làm lễ kỷ niệm anh Lập như bây giờ (bây giờ hay một trăm năm trước) người ta làm lễ kỷ niệm Lý Thường Kiệt, Trần Hưng Đạo. Quê anh Lập ở đâu nhỉ?

– Hình như ở Vân Đình làng Mộc thì phải. Chị hỏi làm gì?

Thanh đáp:

– Thì ở làng nào chắc có đền thờ anh Lập cũng như đền thờ Kiệt bạc, họ đến họ cắt hiến, xin linh, họ cũng xì xụp lễ vái, một thì cầu tài cầu phúc, các bà đồng bà cốt tha hồ làm giàu ... lập, lúc đó có lẽ anh Lập lại thích trở về nước Trời cách mệnh và sai anh đi giết người như Ngọc.

Thanh cất tiếng cười:

– Còn tôi ấy à. Gia phả không có tên, bia con thời thích, không có, còn lại họa chăng ở thư viện những giấy tờ chứng tôi kiện với ... biết trời quá ngạo với giai. ... Ngàn thu sử sách còn ghi tên tôi lại, dù đây là luận đề của một ông tiến sĩ nào lấy việc theo giai của tôi để nghiên cứu về mặt luật pháp xem chồng tôi phải hay tôi phải.

Trời đã sẫm sẫm và [redacted] các thân cây đào dưới ánh trăng chiều đã có bóng kéo dài mặt đất trắng.

– Còn anh cũng ấ? ... chào bà chị anh trước khi chết cũng nhắc đến tên anh và mong sao đúng như anh kể chuyện lại với tôi cc Thằng Ngọc chết biệt đi đâu [redacted] biệt tích không thấy về 32 có biết đâu nó trốn ở chiến thôn với cô hàng cà phê thơm hương.

Ngọc thấy hay hay vội nói: Thì đấy biết ...

– ... vì thư liên lạc với ai nữa, còn chị lúc đó mới thật là một trống thể hồ của tôi trong một chi bộ ma, chi bộ ích kỷ, công việc chính của chi bộ lúc đó mới thực đúng với tên, chỉ có việc ăn.

Trong một lúc một lần cao; hai người đã nhìn thấy mặt nhau. Hai gương mặt Thanh vì hơi sâu nên Ngọc không nhìn rõ lắm khi Thỉnh thoảng khi xuống ngửa mặt, ... hai con ngươi phản chiếu ánh trăng nâng lóng lánh sáng lên trong làn mi đen, một thứ ... sáng mơ hồ, huyền thoảng trong một lúc Ngọc có cái cảm tưởng như Thanh là một con hồ li đương nhìn chàng để quyến rũ.

Ngọc định giơ tay nắm lấy tay Thanh, ... người ... lại gần và sát đầu Thanh ngả vào vai mình; Thanh chả sẽ ngửa mặt và Ngọc sẽ nhìn thẳng vào đôi mắt, trong sáng dịu và ánh trăng ... rồi nói lời:

– Anh yêu em từ lâu.

Nhưng chàng vẫn ngồi yên. Ở tận nơi nào thật xa có tiếng người gọi nhau. Một lúc lâu sau Ngọc hỏi:

– Thế trong một trăm năm dưới hạ giới có còn lại cái "quường may" mà có không.

Thấy trong một lúc lâu Ngọc vẫn đăm đăm nhìn mình yên lặng, Thanh cũng đoán được đấy là cơ hội rất hiếm có để Ngọc ngỏ tình yêu với mình và Ngọc đương suy nghĩ về việc đó. Tự nhiên nàng bỗng mỉm cười:

Thanh yêu ... – ... nghe:
– ... thấy ... chúng ...
Thế ... Nói ...
... thế ... ?

... ngủ ...

... lâu ...

8 g 30 tối

36 | 4-1-61 |

... như ... hư.

— Chắc là [illegible] cần [illegible] người đứng [illegible] cách cho [illegible] như khi định giết ~~[illegible]~~ tiền tàu mới để người nào ấy [illegible].
Trong cảnh sáng này, dưới những vùng hoa đào màu ~~[illegible]~~ [illegible] [illegible] như [illegible] Thanh cũng muốn ngỏ lòng mình với Ngọc. Mỗi ngày mấy lần [illegible] định nói ~~[illegible]~~ « Em yêu anh » nhưng lại thôi.
~~[illegible]~~
Chỉ nói ~~[illegible]~~ có ba tiếng ~~[illegible]~~ mà sao nay thấy khó khăn quá. Nghe Ngọc hỏi, Thanh nói, như cái máy ~~[illegible]~~
~~Cái quạt máy nào?~~ tâm trí ~~[illegible]~~ vẫn còn [illegible] những lúc [illegible] mộng ~~[illegible]~~ đẹp [illegible]:
— Cái quạt máy nào?
Ngọc cười:
— Cái quạt máy của chị đặt ra ấy mà.
— À! cái quạt máy.
Thanh lại trở về với hiện tại:
— Cái quạt máy ấy thì vẫn còn, còn mãi. Anh đã ~~[illegible]~~ xem Đông Chu liệt quốc, Tây Hán chưa?
— Có, tôi có đọc nhiều lần.
— Đấy, anh xem cái quạt máy đã có từ mấy nghìn năm trước. Anh ~~[illegible]~~ chắc còn nhớ Vệ [illegible], tham lại với văn chương nước Việt, Hàn Tín với [illegible] đời Tây Hán. Vệ [illegible], Văn Chủng Hàn Tín đều bị cái quạt máy ấy nó nghiền nát như cũng như [illegible] nghiền anh lập và có cách [illegible]. Cũng may là [illegible] anh đường ở Đào Nguyên với tôi. ~~[illegible]~~ Đúng [illegible] có [illegible] mấy người thoát ~~[illegible]~~ [illegible] ở Thượng [illegible] tu tiên, [illegible] đi [illegible] [illegible] và [illegible] ở Tùng [illegible] [illegible] ~~[illegible]~~ ở Ngũ ~~[illegible]~~ Hoa Sơn. Ở đời bao giờ cũng vậy: tiền ~~[illegible]~~ dễ, ~~[illegible]~~ lui mới khó. Vậy nếu bây giờ chúng mình trở về nơi trần thế, ~~[illegible]~~ cuộc đời đã khác [illegible], [illegible] đời nhiều ~~[illegible]~~ những cái quạt máy ấy nó vẫn còn. Anh lại sẽ bị lôi cuốn vào đó, mà tôi cũng vậy, khác tôi [illegible] vì [illegible] anh [illegible] bị lôi cuốn vào đó, nhưng lại bị lôi cuốn vì những việc khác.
Ngọc nói:
— Nhưng ~~[illegible]~~ lần thứ hai tôi cũng sẽ [illegible] [illegible] vào ~~[illegible]~~ với....
Chàng Định nói: « Với chị » nhưng chàng giữ lại được, tiếp theo:
— Nếu ~~có~~ [illegible] nghiền nát như [illegible] cam tâm.
Thanh nói:
— Tránh thế nào được số trời. Mỗi người sinh ra đã có sẵn một cái "Kiếp"; tiếng Ấn độ là [illegible], tôi quên mất rồi hình như là Karma. Trong Kiều cũng có ~~[illegible]~~ những câu ở Đoạn kết:

Ngẫm hay muôn sự tại trời
Trời kia đã bắt làm người có ~~[illegible]~~ nhân
Bắt phong trần phải phong trần
Cho thanh cao mới ~~[illegible]~~ được phần thanh cao
Có đâu thiên vị người nào

Mỗi đoạn Thanh đọc với ~~[illegible]~~ Tiếng đọc ~~[illegible]~~ đời [illegible] thanh tiếng ngâm rất hay:

.. Đã mang lấy nghiệp ~~[illegible]~~ vào thân
Cũng đừng trách lẫn trời gần trời xa
Thiện căn ở tại lòng ta
Chữ tâm kia mới bằng ba chữ tài...

Thanh ngừng lại. Ngọc reo:
— Chị ngâm nữa cho tôi nghe đi. Ở ~~[illegible]~~ Đào Nguyên quanh năm phải có tiếng ca hát chứ.
Bỗng trên trời có tiếng động cơ máy bay rồi hiện ra một chiếc máy bay Thần Tiên của Mỹ dưới có để [illegible] [illegible]. Thanh cười rồi nói:
— Và cả tiếng phi cơ nữa. Tôi thấy anh ~~[illegible]~~ lúc nào cũng như ở trên mây trăng.
Ngọc cãi:
— Tôi ở trên mây trăng nhưng những lúc đó thì thực lắm lắm. Còn chị ấy à? Chị rất thực tế nhưng đôi cũng có vẫn mơ tưởng mây trăng.
Thanh đứng lên:
— Nghĩa là ý anh định nói ~~[illegible]~~ anh mơ mộng nhưng thực tế còn tôi thực tế nhưng mơ mộng. Tôi với anh tâm hồn giống nhau lắm chỉ khác một tí thôi. Bây giờ ta [illegible] đi. ~~[illegible]~~ anh dẫn đường.
Ngọc đã định được hướng nhờ có tiếng những chàng cũng vì đi quanh quẩn ~~[illegible]~~ để ~~[illegible]~~ cuộc du lịch dưới trăng kéo dài thêm ra. Tới đường cái đợi mãi mới có ~~[illegible]~~ anh lên một chiếc cam nhông ~~[illegible]~~ đi về Côn Minh. Thanh chạy ra, vẫy tay. Xe dừng lại mới biết đó là một cái cam nhông của quân đội Mỹ. Thanh liền [illegible] người tài xế và nói tiếng Anh với người tài xế Mỹ. Sau một hồi thương lượng, họ bằng lòng cho đi nhưng vì ở ~~[illegible]~~ phía trước không có chỗ nên Thanh và Ngọc phải ngồi ở phía sau. Con đường ~~[illegible]~~ đất và xóc lại trong

Vườn Đào Nguyên.
Nghiêm tử lăng câu cá ở Phú Xuân Sơn.
~~[illegible]~~ (Chương 4 phần thứ 2.)

vào [mùa thu] nắng [illegible] mà nền trời bao la [illegible], khiến Thanh phải lấy [khăn phủ] tóc [illegible] Ngọc lấy [cành lá áo che] mũi. Hai người nhìn nhau [illegible]. Ngọc nói:

— Ai bảo cứ muốn bỏ Thiên thai về nơi trần thế. Bây giờ thì [illegible] bụi trần.

Thanh tiếp theo:

— Đúng ở Thiên thai nhảy ngay xuống xe quân đội Mỹ.

Rồi hai người cùng cất tiếng cười vui vẻ.

33 — 5-1-60

CHƯƠNG V

(3 tr 1/4)

Buổi sáng Thanh đến ngay nhà Quân để báo cáo:

— Hôm qua tôi mở anh chàng đi chơi cảnh động đảo. [illegible] Nghĩ đến khi trông lên mới về. Anh chàng xem chừng mê đắc nói; [illegible] tôi để anh chàng cảm tình [illegible]. Lúc đi dưới ánh trăng [illegible] chàng ta ôm ngang lưng tôi, nhưng tôi vẫn làm cao được chứ; có làm khó khăn thì anh chàng mới càng thêm ham muốn hơn. Anh chàng [illegible] cho biết là có Tướng ở [illegible] tới [illegible] huyện An Thuận để chuẩn được về, [illegible] như xe Mỹ, có lẽ [illegible] sắp về tới Cần Minh.

Quân vuốt tóc rồi nói với Thanh:

— Tướng Lê Tây tới hai hôm lại rồi có Tướng ở trong nước. Đồng chí phải tìm cách [làm thế nào để] Ngọc giới thiệu đồng chí với Tướng và để xét cái thực hành vi của Tướng. Tướng mà sang đây thì bao nhiêu việc [illegible] [để theo về Tướng, tại họ lại thêm mạnh cánh].

Thanh nói:

— Được, tôi tin sẽ để xét được. Con lại thì tôi thấy [illegible] ở nhà, [illegible] biết nhiều lắm. Tôi đã đọc [illegible] ngày đó "thủ ngọc cũng". Tuổi đoàn [illegible] ngay mai lại về Thủ Đức đi thăm tin với trong nước. Có thể Ngọc [sẽ rủ mình] đi; Ngọc đi thì nào cũng rủ tôi đi cùng. Đồng chí đã có tin tức gì về Nghệ với Tư chưa?

Quân đáp:

— Vẫn biết có ảnh tin. Tôi e Tướng sang đây thì thế nào [Ngọc] cũng về mới đem theo mà Tướng về để đón thêm người sang. Đồng chí cần để xét nhất về sự liên lạc của Tướng với Tòa Mỹ.

Thanh đứng dậy nói:

— Chỗ Tướng có một hoạt động [illegible] tới không sợ phí. Ngọc có cho tôi hay cả để [illegible] chuyện nghe với [illegible] người trong các tổ chức bí mật ở toàn giới. Đi vài hôm nữa, tôi sẽ [báo tin] về Tướng. Hôm nay chúng Ngọc rủ tôi đi ăn ốc sống ở chùa cá. Tôi phải đi ngay.

Thanh đi rồi, Quân liền phái Kiệt đi ra chùa cá để do xét Thanh và Ngọc. Thanh đã hẹn trước nên đợi Ngọc ở một hàng nước chè ở Ngự Hoa Sơn. Thấy Ngọc tới, Thanh nói luôn:

— Hôm nay tôi thết anh, rất ư mê rất ngon. Chúng mình đi chùa cá ăn ốc sống.

Ngọc tán thành ngay:

— Ồ thế thì tuyệt. Tôi thích nhất ốc sống chùa cá. Ăn rồi mà ngọt cả về triền miên.

Gần đến nơi, Thanh nói:

Ngừ đến — Tôi cũng thích ăn ốc sống. Nhưng tôi không lấy ớt.

— Phải có ớt mới ngon chứ.

Ngọc lại bắt gặp người đàn bà tới [chỗ chúng tôi] ra đây ăn ốc sống và nhấm nháp. Thấy bà hàng, Ngọc hỏi:

37 — 5-1-60 — 3 tr — 4 giờ 30 sáng

— Tôi có một người bạn hẹn tới ở đây, bà cụ để thấy đến chưa?

Bà cụ người tàu chừng thường hay để ý và nhớ rõ mặt những người Việt. Vì những người ở lâu năm [rồi] những người khác mới tới, bà cụ biết ngay là người Việt:

— Ông bạn của ông tên gì?

Ngọc nói giọng đùa:

— Người bạn mà tôi không có tên.

Bà cụ cũng nói đùa lại:

— Người gì mà lại không có tên. Thế mặt mũi thế nào

Rồi Ngọc kể qua loa cho bà cụ bán hàng biết về dáng điệu mà Tư. Bà cụ tỏ vẻ nhớ ra:

— Tôi biết rồi. Ông ấy đến ăn luôn ở hàng tôi. Người đeo kính cận thị, mặt hằn rõ ra vẻ hơi võ..

Bà cụ giơ hai tay lên:

— À ra ông "Cận thị" ông ấy vẫn đến hàng tôi luôn, tính ông ấy vui vẻ quá, mỗi lần đến ăn ốc sống ông ấy thường hay [illegible] có khi còn tiền lẻ ông ấy hay cho cháu. Nhưng độ này đã đến mấy tháng sao tôi không thấy ông tới nữa. Tôi [nhớ] ông nên gặp ông "cận thị" thì mời ông lại hàng. Độ này tôi có thứ rượu [illegible]

thắng ngon lắm. Ông ấy có khi ngồi cả buổi chiều nhấm rượu, có khi say nằm khểnh ra cái phản vừa ngủ cho đến lúc tôi phải đánh thức mãi mới chịu dậy. Có lắm lúc uống say rượu quá, ông ta khóc mà chảy nước mắt ướt ra nhờ cả kính. Tôi chắc ông ta có điều gì buồn nhưng hỏi thì không chịu nói, cứ bảo tại Tây ớt tôi cay.

Bà cụ vui quá hết cả Ngọc và Thanh nên cứ vui miệng nói tiếp:

— Ớt cay tôi đâu có cay. Có một hôm giời mưa vắng khách, ông ta uống mà đến [illegible] say rồi nằm ra cái phản khóc mãi nhé. Chắc ông bạn nhà cậu có việc gì buồn.

Ngọc đáp:

— Không, ông ấy vui lắm. Nhưng hễ uống rượu say vào là khóc như khóc mẹ chết. Mấy lại nói cái cười, cái hát và cả thơ với tôi, thì đợi lâu nên hôm nay tôi mới rủ ông ấy đến ăn ở. Ăn ở mà không có món thú vui nhiều lắm, nếu ông ấy nhìn được rượu thì chắc là cái được. Bà cụ đã hiểu rõ chưa.

Bà cụ hỏi:

— Nhưng sao ông ấy hay khóc thế.

— Bà cụ không hiểu. Nhưng người say rượu có người đi ngủ ngay, đấy là hạng tiêu tiền, có người thích ngồi, có người đánh chửi vợ con, cũng có người cứ say rượu vào là khóc.

Bà cụ cười. Thanh cũng cười theo nói:

— Thế thì hôm nay tôi cũng uống xem tôi thuộc về hạng nào.

Nàng bảo bà hàng rót cho một cốc nhỏ rượu trắng rồi cầm cốc nốc một hơi cạn. Nàng sặc lên ho và nước mắt ứa ra:

— Đấy bà cụ xem tôi cũng giống ông cụ thế. Mới uống đã khóc rồi.

Nàng lau mắt và hít hít ở sông. Chính nàng cũng thương Tú và thương cả mình nữa vì nàng với Tú cảnh ngộ hơi giống nhau ở chỗ đã bị lừa, bị bỏ vào quãng ngõ. Tú đã chết nhưng còn nàng? Biết đâu nàng sẽ không bị chính Ngọc giết nàng cũng như Ngọc đã tất Tú đi giết Tú.

Nhìn quanh không có ai Thanh bảo Tú:

— Anh thế nào cũng bị Tú ám ảnh.

— Tôi không tài nào quên được.

Thanh quay nhìn Ngọc:

— Biết đâu không có ngày anh cũng bắt buộc giết tôi như Tú. Anh có hối hận đi nữa thì cũng vô ích. Tôi sẽ chỉ còn là một đống xương trắng, cạnh bờ một giòng suối trong cả một khu rừng rậm nào ở biên giới. Nhưng tôi không sợ. Lúc nào tôi cũng sẵn sàng đón cái chết. Đau chết thì không sợ chết nữa. Nàng nhìn Ngọc một hồi tôi bói Kiều gặp ngay câu: «Đã cùng xương trắng quê người [illegible] quản chi». Còn anh nữa? Biết đâu không có ngày anh nhìn thấy tôi. Anh chỉ mà bị xương khô cạnh bờ suối. Anh sẽ được gặp lại chúng. Có thương thì hồ mà đợi anh. Chỉ bờ của anh với tôi lúc đó mới thật là một đôi bờ ma.

Ngọc ngắm nhìn lại Thanh:

— Chị tưởng tôi sợ à?

Lúc hai người ra khỏi hàng cá, Thanh tuy say lảo đảo nhưng cũng không thấy Kiệt ngã [illegible] một bóng nước chói ngời trời, khuất sau bụi cây. Nàng nghĩ thầm: Quanh chỗi cho người nhìn mình.

Nàng đi sát lại vào người Ngọc. Ngọc cứ nhìn Thanh thấy đôi má nàng đã hồng và nàng cười thật mơn đỏ. Thanh nghĩ thêm:

— Phải làm thế nào cho Kiệt biết là Ngọc đã bị mình quyến rũ.

Nàng cất tiếng nói to:

— Chúng mình ra xem cá đi.

Hai người tựa vào lan can nhìn những con cá vàng to bằng con cá chép bơi lượn ở dưới nước. Phần thì biết Kiệt đương nhìn mình, phần thì bạo dạn vì say rượu, nàng giơ tay chỉ: «Kìa anh trông con cá kia mới to». Vừa nói nàng vừa nghiêng đầu như để có nhìn con cá, má nàng chạm hẳn vào má Ngọc và nàng cứ để yên như vậy. Rồi nàng lại chỉ về phía khác thốt lên mà nũng như trẻ con: «Con cá kia này còn đẹp hơn!». Ngọc quay mặt nhìn và cũng lắc chuỗi Thanh cố ý để má chạm vào má Thanh. Một hơi nóng thoảng đâu vào mặt nàng; Ngọc hít hơi mấy cái, nói:

— Nhiều cá thế mà nước ao không tanh.

Một mùi thơm nhẹ từ ở tóc Thanh thoảng theo gió; Ngọc tưởng như mùi thơm của khói thuốc, mùi thơm của nàng theo những luồng hơi nóng mới gặt về phơi ngoài sân.

Thanh mỉm cười:

— Chắc thế nào Kiệt cũng báo cáo với quan là Ngọc đã bị mình quyến rũ được rồi.

Nàng đứng thẳng người dậy bảo Ngọc:

— Quanh khuất đi mất. Anh xem mình chưa uống nước chè cho đỡ tanh miệng. Anh có biết cái hồ có góc kia có một quán nước chè không?

– Tôi chưa vào đây bao giờ.
– Thế để tôi đưa anh vào.

68 Hai người lần theo một con đường nhỏ khuất khúc rồi đến một cái lều. Người chủ quán [của trà] thấy Thanh đến, nói:
– Lâu lắm mới lại thấy cô đến, từ có khi hơn nửa năm rồi.

Ngọc nghĩ thầm: nửa năm qua mà anh chàng chủ quán vẫn còn nhớ đến Thanh. Chắc anh chàng này cũng mê vẻ sắc đẹp của Thanh. Đã có lần chàng đi qua một trường [nữ] trung học gần Ngã Tư Sở vào đúng lúc giờ tan học. Hàng trăm cô nữ sinh vừa nam đạo qua mặt chàng; trong người nào cũng mặc áo màu xanh lam như Thanh nhưng trong bọn một hai tá nữ sinh có nào [illegible] cục mịch, má phính và chân to như cái bắp chuối hột. Chàng thấy Thanh như đi lẫn vào đám nữ sinh ấy thì Thanh sẽ thanh nhã như một tiên nữ [illegible] trên trời [vừa] rơi xuống.

Hai người trò chuyện rồi ra chỗ bao lan có đi bàn uống nước. Thanh cố ý tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng nữa mà vào cái lều ấy chỉ có một con đường nhỏ hai bên toàn là hồ ao. Ngọc nghĩ thầm, mỉm cười:
– Chắc kiếm để về bói cỏ và quán cho là mình từ [illegible] làm tròn phận sự.

Ngọc hỏi Thanh:
– Sao sáng hôm nay tôi thấy chị cứ mỉm cười luôn.

Thanh chỉ lên bức tường:
– Anh xem kìa kìa!

Trên tường có nét vẽ và viết chi chít; có những hình vẽ rất nhảm nhí lại có những dòng tên viết xong đôi. Thấy có chỗ đề một bài thơ. Thanh bảo Ngọc:
– Ta lại xem [bài] thơ họ viết kia đi.

Trí nói hai người cùng đọc thì là một bài Đường thi, thơ:

Khứ niên, kim nhật thử môn trung
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng
Nhân diện bất tri hà xứ khứ
Đào hoa y cựu tiếu đông phong. (1)

Thanh hỏi:
– Anh có biết bài này không!
– Không.
– Anh không thấy hai câu trong Kiều: "Trước sau nào thấy bóng người. Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông" là lấy ở hai câu cuối bài thơ này à? Để tôi giảng anh nghe.

Rồi Thanh giảng nghĩa cho Ngọc:
– Anh [giỏi] thơ, anh thử dịch ra thơ nôm xem.

Ngọc cười nói:
– Tôi chỉ biết ngắm phong cảnh còn thơ thì tôi xin chịu. Tôi chỉ thấy câu "Nhân diện đào hoa tương ánh hồng" hợp với cảnh đi đôi hoa quả ở vườn đào quá.

Thanh nói bảo:
– Anh đưa tôi mượn cái bút máy.

Rồi ngồi cắn bút lúng lúng nghĩ ngợi viết lên tờ giấy nhà hàng để trên bàn:
– Tôi dịch xong rồi. Dịch hơi láo một tý.

Ngọc nói:
– Ở đây vắng người cô thử ngâm lên cho tôi nghe. Dịch láo cũng được.
– Tôi dịch không đúng nguyên văn nhưng ý thì hay lắm.

Rồi [Thanh] vừa mỉm cười vừa ngâm:

Năm xưa, nàng Ngọc [đến] bên song
Mặt Ngọc hoa đào một sắc hồng
Đâu [thấy người], Ngọc [illegible] biên giới
Gió ngoài hoa đào [illegible] [đón] gió Đông.

Năm nay chàng Ngọc đến bên song.
Mặt Ngọc hoa đào một sắc hồng [illegible] đông tắc trong
Mặt ngọc [illegible] cái đông phong,
Hoa đào [illegible]

Ngọc khen hay [illegible] ngâm như một sắt rồi nói mơ:
– Tôi đổi hai đi có được không? –

Thơ tôi đáp hai câu cuối [illegible] chỉ [oan] tôi không [illegible] bóng [illegible] lòng để dị [illegible] giới thiệu đi [illegible] mới [illegible]

(*) Thơ không hay [illegible] [illegible] Ngọc đâu xuôi, đằng có nhưng [illegible] làm, nhưng thực tế [illegible]

Rồi chàng đọc cho Thanh nghe:

Lòng những mong về đất nước nhà
[Thương thay] Thật tàn [Hay đâu] xuống mực chói [illegible] xa
Oán thay gương mặt ai bày đặt
Chỉ bỏ hai người hoá bộ ma.

cùng trong cảnh ngộ.

---

(1) Dịch nghĩa là: Năm ngoái ngày hôm nay [illegible] Mặt người và hoa đào chiếu ánh hồng lẫn nhau. Mặt người không biết đi nơi nào (chỉ còn lại) hoa đào cười với gió đông như cũ.

Năm nay
mắt kia
Vậy anh mất ngọc
Trở lại hoa đào

Thanh gật đầu khen thơ tặng Ngọc hay hơn thơ mà nàng nhiều:

— Những mà anh làm thơ thì sai quá. Ngọc chết thực thì sao.

— Chị muốn lo cách mình mà vờ tôi nhầm thơ sai hay không sai. Chị sợ anh chết à?

Thanh nhìn thẳng vào mắt Ngọc:

— Thì tôi vừa bảo anh lúc nào tôi cũng sẵn sàng đón cái chết. Anh quên rồi sao?

Rồi nàng cất tiếng ngâm:

Oán thay quãng máy đi bay đột

Chỉ bộ hai người hoá bộ ma.

Mải làm thơ và ngâm thơ Thanh đã quên hẳn Kiệt. Lúc nàng nhìn xuống thấy Kiệt đứng ở sân lấp sau một thân cây. Nàng bảo Thanh to giọng:

— Thôi ta về thôi. Đi ăn cơm đi không em đói lắm rồi.

Chữ "em" nàng nói cốt cho Kiệt nghe thấy. Lúc xuống lầu thì Kiệt đã vội vã đi thẳng ra chùa Cả.

Mấy lần nhìn lại không có bóng Kiệt theo bóng ai theo, Thanh và Ngọc đi về phía cổng Nam, trời cuối hôm nay hết lo âu ngon và rẻ.

Tới lúc sự ấy nàng về báo cáo với Quân nàng nàng đã ngờ lập một chi bộ có hai người làm thì lẽ chi bộ Khả Hưng, như vậy không phải luyện thế mà vẫn đủ đứt được mới cũng vừa. Ngọc ở cho nàng biết là Trường ngày kia sẽ tới Côn Minh cùng với một số quân nhân Phục Quốc. Trường sẽ ở lại Côn Minh độ một hai tháng và tính ra một tờ báo bằng tiếng Anh. Lập tờ Kiệt ... một ... thuộc lá để cho mấy quân Phục Quốc ở Côn Minh sẽ ở nhà ai, tìm chừng nhà nào.

Quân lại vuốt ve sau lá thư, và tỏ lời khen Thanh.

Từ lúc đó Thanh đi lại cái nhà quen thuộc ở Côn Minh không thấy có Kiệt hay bất cứ ai theo rồi mình nữa. Quân để lên bàn nàng và bảo các cán bộ đi nàng lại do hành động.

(58) 6-1-12 1 tg 3/4 5g 10 ...

CHƯƠNG VI

(2 tg 1/2)

Ngọc vì bận rộn về việc Trường, một bộ đồng chí và độ mười anh em quân nhân Phục Quốc ... Văn Thuận sang Côn Minh nên ít khi gặp Thanh. Vì Trường về, lập cái tòa báo Ngọc luôn, Ngọc phải tìm một cái góc rất kín ở Ngọc Hoa Sơn để Trường ở và Ngọc cũng phải ở luôn đấy trông nom cơm nước, chạy những việc lặt vặt và liên lạc giữa Trường với Lập. Chàng ở thích cảnh ngay với Trường vì Trường rất ít nói, suốt ngày ngồi trầm nghĩ nếu không đọc sách, chữ nho, chữ Anh và chữ Pháp. Trường đã đi liên châu mấy năm, không về Côn Minh lần đó có nhiều lúc. Kiến báo ở nơi Trường chỉ thích ăn những món việt, giả thịt cua hay đậu nành. Thanh phải đi chợ về nhà mười giả cùng rau đậu. Lần đầu tiên Ngọc hồng tới Ngọc phụ trách việc làm bếp, mà lúc thì mặn lúc thì nhạt nhưng Trường ăn vẫn ra vẻ ngon lành. Đầu bận những việc Ngọc cho là quan trọng lắm nhưng Trường cũng giúp Ngọc một tay, nấu nướng hoặc quét bát. Trường không bao giờ gắt gỏng với chàng một câu; đêm tối hai người cùng nằm một giường, Trường hỏi tỉ mỉ về học thức và thân thế của Ngọc. Ngọc thú thực hết cả ... cả đời riêng mà mình cho Trường nghe. Trường nói:

— Tôi tin bạn mà bạn những việc bí mật đều đối với chú cũng không nói ra được nhưng không lúc nào rằng tôi sẽ dạy chú học. Chú cần phải nghiên cứu về các lý thuyết chính trị và nhất là lý thuyết của Đảng, lý thuyết của Đảng là thứ chắc chắn nhất để hắn gần chú với tôi, với các anh em cả bộ khác. Người ta ở đời phải sống vì một lý tưởng; tôi với chú trước chưa biết nhau, chú săn sóc và giúp đỡ tôi rất nhiều việc nhưng tôi cần chú phải cùng tôi theo đuổi chung một lý tưởng. Hành động mà không có một lý thuyết chắc đúng dẫn lối rất có thể đi đến chỗ sai lầm mặc dầu mình nhiệt tâm. Vẫn biết cũng một được thấy ... một vòng ... cần kíp những đến thế nào kiến thiết nước...

Ngọc hỏi ...:

— Nghe anh nói em tưởng như nghe một ... ...

Chàng định tiếp "thánh nói" nhưng chàng ngừng lại được. Trường tiếp theo:

— Ngày giờ tôi thấy cần ra một tờ báo bằng tiếng Anh, tôi rất bận về công việc chính trị với bạn, chú là người liên lạc với đồng chí Lập và các đồng chí khác về việc ấn loát. Công việc nhiều, nhưng tôi vẫn có thì giờ giảng giải cho chú biết về các lý thuyết chính trị và về sao nhân loại...

Ngọc ngồi lắng nghe. Chàng không hiểu sao lần này có nhiều thấy ở một thời gian ... hết thẳng và ... người ta hành động hoặc theo phe này, hoặc theo phe khác. Chàng nghĩ thầm:

(⊗ cần phải thông hiểu sự biến chuyển của thời cuộc và nhận thấy cho đúng, như thế mới thành cán bộ giỏi.)

— lại cái quang cảnh [illegible] của Thanh.

Tường nói tiếp:

70 — Chú cần phải nói, phải trả cho cháu [illegible] nhân loại sau này [illegible] để [illegible] đâu chứ. Nhưng muốn tới đó, nhân loại để phải trải qua mấy nghìn năm. Chắc chú đã đọc Tường [illegible] biết quá... [illegible] (Ngọc nghĩ thầm: "lại đọc [illegible] biết quá" cũng ý như Thanh) [illegible] những [illegible] hay tưởng [illegible]. Họ chết [illegible] có lời [illegible]. [illegible] một người, sống chết ở tay người đó. Đây là chỗ [illegible] ngày nay. Bây giờ [illegible] lại [illegible] người sống để [illegible] — không phải là một [illegible] — mà là một số người [illegible]. Số người [illegible] mình sự sinh tử của đâu. Không [illegible] với một số [illegible]... Bây giờ [illegible] cho nên đây chỉ [illegible]. Đời chú cần phải [illegible] đó... Nói [illegible] tới [illegible] và để [illegible] khi [illegible], các con [illegible] lại [illegible] với một số [illegible] quyền. Nó [illegible] đã đổi nghĩa đôi chút...

Tường nói nhiều lần và Ngọc phải [illegible] [illegible] cái ý [illegible] Tường như một [illegible] và [illegible] sợ sẽ xa vào cái lầm [illegible] mà Tường [illegible] kích. Trong [illegible] mắt Tường khi nói, Ngọc thấy như có một sự đau khổ ngấm ngầm, chẳng không hiểu vì [illegible] có gì [illegible] tự nhiên [illegible] [illegible] thương. Đôi [illegible] chúc để [illegible] khổ [illegible] [illegible] đời [illegible] mình [illegible] không [illegible] hỏi.

Một lúc [illegible] Tường bảo Ngọc:

— Bất cứ một người nào cũng cần có ba thứ: nhân, trí và dũng. Dũng theo lời [illegible] nói thì chú có thừa, nhân chú [illegible] tình, cảm, trí [illegible], nhưng [illegible]... Sai quyết, [illegible] không bao giờ [illegible] có thể [illegible] chỉ trong một thời gian ngắn.

Tường ngừng lại, [illegible] hỏi Ngọc:

— Lúc này chú định nói [illegible]... Như [illegible] thế?

Ngọc phải [illegible] là Thanh với [illegible] cùng Thanh lập nên một [illegible], một [illegible]... Việc ấy Ngọc đã [illegible] với lập và [illegible] ý.

Tường bảo Ngọc tìm cách để chung gặp Thanh:

— Chú [illegible] Thanh không [illegible], không [illegible], muốn Thanh [illegible] một cái [illegible] Thanh cần phải [illegible] cho Thanh [illegible] một [illegible] khác... [illegible] Thanh [illegible] hình nên muốn [illegible] Thanh. Gặp Thanh nói [illegible]. Nếu Thanh không phải [illegible] thì việc [illegible] chú với Thanh [illegible] không [illegible].

Nói đến chỗ đó, Ngọc thấy Tường [illegible] mình và [illegible] nhẹ.

Ba người [illegible] gặp nhau ở quán nước chỗ [illegible] gần Cống Tây. Thanh [illegible] gặp mặt Tường và biết [illegible] lòng tin [illegible] của Ngọc [illegible]. [illegible] nay [illegible] Tường [illegible] và [illegible] cùng [illegible] gặp [illegible] Tường hay biết Tường ở đâu. Lúc nào [illegible] cái gác nhỏ [illegible] nước [illegible] Tường ra [illegible] Ngọc để [illegible]. Thanh [illegible] hai người [illegible] nói với Tường:

— Em xin lỗi anh, em phải [illegible] mấy phút về phố để ý [illegible] xem có ai theo [illegible] không.

Rồi [illegible] nhìn Ngọc [illegible]:

— Cám ơn anh Ngọc nhé. Từ giờ trở đi, em sẽ [illegible] anh Tường là anh Dương như thế kín đáo hơn.

Gặp mặt Tường [illegible] và thấy mặt [illegible], Thanh hơi cảm động. [illegible] đôi [illegible] Tường với trước. [illegible] — [illegible] về sao Thanh say đắm làm cách mạng, [illegible] với Ngọc, [illegible] Thanh nói Tường [illegible] về [illegible] học, [illegible] các thuyết chính trị [illegible]. Ngọc chỉ ngồi lặng ngồi nghe và [illegible] nhìn Thanh nói. Chàng [illegible] thấy Thanh nói [illegible] rất khó khăn chẳng không hiểu một tí gì và tới [illegible] chàng với Tường một [illegible] chàng đã hết [illegible] Nói [illegible] lúc [illegible] hai người [illegible] nói nhìn [illegible] với nước [illegible] nhìn [illegible] phải để lại một lúc khác.

Ngọc để Thanh về trước. Khi Thanh đi khỏi Ngọc nói:

— Chú phải [illegible] Thanh và [illegible] Thanh với [illegible] chú. Tôi biết chắc Thanh không phải [illegible]. Để khi gặp anh lại [illegible] nói. Mai kia chú có thể bảo Thanh lại đây nhé, như vậy kín đáo hơn và [illegible] ở quán nước chỗ này.

Ngày hôm sau Ngọc bảo Thanh:

— Không [illegible] [illegible] [illegible] chị [illegible]. Anh Tường [illegible] muốn gặp chị ở nhà [illegible] với chị. Tôi [illegible] ở [illegible] anh Tường, nếu [illegible] cho anh [illegible].

[illegible] hỏi Thanh:

67 x 4 = 283 + 15 = 293 trang (VN mới).

— Rửa làm thế nào cho ~~khô~~ khói chóng chưa, khói khó. Anh Tường chỉ muốn ăn cơm với rau.

Thanh ngắt lời:

— Thôi chuyện rửa chén, rửa khó mà anh tam giở lại. Tôi nhớ đến ~~bài~~ học bảy giúp anh, và rửa bát hộ anh. Còn 71 việc tuyệt thế tôi đã nói với anh rằng tôi không muốn chúi đầu vào guồng máy, cho đến lẽ guồng máy của anh Tường hay mà anh đi mãi. Tôi cứ để tôi ở ngoài giúp ~~việc~~ được việc nhiều hơn.

Nang cất nói:

— Con nhà vào bếp nói thôi vì, người ~~mình~~ xác, rửa đầu và cả rửa bát nữa, cái guồng máy ấy thì tôi vui lòng nhận chúi ~~vào~~ đầu vào ngay. Tôi chỉ ở lỳ chỉ ~~tự~~ mang cả anh, đi cả ăn tôi gà không ~~nghĩ~~ nghĩ đến người khác ~~mình~~, chỉ tự ích kỷ và ~~bản~~ và đồng chí thôi cả anh. Thế có được không?

— Thế không được. Tôi e anh ~~Tường~~ không chịu thuận.

Thanh nghẻ mặt nói như vậi:

— Anh Tường của anh chứ có phải của tôi đâu. Tôi là "lão bá tính"(1) không phải tuân lệnh ai cả. Bây giờ mấy giờ rồi anh?

(39) 7-1-61 2 tờ 4 g 30 sáng

— Gần mười giờ sáng.

— Thế anh đưa tôi tới cho biết nhà rồi tôi đi chợ. Nhà còn rau không?

— Còn một ít nhưng khô rồi.

— Thế bao năm hoạt động anh có biết tại sao rau khô không.

— Rau khô tự tại nó khô. Hay chị mua ít ~~cá~~ chè về kho. Ai chè thì mặc ai chè, rau khô nấu với cá chè ngọt lừ.

Ngọc đưa Thanh về nhà, hai người đi cách nhau một quãng xa. Nhà ở vào một phố nhỏ vắng vẻ nên kín đáo lắm. Trước nhà có ~~vườn cây~~ hai cây mọc liền cao lá dày, ~~và bóng~~ bóng ~~che~~ gần che khuất cả ~~căn~~ mặt nhà. Thanh khen:

— Anh tìm được cái nhà đẹp quá. À ~~này~~, hay là tôi dọn đến ở hẳn đây...

Thấy Ngọc có vẻ ngập ngừng, Thanh tiếp luôn:

— Này ~~này~~ tôi chắc anh lại sắp nói "E không tiện"; có đúng không? Không tiện là ngày nào tôi cũng phải hai lần nói dối ~~với~~ bạn tôi là bận đi ăn cơm khách. Anh ~~cũng~~ hình như cũng ngủ đêm ở nhà tôi, bây giờ có ba người, sợ gì; Anh Tường xem chừng đứng đắn gấp mười anh.

Ngọc nói:

— Việc đó là tuỳ anh Tường.

Lúc vào thấy Tường đương ngồi viết. Thanh cúi chào rồi liếc nhìn thấy mấy chữ:

"Open letter to the United nations... (2)

Tường ngửng nhìn Thanh rồi hỏi:

— Cô có biết tiếng Anh ~~có~~ không?

— Thưa anh có, nhưng em chỉ nói được ~~thôi~~, còn viết thì ~~là~~ chữ Anh very ~~rất~~ lời thôi ~~quá~~ (3), em chịu. Nhưng em tìm được một câu tiếng Anh giống hệt tiếng ta.

Nang nói luôn:

— Vết tích sẽ bị cắt bởi cái bắp. Tiếng Anh nói: Vestige shall be cut by cabbage

Tường cũng phải bật cười. Thanh quay lại giảng nghĩa cho Ngọc:

— Tiếng Anh dễ học lắm. Shall là sẽ, be là bị, by là bởi, cabbage là cái bắp. À phải đấy, hôm nay em làm rau cải bắp với rau cần để anh ~~Tư~~ Dũng xơi. Còn anh Ngọc thì anh ấy chỉ thích có mỗi thứ nước.

Nang nhìn quanh nhà chay, xuống bếp hỏi Tường không:

— Sao nhà chỉ có hai cái giường, bếp chỉ có ~~hai cái bát~~ vỏn vẹn hai cái bát với hai đôi đũa.

Tuy mới Thanh xuống bếp thì Ngọc đã lo ý định mà Thanh muốn ở luôn đây. Tường bảo Thanh:

— Hôm nay đi chợ cô mua thêm bát đũa. Chú Ngọc ngủ chung giường với tôi còn cái giường nhỏ kia để ~~dành~~ dành riêng cô.

Thanh nguýt Ngọc một cái:

— Đấy anh Dũng đã thuận. Còn anh thì chỉ hay nghĩ quất quéo, ~~anh thành~~ đầu óc anh thì very lời thôi.

Nang cười rồi xin phép Tường:

— Để em đi chợ kịp làm cơm ~~xơ~~ anh ~~đã~~ xơi.

Thấy Tường mỉm vì, Thanh nói luôn:

— Em có tiền. Còn anh Ngọc ở nhà không có việc gì thì anh quét nhà, dọn sạch ~~bếp~~. Sao mà anh ở bẩn thế. Anh Tường xin anh phải cách cáo anh Ngọc. Cách mệnh ăn khổ mặc có rách ~~thì phải~~ nhưng ~~cũng~~ cần phải sạch sẽ. ~~Thanh~~

Nang ~~vội~~ xách làn với nói với Tường:

— Xin phép anh, em đi.

Lúc nàng đi ~~khỏi~~ rồi, Ngọc và cả ngay Tường nữa đều có cái cảm giác như là cả một mùa xuân tươi vừa ~~ra~~ bay ra khỏi căn nhà lạnh lẽo.

Độ mười lăm phút sau Thanh đã trở về. Ăn ~~cơm~~ hôm ấy có cá chè kho rau, đậu nấu lại có cả một đĩa rau cải bắp luộc. Cơm ~~nay~~ thổi nấu vừa chín tới. Thanh khuyên Tường ăn ngon lành và nhất là Ngọc. Nang nhìn

---

(1) Người dân thường

(2) Thư ngỏ gửi Liên Hiệp quốc.

(3) Lời thôi lắm.

- 68 x 4 = 272 + 15 = 287 trang (N.N.Vui) (39 ngày) 7 tháng 1 ngày

Ngọc qua cái hơi bối rối bắt đầu lên, hai mắt long lanh và tinh nghịch:
– Xin lỗi anh Ngọc. Hôm nay chiều mới [illegible] sở thường của anh... mỏi mệt.
An vừa ăn bát xong, thanh nói với Trường:
– Thôi đi anh nghỉ tìm một lát, em và đây cái các thức dụng, đợi ba giờ em lại.

CHƯƠNG VII 4 trang

8,45 sáng

Từ đấy Thanh đọn lại nhà Trường ở luôn, ngày ngày đi chợ, nấu cơm rửa bát hoặc những lúc rỗi thì ngồi thảo luận với Trường và Ngọc. Nàng biết là Trường đã hoàn toàn tin ở mình nhưng còn anh chàng Ngọc? Nếu Trường tin ở nàng thì chắc chắn lẽ cố gắng cả Ngọc đến tin nàng không phải nữ cán bộ Việt-minh. Dầu sao thì thấy nàng cũng lén đi gặp Quân để báo cáo với Quân những tin tức không quan trọng gì mấy trong nội bộ Việt Quốc. Mỗi lần về nhà, Thanh để ý rất kỹ xem có Ngọc theo rồi không. Thỉnh thoảng lúc rỗi nhọc gì, nàng vào coi chiếc bướng rồi luẩn ra đi lên với đám đồng đô [illegible]. Có khi nàng lại hẹn Ngọc đến chuồng cá, rồi về sông và ngồi ở góc lầu ngay chỗ có đi lên cửa thổ cư Thôi Hiền.

Ngọc mượn được của một người quan trọng trong đảng quốc dân đảng một chiếc xe Jeep và rủ nàng đi chơi Tây Sơn. Vì Ngọc không biết lái xe nên Thanh phải lái vậy; Thanh biết lái xe từ hồi ở trong nước nhưng không quen lái xe Jeep. Đường lên núi và vòng quanh nhiều chỗ những khúc quanh nàng cứ cố lách lên. Dọc đường hai người ghé qua một ngôi chùa lớn. Thanh mua hương vào lễ Phật, [illegible]; nàng làm ra khẩn vái để Phật phù hộ cho Ngọc và họ cả nàng nữa, khỏi bị vì Việt-Minh và Việt Quốc cả hai. Nàng xin thế vì mọi tin tức mà nàng [illegible] sau sẽ ra sao. Tuy nàng không tin lắm những vì yêu Ngọc nên nàng muốn biết hết quá tay để tự an ủi mình. Lễ xong Ngọc mở Thanh ra xem vườn ở có một cây trà [illegible] đầy hoa trắng. Ngọc nói:
– Đẹp hơn hoa hồi nhà ở chỗ ở Thượng Tứ nhiều.

Thanh ngắt một bông đẹp nhất, [illegible] cầm ở tay: một bông hoa mới hé nở cánh màu trắng tươi.
– Tôi là trà hoa nữ. Anh có biết truyện trà hoa nữ không?
– Sao lại không biết. Nhưng bây giờ lại Trà biết tôi tưởng nói sai.
– Trà gì à? Người tí thì ngày mà cứ bảo tôi chết vì lao. Họa chăng nhưng chết vì Việt quốc thì cũng chết vì Việt minh; cũng may tôi không được chui vào guồng máy. [illegible] anh ở đây đánh luôn để tôi chui đầu vào. Tôi không dại như anh tưởng đâu.

Ngọc không nói gì chỉ để ý lắng yêu ngắm Thanh, [illegible], mà đôi gò má nàng vốn đã hồng sẵn, lại trông như hai quả đào vừa chín ửng.

nhờ khí hậu tốt ở Côn Minh nên càng tô thêm hồng

Thấy Ngọc nhìn mình nàng đưa bông hoa trà trắng [illegible] lên má rồi ngắt những cánh hoa trắng vào gò má nhìn Ngọc nói:
– Em mát quá. Anh thử mà xem.

Ngọc [illegible] đón lấy bông hoa đưa lên mũi ngửi:
– Hoa không thơm.
– Anh thật chẳng hiểu tí gì về hoa. Hoa trà mà làm gì có mùi thơm.

Ngọc cười nói cùng cặp bông hoa lên má mình:
– Em thì có em nhưng tôi chỉ thấy lạnh cả má.

Lúc ra ngoài cổng chùa hai bên có hai bức tượng [illegible]. Thanh nói:
– Bên kia là ông Thiện còn bên này là ông Ác. Anh lại ông bên này, nàng.

Xe mới hé một lần cao rồi tới một ngôi chùa nhỏ và một hàng bán quà. Ngọc vào hàng hỏi ngay:
– Ở Tây có phở chưa không.

Ngọc nói:
– Thì sợ gì anh. Đi đâu cũng hỏi phở biết phở mà mỗi loại phở chua. Anh xem kia kìa, có tới cái dồi [illegible] do Vương hỏi viết, nhưng đây chỉ là bản in lại. Anh có biết Vương hỏi là ai không?

Ngọc đáp luôn:
– Không tôi chỉ biết có Vương Duệ.

[40] 8-1-61 3 tg 4 giờ 3 giờ sáng

Thanh hơi sững, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên:
– Vương Đức nào?
– Vương Đức một tay viết cương lĩnh hai. Nhưng mà bây giờ nghỉ có rồi. Chị không nhớ tôi đã ... lời nói về chị Năm ở Vạn Sơn, vì nó tiêm thuốc và hỏi có chịu Vương Đức à?
– Vì anh có nói nhưng anh không cho tôi biết tên là ai.
Thanh nhớ lại Vương Đức ở trong khoảnh về chính nàng phải giấu Vương Đức ở nhà mình. Bất giác nàng nghĩ thầm:
– Họ giết lẫn nhau đến bao giờ?
Nàng cúi mặt trong lòng dâng lên một nỗi buồn thương cho cả hai bên. Nàng bỏ đầu ... những ý nghĩ hắc ám ấy, vì người xướng tan ăn phở chua với Ngọc. Ngọc ăn xong rồi ngắm hai cái đũa mà Vương Hy chị vẽ khen:
– Đẹp thật.
Thanh há miệng ăn những sợi bánh phở còn bụng thong ở hai bên mép. Thấy Ngọc nói vậy vội lấy tay che miệng:
– Anh tính khen tôi ăn đẹp được.
– Không, đũa Vương Hy chị cũng ngắm cũng thấy đẹp nhất là lấy gỗ bụng để no. Chị không biết tôi viết và vẽ đẹp lắm.
Tiếc hôm nay không đem bút chì đi.
Thanh bĩu môi:
– Anh ấy à, vẽ chị xấu như ma, chữ thì như gà bới. Tôi già thì đúng hơn, còn ma thì là chị bộ ma.
Sực nhớ ra ..., Ngọc bảo Thanh:
– À quên, anh tưởng mãi lâu bảo tôi làm lễ tuyên thệ để chị vào chi bộ chính thức, không ma mãnh gì nữa. Lát nữa ra chỗ con đường lớn thấy vách đá, tôi sẽ làm lễ tuyên thệ cho chị. Lễ ra phải có người làm chứng nhưng có lúc cũng phải tùy tiện.
Ăn xong đến chỗ có để một cái bia, đường hơi rộng lại vắng người, Thanh và Ngọc cùng đứng lại tựa vào lan can ngắm mặt nước hồ kéo dài về phía tây, trên mặt nước lóng lánh một hai cánh buồm màu vàng nhạt. Thanh bảo Ngọc:
– Giá hôm nào đi dọc đến tận cuối hồ thì hay quá. Họ nói hồ này lớn nhưng dài tới bốn mươi cây số.
Ngọc nói:
– Ý chừng chị lại muốn cùng tôi vào thiên thai lần nữa. Lắm lúc tôi cũng muốn như Phạm Lãi bỏ mọi công việc đi giao Ngũ Hồ với Tây Thi nhưng lấy gì mà ăn?
– Anh cứ đem thật nhiều bánh phở khô đi, tôi nấu anh ăn, ngày nào cũng đủ các thứ phở. Có cả phở cá nữa. Lúc anh đi anh nhớ mua cần câu đem đi. Đúng quá muội. mà nhất là rượu. Nhưng Tây Thi đâu có đi với Phạm Lãi, làm xong việc cứu nước Việt bị vợ vua ... buộc đá quăng xuống sông, chết mẹ rồi.
Anh thì cũng như câu tiền còn có Phường ... Hoàng ... về Lưu Tiến.
Ngọc nhìn xuống lại vực sâu thăm thẳm, từng những gợn qua ở bờ hồ chỉ có như những con kiến.
– Cần gì đứng chửi sông, tôi chỉ quăng chị xuống dưới kia thì là xong một đời chị. Nhưng chị ạ, chữ này tuyên thệ rất tốt. Tôi không nói đùa đâu. Chị cũng được đã nghĩ kỹ rồi. Có như vậy tôi mới có thể nói với chị nhiều điều bí mật quan trọng mong chị giúp một tay, những việc ấy chỉ có chị làm nổi thôi.
Thanh nhìn Ngọc thấy vẻ mặt Ngọc nghiêm trang và có vẻ thành thực, nàng mỉm cười rồi giơ tay vịn vào vai Ngọc làm chỗ tựa nhảy lên ngồi trên cái lan can. Ở dưới này là một vách đá thẳng xuống tận chân núi vì vậy chỗ hai người đứng phải xây bằng xi-măng thoải hẳn ra ngoài. Ngọc ... ngợ mình vì Thanh chỉ xẩy tay một chút là có thể rớt xuống chân núi; chàng vội níu lấy cánh tay Thanh.
Thanh nghiêng người ra phía ngoài, quay mặt nhìn xuống:
– Nào bây giờ anh có đẩy tôi xuống đây thì anh và tôi, chỉ việc nói là tôi sẩy tay ngã ... Nhưng lúc tôi đến nhà Quân, có cái tủ chè của anh theo với, tôi lạ gì. Chẳng biết anh tưởng hay anh lại, anh lại chắc thì đúng hơn đã ra lệnh thủ tiêu tôi như Nghị và Tứ và hôm nay anh rủ tôi đi Si San (1) là anh đã nghĩ kỹ lắm rồi cũng kiểu như anh giả vờ mời cà phê để thuốc độc Nghị khỏi nghi ngờ. Anh và anh lại của anh nhiều mánh khóe giết người thật tinh làm...
Thanh bỏ cả hai tay ra:
– Nào, bây giờ anh chỉ cần đẩy tôi một cái thì là xong đời tôi và anh đã làm tròn phận sự anh lại giao phó. Hôm ở rừng đào tôi biết anh đã có ý ấy nhưng ở rừng đào không tiện bằng ở đây.
Ngọc một tay kéo mạnh cánh tay Thanh về phía trong và vòng một tay ôm ngang lưng Thanh:

(1) Si San: Tây Sơn

-70- x4 = 280 + 16 = 290 tr (40 ngày)

– Chị Tiên à? Tôi xin thú với chị, Tâm biết danh sự ra thú với chị là tôi với cả anh Lập nữa đủ hoàn toàn tin ở chị.

74 Mắt Thanh sáng hẳn lên, và có vẻ đắc lợi như hôm đi xe lửa từ Nông Tự về. Bích sắc trại khiến ngay Ngọc cũng đâm ra nghi ngờ, và nhớ lại câu Lập nói: Việt minh quỷ quyệt lắm, đừng mong nhìn kẻ cốt thù tiên Nghị để Thanh được lòng tin cậy hoàn toàn và Thanh có một lệnh của Quân làm một việc rất quan trọng mà chính chàng mới là người nắm mưu. Thanh nói:

– Các anh thú gì? Thú cả chế chúi ông ấy.

Tuy nghĩ vậy nhưng Ngọc cũng cố kéo Thanh xuống khỏi lan can. Thanh lấy tay vuốt áo rồi hai người đứng nhìn nhau. Thấy nét mặt Ngọc có vẻ sợ sệt thật sự, Thanh vui sướng vì biết là chắc Ngọc đã tin mình hoàn toàn; nàng nhìn nụ cười tươi, nét long lanh trà trắng, cái ở không có đặt lên môi âu yếm nói với Ngọc:

– Em đùa anh chơi đấy. Lần sau có ai tới gõ thì đừng quên em nữa.

Hai người lại đứng tựa vào lan can, sát cạnh nhau. Thanh nói:

mạy trầm – Lát nữa ta xuống Tả Quan (1), em biết một chỗ ngồi nhìn ra hồ đẹp lắm. Anh muốn ăn thứ gì cũng có.

Ngọc chỉ một con đường bụi đá từ ở chân núi lên chùa rồi nói với Thanh:

– Con đường cát mênh mông gian lao như thế.

Thanh nhìn một hai cánh buồm ở tận mãi hồ xa xa:

– Hay ta bỏ cái mình đi tìm thiên thai. Ở đây không ai nghĩ đến giết ai, không ai cả ngày chỉ có mưu óc tìm những mưu mô quỷ quyệt để hại kẻ khác nếu không nhanh thì kẻ khác sẽ hại mình ngay, ở đây không có thuốc trộn giết người, chỉ có cà phê em nấu ngon để anh uống không có cái thứ cà phê nước cốt thật đặc để át mùi thuốc độc... À này anh, thứ thuốc độc anh dùng để giết Tứ và Nghị nó ra làm sao?

Ngọc cũng muốn biết lo thứ thuốc giết vì Thanh đã có học qua trường thuốc chắc biết:

– Thuốc bột trắng, cho vào cà phê có mùi như mùi hạnh nhân.

– Nếu vậy thì là chất cyanure de potassium thường dùng để giết chuột, thuốc ấy ở nơi khác người nhiều uống vào chết liền không bác nào cứu chữa được. Ở thiên thai không làm gì có cyanure de potassium, thà hổ yêu ôm để xuất ngày nói truyện với nhau cho vui và cãi nhau...

Ngọc ngắt lời:

– Nếu vậy thì tôi bỏ về trần thế còn hơn.

Thanh mỉm cười:

– Anh không biết cãi nhau mới vui chứ, như cả ngày chỉ ngồi lỳ nhìn nhau, lúc nào cũng vui cả thì ít lâu chắc chết. Tóm lại là muốn mình cảm thấy sung sướng thì phải có những lúc đau buồn, thí dụ như anh vẫn mãi khổ sở, thích thuốc được một bát phở cũng mới thấy ngon, vì được một cái tối gã mới gặm nhấm cả xương không nghĩ đến em, em mới trở lại một lần và vì lúc mới nghĩ đến cái bỏ ích kỷ để rồi cứ như vậy dần dà đâm đâu vào cái guồng máy thế nào không biết; ở Thiên thai không có cyanure de potassium em cũng phải chế nó ra cho vào cà phê để anh uống chơi. Thiên thai sẽ biến thành nhân thế. Yên ổn nhất ấy à? Chỉ có chết là yên ổn nhất hay nói theo đạo Phật đạo lão tốt hơn hết là không có mình nữa. Anh cũng không có, em cũng không có...

Ngẫm lại sự tìm cách giết lẫn nhau,

Thanh tự nhiên thấy mình mê man trong một niềm vui không hiểu vì đâu mà có; nàng nói:

(coi VHNN)

– Anh Ngọc này lắm lúc tự nhiên tâm hồn em phơi phới trong một niềm vui và cảm thấy niềm vui ấy như không bao giờ hết nữa khiến em rờn rợn sợ có cảm tưởng rằng cái gì cũng không thật. Đời sống chỉ là mơ, niềm vui cũng chỉ là mơ. Em tự nghĩ nếu có chết ngay lúc này, mình sẽ không đau khổ nữa. Hồn em sẽ hoá thành một giấc mơ vui và khi giấc mơ ấy tan đi là em chết, là hết. Em chắc cả vũ trụ này đến ngày tận thế cũng vậy, cũng biến thành một niềm vui bao la rồi cứ thế trôi loãng, tan dần đi trong cái mênh mông của hư vô. Không có sự chết, không có sự sống mà ngay cả đến cái hư vô cũng không có nữa.

Thanh bỏ với lòng thờ ơ ở tay rồi nhìn theo; mấy hoa rơi, rồi mãi cho đến khi Thanh không thấy nó đâu nữa. Nàng nói:

– Thế là hoa đã biến mất vào nơi thăm thẳm, trôi vào hư vô. Lúc này em muốn nhảy xuống hồ để biết nơi thăm thẳm, hư vô ra sao, chắc cũng sẽ có cái thú của một hạt muối tan trong nước...

(1) Đạt quan lâu.

−71 − ×4 = 284 + 16 = 300 trang　　300 trang in (40 ngày)

75

Hai người lại lên xe. Đến một chỗ vắng, tự nhiên Thanh bảo cho xe chạy thật mau đâm xuống một cái khe núi đá. Ngọc kêu lên:

− Ý chị định xuống vực thẳm đi tìm hư vô hay sao?

Thanh quặt tay lái lại vừa kịp. Nàng đang thú vị suy nghĩ vì nàng nửa nghĩ ra duyên cớ vì sao nàng lại vui vẻ mê man. Nét mặt sợ hãi và tái nhợt lại của Ngọc khi nàng ngả người, bỏ hai tay ra để tỏ không phải chủ ý vì Ngọc đã hoàn toàn thú nhận; không, biết vì Ngọc yêu nàng. Bây giờ nàng vang bên những tiếng "Ngọc yêu Thanh, Ngọc yêu Thanh", chắc chắn Ngọc yêu Thanh", người nàng như bé đi, quả tim đập mạnh và nàng thầm gọi Ngọc tưởng Ngọc ngồi ngay bên cạnh: "Ngọc mà Thanh, em yêu anh từ lâu".

Thanh hỏi Ngọc:

− Bông hoa trà lúc nãy có lấy lại được không?

− Chị vứt đi bây giờ lại muốn lấy lại. Lát nữa qua chùa tạt vào xin một bông khác.

− Không, em muốn lấy lại bông hoa ấy cơ. Để kỷ niệm lúc em có cảm tưởng thấy em bước vào hư vô.

Thanh không ngờ mình đã xưng em với Ngọc từ lâu. Lúc xuống chỗ xe quặt vào con đường chân núi Thanh đổi cách xưng hô:

− Để tôi cho xe đi thong thả kiếm cho được bông hoa đó; đến Tả-quán lâu chắc vừa đúng giờ ăn.

Lúc đến Đại-quan-lâu Thanh đưa Ngọc qua một cổng to vô, rẽ vào một cái phòng ăn mặt trước không có cửa và trông ngay ra hồ. Một bụi trúc lớn mọc ở bờ nước, cạnh như kiểu trúc theo lối cổ nên Thanh tưởng như cùng Ngọc lùi lại ngày xưa vào một quán cơm tối Đường Tống hoặc Tứ Đường.

Sau khi gọi các món ăn, người hầu sang buồng cơm chính bên cạnh, Thanh nói khẽ với Ngọc:

− Bây giờ anh có làm bà tuyên thị vào đây, tôi đã nghĩ kỹ rồi và rất vui lòng được anh cho vào chi bộ của anh để cho tôi đi làm việc.

Ngọc nói:

− Để chú vì nhà, chị hay tuyên thị. Tôi giới thiệu và anh trông ngóng như thế trọng thể hơn. Bây giờ không phải đổi chi hồ, phải bộ ma nữa.

Ngọc lại lấy bông hoa trà cài vào má, nhìn Ngọc:

− Thế là từ lúc này, tôi đã đeo bị cái gông nặng lời khó, nhưng tôi không cần, dù cho nó nghiền nát cũng vui lòng.

Lúc người hầu bưng đem các thức ăn sang, Thanh chỉ ngồi nhìn Ngọc ăn. Nàng ngồi vài miếng lấy lệ, nhìn ra ngoài những lá trúc gió đuổi bạt về một phía và hoa nàng đâu bên tiền mặt hồ gợn sóng.

Thanh biết trước là khi nhắm mắt trút tay buông xuôi, cái hình ảnh cuối cùng trông thấy đối nàng sẽ là hình ảnh hoa nàng lẫn lộn với lá trúc rung động và hình ảnh Ngọc cử bút phỏ chua chọn rất nhiều tưởng ớt.

Ăn xong Ngọc mới hỏi nàng:

− Thế nào chị không ăn à?

Thanh, hôn vào bông hoa:

− Lúc nãy em ăn hoa cũng đủ no rồi.

Nàng giật mình bảo Ngọc:

− Ấy chết, ở nhà có người đem cho anh trông ăn.

− Chị không lo, sáng ngày đi tôi đã báo trước anh Tường biết rồi. Nhà sẵn có như Ngọc với chị, anh ấy đã việc thổi nấu cơm. Lát nữa về biết tin chị đã nhận lời, anh ấy chắc mừng lắm.

− Thế còn anh?

Ngọc mỉm cười đáp:

− Tôi vẫn thích chị là đồng chí trơ ở trong chi bộ mà có hai người thôi.

− Nếu vậy anh thì bảo cho anh Tường biết là tôi nhận lời. Tôi sẽ tìm cách trêu chọc khó anh ấy.

Ngọc suy nghĩ rồi ngập ngừng nói:

− Nhưng....

Thanh gạt lời:

− Không nhưng gì cả. Tôi chỉ lo sao cứu cho những đỡ cảnh ngột để hai anh ăn. Còn tôi, tôi chưa muốn làm việc gì cả. Tôi hoạt động tới lại đã đủ; tôi thích muốn những tôi sẽ thu chuyên đi giữ trang về đủ, lúc tôi còn để giao nghĩ hồ như tay thì mà không cần anh đừng phàn nàn. Thích. Tôi muốn

Ngọc giơ tay đặt lấy bông hoa của Thanh bỏ vào túi mình:

− Tôi giữ hộ chị bông hoa. Từ hôm nay tôi sẽ là Phạm-Lãi. Tôi sẽ chỉ lại muốn nhảy xuống đáy hồ đi tìm hư vô, hoặc chị đi vào thiên thai mất để chữ chất cyanure de Potassium nổi danh độc nhất nhân loại liền vào hư vô cho nhẹ nhàng khỏi giết hại lâu nhau.

Ngọc ngồi. Thanh ngẩng cười theo rồi nói:

− Tôi ấy à? Tôi chẳng cần vào thiên thai mới thử được cyanure. Ngay chiều hôm nay tôi sẽ đưa một

9g30
8-1-61

(41) 9-1-61
5g15 2 tg

76

hiểu bao nhiêu tâm mưa một ít nối lo sợ để giết chuột. Anh chắc đã biết rằng tất cả những món chất độc gì cũng không cần đến ~~[illegible]~~ của y sĩ. Nếu cần tôi sẽ nói tới tất nghiệp trường thuốc Hà-nội, họ sẽ tin ngay nhất là tôi biết về thuốc thật tôi ~~lại~~ biết cả tiếng nhạc, tiếng Anh. Và lại người tôi đứng đắn thế này, mặt lại trông như hoa, họ không thể nghi cho tôi muốn tự tử, mà thật ra tôi giết tôi tự tử.

Nàng tiếp theo ~~nhìn~~ nhìn Ngọc, vẻ mặt tinh nghịch:

— Nhưng tôi không giết chuột ~~&~~ đâu. Người đầu tiên trong nhà mà tôi sẽ giết... là anh.

Bỗng nàng bỏ chạy ra ~~[illegible]~~ cổng đại quan ~~[illegible]~~ lâu. Lúc trở về nàng đưa Ngọc một điếu thuốc lá thơm:

— Mời anh xơi ~~[illegible]~~ thuốc. Chắc anh hẳn rõ trước khi lên ~~[illegible]~~ máy chém hay ngồi vào ghế điện, phạm nhân được người ta ân cần săn sóc cho ~~[illegible]~~ ăn một bữa cơm ngon như bữa cơm lúc này và được hút một điếu ~~[illegible]~~ xì-gà hay thuốc lá thơm. ~~[illegible]~~ Để chậm lại, ~~anh~~ ~~CHƯƠNG VIII~~ ~~sẽ~~ lỡ ~~[illegible]~~ anh có chết vì tay Việt cộng hoặc Pháp anh đừng có hòng hút thuốc lá thơm. Kìa mời anh xơi, cứ tôi, tôi ~~[illegible]~~ ngồi nhìn anh hút.

Ngọc đỡ lấy bông hoa tư ~~[illegible]~~ nghĩ tươi nguyên ở tay ~~[illegible]~~ Thanh:

— Người tây phương lạ thực họ chỉ ~~[illegible]~~ cho ăn ~~[illegible]~~ uống, hút thuốc lá; tôi thì tôi ~~[illegible]~~ cho rằng để phạm nhân ngắm một thứ gì ~~[illegible]~~ rất đẹp trước khi chết ~~[illegible]~~ như vậy nhân đạo hơn. Ý kiến chị thế nào?

— Tôi cũng nghĩ như anh.

Nàng ~~[illegible]~~ sửa lại tóc, miệng nở một nụ ~~[illegible]~~ cười ~~[illegible]~~, hai mắt long lanh sáng nhìn Ngọc. Ngọc giơ bông hoa lên nhìn hoa rồi lại nhìn vào hai mắt Thanh; chàng ~~nhìn ra mặt hồ~~ yên lặng ngắm những làn sóng lăn tăn gợn sáng ngoài mặt hồ rồi mỉm cười nói trống không:

— Rất tiếc lúc này chị không có sẵn Cyanure de Potassium.

Thanh nói:

— Thôi để đêm nay đi chơi thuyền trên hồ lúc giăng ~~[illegible]~~ lên. Em lại sẽ ngâm thơ; ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ cảnh đẹp không đủ, cần cho phạm nhân nghe âm nhạc hay từng ngâm thơ thật hay. Em sẽ cố tìm hết tâm hồn ngâm thơ cho anh nghe trước khi...

Nàng khẽ ngâm:

Đêm trăng, thoảng ..... ~~Nhưng thôi để dành~~

Nhưng nàng ngừng lại ~~[illegible]~~ ngay:

— Thôi, để đến tối nay hơn, lúc giăng lên. ~~CHƯƠNG VIII~~

CHƯƠNG VIII

4 tg

Chiều hôm ấy, Thanh lấy khăn chùm lên tóc, cầm cái chổi cán dài để quét mạng nhện ~~[illegible]~~ treo mờ lồng giăng đầy mái nhà. Nàng ~~[illegible]~~ nói với Tường:

— Em đã nghĩ kỹ rồi. Anh cứ để em ở ngoài, ở ngoài một vì tổ chức nào đó, lấy ~~[illegible]~~ tên gì cũng được. Hay là lấy tên ~~[illegible]~~ "Nữ Hoả đầu phụ đoàn" (1) hợp với công việc em nhất.

Tường đương cắm cúi viết ngẩng lên:

— Ý kiến ấy của cô hay đấy. Tôi sẽ đặt cô vào phụ nữ đoàn.

Thanh cười:

— Thế là em đã có đoàn thể, nhưng đoàn thể ấy chỉ có một mình em thôi. Bây giờ em là cán bộ thực thụ không còn là cán bộ hờ ở trong cái chi bộ ma của anh Ngọc nữa. Anh ấy lôi thôi lắm, lờ ~~[illegible]~~ lôi thôi.

Nàng nhìn Ngọc, khẽ nhấc một cái nơi ~~[illegible]~~ quét mạng nhện, lau sàn gác, bàn ghế ~~[illegible]~~ sạch hai tầng đứng hồ nhà trông sạch sẽ khác hẳn; nàng ~~[illegible]~~ vui vẻ làm việc, không biết mỏi. Buổi sớm chiều nàng bưng lên hai cốc cà phê nóng mời Tường và Ngọc uống rồi nàng hỏi:

— Hai anh có quần áo rách hay tuột chỉ để em khâu ~~[illegible]~~ cho.

Thấy ~~Ngọc~~ mặc ~~[illegible]~~ có mỗi một chiếc áo cánh nhà binh tốt bông. Nàng khâu vá xong rồi nói:

— Để em đi mua len ~~[illegible]~~ đan cho ~~[illegible]~~ hai anh mỗi người một áo. À, nhưng anh Ngọc chắc không cần đến nữa vì...

Thanh không nói hết câu nhưng Ngọc cũng hiểu ý. Nàng nói:

— Bây giờ để em đi mua len vì giờ ~~[illegible]~~ này chọn màu dễ hơn.

Nàng tạt qua nhà Quân nhưng để gặp Kiệt:

— Có tin ~~[illegible]~~ quan trọng lắm các anh nói lại với anh Quân. Quốc hội sắp về ~~[illegible]~~ mước để ~~[illegible]~~ liên lạc định ý đặc một ~~[illegible]~~ đại Hội Việt Quốc lên Côn Minh rồi đi Trùng Khánh. Ngọc chắc được lệnh về tới biên giới. Hai người sẽ do ~~[illegible]~~ ngả Hà Khẩu về Lao Kay.

Nói xong nàng đi ngay, tạt qua hiệu mua len rồi về nhà thổi cơm.

Lúc Tường ăn Thanh nói:

— Anh Ngọc ích kỷ quá, vui bị nước đun do tôi phụ trách. Anh là liên lạc viên nhưng bây giờ liên lạc với ai. Tối nay anh đi coi si-nê, tôi thết. Còn tôi, tôi bận lại qua nhà chị em bạn.

(1) Hoả đầu phụ: người trông coi việc ~~[illegible]~~ bếp nước.

本
本

• Khi Ngọc tới cửa nhà xinh thì Thanh đã chờ sẵn ở đấy. Hai người đi bộ về phía Phục Hưng tân thôn rồi thuê xe ngựa đi đại. Ở Hạ Lâm xuống thuyền thì trăng vừa lên. Một bà già người Tàu và một đứa bé độ mười tuổi vốn đã quen việc chở khách đi chơi hồ ban đêm nên thấy đôi trai gái xuống thuyền không ngạc nhiên, nhất là đêm ấy lại có trăng. Thuyền đi qua một cái cống to và xa, đi ngang nhà nghỉ mát của Cậu Ba con lớn vẫn nổi ra hồ rộng.

Thuyền đi ven bờ một quãng. Ở giữa hồ nhỏ đại Quan Lâu và hồ lớn có một biệt thự ~~[illegible]~~ đèn ở đâu vào rất nhỏ hai bên toàn nước. Trong nhà đèn thắp sáng, có tiếng nhiều người nói cười vui vẻ nhưng nhìn vào các cửa sổ mở rộng đột nhiên không có thấy bóng một người nào.

Thanh lấy giọng thanh chỉ về phía biệt thự ~~[illegible]~~ và thở thủ vào tai Ngọc:

– ~~[illegible]~~ Nhà ma đấy.

Ngọc nói:

– chị thực ~~[illegible]~~ very lôi thôi. Hết chỉ bị ma lại đến nhà ma.

Tính vợ Ngọc đã dùng câu nói đùa này trêu mà thanh. Thanh mỉm cười:

– I am not very lôi thôi as you think[1]. Tôi không lôi thôi lắm như anh tưởng đâu. ~~Hay là chúng mình bỏ cách mạng mà cứ chạy cậu đi tìm Thiên Thai tôi cho tôi cùng. Chúng mình~~ Với nhà này bà Tuóc vẫn là một nhà bỏ hoang, người ta vẫn bảo là ~~[illegible]~~ có ma nên không ai dám ở. Chúng mình bỏ không làm cách mạng mà cũng chẳng cần đi tìm Thiên Thai cho tôi cũng. Thiên Thai là cái nhà này rồi. Chúng mình đến đây ở, chẳng ma nào biết vì đây là cái nhà ma rồi. Này anh nghe, có tiếng người cười nói vui vẻ mà nhìn vào có thấy một bóng ma nào đâu.

Bà lái ~~[illegible]~~ lái cho thuyền đi xa phía biệt thự rồi lẩm bẩm nói một mình:

– Chắc là bọn quân nhân Mỹ đến đấy. Người thường ai dám bén mảng.

Thanh nói:

– Anh có xem truyện Liêu Trai đã một đám cưới ma trong một cái lâu cũ không.

– Có, đọc hình như có đọc qua nhưng không nhớ.

Thanh kể truyện lại cho Ngọc nghe:

– Đấy, trong nhà ở đèn sáng lại có tiếng cười nói vui vẻ mà từ lúc nấp nhìn vào không thấy một người nào cả. Chắc là tụi hồ ly tinh cưới nhau. Để tôi vào phá đám họ, rồi chúng mình đến đấy ở thay. ~~[illegible]~~ Tôi mượn bóng vía tớ, ma cũng phải sợ. Như vậy đỡ tốn tiền mà không ai đến quấy rầy mình nữa. Bà lái đò! Bà ghé thuyền vào cái nhà này. Chúng tôi đến ăn tiệc cưới những đôi chồng vợ hai họ đợi. Bà cứ chèo cho mau. ~~[illegible]~~ Bà cho thuyền đến thẳng mấy cái bậc đá chỗ có hai cô tiểu đương giữ tàng vậy ấy mà.

Thanh cúi xuống lấy tay che miệng cho khỏi bật tiếng cười. Bà lái đò trả lời. ~~[illegible]~~ Thanh nói:

– Hay thôi bây giờ ăn cỗ cưới gần xong. Bà cứ chở chúng tôi đi ra ngoài xa xem giăng một lát. Mai chúng tôi ~~[illegible]~~ viết giấy khai vậy.

Thuyền mới lướt một ra xa. ~~[illegible]~~ Thanh nhận ra bóng dãy núi Tây Sơn một màu thẫm mờ; ngọn tháp đó là chùa Tây Tiến. Thanh mười bảy và và hỏi lại trong nền trời xanh mặt nước hồ một làn ánh sáng trong phảng phất như một con đường dẫn tới đất Thiên Thai. Thanh nhớ đến đoạn tả ánh trăng mà Maugham trong một truyện ngắn này đọc đã lâu lắm. Nàng bảo Ngọc:

– Con đường ánh trăng sáng này mình cứ theo mãi thì sẽ tới Thiên Thai.

– ~~[illegible]~~ Ngọc hỏi:

– Bây giờ chỉ lại muốn đến Thiên Thai. Sao sáng nay....

Thanh ngắt lời:

– Thiên Thai cũng là hư vô... Thiên Thai là một thứ gì đẹp lắm mà lòng ai cũng mơ ước, nhất là hiện giờ thế giới gần khắp thế giới họ đương đâm giết nhau. Cảnh đẹp đã có rồi còn thiếu thơ và tiếng ngâm. Đi tôi nghĩ một câu thật hay rồi ngâm anh nghe.

Yên lặng một lúc giữa đêm khuya thanh vắng Thanh cất tiếng ngâm:

Người ơi! ~~[illegible]~~ hồ rộng bao la
Thiên Thai ~~[illegible]~~, trăng mờ đường hoa đón người.

Ngọc mê man vì cảnh đẹp, tiếng ngâm và lời thơ hay ~~[illegible]~~ của người yêu nên chẳng nói giọng đùa bỡn để che cảm động:

(Thái lúc lắc)

– Thơ ấy, ~~[illegible]~~ thấy có mây lạnh được. Chắc lại cóp ~~[illegible]~~ của ai chứ gì.

Thanh ~~Ngọc~~ nói:

– Tôi còn một bài thơ hay hơn nhiều để lát nữa sẽ ngâm anh nghe. Bài ấy chính tôi làm ra từ lúc còn ở trong nước khi mới bắt đầu yêu người mà về sau là chồng tôi và đánh chửi, phụ bạc tôi.

Ngọc hỏi:

– Buổi chiều chị đã mua thuốc Cyanure de Potassium chưa.

Thanh giả vờ không đáp. Bỗng ở một chiếc thuyền xa có tiếng người vọng lại. Thanh cất tiếng ngâm

---

(1) ~~[illegible]~~. I am not very lôi thôi as you think = tôi không lôi thôi lắm như anh tưởng.

78

luôn một hồi:

Dưới trăng thoang thoảng tiếng ai trong gió
Lòng hỏi lòng biết có hay không?
Hay chăng tiếng vọng mơ mộng
Của lòng mình nói cho lòng mình nghe....

Ngọc mắt đắm ngợ ngợ, đến khi Thanh ngâm xong chàng quay lại sững sờ nhìn Thanh:

– Bài thơ ấy chị làm?

– Này, anh lại sắp trở tới cấp thơ người khác có phải không – Bài thơ ấy tôi làm nên tôi mới thuộc lòng ngâm luôn một hồi – Anh có thấy tôi vấp váp một chữ nào không.

Thanh mỉm cười tiếp theo:

– Có anh cấp của tôi thì có. Nhưng không, sao sao ở nhà chi....

Ngọc nhớ lại và hiểu duyên do. Chàng nhớ Thanh có đến chơi đây nhà chàng trọ từ khi chàng còn ở Ma-li-pô. Thanh ghé người gần lại Ngọc hỏi:

– Có thấy hay có Phương?

Ngọc đáp:

– Có nhiều bài Thanh thì biết là ai rồi, còn gì phải hỏi.

(42) 10-1-61 1 tg 1/2 10,30 sáng

Bỗng chàng nghĩ ra một điều. Từ khi gặp Thanh mặc dầu nhiều lúc thân mật như đôi tình nhân, chàng vẫn không hiểu Thanh ra sao; Thanh chỉ có cảm tình với chàng như một người bạn hoặc một đồng chí hay là nàng thừa lệnh của Việt minh cốt ý quyến rũ chàng trong nhiều lời hấp phóng đoạt. Hai vì mắt Thanh có khi mơ màng hiền dịu, có khi trong sáng vui tươi, thỉnh thoảng lại sắc sảo như lưỡi dao, độc ác. Ngọc nghĩ thầm « cả Thanh có lẽ hồ ly như trong truyện liêu trai ». Bây giờ muốn biết về Thanh, chàng cần phải tỏ ra rằng mình yêu Phương đi xem Thanh có tỏ ý ghen không. Nghĩ vậy chàng nói tiếp:

Tiếng cười của Thanh

– Ở trong tị làm gì có cảnh Tây như tôi về trong tranh. Với lại dáng người ngồi trong tranh không giống dáng cô Phương một tí nào cả. (vì khi kể chuyện về Thúy chàng đã có lần kể Thúy dáng thon thon người như Phương)

Ngọc biết là dáng Thúy và dáng Phương giống nhau lắm nhưng chàng nghĩ cứ nói vậy để Thanh tưởng là chàng nói dối; nhưng chàng có ý giấu diếm tức là chàng đã thực tình yêu Phương. Quả nhiên Thanh mắc lừa và biết là Ngọc đã nói dối. Nhưng nàng vẫn thản nhiên và lúc nhìn nét mặt hả hê lại của Ngọc sáng ngày, nàng đã biết chắc chắn rằng Ngọc yêu nàng [illegible] thấy Thanh thản nhiên, nói chuyện cười đùa vui vẻ [illegible], Ngọc không hiểu thêm được ý Thanh đối với mình ra sao. Chàng lại có cảm tưởng nàng là Thanh [illegible] tinh khôn lắm, [illegible] chắc là một nữ cán bộ lợi hại của Việt Minh và [illegible] rồn rồn sợ. Thanh bảo bé thái từ [illegible] lấy ra hai chai xá xị mua lúc nãy với mở nắp đưa cho Ngọc, nói một cách quá ư dịu dàng thân mật mời mọc:

– Mời anh xơi.

Ngọc nhắm mắt lại sướng nói một mình.

– Chả đã đủ lúc rồi. Phương nhân đã được ngắm cảnh đẹp, nghe hát hay, sung sướng từ phút lên đoạn đầu đài.

Một lúc lâu chàng mới mở mắt ra đưa Thanh chai xá xị:

– Mời chị xơi trước, tôi uống nửa dưới.

Thanh cười:

– Anh tốt phúc thế cũng vô ích. Anh để không hai lần uống cà phê trước một Nghị.. tôi xin uống trước để anh khỏi nghĩ tôi như Nghị đã không nghĩ anh..

Thanh cầm lấy chai xá xị tu vào miệng chai, đợi một lúc lâu, rồi đưa cho Ngọc:

– Bây giờ mời anh xơi – Chắc là không có thuốc độc. Vì nếu có thì tôi đã lăn ra mà rồi.

Ngọc cũng cầm chai tu một hơi cạn, ngả yên nghe ngóng rồi nói với Thanh:

– À, ra không việc gì! Tôi đã tưởng mình lên tiên.

Rồi hai người cùng bật lên cười một lúc.

cách xa một quãng

Thuyền thúng đã đến lúc quay trở về cho đúng với lời mặc cả với bà lão. Lúc đó thuyền đi về phía đông; trước mũi thuyền ánh trăng vẽ thành một con đường nước hoa bạc; thuyền đi trên đầu thì ánh trăng ở gần hình như đi đi và những làn bạc khác lại dần dần hiện lên trên gợn sóng. Sóng đưa bát đĩa nước, Ngọc và Thanh [illegible] không ai nói một lời nào, ngồi lặng yên ngắm vẻ đẹp của con đường lấp lánh hoa bạc dẫn lối vào một thế giới xa xăm huyền ảo trong suốt mơ.

Bỗng Thanh quay về phía Ngọc thở dài một cái và nói:

– Thế là anh chàng Phạm Lãi lại phải đi với Tây Thi. Mà Tây Thi cũng bị nhuộm cái xác người kia ngay

Đổi cảnh – Này anh có nhớ bài cổ thuyền không hồi mà đàn thế thôi không?

Ngọc đáp:

– Có tôi thì nhớ loáng thoáng một vài đoạn… [illegible]

– [illegible] đêm nay sương lam mờ trong mây với lại: lướt theo chiều gió một con thuyền trôi trong trăng.

– Thế anh có muốn nghe không để tôi ngâm anh nghe nhé – Anh thì chẳng biết hát cái gì cả chỉ ưa việc ngồi ý thầm rồi ra để người khác hát cho nghe.

Ngọc mời:

– Tôi là phàm nhân mà.

Giọng Thanh cao và trong vang lên trong [illegible] cười điềm tĩnh. Bà lão nói:

– Cô hát hay quá. Tôi chưa nghe ai hát bài ấy giọng như bà hát nhất ấy.

Thanh đáp luôn:

– Đấy là một bài hát quảng đông nổi tiếng. Thế bà có biết bài phú Xích Bích mà Tô Đông Pha không?

– Tôi có biết chữ nghĩa gì đâu.

– Thế bà có xem truyện Tam Quốc không. Ấy, trận Xích Bích là trận quân Tào Tháo đánh nhau với Chu Du, và Gia Cát cầu phong thắng lợi ấy.

– Có tôi có biết Tào Tháo và đi xem tuồng.

Thanh nhìn Ngọc nói với bà lão đó:

– Để tôi hát bài phú Xích Bích cho bà nghe..

Hát xong cả hai bài này nói với Ngọc:

– Bây giờ ta [illegible] cũng bắt chước anh Trường bàn truyện triết lý. Anh xem [illegible] cả Tào Tháo, vũ đến Chu Du, cũng như sau này cả đến Việt cũng, Việt được, những trận [illegible] Xích Bích, và những câu phú hay mà Tô Đông Pha muôn thuở còn mãi. Cái hơn nhất, [illegible] thực nhất chỉ là cái đẹp. Đã có lần tôi nói với anh về kiếp mà con người và cái quãng may. Mỗi người đều có một kiếp; mọi hành động từ nghĩ, và đời bà như tôi gì ở [illegible], đi vào con đường nào đều do sức thúc đẩy mà không ai biết đấy, cũng vẫn yên trí tưởng chính mình tự chọn. Khi đã vào con đường đó, mình bị một "quãng may vô hình" lôi cuốn, khó lòng thoát khỏi, chỉ có việc nối theo, không nhận định được cái gì là xấu cái gì tốt, phía nào là sự thực phía nào là sai lầm. Chắc anh cũng có biết câu mà Pascal: bên này là sự thực, bên kia, là sai lầm.[1] Vậy nói đến chân thiện mỹ, chân không có...

Thanh mời rồi tiếp theo:

– Không phải chân không có để đi tìm. Không ai biết đâu là chân lý; đạo nào, triết lý nào cũng nói chính mình mới được chân, còn người khác chỉ có sai giả; cái thiện cũng vậy, sống ngay anh đã được xem vừng ác vừng thiện nhưng vùng nào ác, vùng nào thiện? Nhỡ các [illegible] giết nghĩ thế là anh thiện hay ác; nghĩ cũng đành giết anh chắc nghĩ cho việc mình là phải là chân, là thiện... À chỉ có cái phương như anh là [illegible] thôi vì nó ta không giết ai bao giờ, lại đau ác cho anh, thế là thiện lắm đấy chứ?

Ngọc nói giọng gắt:

– Đường Đàn về triết lý, xin chị để mặc cô Phương đấy.

– Tôi nói đến cô Phương việc gì nữa cả. Sự thế thiên thai rồi! Ở trên thiên thai không ai cãi cả. Nhưng thôi, ba thứ chân thiện mỹ thì chân thay từng người, thiện cũng vậy, chỉ còn lại Mỹ; chỉ có cái đẹp là ... khoái những cái đẹp cũng tùy ý từng người một, anh, anh thấy cô Phương đẹp ... nhưng tôi lại khác tôi thấy anh dáng Phạm Lãi đẹp hơn từng tôi chưa từng bao giờ thấy mặt. Mà Phạm Lãi hình như không cần bao giờ nhất là đối với Tây Thi... Thỉnh thoảng phải cãi với nhau một tí cho vui thôi.

Ngọc nói:

– Tôi không bao giờ hiểu nổi chị. Đấy mới là sự thực, là chân lý.

Lúc hai người về tới thành phố thì đã khuya lắm. Thanh nói:

– Bây giờ tôi về nhà ngủ. Đêm nay hai người cũng về khuya một lúc sợ anh Trường nghi ngờ. Anh Trường thì tôi không sợ lắm, vì tôi chỉ bảo anh Trường là đêm nay tôi bàn nói truyện về sự liên hệ mà triết lý với anh mà mãi nên về khuya. Tôi sẽ nói là tôi không muốn anh [illegible] mãi tối tiền vô ích, và cũng vì nhà bảo tôi đã "thuyết" anh một trận: bắt đầu từ người thủy triết lý, qua Platon, Aristote, rồi tới Lock đưa vào quê tao mà Newton, đến bọn Hedonistiques, Kant, Fichte, cái anh chàng tìm ra tự do, bỏ để mà Hegel rồi sau cùng đến cái anh chàng Marx tìm đúng lại cái kim thập tự để gạt mà Hegel đã để ngược lộn đầu khiến thế giới đảo lộn, với được vụt ngã trên cách hai lần nhau với tay anh bao lần vững mãi.. Đấy anh có nhớ những tên các triết gia ấy, để mình tưởng vờ hỏi thì anh đem ra trả lời. Còn nhất là quả táo rơi hay anh nói về một cái Newton

(43)
15-1-61
4 trang
4g 20 ngày

– Tôi sợ nhất anh [illegible]

[1] Verité en deçà des Pyrénées, erreur au delà! (Pascal)

80

bông hoa trà, hay một cô Tây thì thì lan can chùa Sĩ San rớt xuống chân núi nên Fichte mới đẻ ra lý do, cô lý do có cái trong lý thì do thành ra luật mâu thuẫn của Hegel và của Marx. Bây giờ thì huyền ngã, ngã rất phải với = lý do mình ra Đức chủ nghĩa Tổng thống, thì đó cũng sinh ra đời tại cộng sản. Đây còn anh chàng Nietzsche cho phép Hitler lập một cái trục với Mussolini, cả hai bây giờ chết (nghĩa có) rồi nhưng những vẫn còn, thiên hạ định nhau lung tung, anh mới chạy sang đây gặp tôi và vì chán ngán cho nhân loại nên hai lần rủ tôi đi, một lần mò vào đảo Nguyên, một lần ở hồ Sĩ San mà tôi đi tìm thiên thai.

Thanh cười tiếp theo:

— Vì huyền thiên thai mà anh đàm cái sướng với tôi, chung quy chỉ tại cái anh chàng Fichte cái anh chàng Marx. Thôi bây giờ đến nhà bạn tôi rồi, anh vì khổ khuya.

Thanh tiến lên ngồi lại trước một cửa nhà và lâu hiện nay ở đây rồi giờ tay vẫy trở lại Ngọc.

Sáng hôm sau, Thanh dậy sớm và mặc quần áo Việt. Một lát sau ngồi bàn lẳng lặng ba chậu nước trong bên cạnh có để hai chiếc khăn mặt sạch tinh, một cái màu tây, một cái màu xanh nhạt cho khỏi lẫn; và chiếc khăn của Thanh thì màu hoàng như màu hoa táo. Thấy và Ngọc mà mặt xong, thân trên, để thấy hai cốc cà phê to bốc hơi thơm. Ngọc hai tay ôm lấy cốc cà phê cho ấm. Đứng tựa cửa sổ nhìn xuống. Trời lạnh và những ở dưới vườn Thanh đã cuốn áo lên chỗ mặc vắt chiếc áo ở cành. Nàng sắn tay áo để lộ ra hai cánh tay trắng nõn nhỏ mình thả giày cho thùng xuống giếng, lấy nước đổ vào chiếc chậu gỗ giặt quần áo. Vì nàng cúi xuống và mái tóc lại sắc khó gián ngửng lên hai gò má lại hồng ửng, để bôi cả luôn đứng gần cây trẻ ở chùa đi tây sớn. Nàng ngồi xuống khoắng cả hai tay vào chậu nước trong. Ngọc thấy nàng rùng mình một cái, chắc vì nước giếng giá lạnh. Hoài ấy nàng giặt mấy bộ quần áo ngủ mà nâng. Thanh sát xà phòng cho nước tây bọt rồi vò vò từng chiếc áo một. Nàng để bắt đầu chiếc xuống bước trong cành giếng. Giặt xong, Thanh vắt lấy hai tay mình mới có sức vắt thật kỹ rồi nó và tìm phơi lên chỗ giàn thép có nắng. Giàn thép ở giữa chỗ bước vườn lại cao, nàng phải kiễng chân mới với tới. Bây nay người nhìn ra, thấy Ngọc đứng ở cửa sổ, cốc cà phê tí cạn nhưng vẫn cầm ở tay.

Ngọc mỉm cười vẫy thấy Thanh, cười đáp lại; vì hai con mắt Thanh hơi thoáng vẻ tinh nghịch mà Ngọc tưởng nàng định nửa thầm mình:

— Anh chờ trời cái ăn uống là giỏi.

Ngọc nhìn rất lâu vào hai con mắt thân yêu. Chẳng thế Thanh khác hẳn hôm trước khi đi chơi núi và chơi hồ nói mấy chuyện thiên thai, lôi thôi hoặc bàn luận về triết lý.

Sáng hôm nay, nhìn Thanh vắt và phơi áo, hai cánh tay vén lên gần vai, Ngọc thấy nàng chỉ là một vài gái đơn sơ, và cuộc đời nữa cũng đơn sơ như cảnh giặt phơi quần áo trong một chiếc vườn nhỏ xinh xinh bắt đầu nhuộm nắng nhạt một buổi sáng trời trong, thoảng gió nhẹ.

— Chị Thanh ơi!

Thanh ngửng lên nhưng mà không thấy Ngọc nói gì. Ngọc nghĩ thầm:

— Thiên Thai ở đây, cần gì đi tìm đâu xa, tốn công như Lưu Nguyễn.

Nhưng chàng không nói ý nghĩ ra với Thanh. Chàng hỏi:

— Sáng hôm nay ăn gì, chị Thanh?

Thanh không đáp. Nàng khẽ thẳng chiếc áo cánh phơi ở giàn thép xuống cho thẳng, mỉm cười rồi giấu mặt sau chiếc áo, nói to:

— Trà hoa này cậy à? Anh ăn hoa trà mà thổ phỉ của tôi, Trần với tìm thổ phỉ của cô Phượng.

HẾT PHẦN THỨ HAI

PHẦN THỨ BA

44 12-1-61 4 trg 4,30 ngày.

CHƯƠNG I 5 trg.

Thời cuộc [illegible] biến chuyển rất mau chóng. Tháng ba năm 1945 có cuộc Nhật đảo chính ở Việt Nam. Lạng gấp phải về nước ngay để dự một [illegible] đại biểu của Việt Quốc tại Trùng Khánh.

Một hôm trước đi vắng, Ngọc nói với Thanh:

– Tôi phải về biên giới, có khi về hẳn nước.

Mặt Thanh sáng lên:

– Thế nhé. Anh đã hẹn tôi, lần này tôi được về nước với anh. Nếu có thể được tôi sẽ đưa anh về làng tôi chơi ít lâu. Rồi anh cũng đưa tôi về thăm làng Bằng, thăm người chị anh và cả người anh họ của anh nữa. Thế nào anh cũng cần gặp người anh ở Tổng, anh sẽ đưa tôi đi thăm mộ ở Thung xem bây giờ cỏ mọc cao đến đâu rồi.

Thấy Ngọc có vẻ cảm động, Thanh quay mặt đi và nói giọng nửa đùa nửa thật:

– Tôi sẽ tìm cách để anh gặp thằng chồng tôi và nhất là thằng tình nhân tôi để anh cho chúng nó mỗi người một phát. À, nhưng anh để cho tôi mượn súng vì tôi đã được anh dạy bắn, tôi sẽ báo cái bọn sợ tôi sang Vân Nam [illegible] giàu lắm. Chắc họ lại mượn bạn tôi để [illegible] nữa. Tôi sẽ [illegible] cho mỗi [illegible] một phát.

– Sao chị ác thế.

– Anh không biết tôi ác à. Còn anh? Nếu tôi giết những người ấy [illegible] tôi nói có lý vì họ đã hại đời tôi. [illegible] hết cả [illegible] tôi, tôi mới phải mò sang Vân Nam gặp được anh một người [illegible] sẽ [illegible] tôi nhiều, từ nhiều [illegible] – mà đã giết rồi – những người [illegible] trông qua biết bao giờ.

45 13-1-61 2 trg 5 ngày.

Ngọc đáp:

– Tôi biết đâu đã phải bắt họ về việc khác, nếu không biết họ, họ cũng sẽ thịt tôi.

– Họ cũng nghĩ như anh. Nhưng thời [illegible] đã [illegible]. Bây giờ [illegible] gì nữa. Bao giờ anh đi để tôi sửa soạn.

Ngọc [illegible] một lúc:

– Lần này tôi về do đường Hà Khẩu; chắc có đi hết, đường khó đi lắm, [illegible] phải [illegible] qua những cái thác [illegible] một chút là chết ngay. Muốn tránh, phải đi đường cao, không phải [illegible] chứ khát; may ra [illegible] được một [illegible] có phải [illegible] nước cũng phải có [illegible].

[illegible]

– Anh nói được tôi cũng [illegible] tôi bò giỏi [illegible]. Tôi có thể đi qua không [illegible], không sợ chóng mặt. Anh còn nhớ hôm tôi nhảy lên lan can chùa [illegible]; tôi [illegible] người ra ngoài [illegible], chỉ có anh là nhát mới thấy tôi thế, mặt anh đã tái xanh lại.

~~[illegible]~~

Ngọc mặt lại:

– Đừng nhìn thế khổ lắm.

Thanh cười mà:

– Thế [illegible] hai [illegible] mà tôi, tình nhân của tôi. Thế thì nào bằng được anh. Tôi có một mặt [illegible] trên đời, ở [illegible] anh [illegible] ngay giữa [illegible] đòi hỏi. Còn một thứ [illegible] nữa [illegible] nhiều.

Thanh ngừng lại ngẫm nghĩ: "Nó đầy nói đó là Ngọc đã [illegible] được [illegible] ..." những [illegible] lại tiếp theo:

– [illegible] tìm [illegible] bằng anh.

Ngày [illegible] mặt Ngọc [illegible] "Nghiêm trang" ... cái [illegible] đi chơi [illegible] Đại Quân [illegible]" – Ngọc nói:

– [illegible] chỉ bảo [illegible] tôi đi [illegible] – không có [illegible] đi chị [illegible] đi.

– [illegible] anh [illegible] thôi tôi, tôi [illegible] vào [illegible] – Tôi [illegible] phải theo [illegible] – Anh [illegible] tôi vào [illegible] chức, tôi [illegible] "[illegible]" – Tôi đi [illegible] cho hai anh.

– Thôi chị ở đây [illegible] Thường và [illegible] chị biết [illegible] anh [illegible] ngoại giao. Chị [illegible] thông thạo, có khi phải liên lạc cả với [illegible] Pháp ở đây.

– Thế [illegible] anh không giữ tôi [illegible] không [illegible] tôi [illegible] giới [illegible] về nước.

-78- x4 = 312 + 18 = 330 tg -

Ngọc nói :

82 — Chị ở nhà với anh Lập và Nuôi. Tôi [illegible] khẩu rồi lại quay [illegible] đây ngay, [illegible] khi đi [illegible] khẩu [illegible] đoàn [illegible] ra, [illegible] đi [illegible] khẩu [illegible] anh [illegible] đưa đoàn [illegible] ra [illegible] trung khoản.

Thanh [illegible] đây :

— Thì là [illegible] anh [illegible] rồi [illegible] cả. [illegible] đi làm [illegible] đã.

— Để tôi giúp chị một tay.

Ngọc ra giếng lấy nước. Nước giếng trong đổ vào chậu [illegible] trong [illegible] trong [illegible] — Nắng [illegible] xuống [illegible] vàng [illegible] sáng [illegible] nước [illegible] sóng sánh. [illegible] xinh xinh, lá [illegible] Ngọc [illegible] gạch quanh giếng ; chàng ngồi xuống [illegible] hai tay áo [illegible] Thanh [illegible] cả cánh tay để hưởng cái lạnh [illegible] nước [illegible] mát [illegible]. Chàng [illegible] như [illegible] là một [illegible] cũng [illegible] chiến tranh [illegible] đông [illegible] bao [illegible] trong.

[illegible] : "[illegible]" [illegible] Ngọc [illegible] Thanh [illegible] của tay [illegible] gạo. Chàng mỉm cười :

— Nước giếng trong. mát lạnh.

— Eo ôi! [illegible] vo gạo mà anh cho cả hai tay [illegible] anh vào! Anh đổ ngay đi rồi [illegible] thật sạch cho tôi.

Thanh chạy ra [illegible] Ngọc [illegible] nước và [illegible] :

— [illegible] anh [illegible] ký ghét. Thôi [illegible] anh [illegible] ngay, [illegible] tôi [illegible] phải làm một bài thơ : [illegible] ký ghét [illegible] trong nước vo gạo. [illegible] là "đối" [1] — [illegible] làm [illegible] trước [illegible] cơm.

Ngọc nói :

— [illegible] phải [illegible], để tôi xuất khẩu thành chương cho chị xem. Chị [illegible] xong thì tôi [illegible] bài thơ, [illegible] không [illegible] đời.

Thanh [illegible] đi [illegible] thời gian. Thỉnh thoảng [illegible] tay [illegible] Ngọc ; [illegible] thấy Ngọc [illegible], [illegible] hai [illegible], [illegible] cười [illegible] lại [illegible] xuống [illegible] :

— [illegible] gạo [illegible] thế. [illegible] anh [illegible] thế [illegible] tôi không [illegible] có anh [illegible]. Thế nào xong chưa, sao lâu thế.

Ngọc ngồi xuống [illegible] nói :

— Xong rồi. [illegible] thơ không hay lắm.

Rồi chàng cất tiếng khe ngâm :

Bàn tay rây mái mây nem ~~[illegible]~~ trời
Guồng mây vờ ~~[illegible]~~ từ ~~[illegible]~~ cuốn mái ~~[illegible]~~ người
Nhưng ~~[illegible]~~ trong ~~[illegible]~~ nước ~~[illegible]~~ trong ~~[illegible]~~ vo gạo trắng
Tay chàng [illegible] + anh hồi.

~~[illegible]~~

Tuấn [illegible] về. Chàng bảo Thanh :

— Chị đi ngay [illegible] với tôi.

— Thưa anh, em [illegible] cơm nước.

— Không cần, [illegible] có [illegible] đi cả [illegible] với [illegible] qua [illegible] — Cô [illegible] mặt [illegible]. Cô [illegible] thì [illegible].

Thanh [illegible] Ngọc [illegible] nói với Tuấn :

— Vâng, em [illegible] đi ngay với anh. [illegible] làm [illegible] xong. Thế [illegible] lại [illegible] "[illegible] giao [illegible]", [illegible]

[illegible]

[illegible] gọi Ngọc :

— [illegible] Ngọc [illegible] — [illegible] mà [illegible] chúng tôi [illegible].

Ngọc nhìn Thanh [illegible] :

— Thế [illegible] tôi [illegible] bài thơ.

[illegible] Thanh xuống [illegible], tay [illegible] như [illegible] chiếc [illegible] (Ngọc [illegible] già), mới [illegible] nhạt [illegible] Thấy Ngọc [illegible], Thanh [illegible], giọng [illegible] thú nghịch [illegible]

~~Nước trong [illegible] vo gạo. Nước trong [illegible] vo xong gạo. Nước trong [illegible] vo xong gạo~~
~~[illegible] Sạch [illegible] nói~~
~~Nước trong [illegible] vo xong gạo [illegible] vo gạo trắng [illegible] vo xong gạo~~
~~[illegible] nói [illegible] nói.~~

(1) Đối : [illegible] tiếng [illegible] Việt [illegible] Nam [illegible] xong, [illegible] v.v...

Nước trong ~~[illegible]~~ đã sạch mùi tanh mái
Tay lại [illegible] đây ~~[illegible]~~ hầm nhọ nồi —
Nhắn kẻ ~~[illegible]~~ thoát ly giống ~~[illegible]~~ máy ư :
Cái guồng [illegible] mới lôi thôi!
Thanh [illegible] thơ :
— Hai [illegible] "vứng lôi thôi" nữa — ~~[illegible]~~
(lại) Em để dự [illegible].

Sáng hôm sau lúc Thanh dậy thì Ngọc đã đi từ lúc nào nàng không biết.

Như mọi buổi sáng, Thanh xuống vườn nhìn lũ cá sỏi lo bảy giờ [illegible] – Nàng buồn nhớ Ngọc nên phải [illegible] đi chơi quanh quẩn mấy người bạn quen với nhớ [illegible] phải sự nàng lại Quân báo cáo:

– Sáng hôm nay lại với Ngọc để nói bà Minh – [illegible] – thỉnh thì liên lạc với một số sĩ quan Nhật, hôm qua chính em đã đi đó được.

[illegible] Thanh biết quen viết tên những sĩ quan Nhật đã liên lạc với thường. Trong đó có tên đại uý Patty nói tiếng Nhật rất thạo và phụ trách về Việt Nam.

Quân cũng đã thừa biết việc đó nhưng đáng lẽ như đấy là tin mới lạ khi Thanh và cậu Thanh nên có tin tức đáng tin hoàn toàn của thường.

Hơn mười tháng sau, một buổi chiều sau sáu tối, Thanh nghe có tiếng gõ cửa. [illegible] linh tính tự nhiên báo [illegible] lo. Ngọc trở về quê tìm nàng như chết hẳn lại và nàng tưởng người đi một lúc.

– Cô Hà hoa nở ra mở cửa giùm!

Thanh bỏ dở rút cả bút tiếng rơi xuống, chạy vội ra cửa:

– Anh đói gì chưa?

Ngọc nắm Thanh bằng giọng khàn hỏi:

– Anh tưởng đâu?

– Anh đi vắng, đón khuya mới về.

Ngọc bỏ cặp da xuống giường rồi nhìn Ngọc [illegible] giữ lặng một lúc:

– Trông có vẻ mạnh khoẻ như thường.

Thanh gửi xuống chiếc ghế cạnh [illegible] phản:

– Cám ơi anh. Trông anh đen quá. Chắc anh đi nắng trúc say nước Tây [illegible] về.

Ngọc mới nói:

– Tôi biết gay mà, gặp lại [illegible] ngẫm một tháng, tôi đã đi toàn sâu cảm đâu [illegible] là anh có gì chưa? Ý như [illegible] – Mà quả thật tay, tôi đói lắm, nhà có cái gì ăn không?

– Nhà có cơm nguội. Để tôi nấu mì xong bát đĩa tối mới anh đi ăn mì, hay cô sáo mì sườn, hay cầu dầu (1) Ngọc tạ lui chuẩn cả bàn đầu – Chuẩn cả bàn đi không bán Ốc suông mà cũng chẳng có ma nào tả, chỉ có cảnh tạp, [illegible] mấy câu [illegible] thơ của Thôi Hộ:

Đáo thay cái anh chẳng Ngọc đi đâu rồi
Đi lại hoa đào đón gió đông.

« Bây giờ chỉ chàng Ngọc để về của hoa đào thì đã thành quá rồi. Vì phải đổi ra:

Lưu ai chẳng Ngọc nở hoa rồi
Xui nhớ [illegible] thu nhất trái đào.

Thanh nói là ở chỗ cũ còn mới nhưng nàng cũng cần cùng đến dầu lạc xuống bếp lấy gạo rồi ra giếng vo. Ngọc thấy có ánh sáng mờ mờ ở dưới vườn sau chiếu lên, vội ra cửa sổ đứng nhìn xuống. Thanh cũng ngửng lên nhưng vì trời sáng thấy mờ nên hai người không trông rõ mặt nhau. Ngọc [illegible] Tây Tố thấy tới nhưng ở Côn Minh [illegible] đêm quanh năm lạnh. Ngọc bảo Thanh:

– Tôi ở bên giới về tới Côn Minh thấy không khí như hơn, đêm lại lạnh lạnh – Chỗ thích người ở Côn Minh vẫn thường nói: quanh năm là mùa đông, trưa nắng là mùa hè.

Nửa giờ sau, Thanh đem lên một mâm cơm chỉ có đĩa rau chấm muối mười. Ngọc ăn ngon lành và rất mau mặc dầu cơm vẫn nóng bốc hơi. Thanh đứng xới cơm cho Ngọc rồi đánh chày. Nàng cũng ngồi ghé một bên giường phản chọn một miếng cháy vàng rồi cho lũ mèo nó nếm thử:

– Anh ăn thêm cháy, ngon thơm rồi lắm.

Thanh vui mừng ăn mãi, bao nhiêu cháy đứng ngon, nàng ăn hết lúc nào không biết. Nàng giơ tay [illegible] tay [illegible] có cắt ngang cho Ngọc xem: "[illegible] thấy anh như bị

– Mà lâu chưa thấy anh thì [illegible] một cái tôi nữ – Câu thơ gì nhỉ? À, câu: "Tay lại từ đây làm nhọ nồi; cái quần bẹp muối, mới lời thôi" – chỉ áp dụng vào anh. Tôi nhỉ à, nếu tôi giết người [illegible] tôi thì bàn tay tôi vẫn trắng trẻo sạch sẽ, không dây một giọt vết máu.

Ngọc cũng nói giọng đùa đáp lại như vậy chẳng có thể nói nhưng tôi thấy giờ mà không nghĩ ngợi:

– Tay cô ấy à? Giết ai? Chỉ việc cũng thể cho người khác mà hoá, chết luôn đi, [illegible], chết cả [illegible] sẽ giết anh trước nhất – điều mà tôi đã nói với anh nhiều lần – vậy như lời cô đã nói [illegible] linh hồn sẽ lâng lâng tan dần như hạt muối tan trong lòng nước hương. Đêm nay anh tưởng đi vắng, tôi lại mới lên, chưa ai biết, [illegible] có số ra tay thật thuận tiện. Tôi sợ được gặp lại thấy vì biết đâu không gặp cơ hội phương...

Thanh mím môi đáp lại:

– Linh hồn tôi cũng tan theo, xem anh làm trò trống gì với hai cô ả. Anh tưởng chết là thoát được tay tôi. Vì

(1) Cầu dầu: thịt chó.

46

[14-I-61]
1 page

84

(47) [15-1-61] 2 tg ½

rằng tôi giết anh cũng vô ích, cứ để anh sống cho anh khổ, còn lý thú cho tôi hơn nhiều.

Vừa lúc đó Tường về. Thanh xuống mở cổng:

– Anh Ngọc mới lên. Thế nào công việc ra sao!

– Thưa anh, tốt đẹp cả. Anh Lập đã qua sông sang Bắc rồi. Anh ấy hỏi anh Ngọc sẽ [illegible] hôm.

Lần này thì Ngọc không phải ra biên giới nữa. Ít lâu sau Đoàn Đại biểu do ông Lập đưa ra đến họp ở nhà Tường. Thanh với Ngọc bận túi bụi, một bên Thanh phải ngày ngày thu xếp bát đũa và thổi nấu cho các món ăn trong phái đoàn. Ngày [illegible] phải Ngọc đi mua một cái chảo thật to để thổi cơm cho mười người ăn ở trong vòng có [illegible] nào cũng thoải mái. Ngày trước [illegible] lần ghé khi các phái viên họp bàn. Ngọc vì tài vị không được [illegible], thỉnh thoảng phụ trách Thứ mấy nhà viên đi gặp các đồng chí khác hoặc đi chơi đây đó. Thanh và Ngọc ăn cơm riêng ở dưới nhà. Thanh nấu cơm bằng đảo mới cháy rồi và [illegible]. Ngày về Ngọc [illegible] ăn cháy. Có khi cơm mới [illegible] Thanh lấy thìa cạo cháy rồi đưa cả cho Ngọc ăn cho vui. Cô Toàn đại biểu, mà có nhiều món ăn, lúc không [illegible] nhiều lại mới [illegible] Thanh hay làm nước [illegible] cho Ngọc ăn vì Ngọc thích món đó.

Rồi bát đĩa [illegible] vì nhiều quá mà Ngọc phải phụ giúp Thanh. Nhưng bà mời lên Thanh rửa xong, lau đồ lại, Thanh cầm cái khăn khô lau qua, vì khi chưa lau vội cả [illegible] cái việc ấy vào đó để phòng. Cũng có khi chạy cũng đổ đầy vào chân [illegible]; lúc ước nhìn những [illegible] cái thứ thích thường chúng với bàn tay Thanh. Có thích nhất là khi hai bàn tay cùng đụng sau [illegible] đây chậu để mở [illegible] chiếc [illegible] đưa cho [illegible]; nhiều khi [illegible] thấy rồi, Ngọc cũng để đi để hai bàn tay [illegible] với nhau và hai người chẳng ai xem ai tìm ra trước. Thỉnh thoảng Ngọc lại [illegible] một miếng cháy, để mặc Thanh làm nốt. Chẳng ngờ [illegible] gần chết vì mải [illegible] nhìn ngày [illegible] [illegible] hoặc mấy con chim sâu bay ngang qua. Những lúc đó, chàng [illegible] Thanh [illegible] rồi hai người cũng [illegible] con chim như [illegible] bay chuyền từ cành nọ sang cành kia, [illegible] những [illegible] đều [illegible]. Sáng nào, Thanh và Ngọc cũng thấy có một đôi chim đen, bụng trắng, đuôi [illegible] lắm, lúc đầu [illegible] chim [illegible] và bay sà xuống đất để [illegible]. Ngày [illegible] quãng sân một ít cơm để chúng [illegible]. Sau quen dần, Thanh cầm cả nắm cơm vứt, hai con chim chỉ hơi giật mình, rồi chúng lại tranh nhau ăn ngay dưới mắt Thanh. Còn Đoàn chim sâu thì bao giờ cũng thế thoắt chuyền cành, tìm mồi; tung không có tiếng động, chúng cũng vụt bay đi kiếm mồi nơi vườn khác.

Rồi một hôm cả Đoàn đại biểu cũng bay đi đâu mất như bầy chim sâu. Ngọc thì [illegible] lại [illegible] đi [illegible]. Tường và Lập cũng đi với Đoàn đại biểu giao phó cả nhà bí mật cho Ngọc và Thanh trông coi. Thế là hai người lại ở chung một nhà, một căn nhà rất kín đáo mà ở chưa biết đến ngày nào.

Đêm hôm đầu hai người thức suốt đêm nói chuyện. Thanh đi pha sẵn nước để cà phê và đi mua một cái phích nước về ngay, [illegible] [illegible] dần dạy, xuống [illegible] nước. Ngày [illegible] chăn ấm, bảo Ngọc:

– Anh biết anh biết là đêm nay anh trông có buồn thôi. [illegible] Ngọc đặt cyanure de potassium mà anh đã biết và có mùi hạnh nhân...

Ngày [illegible] giản [illegible].

– Thảo nào mỗi lần [illegible] trước [illegible] tôi thấy [illegible] hết hết...

Ngọc cười: đây mà.

– Bây giờ [illegible] tôi [illegible] một hôi Ngọc [illegible] tôi ngửi là ngửi mùi thơm của cà phê.

– Nhưng anh đừng tưởng chỉ có là thuốc độc chỉ có cyanure de Potassium thôi. Còn chán vạn thứ khác ngay [illegible] mà không có mùi gì cả. Anh Ngọc này, [illegible] rất tiện nhưng anh cũng chớ [illegible] để [illegible] nào anh [illegible] mà ai cũng biết anh đi rồi, tôi sẽ [illegible] anh một [illegible]. Tôi sẽ mua sẵn vàng [illegible] cả [illegible]. Anh có để ý chỗ đất cát dưới gốc cây không? Đất [illegible] dễ đào lắm. Anh có [illegible] hiểu tại sao lại [illegible] mấy luống giống cải ở dưới gốc [illegible] không? Tôi sẽ chôn anh ở dưới gốc [illegible] cho [illegible] lưng [illegible] mà cũng chẳng cần tưới, cải [illegible] tốt, nấu canh [illegible] ngọt. Anh thường khen và chắc thế nào cũng [illegible] tôi [illegible] khó chịu bỏ...

Bỗng Thanh tung chăn xuống giường với cử động nhanh nhẹn như tìm vật gì. Ngày [illegible] trong [illegible] một [illegible] và [illegible] Ngọc:

– Anh nhắm mắt lại.

Ngọc không hiểu gì nhưng [illegible] theo:

– Bây giờ anh mở mắt ra.

Ngọc cầm cốc cà phê nuốt cạn, ngửi một hồi lâu rồi nói:

– Chỉ có mùi cà phê chứ có mùi gì. Thôi, cho rằng chị cũng đùa, tôi nghĩ nhiều quá rồi. Quả tim đập mạnh quá.

– Quả tim anh đập mạnh ư? Thiệt không đấy!

Thanh [illegible] cốc cà phê uống một ngụm lớn, nói:

85

— Tôi chẳng thấy mùi gì. À nhưng hơi có mùi tanh tanh. Anh thử ngửi kỹ mà xem.

Ngọc cúi ngửi vào cốc cà phê:

— Ừ ừ, hơi có mùi tanh.

Thanh ngâm [illegible] cất tiếng ngâm:

« Duyên thơm [illegible] tỏ nhiều mùi tiền hôi tanh

« Con đầu là Ngọc đã thanh

« Con đầu là ghiền là tình, [illegible] ai ơi!

« Tôi tả anh hiểu thôi tại sao tôi lại ngâm câu thơ đó.

Ngọc nghĩ mãi cũng không ra.

— Bây giờ tôi bảo anh nhé. Nhưng anh phải cam đoan giữ bí mật, chỉ có tôi với anh biết thôi.

— Xin cam đoan.

Ngọc ra chỗ phía mé cửa sau, kiễng chân với mất ở mái nhà ra cái gói đựng bọc giấy. Nàng mở mời [illegible] đưa Ngọc

coi. Ngọc nhìn vào, rồi nói:

— Sao mà lắm thế này?

— Đấy, chưa chi anh đã tỏ mắt lại rồi.

Ngọc ngồi nhổm dậy:

— Bây giờ tôi đã hiểu câu thơ mà chị: mùi tiền hôi tanh. Nhưng chị cho, tôi cũng không thèm lấy.

Thanh ngồi xuống cạnh chỗ Ngọc nằm:

— Đây là tất cả vốn liếng mà tôi. Anh trông xem.

— Tôi có bao giờ để ý đến tiền. Tôi đã viết đây là vàng lá những bao nhiêu lạng, bao nhiêu cái thì tôi xin chịu.

Thanh nói:

— Bây giờ anh phải học lấy.

Nàng đổi giọng đi nói theo:

— Chỗ tiền này là của chung tôi với anh. Nếu tôi chết vì anh giết được tôi trước, thì anh lấy nó mà tiêu dùng vì công việc mà anh hay vì nụ cười cô Phượng, cái đó tùy ý; nếu anh chết thì tôi sẽ đem nó về nước để mua tình việc tôi đã nói với anh: cho mỗi năm một phát.

Một tiếng cười hơi lạnh lẽo hơi sắc cứ thoáng trên trong mặt nàng. Ngọc nói:

— Nếu vậy thì tôi mong chết trước để chị vào được thù của chị. Tôi, tôi không báo thù ai cả. Nàng nhìn trời, chị giết cả cô Phượng đi.

— Tôi giết cô Phượng làm gì. Bây giờ tôi lại đặt gói vàng lá này vào chỗ cũ. Anh ra nhận kỹ lấy chỗ giấu.

Thấy Ngọc thờ thẫn có nét yêu thương, Thanh lấy hết chân đi ra ngực Ngọc ra và Ngọc kêu:

— Lạnh quá.

— Anh bật lười dừng thấy, lạnh như mình chớ anh tôi thấy có một. Đây đi anh.

Ngọc tay làm nhưng tình bỡ ngỡ nhưng trong lòng không [illegible] một nỗi vui ân ái và Chàng nếu nằm yên, những không nghĩ đến lòng [illegible]. Chàng cứ thấy trong không nói năng luôn. Có Thanh yêu chàng.

— Hèn sao anh không dậy.

— Nào thì dậy.

Thanh đưa Ngọc ra phía cửa sổ, đất gói vàng lá vào giữa một kẽ đá rồi nói:

— Anh nhớ đấy đi vì lúc đây là bom, tôi để lên tiền có ấy, mà lại ở gần đình giếc của cổ đinh nhớ chưa? Tôi trông anh như người mất hồn. Bây giờ anh đi đốt chân với cà hồ ngọt yêu.

Suốt buổi sau Thanh qua nhà quán báo cáo ngày lễ; khi trở về, Ngọc vẫn ngủ. Nàng pha một cốc cà phê sữa ... rồi lấy tay lay người Ngọc. Ngọc mở mắt nhìn Thanh rồi lại nhìn cốc cà phê sữa, mỉm cười:

— À ra mình còn sống. Hay là chiêm bao hay là ở lạc vào thiên thai rồi.

Thanh cũng mỉm cười đáp lại:

— Thiên thai gì mà lạ sờ vàng. Anh có nhớ như tỏ vàng không?

Ngọc vội hỏi:

— Anh trả. (Thời gian đã nhiều mạnh, nó nắng cành lá cây một vẻ phía mé sổ, có ánh phập phồi) cà phê sữa.

Ở ngoài cửa sổ bấy giờ nắng tỏ trên mái nhà có tiếng chim. Ngọc cho một tay ra khỏi chăn toan cầm cốc cà phê sữa. Thanh vẫn đứng bên cạnh giường một tay nâng cốc cà phê, lấy các xoay đi xoay lại. Ngọc đích giữ tay ra và đặt tay mình lên tay Thanh. Nhưng chàng vẫn để nguyên cái tay trên giường, nói với Thanh giọng gắt gỏng:

— Tôi không đói, chị cứ đi chợ thì đi mau kẻo muộn.

— Thì tôi vừa đi chợ về xong.

Tuy Ngọc nói gắt gỏng nhưng Thanh cũng nhận thấy có một vẻ khác, một sự vui vẻ rất nhẹ thoáng trong khoé mắt chàng. Thanh ngồi xuống ghế chống hai tay vào cằm nhìn ra phía cửa sổ nắng chói; nàng lim dim mắt đôi chỗ gió thổi lọt vào, trông và nói bằng giọng:

5,30 chiều — Hôm nay, giời đẹp quá. Anh dậy đi chơi chung cả với tôi đi, ta lại ăn ốc sống, đến ngồi chỗ để hoa thế thời điểm. Nếu anh đói thì tôi bảo họ làm thêm mấy đĩa chạc bít phô mai.

Ngọc tung chăn ngồi dậy:

— Phải đấy. Đi chơi đi. Để chuyến lại hay ăn cơm thịt bò ở Gòng tay ngữ thôi.

Thanh đứng dậy xuống nhà mời bồi bưng lên một thau nước rửa mặt nước trong vắt mới lấy ở giếng lên. Nàng ngồi nhìn Ngọc rửa mặt và không hiểu tại sao tự nhiên Ngọc lại vui vẻ khác hẳn mọi ngày. Chàng rửa mặt thật kỹ và luyện sửa lông mày.

82 x 4 = 328 + 19 = 397 tr.

48

15 - 1 - 61

12g30

CHƯƠNG II (3 tr)

86 Nhà thờ sau đoạn đại biểu ấy với lại vụ biến mất. Sau một hồi bận rộn, cuộc đời lại trở nên yên tĩnh như cũ. Hai người vẫn được Thông giao cho việc giữ cái nhà bí mật ấy, chỉ khác là thỉnh thoảng Ngọc đi vắng và những công việc giữ Thanh không rõ. Thanh cũng lúc đi nhiều lần đi bỏ có với Quân [illegible] không có gì quan trọng vì mọi việc Quân [illegible] đã biết hết. Quân bảo Thanh:

— Có cái phúc là với Thông hoạt động và tốt nhất là theo họ về [illegible] nước. Chắc họ đã [illegible] thanh [illegible] gì đấy, có khi họ được giúp đỡ vẫy khó người về [illegible] [illegible] giới. [illegible]

Thanh bảo:

— Nhưng [illegible] đấu sao Pháp với tâm cứ [illegible] đồng minh, quân Pháp [illegible] sát nhiều mà toàn là thứ quân thiện chiến. Thông [illegible] thạch [illegible] giúp chắc sẽ giúp Pháp về đô chiếm lại Việt Nam. Anh chắc cũng đã biết [illegible] đồng minh đã thỏa thuận để Pháp trở về cai trị Việt Nam như cũ, một khi quân Nhật đầu hàng. Em đã đọc "[illegible]" của [illegible], trong đó [illegible] đồng minh [illegible]. Ở từng nước chính phủ [illegible] nhất lợi [illegible] trên là những nhân sự, [illegible] mặt chuyện [illegible] thứ khá [illegible] nhất như cây [illegible] với chính trị. Các [illegible] muốn lật đổ chính phủ [illegible] dễ như giở bàn tay. Đây là cơ hội tốt. Còn em, em không thể đi [illegible] vì họ không cho đi; Ngọc vẫn ở lại Côn Minh này. Em chắc [illegible] Ngọc [illegible]. Trong [illegible] thế nào chắc biết em đã [illegible] được Ngọc vì vậy mới không cho Ngọc [illegible] và em đi theo.

Quân vuốt bộ râu [illegible] ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

— [illegible] Đồng chí [illegible] [illegible]. Vậy [illegible] ở [illegible] Côn Minh, đi [illegible] các [illegible]. Còn Ngọc [illegible] không đi, tôi [illegible] Ngọc bàn liên lạc với [illegible] mà đã lại ở đây. Đồng chí cứ theo với Ngọc; nhiệm vụ của [illegible] không thay đổi, nhưng [illegible] giữ [illegible] tác [illegible] theo với Ngọc đừng rời một bước.

Thanh ra khỏi nhà Quân, [illegible] theo rồi không. Nàng [illegible] nàng [illegible] lẩm bẩm:

— Theo với Ngọc đừng rời nửa bước.

Nàng [illegible] một mình [illegible]:

— Theo với Ngọc cả ngày, cả đêm nữa. Cả đời cũng không sao.

Khi về tới nhà thấy cửa khóa [illegible], biết là Ngọc đi vắng, nàng [illegible] Ngọc. Thanh [illegible] rồi [illegible] chỗ Ngọc vẫn nằm, một [illegible] cái gối của Ngọc, lẩm bẩm:

— [illegible]! — Mùi tóc hôi rồi!

Nói [illegible] nàng [illegible] ôm ấp mạnh [illegible] gối vào mặt mình để ngửi lại cái mùi [illegible] và thân yêu ấy. Đoạn Thanh [illegible]; nàng [illegible] [illegible] mình [illegible] [illegible] những giọt [illegible] đầm đìa mắt. Nàng [illegible] không thấy [illegible] những [illegible] Thanh [illegible] Ngọc vẫn [illegible]; nàng không [illegible] gì một [illegible] [illegible] nào mới để [illegible] [illegible] nước mắt [illegible] má. Thanh thổn thức:

— Sao mình khổ mãi thế này!

Lần này là lần thứ ba nàng [illegible] mà người [illegible] lại là người nàng yêu nhất đời.

[illegible] Ngọc [illegible] khóa ngoài chỉ có hai chìa, nàng giữ một và Ngọc giữ một. Ngọc [illegible] lại ở [illegible] Thanh. Thấy Thanh [illegible] mắt, Ngọc vội [illegible] [illegible] cạnh giường. Thanh [illegible] nhìn Ngọc:

— Vậy [illegible]! [illegible] tôi [illegible] cho [illegible] một phút [illegible] [illegible] tôi, [illegible] quay [illegible]...

Ngọc chỉ cười:

— Chị [illegible] tôi [illegible] — Tôi [illegible] đi rồi — Cô [illegible] khá giàu [illegible] phải tới cuối [illegible] khác [illegible]. [illegible] ngày mới [illegible].

[illegible] khẩu súng ở tay Thanh:

— Chị [illegible] tay [illegible]; tôi [illegible] vẫy tay một cái [illegible] qua người chị.

Ngọc [illegible] Thanh; quả nhiên Thanh [illegible] [illegible] khẩu súng [illegible] tay Ngọc. Ngọc [illegible] cười, Thanh cũng [illegible] cười theo. Nàng [illegible] phải [illegible] với [illegible] mới [illegible]:

— Thật là [illegible]. [illegible] người.

Ngọc lại [illegible] Thanh khẩu súng. Thanh [illegible] hỏi:

— Thế [illegible] được?

— Chị [illegible] [illegible] với tôi.

[illegible] Thanh [illegible] dưới [illegible] với [illegible] nàng [illegible] dưới [illegible]:

– Chị nhìn kỹ xem có thấy gì khác không?

Thanh lúc đó không nghĩ gì tới ~~[illegible]~~ gió vàng nữa; nắng hé mới, mơn nguyên Ngọc và những hoa ~~[illegible]~~ nắng lúc nãy đọng trên ~~[illegible]~~ người chàng.

~~[illegible]~~ Thấy Thanh nhìn ~~[illegible]~~ mình, ~~Ngọc~~ Ngọc cười bảo Thanh:

– Thế chị cho tôi giấu vàng trong người. Chính chị đã mua ông mối ~~[illegible]~~ về làm vườn, chính chị định hồi nào sẽ [illegible] thay tôi ở dưới lòng cái nhà tôi mới nảy ra cái ý kiến lấy nhà thay người. Như vậy lúc chôn tôi chỉ vừa ~~[illegible]~~ tậu thuốc một tay vịt quanh lại nước tiền đuổi ra vàng ~~[illegible]~~, đem đi Quân chắc là có công hơn.

Thanh không chấm ~~Thanh~~ ~~[illegible]~~ vừa một cành cây xoáy lấy tay rút từng lá ném đi cho bay theo gió:

– Cái gì anh cũng biết. Anh tài thật.

– Chị cũng vậy, việc gì chị cũng biết. Chị còn tài hơn tôi nhiều.

Yên lặng một lát rồi Ngọc tiếp theo:

– Chỉ còn một điều, tôi chưa biết thật mà ~~tôi~~ tôi chắc chị cũng chưa biết như tôi...

ngoài một thứ quý nhất đời với tôi thì

Nói xong Ngọc bỏ lửng câu, quay ra truyện khác:

– Chị nhìn cây cái kia, cây cái hơi nhô lá ấy; ở dưới tôi chôn một cái hộp sắt đựng đầy vàng. Như vậy nếu nhà có cháy, vàng của chị vẫn ~~[illegible]~~ còn nguyên.

Thanh thả bẻ tay cho cành cây bật lên cao rồi bảo Ngọc:

– Anh khôn những mà ngu. Cây cái, cho đến ~~[illegible]~~ từ làm giống lấy hột đi nữa cũng chỉ sống được ít lâu. ~~[illegible]~~

– Thế chị có nhớ tên anh Tư không? Lúc chôn vàng tôi để đó còn thêm, từ góc tường kia tới chỗ chôn vừa đúng bốn thước. Tại góc tường phía sau chỗ dưới hố chôn vàng vừa đúng ba thước, tên anh lập đã đánh là T.3. Thế tôi ngu hay chị ngu nào?

– Vâng, tôi ngu, để tôi lấy nước vo gạo hay ta đi ăn cơm hiệu.

Ngọc chỉ cây ~~[illegible]~~ cái hố nói:

– Có những chùm kia vàng, tội gì không đi ăn hiệu. Hôm nay lại hiệu cơm thịt bò thời hồi, ăn xong ta lại hiệu Sơ-Mầm [illegible] nước chè, chỗ ấy vắng tha hồ nói truyện.

– ~~Thanh~~ Anh thì mâu thuẫn với chính anh. Tội gì đi tìm chỗ vắng để nói truyện. Ở nhà này vắng nhất, anh ~~[illegible]~~ muốn nói truyện gì thì nói đi.

– Tôi chẳng có truyện gì nói cả. Nói hết từ lâu rồi, chỉ trừ một thứ.....

– Thứ gì?

Ngọc ~~[illegible]~~ lại ngồi ở thành giếng, nhìn ~~[illegible]~~ lòng mình ở tận dưới cùng rồi bảo Thanh:

– Thứ ấy ~~[illegible]~~ có từ mất lâu, tôi phải giữ kín cả đời cũng không nói được.

Thanh cũng nhìn theo Ngọc, đứng nhìn xuống giếng sâu:

– Các anh làm cách mạng, lúc nào ~~[illegible]~~ cũng có một những kín mà kín hơ. Tôi đi guốc trong lòng các anh và nhất là lòng anh.

Ngọc đứng lên, vươn vai rồi nói với Thanh:

– Nay hay ta đi cánh đồng Đào. Bây giờ đào ~~[illegible]~~ đã chín. Ăn đào ~~[illegible]~~ thay cơm cũng được, tiện mà, anh hơn ăn quả cây nhà chúng trồng người. Đồng chí nghĩ thế nào?

– Thông quá! (1)

~~Rồi~~ Thanh lên gác; lâu nay mọi quyền có Việt và Tàu phần rất nhộn. Nay lại một chiếc áo làm nấm như hoa đỏ dạ tiệc với tường. Lúc Thanh xuống, Ngọc đứng ở cạnh giếng nhìn. ~~[illegible]~~ Thanh vẫn đẹp lộng lẫy như hôm nào. Cổ nàng ~~[illegible]~~ đeo một chuỗi hạt chơi. ~~[illegible]~~ Ngọc bèn nói:

– Lại hạt dẻ giả.

x x x

Đi đầu Ngọc cũng nghe ba đêm tối về quả bom Nguyên tử. Ít lâu sau có tin Nhật đầu hàng. Đêm ấy cả thành phố Côn Minh đèn đuốc và cả dân Việt kiều nữa đều đốt pháo ăn mừng. Trong lúc đó về Khai Viễn, nhà chỉ có Thanh và Ngọc. Ngọc đi mua một bánh pháo nhỏ về đốt; chẳng ~~[illegible]~~ nó muốn ăn mừng mà muốn ngửi mùi khói thơm để nhớ lại cảnh Tết ở quê nhà. ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Chàng nhớ lại những đêm giao thừa, hễ ai mỗi lần đốt pháo là chị chàng lấy hai ngón tay bịt tai lại; người anh họ chàng thường tinh nghịch đem pháo tận gần nàng, có khi quẳng cả bánh pháo vào chân nàng để nàng kêu ré lên, ~~[illegible]~~ sung sướng. Lúc đốt pháo, Ngọc cũng bắt chước để pháo gần người Thanh khiến nàng lui vào góc tường, bịt hai tay lại và kêu ré lên. Khi đốt xong chàng thấy Thanh ngồi đờ hết ~~[illegible]~~ trong làn khói thơm. Nàng ~~[illegible]~~ ngồi xuống pháo [illegible] lắng một lúc lâu rồi nó mới mất [illegible] lại đây cho một [illegible]. Ngọc không hiểu Thanh có nhớ ~~[illegible]~~ những đêm giao thừa ~~[illegible]~~ như bố mẹ đã mất có ~~[illegible]~~ khóc, chàng vì nghĩ đến khói pháo thơm hơn vì nhớ những [illegible] đi trước thần. Chàng muốn ngồi xuống cạnh Thanh cầm hai tay nàng xuống và cầm lấy tay nàng nói vài câu an ủi. Việc ấy ~~[illegible]~~ Ngọc thấy rất tự nhiên nhưng chàng vẫn đứng yên nhìn vào hai vai Thanh rung lên mỗi lần khóc thổn thức. Bỗng Thanh đứng dậy, hai con mắt còn ướt, nhưng mặt thì vui tươi nở một nụ cười nói với chàng:

– Bom Nguyên tử khiếp sợ không! Bởi nay, [illegible] lại muốn đi đời [illegible] lâu. [illegible] đi thuyền [illegible]

43

27-1-61

[illegible]

1 giờ sáng.

(1) Thông quá nghĩa là chấp thuận một đề nghị.

nghe thiên hạ [illegible] pháo và những [illegible] ngày [illegible] độc lập, [illegible] lại [illegible].

88 Đến gần tối [illegible] xong, [illegible] hai người [illegible] đi [illegible] về phía [illegible] Thôn. Gần tối [illegible] pháo nổ [illegible] - Thanh và Ngọc [illegible] đi, không ai nói một câu nào, qua [illegible] Thôn [illegible] ý. Ở xa tiếng pháo vẫn nổ [illegible]. Đường [illegible] một [illegible]. [illegible] Đại-quan [illegible] do [illegible] Qua nhà [illegible] người không [illegible] đi [illegible] Nhật [illegible] vẫn [illegible]. Thanh Ngọc [illegible] Các khách [illegible] Thanh Đức [illegible] mặt quần áo Việt; họ biết là người Việt [illegible] chuyện hỏi han:

– Thế là nước Việt [illegible] có [illegible] khỏi ách người Nhật.

Có người [illegible] người [illegible] Ngọc, Thanh [illegible] - Thanh [illegible] một [illegible]. Một [illegible] nói:

– Cam pẩy! (1)

Thanh giơ [illegible] mời:

– [illegible].

– [illegible].

Thanh [illegible] một [illegible]. [illegible] mọi người [illegible] hoà bình. Những [illegible] Việt Minh với Việt Quốc [illegible] và vô nghĩa lý.

Ra khỏi [illegible] người [illegible] phố. [illegible] người [illegible] đốt pháo [illegible] Dưới [illegible], Thanh thấy [illegible] người [illegible] một mình [illegible] chiến tranh [illegible].

Ngọc [illegible] Thanh đi [illegible] Đường Kế Nghiêm gần đó. Ngọc đã hai ba lần vào với Đường [illegible] liên lạc. [illegible] là một khu [illegible] có một [illegible] Đường Kế Nghiêm và hai cái nhà [illegible] như [illegible] Đường [illegible] có [illegible] tôn người [illegible] một [illegible] Đường [illegible] sang choang. Thanh nói khẽ:

– [illegible] nhà ma [illegible] nhau.

– Đúng [illegible] Mỹ [illegible] Nhật.

Ngọc [illegible]:

– [illegible] thị số 5, [illegible]. Chắc có [illegible] Tôn [illegible] phú [illegible] nhà [illegible].

– [illegible] người ta [illegible].

– [illegible] nhà. Ở đây ai vào [illegible] chứ đâu, chỉ [illegible] phú [illegible].

Thanh [illegible] Ngọc [illegible] tay Thanh [illegible] đi. Thanh thấy [illegible] chính [illegible] bạo dạn [illegible] sát [illegible] người Ngọc; [illegible] tay [illegible] Ngọc:

– [illegible] anh [illegible] em [illegible] không [illegible] một người nào.

Thanh [illegible] thấy Ngọc [illegible] ngang [illegible] mình:

– Nhưng [illegible] mình không vào [illegible] nhà gái [illegible] chơi. Chỉ [illegible] đây.

Ngọc [illegible] Thanh đi vòng ra phía tay [illegible], đến một cái ghế đá cạnh bụi trúc. Hai người [illegible] ngồi xuống ghế đá [illegible]. [illegible] qua [illegible] trúc như [illegible]. Thanh hỏi Ngọc:

– [illegible] tôi quên mất, trong [illegible] tên là gì nhỉ?

– [illegible] Tên [illegible] là Ngọc-lang [illegible] con gái [illegible] họ Đường, kiếp trước [illegible] lấy [illegible] gọi là Đường Quý Phi, nhưng vì [illegible] Đường nên [illegible] Ngọc [illegible] thai [illegible] làm con gái họ Đường và [illegible] một đôi kính [illegible] thị số 5 của Đông Hoa Kỳ [illegible] ông Tru-man (2) [illegible].

Thanh [illegible] cười. [illegible] Thanh [illegible]. [illegible] Ngọc [illegible] hạt nước [illegible] trên tóc nàng [illegible] má. Ngọc [illegible] Thanh đã yêu mình [illegible] trong bao lâu:

– Anh yêu em.

Nhưng nàng [illegible]. Thanh cũng [illegible] nói:

– Em yêu anh [illegible].

Nhưng nàng [illegible], [illegible].

Tối [illegible]. Hai người [illegible] quên cả về [illegible] ghế đá [illegible] và [illegible] vai.

(1) Cam pẩy = cạn bôi - [illegible] Hoa [illegible].

(2) Ông Truman [illegible] Hoa Kỳ.

CHƯƠNG III (3 trg)

Một hôm Thường về, gọi bảo Ngọc:
– Việc hỏng cả rồi.
– Sao lại hỏng?
– Về phía Mỹ, Patty có nói với tôi rằng chính sách mà họ đã "hand off" nghĩa là bỏ tay ra, không dính vào việc Trung Hoa cũng như việc Việt Nam. Cuộc tiếp tế liên lạc với Mỹ thì bị đứt đoạn. Còn Trung Hoa, Tưởng Giới Thạch muốn làm chủ bán Việt Nam vì thế [illegible] với Hà Nội. [illegible] quân đội Tàu quân Trung Hoa xuống thay thế. [illegible] quân [illegible], [illegible] Trung [illegible] Quân ở Việt Nam thì [illegible], quân [illegible] kéo về Việt Nam thì thật là cái tội nợ cho dân mình. Thật đáng buồn. Những [illegible] việc tuyên truyền [illegible] một số [illegible] khó [illegible] về mình. Anh [illegible] phụ trách đưa họ về nước, [illegible] một số ở Lào Kay, một số về Hà Giang. Việc tuyên truyền ấy một phần nhờ có Thanh giả làm người đi bán quà ở các trại tập trung. Pháp [illegible] Trung lính Việt.

Ngọc nghĩ thầm [illegible] nào mà Thanh đi vắng luôn, có khi mấy ngày không về; mỗi lần Thanh về chàng lại [illegible] phải đi các nhà [illegible] khác tuyên thì cho [illegible] quân nhân. Chàng lại thích Thanh vì việc ngày nào cũng phải đi chợ, ngủ ăn và nhất là lại được tươi mấy luống rau cải. Cây cải dưới có [illegible] vàng [illegible] đã nở hoa màu vàng, [illegible] chồn dưới gốc. Khi nào buồn nhớ Thanh chàng lại ra Đại Quan [illegible] ngồi ở phòng [illegible] ra hồ; thường thích nhất vào [illegible] đường Kế Nghiêm [illegible] ở cà phê [illegible] một tiếng đàn [illegible] nghe tiếng gió reo trong khóm tre. [illegible] chàng đi liên lạc với ông Vương-Thạch ở bên Tàu, chàng chỉ ngồi lặng lẽ nhìn ngắm đường [illegible] và đôi kính cận thị số 5 của [illegible] thì chàng [illegible] thường ngồi [illegible] một mình và ra ngồi ở cái ghế đá ngắm trăng, [illegible] tưởng nhớ Thanh.

Một hôm Thanh về, Ngọc hỏi luôn:
– Lần sau chị đi trại tập trung nào?
– Gần đây thôi.
– Tôi sẽ đi với chị.

Thanh hỏi:
– Anh đã [illegible] tưởng cho đi chưa?
– Chưa. [illegible] tôi [illegible] phép anh ấy. Thế nào [illegible] cũng cho. Tôi chỉ việc một [illegible] nhất là về việc tuyên truyền [illegible] người thì [illegible] nhất vì tôi đã tuyên truyền trước chị. Chị có bao nhiêu vàng tôi cũng tuyên truyền lấy sạch.
– Thế ngộ nhỡ biết thích [illegible] anh phải đưa người về [illegible]? [illegible] tôi chẳng [illegible].

Ngọc cười:
– [illegible] chị [illegible] tới về. Các [illegible] tôi [illegible] bảo [illegible] chị. Chị lại [illegible] rau [illegible] không cần bỏ..

Nói đến chữ "bỏ" Ngọc chợt nghĩ ra một điều liền hỏi Thanh:
– Chị bán những quà gì cho anh em quân nhân?
– Bán gì phải tùy ở [illegible]. Chỉ có đến bà mới gánh hàng được, [illegible] có khi được thưởng mà không cần tay [illegible]. Thường mặt [illegible], thư [illegible] không [illegible] anh đi bán [illegible] cho bọn quân nhân mới sang được ba [illegible] tháng. Không lẽ anh đi bán bánh tây do [illegible] như tôi.

Thế là Thanh đã tự nhiên nói ra rằng [illegible] bán bánh tây. Ngọc nói luôn:
– Tôi sẽ đi bán bánh bò tàu.

Thanh cười:
– Anh có biết cách thức làm bánh bò tàu không?
– Tôi sẽ mua lại [illegible] người Tàu. Cái bếp đã [illegible] mất [illegible] tôi [illegible] mình [illegible].
– Sao lại một [illegible] bánh bò tàu? Phải cắt nó mà cắt phải [illegible] tay, [illegible] có [illegible] miếng nhỏ.
– Tôi sẽ tập như chị tập bắn súng lục. [illegible] chị mua [illegible] cả một [illegible] tôi cắt cho chị xem.

Thanh lại bật cười:
– Đời thuở nhà ai bánh bò tàu lại để từng miếng!

Ngọc nói:
– [illegible] bỏ tây, [illegible] một cái đó không quan trọng, việc quan trọng là cái bán [illegible] bánh bò [illegible] tuyên truyền xong một người và họ vừa ăn tôi vừa tuyên truyền họ.

[illegible] thì [illegible] một buổi sau.
– [illegible] anh?
– Việc trọng đại; [illegible] nước Việt mình lên nắm chính quyền, [illegible], như [illegible] Trần Trọng Kim đó?

Thanh nói luôn:
– [illegible] em [illegible] Mỹ [illegible], cho bà [illegible] nghĩ [illegible] nhé anh Ngọc vẫn thường nói: « Có phải [illegible] thì có mà [illegible] ». Bọn [illegible] có [illegible] cho đảng đi lấy [illegible] quân nhân đã [illegible] về nước chính [illegible] ở [illegible].

Thường nói:
– [illegible] anh [illegible] chiếm được [illegible] người.

4/3a [illegible]

[illegible] Ngọc [illegible] ⊗

Tưởng quay về phía Ngọc:

90 — Chắc có lẽ phải về Hà Giang. Một số bộ đội Trung Hoa theo nguyện vọng, như vậy tạm thời chưa giải quyết được. Vậy chú ở lại Hồng Tự đợi lệnh.

~~Mấy ngày hôm sau Thanh và Ngọc cùng đi một chuyến xa. Khi ngựa xe đi ngang qua cánh đồng, Thanh nói:~~
~~— Thế là từ nay hết cả Đức Ngọc~~

Một buổi sáng Thanh ra giếng lấy nước ngoài nhìn Ngọc đứng bên cửa sổ; nàng lấy tay chỉ vào cây cỏ đi tìm hoa bắt đầu ra quả rồi ngẫm nghĩ một lát nàng nói với Ngọc:

— Anh mời anh Tưởng xuống đây.

Ngọc không hiểu ý Thanh nhưng cũng mời Tưởng xuống. Thanh chỉ cho Tưởng xem cây vải. Tưởng nói:

— Mấy hàng cây có chùm nhỏ chưa xanh tốt quá. Cảm ơn cô, nhờ có mới có những thứ quả rất là ngon lành.

— Em định biếu anh, biếu tặng một thứ quý hơn cái nhiều. Anh Ngọc! anh đem sang sông cuốc lại đây.

Thanh nói như ra lệnh cho Ngọc, làm giống như đi,

— Bây giờ anh nhớ cây cái rồi anh đào lên. Nếu cần đo thử anh cứ nhờ anh ấy và bỏ đánh anh lập,

Đào xong độ nửa thước, Ngọc cười hết một cái hộp. Thanh nói:

— Anh đưa anh Tưởng xem.

Tưởng vui mở ra Thanh nói luôn:

— Đây là tất cả vốn liếng của em để dành được, em xin biếu đảng để tùy ý anh chi tiêu về công việc. Em sẽ về Hồng Tự mở hiệu ra phố. Thư Mỹ bây giờ xong hồng tự đông lắm.

Tưởng cầm những thỏi vàng lá soóc soóc trong tay đi nước hiện:

— Cho nay nhiều lắm. Cô giữ lại mấy tấm để về Hồng Tự làm vốn. Tôi xin thay mặt Đảng cám ơn đồng chí.

Ngọc đỏ mắt nhìn Tưởng ngẫm nghĩ:

— Anh Tưởng đã xét đúng về Thanh ngay từ lúc đầu, mà mình cũng vậy.

Chàng nhìn người yêu thầm nhủ:

— Chàng quý là như cái giữ đá ở làng Đường kế Nghiêm.

Thanh lấy vỏ hồng nhà ra chậu men sứ vẫn thường vo gạo, rồi giằng lấy nước giếng rồi đổ một thau đầy. Ngọc định cho tay vào thau nhưng Thanh can lại:

— Anh giơ hai tay bẩn mà anh ra đây.

Nàng lại lấy thêm mấy thùng nước giếng rồi đổ từ từ cho Ngọc rửa sạch hết ~~những đất bám~~ đất cát:

— Bây giờ anh cho tay vào thau mà rửa. Để em đi lấy khăn

Nàng chạy vào buồng rồi tìm ra cái khăn mặt mới nàng trao Ngọc:

— Bây giờ thì tay anh đã sạch lắm rồi.

Hai con chim én bụng trắng bay đến kêu chiêm chiếp, quen như mọi lần đòi Thanh vứt cơm. Đợi mãi không thấy gì chúng ngóng đầu nghe ngóng nhìn Thanh có vẻ ngạc nhiên. Thanh cúi xuống nhặt hòn cuội nhỏ ném hai con chim rồi lấy tay hắt, miệng kêu "suỵt". Hai con chim sợ hãi bay vụt đi nhưng chúng chỉ bay lên đậu ở đầu tường; một con con cái hay ăn đực, Thanh cũng không nỡ nhảy đến với tận nơi mình cành con chim kia. Thanh lần lữa đuổi chúng cũng không đi. Nghĩ mãi nàng mới nghĩ ra là còn một chiếc bánh bích quy; nàng chạy vào buồng nhưng tìm mãi vẫn không thấy:

— Chắc anh chàng Ngọc lại ăn vụng rồi. Thật là đồ ăn cướp cơm chim.

Nàng chạy ra nhìn Ngọc nói hỏi khống:

— Có chiếc bánh bích quy biến đâu mất, chắc lại chuột tha.

với Tưởng, — Quả nhiên lúc xuống Ngọc đã lấy trộm nhai thật nhanh và nuốt vội chiếc bánh trước khi ra vườn cho Thanh khỏi biết. Chàng đuổi hai con chim đi:

— Thôi mai hết nhé, đừng đến nữa.

Hai con chim vụt bay đi; Ngọc nghĩ mai nó sẽ trở lại với hồi buồn. Ngày mai chàng chắc sẽ cùng Thanh đi Hồng Tự, như một đôi chim nhưng biết đâu không bay đi cành nhau để tìm cái chết. Khu vườn nhỏ xinh xinh, lũ cây ... cùng với cái giếng nước trong có lẽ không bao giờ chàng lại còn nhìn thấy một lần nữa; cuộc đời đã ... mất, thay vào đó sẽ là một cuộc đời tranh đấu, tàn ác, giết người. Tưởng bảo Ngọc:

— Chú nhà soạn sửa sớm đi, mai đi sớm.

Thanh nói với Tưởng:

— Để em đi ... chú vàng này, bán ở đây nhiều hiệu lời, được giá hơn.

Nàng đi quanh quẩn trong hiệu bán vàng rồi về qua nhà quán:

— Họ sợ theo bộ đội Lư-Hán về chiếm cả ... cầu ... ở biên giới. Hà Giang đã mất về tay họ. Đi mai em xuống Hồng Tự, ở đây do lệ nửa họ chuyển vận quân đội và bắt ai đi ai về để đáng hỏi đây nhiều.

Quân mới nói câu:

(50) 18-1-61 3 tr. 3g sáng.

– Đồng chí phải cẩn thận. Mồng hai là Tết rồi đó, hơi bị một chút họ thủ tiêu đồng chí ngay.

Thanh nói:

– Em không sợ. Anh cứ tin là em rất kín đáo.

– Thế mai đồng chí đi sớm. Nhưng cái nhà là ~~tại~~ tại họ cũng ghi gián [illegible].

Thanh mải mới nghĩ đến việc Ngọc thả tiền này rồi tự [illegible] quên.

Sáng hôm sau, Thanh và Ngọc cùng đi một chuyến xe; cũng may có việc và đi ngay nhiều với Ngọc không cần giải thích. Khi xe đi qua cánh đồng trồng đào, Thanh nói:

– Thế là hết đồng hết cả ~~đ~~ Đào Nguyên, hết cả Thiên Thai, Lưu Nguyễn lại trở về trần tục.

Ngọc nói:

– Trần tục cũng có cái thú riêng. Tôi, tôi đã tìm được Thiên thai ở ngay nơi trần tục.

Thanh tiếp theo ~~[illegible]~~:

– Còn tôi, tôi cũng trần tục mới tìm thấy Thiên Thai. À nhưng lúc này đến ga Pô-si, nếu có hỏi gì anh ~~[illegible]~~ phải đi phản tôi đấy.

– Chị không lo. Bây giờ chị đã có giấy của anh trưởng thì cứ có một con gà cũng ~~[illegible]~~ được.

Tới ga Pô-si, biết là ~~họ~~ xe ngừng lại ~~bốn mươi lăm phút~~ gần một giờ, Ngọc đưa Thanh xuống nhà đồng chí Định:

– Như thế đỡ tốn công đồng chí Định bưng khay lên xe nữa.

Định đã đứng sẵn ở trước cửa nhà; thoáng thấy Ngọc chàng bảo vợ:

– Mình đi làm hay mua thức ăn. Có chú Ngọc. À nhưng chú ấy đi với một cô nào nữa, phải làm thức ăn gấp đôi.

[illegible] Định bảo thằng nhỏ chạy đi báo các anh em khác ở chi bộ Pô-si, rồi chạy ra đón Ngọc. Ngọc giới thiệu:

– Nữ đồng chí Kim.

Định vội và đón lấy cái va ly Thanh xách ở tay. Thanh chào Định rồi nói:

– Lần trước tôi cũng có qua đây cùng một chuyến xe với anh Ngọc; cái bì gà và [illegible] với anh Tám lên ngon quá nhưng anh Ngọc ích kỷ ăn hết. Tôi phải ăn cơm ~~[illegible]~~ nắm với muối.

Nói xong nàng cười ~~[illegible]~~ vui vẻ. Định tay nhiều trước cũng bị quyến rũ vì vẻ tự trọng hảo và hai con mắt trong sáng sắc sảo của Thanh. Định cười bảo Ngọc:

– Thế mà lần trước chú không giới thiệu.

– Lần trước đi công tác bí mật.

Vì Định là chi bộ trưởng Pô-si nên Ngọc phải đưa giấy công cán của Thanh cho Định coi. Trong lúc đó, ~~[illegible]~~ Thanh đã đứng dậy xuống dưới bếp ~~[illegible]~~, làm thân ngay với vợ Định (Thoa) và sắn hai tay áo phụ giúp Thoa. Thoa thấy nàng làm việc nhanh nhẹn quá khỏe khoắn ngạc nhiên. Thanh hiểu ý nói:

– Chị không biết em là ~~[illegible]~~ nữ cán bộ "hoả đầu quân" (đoàn) do anh ~~[illegible]~~ trưởng lập mà à. Hồi mười năm còn vẫn làm cơm anh trưởng rồi. Nhưng anh ấy chê thức ăn nấu dưa [illegible] thì không tiến được tại.

Mười lăm phút ~~[illegible]~~ sau, nàng đã bưng một mâm đầy các thức ăn: cá phi nấu, trứng luộc cá, ~~[illegible]~~ trứng tráng, sữa, củ cải và bánh tây mới rán mỡ. Các anh em trong chi bộ đã đến đông đủ, người nào cũng có vẻ buồn rầu sau khi Ngọc ~~[illegible]~~ bàn tổ thời cuộc trong nước cùng chính sách Mỹ và Trung Hoa.

Thấy Thanh bưng mâm ăn lên nét mặt vui tươi, mọi người đều nhìn Thanh với quyến cả buổi phiền. ~~Thanh [illegible]~~ (Định) ~~Ngọc~~ giới thiệu từng người một trong chi bộ. Thanh nói:

– Anh nào không muốn vui cùng nên ở đây lâu thì về Hà Giang. Có qua Mông Tự (các anh nhớ) ~~[illegible]~~ nhớ ghé lại hiệu Thanh Hương. Cà phê ngon có tiếng. Chủ nhân tiếp đãi ân cần và không lấy tiền ~~[illegible]~~ mặt đâu, tôi phụ trách quỹ tài chính cho Đảng.

Khi xe chạy, Thanh cũng giơ tay vẫy các anh em đứng ở sân ga nhưng lần này, ~~[illegible] cũng thấy~~ anh em nhìn theo (Thanh) một cách luyến tiếc. Thanh đã [illegible] trước cả Ngọc:

– Thế là tôi đã báo thù anh trước rồi. Bây giờ ta lại lập một chi bộ (khác, cũng chi bộ) hai người (nhưng) lấy tên là "chi bộ vị tha".

Tới Khai Viễn vì có lệnh của Trưởng về nên ngay buổi tối ~~[illegible]~~ khu Đảng bộ Khai-Viễn họp hội. Thanh cũng có đến dự và phát biểu ý kiến. Họp xong nàng gặp riêng đồng chí phụ trách tài chính; nàng hỏi về giá cà phê ở Khai Viễn và ngỏ ý đặt liên lạc để đem thuốc phiện ~~[illegible]~~, thổ quả và bất cứ thứ gì ở biên giới Việt Nam qua thị trấn tự Khai Viễn và Côn Minh.

Thanh bảo Ngọc:

– Thế là tôi cũng đâm đầu vào guồng máy như anh.

(9) [illegible]

Tới ~~[illegible]~~ Bích Sắc Trại hai người lại ghé qua nhà ~~[illegible]~~ (mẹ vợ chàng Vinh). Bà ~~[illegible]~~ (Vinh) đương lau quét nhà thấy Thanh vào bà vội chạy ra nắm lấy tay Thanh. Ngọc ngồi nghe hai người nói truyện. Chàng ~~[illegible]~~ lấy thuốc lá châm hút; ~~[illegible]~~ ở nhà hai vợ chồng già này chàng thấy xa hẳn ~~[illegible]~~ đến Thanh (sau gió ác mới khác) ~~[illegible]~~, cuộc đời ở đây (lại) ~~[illegible]~~ đến đó và Thanh với chàng trong chốc lát như thoát khỏi guồng máy khoẻ biết và cũng cho là hai thanh niên nam nữ đến đó, yêu nhau rồi lấy nhau và khi trở về già [illegible] sống yên ổn trong một thế giới thanh bình như đôi vợ chồng Vinh.

cuộc tình Thanh và Ngọc đi ~~[illegible]~~ (Bà) Vinh đứng tựa cửa nhìn theo; lần (một cuối đời) này Thanh mới quên cả việc nên trong ~~[illegible]~~ lòng người lại gần đẹp hơn khi [illegible]. Gió thổi mạnh, tà áo của Thanh bay phất phới chạm vào người Ngọc. Bà Vinh gạt gió mỉm cười rồi trở vào trong nhà tiếp tục việc dọn dẹp. Bà bỗng nghĩ lại ba mươi năm về trước lúc Vinh còn là một thanh niên đẹp trai và bà vẫn là một thiếu nữ dáng cũng thon đẹp như Thanh bây giờ.

Lúc Vinh ở nhà máy trở về, thì mâm cơm đã dọn sẵn. Trong mâm (bà Vinh đặt một) [illegible] đĩa bộ đục xào mà chồng nàng vẫn ưa thích nhất. Bà Vinh ~~[illegible]~~ nhìn vào cái chồng ~~[illegible]~~ rồi nói:

– Ông ơi là mình, hôm nay có ~~[illegible]~~ có bộ đùi ~~[illegible]~~ ngon quá, mau về còn nóng hổi.

Rồi bà cũng rót ra một ít rượu ~~[illegible]~~ (vào cốc mình,) này với mời chồng ~~[illegible]~~, uống một hơi cạn.

CHƯƠNG IV

(3 tr)

Về tới Mông-tự, Ngọc lại ngay nhà Hoạt thăm Phương. Không may Khuê vợ Hoạt lại có nhà. [illegible] Ngọc thấy Phương nhìn mình hai con mắt đau khổ và oán hận. Ngồi một lúc Phương bỏ xuống nhà dưới. Ngọc toan từ Phương xuống đi khỏi. Hôm sau chàng cố tình kiếm cớ hỏi về [illegible] Hoạt đi vắng mới [illegible]. Người đầy tớ ra mở; ngay sau Phương mời Ngọc vào phòng khách, rồi kiếm cớ sai người đầy tớ đi. Phương ra đóng cửa lại rồi ngồi xuống ghế bật lên khóc nức nở. Ngọc đến đứng cạnh ghế [illegible] một lúc rồi cúi xuống lấy khăn tay chấm vào hai mắt Phương. Chàng khó nghĩ ngồi không biết nói gì.

- Xin lỗi Phương. Anh về [illegible] nhiều việc quá nên không ở Mông-tự mãi. Bây giờ anh lại về ở đây luôn. [illegible] Phương đứng giận.

Phương quay lại nhìn Ngọc; hai mắt đã sáng lên thoáng vui.

- Cũng tại số kiếp em như vậy. Em đau đớn biết anh, em chỉ biết em sẽ đau khổ luôn trong mấy tháng anh đi biệt tăm tích.

Nếu Phương nói giận hay tỏ ghen tuông thì Ngọc không khó chịu; nhưng Phương chỉ yên lặng, hai mắt nặng rưng rưng ngây thơ như mắt một con thỏ non. Ngọc cầm lấy bàn tay Phương:

- Khi nào anh mới thành công...

Chàng ngừng lại vì chẳng muốn nói dối Phương; chàng xoay câu chuyện:

- Công việc bận mấy tháng, ở việc gần Mông-tự anh tới ngay thăm em nhưng không may cho anh chỉ được ở có một ngày mà lại tới giữa lúc anh chị Hoạt có nhà. Anh biết làm thế nào mà anh đi về những việc mới quan trọng, mà gặp những thì nấn ná ở lại được thêm tới mười giờ đồng hồ thì không nói là mười ngày.

Phương để yên bàn tay mình trong tay Ngọc và [illegible] nhìn chàng. Nàng chỉ nghĩ đến hưởng cái sung sướng trong hiện tại, nàng không thể oán trách được Ngọc mà cũng không có chuyện gì nói với Ngọc.

Ngọc bỏ tay Phương ra:

- Bây giờ thì được cái may ở lại Mông-tự, anh sẽ có dịp thăm em luôn.

Phương vừa mở cửa vì có vẻ vừa mang chỉ nghe được vài tiếng người như [illegible] một người bạn ở không xa mấy để mượn một chiếc ô cánh và [illegible]. Nàng vừa mở cửa xong thì đã trông thấy người nhà đi tới đầu phố. Người nhà báo Phương biết là tới nơi thì bà Hoan vừa đi khỏi. Phương nói:

- Thôi để chiều lại mượn được.

Rồi nàng nói to giọng với Ngọc:

- Anh Hoạt tôi về bây giờ biết chiều thành [illegible]...

Khi người nhà xuống bếp, Phương tiễn Thanh và cười nói to, Phương đứng dựa vào một gốc cây ở [illegible]. Ngọc cũng đứng lại, hai người nhìn nhau đắm đuối một lúc lâu. Trong thâm tâm, Ngọc thấy mối tình yêu Phương một độ lắng chìm đi nay lại bắt đầu nảy nở; chàng yêu và thương cho Phương. Chàng bối rối, không biết lòng mình ra sao, tự nhủ: hay là mình yêu cả Phương lẫn Thanh. Chàng khó nói; [illegible] - Anh yêu em.

Tiếng nói chàng như quá, Ngọc tưởng như không phải chính chàng đã thốt ra mấy lời đó.

[illegible] trong mà Phương lộ vẻ ngạc nhiên như mắt một con chim bị [illegible] trước một tiếng động bất ngờ. Khi lui, Phương luôn luôn nước mắt rồi quay gót đi vào nhà. Nói ra mấy tiếng "Anh yêu em" Ngọc đã rất thành thực với chính mình nhưng chàng không thể không tự trách đã để những lời ấy thốt ra cho Phương nghe thấy. Ngọc nghĩ chỉ có cái chết - chết vì bệnh hay vì [illegible] - mới giúp chàng thoát khỏi tình trạng cả lòng mình đối với Phương cũng như đối với Thanh.

Trong sáu bảy hôm, Ngọc tránh không đến thăm Phương, không dám gặp [illegible] nói chuyện với Thanh nữa; chàng để vào công việc [illegible] khi đi bộ một cách hăng hái hoặc có khi chàng nằm lì ở nhà không nói suốt ngày không nói với Việt hay Xuân một câu. Hôm nay gặp buổi [illegible] hội ở Thanh đến đủ, Ngọc cố ý ngồi dịch ra phía sau đứng Thanh. Tan họp hoặc đợi Thanh đi trước hoặc ở lại sau đợi Thanh đi khỏi. Có lần Thanh ra trước đứng ở ngoài đợi; Ngọc đi thẳng một mạch về phía khác làm như không biết có Thanh chờ, nhưng chàng vẫn thoáng thấy vẻ oán hờn trong mắt Thanh; cũng có khi Thanh còn mải hoặc bận nói với ai, chiều Thanh đợi chàng ra [illegible] ngay lại quay mặt đi trước làm như không trông thấy Ngọc.

Một buổi sáng [illegible] mà Ngọc đến hiệu Thanh Hương. Ngọc đứng tại chỗ không lui thôi. Đương ngồi nhìn một lúc lâu ra phía đường, Thanh nói nhỏ với Ngọc:

- Anh nên đến thăm Phương luôn. Sáng mai mời anh lại sớm, tôi có chuyện cần nói với anh.

Nét mặt Thanh vẫn bình thường, không tỏ ý thế giận hay vui mừng gì cả.

Thấy [illegible] sắp ra, Thanh nói vội:

- Sáng sớm mai bảy giờ. Tôi đợi. Có việc cần.

Sáng hôm sau, Ngọc đến sớm vào lúc không có khách. Thanh đứng ở đâu thay gió nói vọng xuống:

– Mời anh lên.

Hai người lại ngồi vào chỗ cũ, cạnh cửa sổ. Yên lặng một lúc lâu Thanh cất tiếng nói trước:

– Tôi đã suy nghĩ kỹ mấy hôm nay. Phượng thực sai lầm về anh. Nếu anh có lại cũng việc thì anh nên ngỏ ý với Phượng và nhờ người nói với anh chị Hoạt làm lễ ăn hỏi ngay.

Ngọc bối rối nhìn Thanh thấy vẻ mặt nàng lạnh lùng khác hẳn mọi khi. Thanh tiếp theo luôn:

– Tôi với anh chỉ là hai người bạn hoặc hai đồng chí.

Nói xong Thanh mỉm cười vẻ hỏi Ngọc:

– Ý anh thế nào? Nếu cần tôi sẽ đứng ra làm mối. Tôi ở quen chị Hoạt, tôi sẽ liệu nói.

Ngọc không đáp; chàng nhìn ra phía cửa lúc, dáng từ lự. Một lát sau chàng nhìn thẳng vào mặt Thanh, nói:

– Tôi với chị xuất thân chỉ là hai người bạn, còn việc lấy Phượng, tôi đã thú thực là tôi yêu Phượng nhưng cưới Phượng làm vợ thì mặc dầu Phượng [illegible] với tôi, tôi [illegible] chỉ với chị là tôi không bao giờ lấy Phượng, cũng không lấy ai cả. Hôm kia ở lịch, tôi cũng ở ngoài giếng. Giọng sông Thanh thủy tuy tôi đã qua nhiều lần nhưng mới lần đầu bên bờ sông tôi vẫn thấy giọng nước ấy như ngăn cách tôi với một thứ gì mà tôi không hiểu. Đó chỉ là một linh tính, tôi không dị đoan, chị chắc đã nói... nhưng... tôi biết mỗi lần nay tôi qua giòng sông Thanh thủy thì không về ngay về nữa.

11, 30 trang
18-1-61

Ngọc chớp mắt luôn mấy cái rồi cầm ly nước cà phê bảo Thanh:

– Tôi không hại anh để; về tôi biết là tôi bị [illegible] xuất thế. Tôi không sao quên được lúc tôi... nói tôi chị... lúc tôi tốt hơn người đi về trong thấy... chị chắc còn nhớ về [illegible] một đám trong mấy người đàn [illegible] đem muối đến bán tôi với chị ngồi. Không lúc nào bằng lúc đó tôi cảm thấy người ta có ý tốt, cùng yêu hòa bình nhưng vì có gì họ giết lẫn nhau, vì có gì tôi giết người, hai bàn tay nhuốm đầy máu, không bao giờ sạch được, không bao giờ...

Chàng úp mặt hai tay âm đầu tiếp theo:

(52)
[19-1-60]

– Nhưng tôi không hối hận. Theo như lời chị nói, đấy là kiếp tôi như thế, đấy là định mệnh. Mấy nghìn năm nhân loại vẫn không thay đổi, chắc phải có một duyên cớ gì...

Tiếng Thanh lọt vào tai dường như từ tít xa vọng đến:

– Tôi hiểu anh vì tôi cũng cảm thấy như thế nhưng vẫn hiểu rõ được duyên cớ, tôi thì không cố hiểu nữa. Tôi, tôi sẽ tìm một người chữa nào...

263 trang
18-1-61.

Ngọc ngửng lên; nắng tháng tám khiến chàng chói mắt. Bên con kênh, qua cửa sổ vẫn có một khu vườn say; như vươn tay rộng hơn nhưng vẫn có những cành cây lá bóng loáng ánh sáng, những tàu áo phơi rung động trước gió và cả cái thanh giọng gọt vì nét mặt lóc lên những ngôi sao lấp lánh. Cuộc đời vẫn tươi đẹp đón sẵn...

(53)
[19-1-60]
2 trg.

Bỗng có tiếng lanh từ ở dưới nhà vọng lên:

– Chị Thanh Kim đâu! Mời chị đến họp ngay. Có tin Hà Giang thất thủ. Tất cả hơn bốn mươi cán bộ đều bị Việt Minh thủ tiêu chỉ còn sống sót được một người chạy về Malipô. Mới nhận được điện tối hôm qua của chị Nam ở Vân Sơn.

Ngọc và Thanh đều đứng dậy cùng một lúc. Thanh nói:

– Anh cứ đi báo các anh em. Tôi sửa soạn rồi lại ngay trụ sở. Cuộc tối lại hết cả đời sẽ, [illegible] chết được giết hay lẫn nhau. Cái [illegible] quang.

Ngọc mắt vẫn nhìn qua cửa sổ nhưng không để ý đến khu vườn. Người chàng choáng váng: bốn mươi anh em bị bắt mất đầu đi trong đêm tối; một cái huyệt lớn hay bắt đầu chỉ là một cái rãnh, hay một vục sâu giữa hai quả núi. Họ chết bị khảo giết đi chân không, quần áo bị lột hết đi như người khảo ngục. Thây họa may chỉ còn lại mỗi người một chiếc quần đùi...

Thanh gọi Ngọc:

– Này anh, tôi sẽ xin tình nguyện về Hà Giang. Anh thực đừng nên sẽ đưa tôi về như anh đã đưa Nghị và Tư. Còn bao nhiêu anh em nữa ở bên đội Việt, chúng mình sẽ tìm cách đưa họ sang đất Tàu.

Ngọc không nói gì nhưng trong lòng nghĩ thầm đã sắp tới ngày thoát khỏi mối tình có lẽ giữa chàng với Phượng và Thanh.

– Chị cho tôi xin cốc cà phê nữa. Uống xong tôi tới họp trước, chị từ nhà hàng hay nhờ bà Su trông nom, [illegible]. Chị sẽ tới sau tôi một lát.

Lúc Ngọc tới nơi anh em trong khu bộ đã gần đủ mặt. Anh khu bộ trưởng đọc điện văn rồi phái ngay một người ra Bưu điện đánh điện trả lời cho Tổng bộ. Thanh cũng vừa tới nơi; nàng đứng lên giơ tay:

– Tôi xin tình nguyện về mặt trận Hà Giang để kết tình hình. Tôi về được vì chưa ai biết tôi là gì nhận hàng ngũ, tôi chỉ là một người làm ăn buôn bán tầm thường. Nhưng đường về Hà Giang tôi không đi bao giờ, xin anh em cử một người thông thạo đường lối đi dẫn đường.

Không cần bàn cãi mọi người đều nói ngay:

– Đã có anh Ngọc.

Sau khi nghe qua tình hình, Thanh và Ngọc xin về trước nơi bộ để bàn định cách thức đi. Thanh hẹn ba hôm nữa sẽ khởi hành. Anh giao thông viên nói với đi đi đi [illegible] về Vân Sơn rất dễ vì hiện nay hết chiến tranh, có những đoạn xa đi không đi tìm các thể vật liệu về hướng đường Vân Sơn với.

Ra đến ngoài, Thanh nói với Ngọc:

– Tôi với anh chẳng cần phải bàn luận gì. Tôi về thu xếp hàng cà phê còn anh... anh nên lại bảo cho Phượng biết và thì biết Phượng.

Ngọc đến ngay nhà Phượng vì biết chắc Hoạt và Khải đương bận họp. Chàng không vào nhà, đứng ở khu vườn trước mà Phượng chạy ra mỉm cười nói:

-90- x4 = 360 + 31 = 391 tg (N.N Pui) hay 450 + 31 = 481 tg (N. Thu) (1 thg 21 ngày)

– Sao lâu không thấy anh đến.

94 Ngọc yên lặng một lát rồi nói :

– Anh đến để từ biệt em. Hà giang vừa bị thất thủ. Bốn mươi anh em đã bị Việt minh thủ tiêu. Anh phải đi ngay vì tình giữa đồ tội cái anh em nào sống sót [illegible] sang đất Tàu.

Phượng nhìn [illegible] ngây thơ ; tâm hồn nàng bình tĩnh như khu vườn này. Những việc giết chóc lẫn nhau đối với nàng như những việc xa lắc xa lơ không liên can gì đến nàng cả cho tới khi Ngọc sắp phải đi. Nàng nói với Ngọc :

– Em không hiểu việc các anh đang làm, có một điều chắc là anh ở bên phía chân giới Tàu, [illegible] về nước. Anh [illegible] các anh em đó với họ.

Nhìn Phượng, Ngọc thấy lòng mình thoả nhuận như không. Chàng nói với Phượng một vài câu để nàng yên tâm rồi từ biệt ra đi. Phượng giơ tay vẫy, chàng mỉm cười vẫy vẫy mấy cái rồi rảo bước đi về phía hang Thanh Hương. Tự nhiên chàng hết băn khoăn mà đi vừa thổi sáo miệng. Phượng, [illegible] như bà Vinh ; hai người đều sống một [illegible] đời không [illegible] lành ; chẳng [illegible] ghi qua thế giới của họ [illegible], chỉ ở trong lòng những [illegible] thôi. Còn Thanh, tâm hồn Thanh là cả một thế giới [illegible] muôn màu sắc, [illegible] khó hiểu [illegible] quyến rũ lạ lùng. Ngọc cho [illegible] với Thanh và Hà Giang [illegible] đi tìm [illegible] Thiên Thai ; [illegible] thân chàng dù có bị quằn quại nghiền nát những linh hồn chàng theo tôi Thanh vẫn không nói sẽ tan đi như hạt muối trong nước [illegible] hay biến thành một [illegible] trong cái [illegible] cuả hư vô [illegible] - Phạm Lãi, Tây Thi chết đi [illegible] nghìn năm của hai người vẫn tồn tại trong tâm hồn nhân loại. Tan đi là [illegible] mãi [illegible] những tâm hồn [illegible] của Phượng sẽ biến thành bà Vinh, [illegible] sẽ sa sang và [illegible] một bộ xương [illegible] tất [illegible]. Thế xác từ bây giờ chỉ là một bộ xương khô [illegible], [illegible] lại được vài chục năm mãi trong tâm trí người vợ thân yêu !! bỗng tốt

Nghĩ vậy, Ngọc lại lắc đầu xua đuổi sự ám ảnh về [illegible] ; [illegible] tự nhiên [illegible] thấy trong người [illegible] muốn làm một việc gì rất nguy hiểm bên cạnh Thanh và [illegible] yêu Thanh [illegible] chàng lại thấy dào dạt [illegible] ngập trong lòng. [illegible]

Hàng cà phê Thanh Hương lúc đó rất đông khách nhưng toàn khách người Tàu, [illegible] góc bà [illegible] và Thanh đương bàn [illegible] tồn tại. Ngọc đi thẳng lại góc, ngồi đợi. Một lát sau, Thanh lên tay bưng một cốc cà phê :

– Đây là cà phê tự tay tôi pha lấy không phải cà phê [illegible] pha đâu mà sợ. Thế nào anh đã [illegible] cô Phượng và anh chưa?

– Có, tôi vừa đến thăm và mọi câu để cô ấy yên tâm.

Thanh nhìn Ngọc thấy hai con mắt chàng sáng hẳn lên và nét mặt [illegible] một vẻ sung sướng khác thường, nàng không thể làm [illegible]. Thanh nghĩ thầm :

– Chắc hai anh chị đã ngỏ lời yêu nhau rồi. [illegible] chồng [illegible] chắc còn bận họp, [illegible] cô cùng [illegible] nói chuyện.

Chàng [illegible] ở lim, nhìn kỹ môi và má Ngọc xem có vết son đỏ nào không ; nhưng tuyệt nhiên không có dấu vết gì. Một [illegible] Ngọc hơi tái lại [illegible] nhưng ngầm có một [illegible] như [illegible] Ngọc vừa quyết định xong một việc rất quan [illegible] bắt đầu câu chuyện. Một lúc sau Ngọc gạt cốc cà phê sang bên cạnh để [illegible] người ra đằng trước như Thanh nói thầm với [illegible] nàng [illegible] gắt lại gần Ngọc và lắng đợi. Ngọc nói khẽ nhưng giọng quả quyết :

– Tôi đã quyết định rồi, mai tôi sẽ về Hà giang, [illegible] ở bên này biên giới, [illegible] không làm [illegible] về phía Hoàng văn Phú. Tôi sẽ về hẳn tỉnh Hà giang với chị.

Thanh kêu lên :

– Anh muốn tự tử à ! Tôi thì đi về được vì không ai biết tôi là ai. [illegible] Việt minh biết rõ anh lắm rồi. Anh muốn tôi mang [illegible] với anh sao.

– Chị Thanh, [illegible] người có thêm một người [illegible] vẫn thế. Chị sợ chết thì chị ở lại phía bên này sông Thanh Thủy, tôi sẽ đưa đến người sang, như [illegible].

– Tôi sợ ! Anh tưởng tôi sợ à. Nếu anh đã nói vậy thì tôi sẽ sang bên kia sông Thanh Thủy. Nghe anh nói thế có [illegible] buồn [illegible] và một [illegible] sát sông Thanh Thủy ; chắc [illegible] quân Việt Minh gác [illegible] một lần. Rồi anh xem, tôi sẽ cùng anh đi qua cầu như [illegible] sao thì...

Trong Thanh [illegible] nói nhưng Ngọc [illegible] ngay [illegible] định nói : « Nếu có sao thì cùng chết ».

« Cùng chết » hai tiếng ấy vang lên như những tiếng [illegible]. Hai người yêu lặng nhìn thẳng vào mắt nhau một lúc lâu vì cùng nghĩ thầm : « Yêu nhau đến lúc ấy có sao ». Ngọc nói thản nhiên :

– Cái đó tuỳ ý chị, tôi, tôi đã quyết tâm và không [illegible] gì mà lùi bước.

– Cái đó tuỳ ý anh, còn tôi, tôi sẽ [illegible] đi thẳng qua mặt lính gác, [illegible] như người đi chơi mát. Rồi anh xem. Tôi sẽ qua [illegible] giống sông Thanh Thủy bằng cầu sắt. Sông Thanh Thủy là của tôi [illegible] tôi với tên tôi là Thanh.

– Nhưng chị Thanh, tôi không đi đoàn nhiều với chị chỗ bến mảng đến giống sông Thanh Thủy. Thanh là tên chị, [illegible] là nước, chị chả [illegible] ở đây [illegible] người [illegible] trên [illegible] nước.

– Vậy thì cho nó tan đi. [illegible] tôi sẽ theo giòng Thanh Thủy trôi vào Thiên Thai... mà chỉ có một mình.

Nàng quay đi để giấu nụ cười :

– Tôi đã đọc kỹ mấy bài thơ của Nguyễn Nhược Thị [illegible] Thao Thưởng. Trong đó chả nói có hoa đào, hoa [illegible] mai, chỗ và đàn hạc với gà... tuyệt nhiên không có con chẫu chàng nào !

[illegible] sông [illegible] những cái tan nát đã người [illegible] bắt đầu. x

CHƯƠNG V

2 tg 3/4

Sáng hôm sau Ngọc đến [illegible] tiệm cà phê Thanh thuở [illegible] từ xưa Thanh đã thu xếp xong với bà Su [illegible] từ mọi ngày [illegible] hơi ngạy. Thanh nói:

– Đã bốn năm tôi mới đi được vì còn phải đợi mấy mối thủ tiêu.

[illegible] Hà Giang, [illegible] chúng một giờ nữa về Hà Giang [illegible] Ngọc đã [illegible] Ngọc nói:

Xuân cấp chỗ hai tuần [illegible] một giống [illegible] đi tìm Trường. Anh

– Hay là chị sợ [illegible] thì [illegible]. Nếu vậy tôi đi trước.

Thanh không nói gì, nhìn ra ngoài [illegible], mỉm cười. Nàng [illegible] sắp phải rời bỏ khu vườn quen thuộc và thân yêu mà đi chuyến này không chắc đã có ngày về. Nơi [illegible] nàng [illegible] đi cho khu rừng ở Việt Quốc ở Khai Viễn hay Mông Tự biết là nàng [illegible] ở trong hàng ngũ Việt Minh [illegible] thì rất có thể đi dọc đường nàng sẽ bị thủ tiêu [illegible] ở Vân Sơn như Vương Đức Nam trước [illegible] Ô Ma Li Pô và có khi chính Ngọc sẽ giết nàng ở ngay chỗ đã giết [illegible] Nghệ. Thanh trông thẳng vào Ngọc ngay [illegible] Ngọc đã là một [illegible]; [illegible] linh hồn lẫn xương, [illegible] đã có cảm tình với nàng hay yêu nàng nữa, Ngọc cũng phải tuân lệnh chỉ thị [illegible] hợp Ngọc theo Việt Minh [illegible] một việc nàng [illegible] không bao giờ Ngọc làm mà điều nàng cũng không muốn làm, không muốn Ngọc làm nữa.

Ngày 30 Tám 19-2

(52)

20-1-61

1 tg.

5 g 10 ng

Nàng thì dạng nói với Ngọc:

– Đi chuyến này chết đến có ngày về, người ta thì rất nhiều [illegible] ít ngày [illegible] đời [illegible] hoa kia có nở không. Thì nay không còn [illegible] cái guồng máy [illegible] bất [illegible] quay. Em chỉ [illegible] là [illegible] vành trưởng và [illegible] tại [illegible]...

Thanh nghĩ thầm: thật như [illegible] đã chui vào guồng máy một lần rồi và để bị kẹp không chia thoát khỏi; và kể nàng nữa, hiện giờ nàng biết là để đi Sung Trường nhưng rất có thể nàng sẽ bị hại và [illegible] làm [illegible] trước. Có một điều là nàng đã chui vào hai guồng máy quay ngược chiều nhau, một guồng [illegible] nàng để tìm cách giả thoát khỏi, một guồng mới nàng cho có người nàng vào, [illegible] hai [illegible] trưởng nhưng rất ngang [illegible]. Nhưng [illegible] ngay [illegible], Thanh không [illegible] không [illegible] mà lại thấy cái thứ [illegible] có một sức quyến rũ [illegible] khiến nàng có thể [illegible] cái chết như không. Trước kia nàng đã trách Ngọc không [illegible] cho một lý tưởng mà để [illegible] sự chán nản mọi đời, [illegible] cái chết mà thấy, bây giờ nàng cũng [illegible] vì cảm tình [illegible], vì lý tưởng! Thanh lại nhớ đến câu của Pascal [illegible] thì phải [illegible] Pyrénées [illegible] giòng sông thành thủy. [illegible] thanh đấu

Nàng nói tiếp giọng [illegible] và đùa bỡn:

– Hay là chúng mình cùng chui ra đi tìm Thiên Thai ở ngay [illegible].

Ngọc mỉm cười:

– [illegible] tôi [illegible] thì tôi sẽ [illegible] Phương. Nhà Phương giàu, tôi [illegible] lại sẽ [illegible] một việc làm hay đi bán bánh bò [illegible]. [illegible] hai mươi năm nữa tôi với Phương sẽ [illegible] hai ông bà Vinh. Phương làm bánh bò [illegible] khéo lắm. Chắc tôi giàu to. Vàng mà chị đã [illegible], tôi có [illegible] lại [illegible] vàng, [illegible].

Thanh đứng dậy nhìn đuôi [illegible] [illegible] cà phê:

– Xin lỗi anh [illegible] ở [illegible] quán [illegible] lấy cà phê cho khách hàng. [illegible] những nơi làm gì đến [illegible], anh còn [illegible] tôi [illegible] cà phê. Trước khi đi anh [illegible] xong [illegible].

Ngọc nói:

– [illegible] Thanh thì tôi sẽ [illegible] chị [illegible]. Một bộ áo [illegible], một chiếc áo len, đôi giày hai [illegible], một khăn [illegible] là [illegible] thì [illegible] tiền của [illegible] không [illegible] bông hoa [illegible] bây giờ [illegible] vàng như vàng, mà chị có [illegible] quý hơn vàng nhiều.

Chúng [illegible] một [illegible] cà phê rồi hai người [illegible] nhiều [illegible] ngoài [illegible]. Cuộc đời lại [illegible] như [illegible].

«Nàng thay tâm [illegible]». Ngọc lại [illegible] phiên [illegible] như [illegible]. «[illegible] chị [illegible] đã lấy chồng, [illegible] cầu [illegible] gặp [illegible] hạnh phúc ở đời». [illegible] một ý nghĩ thoáng [illegible]; [illegible] sao [illegible] từ lúc gặp Thanh [illegible] phút này chàng mới nhận ra là Thanh giống chị chàng [illegible] đâu [illegible] cả: hai [illegible] cao bằng nhau, [illegible] trong [illegible] [illegible] người thon thon [illegible] khoẻ mạnh, làm [illegible] cũng [illegible], [illegible] một [illegible] sao mà nhất là [illegible] chị chàng [illegible] mà giống Thanh [illegible]. Nếu chị chàng [illegible] thì nào cũng đã [illegible] lại của mình, nhưng bây giờ [illegible] có [illegible] gặp lại nhau.

[illegible] bay một đám mây [illegible] bay khói, bức tường ngoài vườn [illegible] sáng chói [illegible] Thanh nhắm mắt, mơ hồ [illegible]. Ngọc nói:

– Chị cau mày thì một tí nữa đi tôi xem.

Thanh nhìn Ngọc:

– Anh thích tôi cau mày.

– Tôi thích cả chị [illegible] nữa.

Thanh nói:

– [illegible] Cô anh hay cau mày [illegible] thì có; [illegible] từ ngày [illegible] cà phê [illegible] một ngụm thì [illegible] chắc anh [illegible] anh lại cau mày [illegible] cà phê sáng nay do bà Su pha. Thảo nào [illegible] mà ngụm tôi sáng nay đúng tí pha cà phê như bà Su. Cái gì [illegible] cả, cái [illegible] thì anh [illegible] lắm. Về Hà Giang rồi anh xem, [illegible] gì, [illegible] cũng [illegible] cau mày. [illegible] tôi không [illegible] Hà Giang [illegible] về [illegible] qua tôi bởi [illegible] sướng [illegible] người [illegible]. Tôi [illegible] lại một lần nữa [illegible] gần [illegible] con. Sống như đất khách [illegible] quê người [illegible] Bà Su nghe [illegible] bối nhiều lời...» Đấy hai lần Thanh đã dậy, tôi chắc không về [illegible] Hà Giang được [illegible], đi dọc đường [illegible] chắc bị thổ phỉ giết, thổ phỉ ấy là anh chứ [illegible] ai [illegible]. Tôi [illegible] chỗ [illegible] ở một [illegible] bên đất [illegible], có khi ngày ở đó [illegible] bị [illegible] có bạn cho vui. Nhưng theo câu tôi sau còn trở lại [illegible].

Ngày 30 ng.

Thanh nói: Ngọc [illegible]. Thanh đưa: [illegible]. Ngọc [illegible]: [illegible]

có lẽ đúng hơn. Tôi sống như đất khách trúc là đất tàu và anh còn thường hại tôi đủ chút nên chắc tôi chỉ không bỏ nhưng thờ ơ kha nửa đi. anh nhớ tìm theo một cái sướng hay cái mới [illegible] vác hàn vai một [illegible] vừa hát: "Mười mươi mươi năm sống cùng non nước". Ngày nay ta mới tâm gương anh hùng. Dù khó thì mấy quyết đã quyết quốc, [illegible] vui chết khổ [illegible], vui chốn kia một cái vô tổng chỉ lời thôi"

đi vui 96

đã quyết

Thế. Ngọc cũng bật lên cười:

– Mà lại "vâng lời thôi" nữa. Chị không lo tôi sẽ chôn chị như đồn vàng ở nhà như anh tưởng, nhưng bù lại tôi có hứng đào lên nữa.

x x x

(53) 21-1-61 2 tr ½ 2,30 ngày

Hai ngày hôm sau, Ngọc đương ngồi tiếp quế uống cà phê với Thanh thì có một người tàu vào hiệu. Bà Sáu về sớm quá nên chưa sang. Thanh phải đi xuống tiếp khách. Nàng giơ tay đi hai ngón ra hiệu bảo Ngọc ngồi yên; nàng đứng hẳn một từng rồi mới lấy tay [illegible] lắc thật nhanh trước mặt như có ý bảo Ngọc không được nói gì và nữa có lo thì cũng phải có mà nhìn. Thanh ra [illegible] phía cái cửa thang nhìn xuống, rồi hỏi bằng tiếng tàu:

– Ông với cà phê tìm hay cà phê phin.

Nàng quay lại nhìn Ngọc nhanh một cái rồi bước xuống cầu thang. Có tiếng thìa khuấy đường trong cốc, tiếng guốc của chuyến rồi tiếng điều [illegible] tới trên bàn. Ngọc nghe thấm:

– Ông Tàu nào mà ít nói như vậy.

Bỗng chàng nảy nghĩ, đi nói rồi nhìn xuống khe gác sàn gác; chỉ nhìn thấy bàn không chạy lại đi thật nhẹ ra nhìn xuống một khe hở khác. Chàng thấy Thanh đứng bên cạnh bàn một người tàu mặc bộ áo cánh đã bạc màu và người ấy giơ tay gãi chân không nói gì. Thanh đưa tay ra như đòi lấy tiền. Người tàu móc một nắm cho rồi rút ra một cái ví lấy tiền nhưng Ngọc cũng thoáng thấy gấp trong tờ giấy quân kim một hay hai (chàng không phân biệt rõ lắm) tờ giấy trắng. Thanh vội vã cầm lấy giấy nhét vào túi áo cánh; tờ giấy quân kim vẫn còn để nguyên trên bàn. Người khách vội vàng mời [illegible] cà phê nóng bước tới rồi cất tiếng hỏi Thanh:

– Hao nhờ thế có?

Thanh đứng thẳ lại gần khách tờ giấy quân kim nói:

– Ông làm ơn lo tiền lẻ tôi không có giấy nhỏ trả lại tờ giấy quân kim.

Ngọc không thấy người khách đưa trả lại Thanh. Người ấy nói con cá đã khô, đứng dậy nói:

– Tôi chỉ có tờ giấy ấy thôi bà nó cầm lấy cả cũng được. Tôi mới hãng mà.

Khi người khách đi khỏi, Ngọc lại nói vui vẻ ngồi nhẹ xuống ghế, không một tiếng động nào. Chàng quay mặt nhìn ra khe vừa nãy, rất bao nhiêu lần cảm biết và đưa mắt nhìn theo lan khói. Thanh lên gác ngồi xuống ghế, nói:

– Sáng hôm nay hết quá, có bao nhiêu tiền cà lại số ta đã hết đi mở hàng. Chắc tay giàn đạo, hay quán cà bây sang ghế.

Ngọc sững người rất nhanh và hiểu hết. Chàng bảo Thanh:

– Có hai con bọ ngựa đuổi nhau ở dãi đường trong đền kia. Chị có biết con bọ ngựa có cái gì khác thường không.

Thanh cười:

– Anh lại hỏi một người như tôi đã từng học rất nhiều về thảo vật học khi còn 5 tuổi thuở. Con cá lớn, con tác nhỏ, xong việc rồi cô nàng như anh chàng không chạy kịp thì cô nàng sực ăn chàng ngon lành lắm.

– Cái đó thì tôi không biết nhưng anh hẳn được vì mình như con bọ ngựa về hồn nào chợ thế mà sợm, con bọ ngựa không bao giờ lui về.

Thanh mỉm cười:

– Thế nghĩa là thế nào anh nghĩ về Hà giang. Tôi cũng là con bọ ngựa mà tôi lại đi trước anh, đi qua cầu sắt, không lui. Anh đã được cái nơi mẹ; nói về một mình chắc anh đi qua bên đó buồn lắm, thấy bà kia sống thanh. Thông có biết anh lại lui ngay, bọ ngựa gì anh! Anh nhất đời chỉ là Ngọc chắc chắn; thấy vật mình chắc anh sẽ nhảy lung tung, không nhớ về gà thể giống được anh lại nhảy qua hàng rào phố hay quán bạn. Nhảy mãi cũng có ngày việt mình tóm được rồi nó "đào nó mổ quốc", nó chôn kia một cái anh chân đầu lung tung ". Thôi bây giờ, để tôi pha hai cốc cà phê rồi cùng ngồi uống ngắm cảnh trời biết về ngày mai tôi nhất quyết đưa anh về, không thể ngày trở lại.

Ngọc cau mày nói:

– Chị bảo tôi là cụ. Khách hàng quý nhất, tiền đã trả trước rồi thì mà chỉ vì một quả xà-phòng, chị đã quên bằng đi; tôi từ hai đến chỉ ngồi [illegible] thì như phòng.

Khi Thanh bưng hai cốc cà phê lên, Ngọc nhìn thuốc lá mời Thanh. Nàng tới bật đèn châm vàng một góc tường và lấy lách trên những nhánh lá cao cây liễu. Hoa huệ tím tím qua để nở những [illegible] ở thuyền, vàng chói chịu tới mọi những cánh hoa trắng trong sẽ mát dịu dần như sương. Hai con mắt Thanh, Ngọc để ý từng [illegible] mát và tươi như hai cánh hoa ướt sương; đôi gò má nàng rất hồng, có vẻ lành lành. Chàng không [illegible]

Ngọc nghĩ: tưởng nơi hẻo đó có thuốc tình rất rất thể chàng sẽ áp má chàng vào má Thanh; hai người chắc sẽ [illegible] để cho thời tình hơi [illegible]

~~[illegible]~~

18,30 ngày.

-93- x 4 = 372 + 33 = 405 tg (ưu vui) hay x 5 = 465 + 33 = 498 tg (N. [illegible])

97

bấy lâu ngăn cách sẽ truyền thấm sang nhau, gặp gỡ vỡ đôi lần da lạnh như hai hạt muối trắng cùng tan đi hoà lẫn nhau trong một [illegible] bát nước trong.

Ngọc giật mình như vừa tỉnh mộng bảo Thanh:

– Thế thì xuống với bà Su sang thu xếp với bà ta. Tôi cũng về để sửa soạn và từ biệt [illegible] có Phượng mà tôi.

Ngọc ra ngay. Buổi tối trước báo cho Trường biết chàng đã có chứng cớ rõ ràng Thanh là cán bộ Việt Minh, ngày hôm sau chàng sẽ cùng Thanh đi Vân Sơn đánh mặt điệu và dọc đường chàng sẽ tìm cách thủ tiêu Thanh. Lúc trở về Ngọc ghé qua nhà Hoạt; chỉ có mình Phượng ở nhà. Chàng nói:

– Sáng mai sớm anh đi Vân Sơn. Chúc em ở lại mạnh khoẻ và cần nhất là đừng lo buồn gì vì anh. Độ mười hôm nữa anh sẽ về; anh chờ đến Malipo nghe ngóng tin tức rồi lại quay trở lại ngay.

Phượng dặn:

– Anh nhớ [illegible] cửa mà đi mặc. Anh có cần gì không. Em có ít vốn riêng, anh cầm đi mấy tấm vàng lá.

Rồi nàng chạy vào buồng trong. Ngọc đứng lại một mình cảm bảo:

– Lại vàng!

Phượng ra đưa chàng hai tấm. Ngọc từ chối:

– Anh cần gì nhiều thế. Dọc đường đã có các cơ quan. Anh cần gì nhiều thế. Em cho anh mượn cái kéo.

Chàng lấy kéo cắt đôi một tấm vàng, giữ một nửa và bao nhiêu đưa trả lại Phượng. Biết là lần này đi không trở về nữa nhưng chàng vẫn thản nhiên như khi từ biệt Phượng mọi lần. Phượng tiễn nàng ra cổng, giơ tay vẫy mãi về. Ngọc lẳng như [illegible] một lúc rồi quay mặt bỏ đi. Được tin chàng chết chắc Phượng cũng buồn khổ ít lâu nhưng chắc chỉ độ một năm sau Phượng sẽ quên chàng. Nàng lại trở về sống cuộc đời êm ả và dưới bóng mát [illegible] kia nàng lại đứng tựa vào gốc cây đăm đuổi nhìn và yêu một chàng thanh niên khác, không lôi thôi như mình.

Ngọc quay lại nhìn Phượng mỉm cười:

– Bà Vinh thương lại.

Rồi chàng vừa đi vừa hát [illegible] «Hồn nước muôn năm sống cùng non nước... ngày nay ta nơi tâm gương anh hùng...» Ngọc cảm thấy trong người nhẹ nhàng, [illegible] Phượng để chết hẳn [illegible] trong lòng chàng rồi vì chàng cũng không còn biết rõ ở [illegible] Phượng nữa. Chàng chắc Phượng sẽ [illegible] một cuộc đời sung sướng yên ổn; tự hỏi [illegible] nàng không thể có [illegible] nhưng một bát giấy bạc như tấm hoạ thạch. Người sống mà nàng lúc nào cũng yên ổn như mặt hồ lặng gió; chàng tiếc Phượng yêu nàng, chàng qua chỗ như một hòn sỏi thả qua làm mặt hồ gợn sóng lăn tăn trong chốc lát.

Ngọc ghé qua nhà Minh chẳng qua chỗ hỏi tin tức về việc đi xe của đồn Mỹ về Vân Sơn. Trong thâm tâm chàng chỉ mong ngày mai không có đoàn xe nào vì bị đồn Mỹ để lấy hết vật liệu ở trường bay Văn-Sơn về rồi. Như vậy chàng sẽ được đi bộ với Thanh trong mười hôm mới tới Vân Sơn. Minh bảo cho chàng biết là có xe và xe vắng khách, sáng mai bảy giờ sáng khởi hành và tôi đưa cho chàng hai tấm giấy phép:

– Thế nào, anh đưa chị Kim đến bà này sống thanh thản ở chỗ bà Tư.

– Không tôi sẽ sang. Tuy ta có khách [illegible] và giấy [illegible] anh cũng cấp cho chị Kim, nhưng chỉ có tôi là có thể tin kín như các anh em về tôi [illegible].

– Tôi ở với anh đi không ngủ về.

Ngọc nói:

– Tôi muốn nhờ anh một việc riêng; nếu trong mười hôm không có điện ở Malipo hay Vân Sơn tức là tôi bị bắt hay thủ tiêu, nếu vậy anh đến thăm anh chị Hoạt và có tin Phượng [illegible] báo tin là tôi đã về hẳn trong nước, bình an vô sự.

Minh nói:

– Chị Kim thực con tâm, vì anh thì liều lĩnh. Anh đi cùng chị Kim thì là [illegible] giết chị Kim đấy.

Đến giờ Ngọc phải đi báo tin Đánh cho Trường và việc chàng đã định giết Thanh ở dọc đường.

4 tg ½

CHƯƠNG VI

Thanh và Ngọc bò lên ngồi riêng một [illegible] xe cam nhông nhà binh. Phía trước chỉ có một quân nhân Mỹ lái xe. Anh ta không nói xa lần vì sợ lộ. Ngọc mặc bộ áo không phù hiệu còn Thanh mặt có chiếc có [illegible] màu lam sẫm. Khi qua phố hai người ngồi xoay mặt vào trong; đợi đi khỏi mấy nhà gạch san sát mới ngoảnh lên và chiếu nhau mỉm cười. Gió thổi mạnh làm [illegible] Thanh [illegible]; Ngọc cũng bỏ mũ nhét vào túi. Hai người biết là cùng đi với nhau đến chết nhưng trong lòng thấy [illegible] vui hớn hở. Thanh nói:

– Thích quá. Xe Mỹ đưa chúng mình vào Thiên Thai.

Lúc qua đồi cao nhô hẳn, đứng nhìn chân như [illegible] trước. Thanh lấy tay chỉ xuống vực sâu thẳm; nàng ngồi lui phía thành xe với vẻ người sợ cả hai tay ra:

– Nhảy xuống đây một cái thì thôi đừng ngẫm nghĩ.

Ngọc vội vã kéo chân nàng Thanh rồi ấn Thanh vào cái ngã vào lòng xe. Người tài xế Mỹ chắc tưởng đùa cất tiếng hỏi. Thanh đáp luôn bằng tiếng Anh:

– Tôi chào đời [illegible] nhảy xuống đây từ từ nhưng ông này cứ bắt tôi sống từ chịu khổ.

Rồi Thanh cười lên nười. Người lính Mỹ cũng cả tiếng khúc khích:

– Nếu ai định tự tử thì đi với người lính này cũng xe với tôi chỉ xa tay cái sang bên thôi. Tôi sẽ cũng có thể về

— 94 — × 4 = 376 + 32 = 408 tr (N.Vui) hay × 5 : 470 + 32 = 502 tr (N.Thu

bây giờ hết miền thanh, không bao lâu tôi sẽ về nước gặp lại vợ tôi — tôi còn sợ hơn là bọn Nhật.

Thanh đến gần cửa sổ, lật cái bạt che gió lên và nói tiếp với tài xế, mỗi lúc một thân mật hơn. Ngọc hỏi Thanh:

— Chị có nói tiếng với tài xế, họ đồng tử một tí là chết nhiều cả ba.

— Vâng thì thế vậy. Không sao nhất gì lắm.

Ngọc đỏm cười, nói như ra lệnh:

— Đồng chí phải nhớ là đồng chí ở trong đội bộ tội. Chưa làm xong phận sự, đồng chí chưa có quyền chết. Tôi nghĩ vậy.

Thanh bĩu môi:

— Anh nói như tôi không phải đồng chí của anh mà cũng chưa từng ở trong đội bộ anh. Tôi vẫn là của bộ hạ ở trong hai chị bỏ mạ: chị bị cách ly và chị bị vì thế.

Nói xong quay nhìn Ngọc mỉm cười sung sướng.

— Anh không có quyền gì với tôi, ra lệnh cho tôi thế.

Thấy Ngọc có nhìn mình xuống vệ đường, Thanh đến ngồi sát cạnh Ngọc và cùng nhìn xuống.

— Anh tìm cái gì thế?

— Tôi tìm xem còn cái kính mà tôi không.

— Anh tìm làm gì. Chắc ai đi qua đã nhặt mất cái gọng vàng mà đem mà tìm.

Ngọc nhìn Thanh vào mắt Thanh, hỏi: — Sao chị biết [illegible] kính cũ tôi gọng vàng.

— Sao tôi lại không biết. Đó là nhân tình của tôi. Cái kính ấy chính tôi cùng Tư Ti chọn mua ở Sài Minh. Tôi Tư phải bỏ tiền ra mua tặng Tư để làm kỷ niệm. Hay gì kính cũng mất, gọng vàng mất, ở, người vàng của, một bộ xương trắng mà thế nào mà biết chỗ. Tôi bắt đền anh đấy. Hôm nào đi qua đó, nhớ thế nào anh cũng phải trả tôi đấy. Tôi sẽ đòn cất cho Tư Ti. [illegible] anh phải đem theo một cái rương. Nói anh là nhà [illegible] tôi tiền thế cũng nhất định để tôi với Tư được gặp nhau trọn đời. — Trong đời chết. Vả Ngọc quên rằng [illegible] có tay [illegible] khó ở nhà đất thiếu mai cho là dạy tôi cũng tin tư và Tư Ti tin mong thì cũng nhận lấy đất lại, để nghĩ nhớ có ai một lần khác tiếng chuồn đi tìm một tình nhân khác.

Nói xong Thanh mỉm cười thấy Ngọc có nhìn mình, nàng tiếp theo:

— Mắt tôi có gì lạ mà anh nhìn mãi thế. Anh bảo ở đây phong cảnh đẹp lắm. Hay ta cũng ngắm phong cảnh. Có phải kia là có nhà người Thổ anh nói mãi với tôi là anh nhớ đã đến ở. Đằng ấy, có bụi tre cao ngang cành. Hay là cùng mình bỏ cả công tác, đến đây ở cục ta cục tác với nhau như những con gà trong cái thơ Thiền thái của Thảo Đường. Vâng vâng, kề mình nhau ngủ mà tôi tưởng tượng là: trong nhà Mèo hai con gà dưới bóng tường Tàu Tím gọi nhau. Nhưng không muốn, mà đòi thì mua sắc gà.

Ngọc nghĩ một lát rồi Thanh lại nói:

— À, bây giờ nói tiếng đến khoảng đó nữa, hôm nọ anh có băn khoăn tại sao người ta lại yêu nhau từ mấy nghìn năm không thay đổi, tôi nghĩ ra rồi: chẳng qua là vì cần sự nhau cả, mà đòi mèo sắc gà, gà đòi gà được chẩm chẩm nhà nhà đời đời thản sự ở. Bây giờ anh để đời chưa?

Thanh mỉm nói với lời trong tiếng vẳng ra đai ngắm văn vẻ một gói muối. Ngọc đỡ lấy rồi bỏ vào cơm nắm chấm với gói muối ăn một cách ngon lành. [illegible] Đi hết đèo người lính Mỹ cũng đỗ xe lại lấy hộp đồng cái thức ra ăn.

— Đồng anh xem nếu lính Mỹ không có hộp đồ ăn họ sẽ sợ tôi trước vì tôi chỉ có tay không mà họ có súng Thomson, nếu anh không có cơm nắm anh sẽ sợ tôi vì anh có máy, chỉ có tôi đứng chịu, đã có ít vàng giắt trong người không lo gì vàng mà sống nổi. Cả bốn người cả bé, từ ngày phụ nữ trước đến giờ vẫn vậy.

(54) 22-1-60 25 ¼ 4g rõ.

Bây giờ chín, xe tới qua Đèo sau ngày thứ khi tới Vân Sơn. Ngọc chỉ tay xuống thung lũng:

— Chị trông kìa, [illegible] xa đường kia đi qua Hà-Quan với Hoàng An phủ. [illegible] Giữa thung lũng là giòng sông chảy về Vân Sơn, con sông mà năm ngoái mười sáu về khiến tôi phải ở lại nhà chị Nam sau hôm mà chị phải ăn mười một mất mười hôm. [illegible] Chiều sẽ độ bốn giờ thì tới Vân Sơn, tôi sẽ đưa chị đi ăn "cơ sở" mới trước khi đến nhà chị Nam.

Giờ trên đèo thời mạnh. Thanh lấy chiếc khăn tay buộc phủ đầu cho tóc khỏi rơi xuống mắt và che gió lạnh. Chiếc khăn nhỏ quá. Thanh loay hoay buộc mãi ở cằm mãi không được:

— Anh buộc hộ em.

Thanh ngửa mặt chờ đợi. Ngọc mới loay hoay buộc mãi những chiếc khăn vẫn nhỏ quá. "Để chị lấy khăn tôi" [illegible] Thanh, [illegible] chùm kín cả hai má và mái tóc vào khăn, chàng cố ý để thừa một ít tóc bồng bềnh trên trán và sửa lại cho tóc ở má cho nét mặt đỡ thô và đẹp hơn. Tay chàng luôn đến tiếp chạm vào làn da mặt Thanh, vào đôi gò má [illegible] như hai trái đào căng mịn vàng hồng sau một ngày phơi nắng. Chàng xoay đầu Thanh về phía mình và áp lòng tay vào hai má lạnh của Thanh:

— Má chị lạnh quá; tôi không nói hai tay chị vào ngực được thế. Chị không biết đèo này cao nhất vùng gió thổi mạnh và rét lắm và những được cái chạy đường dễ đi.

Ngọc nói làm như để ý tới câu nói nhưng tay chàng vẫn áp mạnh vào má Thanh; chàng cảm thấy hơi nóng của bàn tay chàng chuyển sang má Thanh và hơi lạnh của má Thanh thấm dần vào lòng bàn tay chàng như hòa lẫn với nhau. Ngọc buông tay ra nói:

— Bây giờ thì chị tha hồ ấm mặt và hết ngứa má.

Thanh mỉm cười nhìn xuống thung lũng rộng, có con sông chảy giữa quanh co luồn khúc. Nàng hé môi mỉm cười sung sướng vì nàng đã thấu biết ý tình của Ngọc. Như nàng vẫn còn thấy hơi ấm trong lòng bàn tay nóng của Ngọc. Những sợi tóc mai thỉnh thoảng cứ khi xe chạy vòng, gió lại [illegible].

103

Thổi hất vào khiến nàng thấy ngứa ngáy một cách dễ chịu ở gò má và khoé môi. Nàng nói với Thanh:

— Em chưa bao giờ thấy một cái thung lũng đẹp như thế này. Hay thôi chúng mình ở lại đây. Em sẽ đi học trường thuốc, biết đỡ đẻ, em sẽ [illegible] khách của chị Nam. Chúng mình giàu to. Lúc nào muốn về nước thì đi đường [illegible] qua Pakha. Em sẽ biến thành người Xá Lô còn anh sẽ là một chàng mọ trẻ ở Pakha nghĩ mãi hay anh biến thành cách đây gì những [illegible] phụ bạc của em xuống thác như nàng "Bà đi phật" trong truyện Mặt Dứa Trang.

Lúc tới vào đến vỉ trường thôn mà xa Mỹ phải đỗ lại một chỗ, đợi xe sẵn bay ra kéo về. Thanh cảm ơn và bắt tay người lính Mỹ từ biệt:

— Bye bye!

Ngọc giơ ngón tay cái lên nói:

— Tình hảo!

Hai người vác túi, đi bộ một quãng khá xa, qua một cái cầu đá rồi rẽ về phía tay trái. Khi qua nhà Nam mà bị thuốc nhưng Ngọc khó nhọc mà xuống đi thẳng. Nam ở trong nhà nhìn ra nhận được ngay Ngọc:

— Ồ kìa, ai như chú Ngọc. Chú Ngọc ơi! Chú quên nhà hay sao?

— Em đây đến một tí bất ngờ.

Ngọc vẫy Thanh. Khi Thanh vào cùng với theo. Nam chưa hiểu chuyện gì nhưng một người đi với Thanh mà không là cán bộ Việt quốc thì cũng là Việt Minh hạ tiến, nay còn phải đến tiếp niềm nở. Khi hỏi tên tuổi, Ngọc giới thiệu:

— Đồng chí Kim.

Thanh đưa Nam coi giấy phái mang đi với cái đo trường kỹ và có đóng dấu khai Ngoại bộ, lại kèm theo giấy của Khu bộ Trưởng Nhất bộ phải nói về xin xét tiền hiến cho giúp do nghị quyết của hội đồng đặc biệt khu đồng bộ Nhất bộ, trong có thêm mấy giòng yêu cầu đồng chí Nam [illegible] vài túi và hai đồng chí Thanh Hữu Tình, hiện ở cùng tổ ban Thanh Malipô hết sức giúp đỡ mọi mặt.

Đọc xong Thanh cho giấy vào túi áo cánh trong. Tối đến Ngọc và Thanh [illegible] mỉm cười: cả hai người cùng một lúc đến nghĩ đến hai tờ giấy khác. Thanh nói với Kim:

— Anh Thanh nói đồng chí đợi. Lúc còn trên xe anh ấy bảo em đi ăn cỗ [illegible] đã với mới vào chị. Thế mà cũng đành mà mình nói với chị là tránh một đôi cái ngờ. Anh Thanh [illegible] có cái tài đặc biệt là lúc nào cũng nghĩ đến ăn. Bởi có đa để đi ăn phở [illegible] ở ga [illegible] ăn cả một đĩa với với một cái tài gà sống thiến, em gớm quá. Cả cách mà anh ấy dễ [illegible] đó với anh ấy lại nói là [illegible] không giới thiệu với cái ăn vì bị [illegible] và mọi tác bí mật. Cũng tôi bí mật mà anh ấy có mời một miếng là cùng [illegible] ăn và bí mật mạnh, dầu kín cả anh trường cán bộ.

Nàng bật cười rồi hai người ngồi nói chuyện với nhau thân mật như hai chị em một. Thanh bảo Nam:

— Để em thết chị và anh Ngọc có cỗ mì siêu và [illegible] là Kim [illegible] vậy lắm, em lại [illegible] về tài [illegible] cho Đảng. Nhưng em chưa đói lắm. Đi lát nữa ăn thì vừa.

Rồi Thanh đi dọn dẹp nhà cửa, quét gác sạch sẽ rồi xuống ngồi lại phòng khách của Nam. Nhưng nay tính ý không để cho Nam biết là nàng đã học qua trường thuốc và [illegible] làm cùng tài ở nhà Nam. Ngọc nói:

— Trong khi cô Kim xếp dọn, tôi với chị vào đây bộ trình giấy và [illegible] rồi, em đang của [illegible] một với vậy, Ngọc quay lại bảo khẽ Nam:

— Em có bằng cớ chắc hơn về Kim thế Thanh, là một cán bộ của Việt Minh, mà bởi hai gặp mấy lợi nào. Trong người Kim, có hai tờ giấy do quân cấp đi về [illegible], muốn lợi dụng em để biết hết tổ chức mà anh lập đặt từ Quảng Bạ tới [illegible] rồi báo cho Việt Minh biết. Lại thêm mấy chục anh em mà bị Việt Minh thủ tiêu. Em ở đây có sẵn sàng.

Nam suy nghĩ một lát rồi nói:

— Tôi, tôi cũng thấy Kim lạ hai lắm; Kim ở nhà mình thì giúp việc rất đắc lực, nếu là cán bộ Việt Minh thì là một tai hại ghê gớm lắm. Hay để đêm nay em tôi cho hắn ngủ thuốc mê rồi lục túi hai tờ giấy kia là giấy gì.

Ngọc gạt luôn:

— Không được, chị không biết là Thanh đã học trường thuốc gần hai năm. Chị khó lòng đánh lừa được thuốc mê. Hắn tỉnh ngủ lắm mà lại nghi ngờ chị nhiều. Chính hắn cho tôi biết thuốc giết người bằng Cyanure de Potassium. Họ giữ luôn trong người đề phòng bọn những bị thuốc mà chị. Nếu lại đã biết truyện chị giết Vương Đức, nếu hắn là Việt Minh thì bao nhiêu thuốc độc, thuốc mê của chị lấy giữ thì hoá ra nuôi lại hoặc đổi Thanh thuốc tiêm lẫn bỏ thêm.

Nam cũng phải bật lên cười. Ngọc nói:

— Việc ấy để tôi lo liệu. Tôi sẽ kiếm mọi cách lấy cắp Thanh ở dọc đường. Chị phải làm như không nghĩ ngợi gì cả. Còn nhất là Thanh không phải nghi gì đến chị và nhất là nghi ngờ tôi. Vì vậy tôi phải nhiều lần cho tỏ ý yêu Thanh; một lần sau ngay trong ở bờ suối (mà mới lúc nãy khi lên đến) kề Nhiều và muốn có dịp lúc nhìn Tây cho tới Thanh khỏi bay tôi để ấp hai tay tôi vào má Thanh rất lâu... Thanh tưởng tôi mê thật, em tôi về muốn đùa lại một tay lợi hại như thế tôi đã mê Thanh thực; và nếu không Thanh sẽ biết ngay. Nhưng chúng ta để chị ở vậy làm, tôi yêu Thanh nhưng tôi phải giết Thanh.

Đúng lúc Thanh ngồi với Nam và Ngọc ngồi giường bên cạnh. Thanh nói:

— Đêm nay thức suốt đêm nói chuyện chơi đi. Anh Ngọc cũng có nói chuyện với tôi về chị nhưng chỉ nói về mấy việc thôi, để tụi chú việc Vương Đức, tôi thấy chị thật cả em đảm và một... nhưng mà về lý do gì chị say đắm và gia nhập hàng ngũ cách mạng thì tôi không được biết một tí gì. Tôi cũng sẵn sàng chờ nghe truyện đó đã sao tôi say vấn vương, nếu ấy cho Thanh để biết và hiểu mà tôi cũng thật có về việc ai thúc đẩy. Thật là một truyện thương tâm. Nhưng cũng nay cả anh Thanh nhớ cùng việc nên quá thôi thúng và nay mai chị phải

-96- ×4 = 384 + 32 = 416 tờ (...) hay ×5 = 480 + 32 = 512 tờ (...)

về đồng hồ [illegible] và nhiều thứ cũ cuối anh Thanh lấy ở phường [illegible] anh Hoạt.

Nam đáp:

– Rất tiếc vì ngày mai cả tôi phải đi Hà Quan [illegible], tối nay cần ngủ.

– Thế để ngày mai tôi cũng đi với [illegible] giúp chị một tay. Tôi cũng biết [illegible]. Chỉ có mổ [illegible] forceps cũng mà; mà thôi một vài người – Tôi cũng biết làm forceps.

– Thế thì tối nay có cần đi ngủ sớm.

Thanh chiều [illegible] giường Ngọc nói:

– Tôi [illegible], hơn sau [illegible] thường. Anh Ngọc còn [illegible]. Thế mới chị ngủ ngay, [illegible] tôi [illegible] vậy [illegible] những, [illegible] sát cạnh nhau như thế này, [illegible] khi đi chị khỏi [illegible] chị.

Nói vậy nhưng [illegible] một ngày [illegible] Thanh ngủ [illegible] không biết. Như [illegible], Thanh [illegible] và có mùi ether thoang thoảng [illegible]. Nàng [illegible] gọi Nam:

– Chị Nam ơi, không khéo [illegible] làm [illegible] ether mà chị ơi.

Nàng [illegible] sang bên cạnh không thấy Nam đâu vội gọi to:

– Chị tỉnh ngủ thật, [illegible] đỡ nhiều không!

Tiếng Nam ở cầu thang vọng lên:

– Không sao cả ạ. Chỉ [illegible] thôi.

Ngọc nghe tiếng hai người [illegible] giấc. Nam tới gần giường, tay cầm [illegible] đèn dầu lạc.

– Chết chưa, chị xuống mà [illegible] cả những [illegible] chạy nhà rồi còn gì.

Ngọc quay mặt nhìn Nam [illegible] không nghe lời [illegible]; [illegible] Nam [illegible] Thanh với [illegible] nhiều. [illegible] Nam [illegible] nói lên mà [illegible] là nói Nam [illegible] [illegible] và hai [illegible] để [illegible] cũng tìm cách [illegible] Thanh [illegible] rồi sau sẽ [illegible]. [illegible] Thanh [illegible] Nam [illegible] Ngọc, [illegible] tay [illegible] mà [illegible] nhớ [illegible] nhà [illegible] rất [illegible]. Nàng nói:

– Mở cửa sổ ra cho [illegible] ether khó chịu quá.

Thanh [illegible] Nam [illegible] Ngọc [illegible] nàng [illegible]. Ngọc [illegible] [illegible]. Như Ngọc không [illegible] nàng [illegible] [illegible] Nam [illegible] cho Nam [illegible] Nam và Ngọc [illegible] Ngọc [illegible] nhà, [illegible] nàng. [illegible] Ngọc [illegible] không [illegible] Ngọc, rồi, nàng không [illegible] nữa, [illegible] Ngọc, [illegible] Ngọc, một người [illegible] nàng [illegible] [illegible] Ngọc [illegible] nàng thì [illegible] không còn biết [illegible], không biết [illegible]! Thanh [illegible], [illegible] Thanh [illegible] quay mặt vào phía trong [illegible]. Nàng nói:

– Buồn ngủ quá.

Nàng cố sức [illegible] không [illegible]. Nửa giờ sau, có [illegible] người lay vai nàng [illegible] Ngọc [illegible]:

– Gần sáng rồi. Dậy nói chuyện, [illegible].

Thanh [illegible] không [illegible], làm như [illegible] ngủ say; nàng [illegible] một [illegible] mắt [illegible] Thanh [illegible]. [illegible] Ngọc [illegible] Ngọc [illegible] cạnh [illegible] Ngọc [illegible] Ngọc [illegible] người vào [illegible] Ngọc [illegible] nàng [illegible] Ngọc [illegible] Ngọc [illegible] tất cả những cảnh đó [illegible] rất nhanh trong đầu óc nàng. Nàng [illegible] người nàng [illegible] [illegible] nàng vẫn phải [illegible] chân [illegible].

[illegible]

Thanh [illegible] Ngọc [illegible] nàng [illegible] có nàng [illegible]. [illegible] có [illegible]

gần đấy, [illegible] (với ra tay chỉ cầu) [illegible] qua [illegible] [illegible] tay [illegible] sáng. Thanh [illegible] người, [illegible] tay [illegible] nói:

– Mệt [illegible] quá.

Thanh quay mặt và thấy Ngọc [illegible] ở cạnh giường, vẫn như chờ đợi. Ngọc bảo Thanh:

– Nhà [illegible] có một [illegible] chị Nam [illegible] sáng, [illegible]. Tối ngồi [illegible] nói chuyện [illegible] những thấy chị ngủ [illegible] đi, [illegible] không nghe thấy [illegible] tôi [illegible] người [illegible] tôi đi pha cà phê chị uống cho tỉnh.

Ngọc xuống nhà dưới một lúc rồi [illegible] cà phê nóng. Thanh [illegible] mặt [illegible] gió thổi qua [illegible] thấy [illegible] ở cổ. Bỗng Thanh [illegible] người: [illegible] không có ai [illegible] Nam [illegible]. Chắc Nam [illegible] ở dưới nhà [illegible] và pha cà phê [illegible] để Ngọc bưng lên [illegible]. [illegible] đi ở bàn [illegible] cà phê [illegible] Ngọc [illegible] một [illegible] để [illegible] nàng. Ngọc [illegible] giường [illegible] nàng [illegible] vào [illegible] mặt nàng [illegible] cà phê [illegible], [illegible]:

– Chị [illegible] cho tỉnh. Hôm nay tôi [illegible] và chị là khách. Chị phải [illegible] đi [illegible] tôi [illegible].

(55)

23-1-61 2 tờ

<930 [illegible]

Nói xong Ngọc ngồi xuống giường bên cạnh, như thường. Thanh cầm cốc lên:

– Cùng uống cà phê cho vui.

Nói vậy nhưng Thanh không đợi Ngọc, nàng đưa cốc lên môi, không lường trước, vì quá nóng một hơi cạn nửa cốc.

– Cà phê anh pha khó quá, lại ngọt. Cà phê mà ngọt như thế. Ngày trước em nhất.

Rồi nàng uống thêm một hơi nữa, ..., nước cà phê [illegible] ra [illegible]. Ngọc lấy tay khoa vào tai rồi quờ quạng quanh chỗ ngồi:

– Cái khăn tay mẹ em đâu rồi. Anh cho em mượn khăn anh để em lau miệng.

Thanh đỡ lấy chiếc khăn Ngọc đưa, ... và ngẩng nhìn vào hai con mắt thấy yếu và mà nay chắc chỉ hết mà không bao giờ còn thấy lại. Biết mình sắp ứa nước mắt khóc, Thanh lau qua miệng rồi đưa khăn chấm chấm vào hai mắt. Nàng đặt tay lên ngực, nói không muốn tiếng, nước mắt trào ra. Ngọc nàng hơi choáng váng; nước mắt đã bắt đầu ngấm. Thanh vò chiếc khăn vào úp vào miệng; qua làn nước mắt nàng nhìn Ngọc chỉ thấy một hình bóng lờ mờ. Bỗng nàng ... khóc tiếng khóc tuy nhỏ và nghẹn ngào vì ở trong miệng, nhưng vì có khăn che mà nó; Ngọc nghe thấy; ông nhìn Thanh ngạc nhiên hỏi:

– Chị làm sao thế?

Rồi chàng đứng dậy qua ngồi bên giường Thanh, kéo chiếc khăn ở hai tay Thanh ra:

– Chị khóc đấy à? Sao thế.

Thanh lấy tay gạt nước mắt và nhìn thẳng vào hai mắt Ngọc. Không, hai con mắt kia vẫn là hai con mắt yên nặng không ngầm một chút ý gì ở trong. Thanh ... thích mọi miệng cười:

– Không hiểu sao hôm nay làm sao em cứ muốn khóc. Em nghĩ đến Phương mà thương hại. Phương... Em biết em bị thế này, anh thì về được một mình thì đi mà em ... hết là anh cười ngay Phương, từng chạy đi nữa. Em biết nó Phương yêu anh lắm và anh tay hay nói đùa với về tình yêu ấy nhưng trong thâm tâm anh vẫn yêu Phương hơn hết cả mọi người. Có lẽ sáng nay nghĩ ... ngày cao đi có thể không thể về nên em thấy thương vì Phương mà khóc.

Nghe Thanh nói xong, Ngọc biết chắc không phải vì Phương mà Thanh khóc một cách đau khổ như thế được. Nhưng vì cớ gì? Ngọc ngồi lặng suy nghĩ; mắt vô tình nhìn vào cốc cà phê uống gần cạn sát bên giường. Chàng hiểu ... chàng hiểu hết. Việc Nam tình thuốc nổ, Thanh đã thừa biết là Nam định thủ tiêu mình như thế tiêu Vương Đức. Thanh biết cả ... Thanh không thể nào ngờ nay được; không có gì có ai mà chàng lại nói là Nam đi vì có người đến mời đi chữa bệnh, ... và nhất là cốc cà phê; một người ... sành như Thanh không bao giờ uống cạn cả cặn. Thanh chắc cho là chàng đã muốn mở với Nam bỏ thuốc độc vào cà phê. Nhưng Thanh vẫn cứ uống không ngần ngại. Thanh khóc chỉ vì biết là chàng đã muốn giết mình và Thanh uống có một ý nghĩ như chàng hôm nào nghĩ ở chân đèo cây Thảo.

Trong óc Ngọc, ... Thanh ... yêu chàng đến một mức độ cao nhất mà tình yêu ấy như chàng yêu Thanh.

Biết là Nam không với ngờ dưới nhà nữa, Ngọc lấy khăn lau mắt, lau mặt Thanh cho sạch hết nước mắt; rồi chàng ra bàn lấy cốc cà phê mà chàng đổ một ít vào cốc cà phê Thanh, xong cốc đi mấy vòng cho ... cặn với lại ... tan hết rồi uống một hơi ... Chàng lại đổ thêm một lần nữa ... và uống cốc cạn.

Hai người yên lặng không nói gì. Thanh thấy mình tỉnh dần. Tiếng Nam ở dưới đưa vọng lên:

– Mày đứa bé không biết gì. Không phải sai nói vậy. Tôi chắc là bị rạn. Lít nữa cho một liều thuốc rưn là khỏi ngay.

Thanh cười cất tiếng hỏi to:

– Chị đã về đấy à? Mấy giờ đi phải đi về phía Mã quan đó để.

Nam bước lên gác nhìn vào hai cốc cà phê:

– Cà phê hay là chả Ngọc pha. Chỉ Ngọc pha thì có ma uống được. Đợi chú giờ thì ta đi.

Ngọc diễn Tính cố Nam dùng đúng câu của Thanh và Ngọc vẫn đứng với bà Sư mà hai người đều bật cười. Nam không hiểu gì nữa; chính nàng đã pha cà phê và đưa Ngọc lấy một ... ít bột nhân ngôn cho vào một cốc ... sắt mạng. Bây giờ chính cái cốc ấy, Ngọc lại đương cầm trong tay và uống chỗ cà phê còn lại một cách ngon lành, với vẻ yên lặng với lúc uống hết cả cặn. Uống xong Ngọc nhìn Nam nói:

– Em pha ... mà cả Thanh khen ngon mà ... em uống cũng thấy ngon. Chị uống hai cốc thì đã hết, ... không còn một giọt nào.

Thanh đứng dậy xếp hành cả hai giường, điệu bộ vẫn ... nhanh nhẹn như thường. Nàng cất tiếng hát vui vẻ:

– « Việt Quốc nó đèo nó cuốc, vui chơi ... mất cái anh chân chấu lông bông »

Rồi nàng xuống nhà dưới rửa mặt.

Nam ngồi xuống cạnh Ngọc hỏi rất nhỏ, nhưng giọng hơi cáu:

– Chú ... khổng làm theo lời tôi dặn.

Ngọc đáp lại, giọng cáu hơn:

– Chị đã làm hại tôi việc của tôi. ... Bây giờ Thanh đã rõ hết, việc tôi từ thành rất khó. Tôi ... chị đừng trách là tôi đã không bảo chị trước hay và lại chị không có phận sự ... dùng tay vào việc này. Tôi sẽ định ... ngay lên báo cáo ... anh Trưởng.

Nam mở to hai mắt long sòng sọc và lưng ác:

– Chú có biết vì lẽ gì mà tôi giương không, vì lẽ gì bởi ... người con bộ thiết thạng, tay sợ đi có anh phần đặt phóng viên mà thôi Nguỵ Bộ. Bây cái giường bây liệu đó. Anh hoàng chẳng vì mà gái, mà đồng chí Quý. Bây nay đợi như Thanh, có ở đây với tôi hai chồng. Cũng vừa giờ.

Nam đến đi: 1) Sang qua giốc cây Thảo. Quan tài ở nhà ... chỉ ... chỗ ... việt.
2). Đi. Ren ... mộng. Quán ... ở quận Đông. Chuối tối Hali po.
Mạ lợ đi: Một ngày tới Thất Thống. Đường ... Đường ... Có thể nghỉ lại ở nhà ... Buôn ...

nhìn hiểu những [illegible] khi Thanh một [illegible]. Bây giờ chú [illegible] Việt Minh thì [illegible] thì [illegible] anh em nữa, [illegible] cả chín [illegible] [illegible] Thanh tới [illegible] hai bên [illegible] sông Thanh [illegible] không [illegible] thể Thạch [illegible] đường..

— Chị đừng [illegible] nữa. Đối với tôi [illegible] là [illegible], tình yêu là tình yêu. Chỉ thế nhìn vào mắt tôi, [illegible] cho se lòng.

Vừa [illegible] Thanh [illegible], [illegible] không một tiếng động. Mặt nàng tươi sáng như là không có chuyện gì sảy ra.

— Thế nào chị Nam, ta đi [illegible] [illegible] [illegible] rồi [illegible] thì vừa.

Thanh [illegible] cả [illegible] nàng [illegible] đi [illegible], Nam theo không kịp. Tới nơi thì [illegible] [illegible] người [illegible] [illegible] dọn [illegible] Thanh [illegible] một [illegible] dùng. [illegible] phải [illegible] mổ vịt. Nam [illegible] và [illegible]. Thanh [illegible] lấy cái [illegible] vịt nói với Nam:

— Chị để em giúp một tay.

Nàng bình tĩnh như không, [illegible] [illegible] [illegible], ông [illegible] [illegible] người [illegible] [illegible]. [illegible] ra về, ông thấy Nam một [illegible] và cảm ơn mãi. Nam nói:

— Bây giờ [illegible] chú Ngọc [illegible].

Thanh mỉm cười, nói:

— Anh ấy thì [illegible]. Thế này [illegible] [illegible] đánh [illegible] [illegible] phố chưa. Họ [illegible] bao nhiêu chị?

— [illegible] ba [illegible] [illegible] lại [illegible] con trai. Hôm nay [illegible] đi [illegible] quá, [illegible] [illegible] mười phút chết chóc mà lại là con trai. Nếu anh em [illegible] ra được, tôi đỡ lo nhiều.

Thanh [illegible] nói:

— [illegible] có ít rồi [illegible] giúp một số đồ anh [illegible] [illegible] [illegible] chắc có nhiều anh em ra [illegible] ấy.

Vì [illegible] Ngọc [illegible] trưa; Nam và Thanh [illegible] [illegible] [illegible] nghĩ [illegible] [illegible] chuyện [illegible] [illegible], phần thì vất vả trong một ngày [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ngủ [illegible].

Nam nhìn Thanh [illegible] một lần [illegible] gò má [illegible] [illegible] vì nắng. Nàng gọi khẽ:

— Cô Kim.

Thanh quay lại. Nam nhẹ đặt tay mình [illegible] tay Thanh, [illegible] Thanh một [illegible] rồi [illegible] nói giọng dịu dàng:

— Cảm ơn cô.

CHƯƠNG VII

4 tg

Nam [illegible] Ngọc và Thanh ra tận chỗ [illegible] đá [illegible] đã [illegible] Nghệ. Nay giờ [illegible] Thanh với [illegible] [illegible] về. [illegible] nhiều nàng thấy thương Thanh và [illegible] quê quyết [illegible], Ngọc nay [illegible] đường Thanh [illegible] Ngọc [illegible] vì như Ngọc đã nói: chẳng có [illegible] chắc chắn Thanh là [illegible] Việt Minh. Nam [illegible] [illegible] [illegible] Ngọc nói nàng không được [illegible] [illegible] [illegible] không [illegible] tới [illegible] [illegible] [illegible] qua lại [illegible].

Chiều hôm ấy, [illegible] cuộc [illegible] nàng một [illegible] [illegible] gửi về. Đó là một [illegible] mật mã. Nàng lấy [illegible] ra [illegible] ngồi loay hoay dịch ra ngữ văn:

« Chắc chắn Thanh không phải Việt Minh. Thế [illegible] Thanh [illegible] một mạng người và [illegible] [illegible] [illegible] các [illegible] ở biên giới. Chú Ngọc [illegible] phải [illegible] theo [illegible] này. Chị Nam [illegible] ngay [illegible] Ma-li-pổ [illegible] Ngọc về [illegible] Ngọc đã [illegible] [illegible]. [illegible] theo [illegible] Ngọc báo tin. Ký: Tường »

Nam ngồi lặng người đi một lát. [illegible] theo Ngọc, nàng có thể [illegible] [illegible] [illegible] không biết Ngọc đi [illegible] hay đường dưới, và lại nàng có đi [illegible] thì cũng chỉ [illegible] giờ [illegible] [illegible] tới. Nàng [illegible] gọi điện thoại [illegible] Ma-li-pổ và [illegible] cho [illegible] [illegible] Tường. Nàng [illegible] hy vọng vì lần trước đi khỏi Ma-li-pổ Ngọc mới ra tay [illegible] [illegible] về Ma-li-pổ [illegible] không có [illegible] Ngọc [illegible] theo đường dưới qua [illegible] [illegible] thảo — ngựa [illegible] ở [illegible], [illegible] Ngọc [illegible] Thanh theo [illegible] đường dưới, đúng như Nam đã dự đoán.

Ngoài bi-đông nước của Ngọc, Thanh [illegible] [illegible] quả [illegible] chuột [illegible] [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] thảo [illegible] đường [illegible] [illegible] [illegible] thật là một [illegible] [illegible] [illegible] Thanh [illegible] đầu [illegible] mà đường [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] không có bóng cây nào. Ngọc [illegible] nàng [illegible] đi [illegible] [illegible] và [illegible] xa Thanh. Thỉnh thoảng chàng ngoảnh lại đợi Thanh [illegible]. Thanh thở hổn hển, mồ hôi ướt đẫm [illegible], hai gò má [illegible] và cả mặt nàng [illegible] đỏ hồng. [illegible] tới chỗ Ngọc đứng nàng cũng dừng lại, mím môi nguýt nghiến, lấy hai tay [illegible] tóc ở cổ lên cho mát. Mái tóc nàng [illegible] bóng mà hôm đó lại không có một cơn gió nào, nàng [illegible] cả tóc cho rơi [illegible], Ngọc trông như [illegible] một con ma dại:

— Anh lại cho tôi [illegible] [illegible] của anh chứ đâu.

Ngọc lấy bi-đông nước [illegible] cạn chỗ còn lại rồi [illegible] bi-đông [illegible] đi [illegible] cho Thanh biết là không [illegible] một giọt.

— [illegible] đây có suối nào không anh?

— Chị trông thì đủ biết, [illegible] lại phẳng như thế này [illegible] ra nước. Có không có, [illegible] [illegible] [illegible] phần [illegible] [illegible] không có nước.

56

24-1-60

4 tg. 2 g 30 sáng

~~phần trên cũng không có nữa~~.

Thanh lấy ra một quả mía chuột tròn cắn rồi nhai ngon ngấu một lúc lâu:

– Hừ, mát ruột quá. Ngon bằng mười lần hút thuốc lá.

Trong túi vải, Thanh còn một quả nữa nhưng nàng nói với Ngọc:

– Thế là mía cũng hết, nước cũng hết, từ đây tới suối còn bao lâu nữa?

Ngọc cúi nhìn ngoài ra cho vào túi quàng rồi trả lời:

– Còn đi nửa giờ nữa mà xuống dốc lại nhanh hơn lên nhiều. Tôi nếu tôi đi một mình thì tôi chạy vội xuống, chỉ độ mười phút. Thế nào chị Thanh, chị còn đói đi bộ giỏi nữa không?

Thanh ngồi xuống đất nói:

– Đi thế này thì chả còn hơn là nai bị nhiều. Anh ngồi xuống đây nghỉ chân đã. Tôi thì đã ăn no mát ruột, bao giờ tôi hằng cơm thì tôi mà cũng chẳng cần vào quán cơm tồi tiền. Sáng ngày tôi đã nếm sẵn cơm, ăn thêm nhiều nước lắm... Thế nào anh không cho muốn mưa sao à?

Ngọc lấy cái khăn mùi xoa vắt xuống đất rồi ngồi xuống cạnh Thanh. Thanh nói trống không:

– Phong lưu công tử nhỉ.

Rồi nàng lấy chiếc khăn tay nhỏ của nàng chùm lên tóc; ~~một tay cầm góc khăn che~~ nắng:

– Không có gió gì cần gì buộc. Ở nhưng thế này tiện hơn.

Thanh hất tóc ở gáy lên, lấy khăn buộc túm tóc lại, để một ít tóc xoè ra trán thành cái mái hiên che nắng. Nàng cho tay vào túi lấy ra quả mía chuột cuối cùng, nhìn trộm Ngọc một cái rồi đưa lên môi. Nàng thấy Ngọc giật mình giơ tay toan giằng lấy. Thanh gắn nhanh quả mía ra phía sau lưng:

– Tôi đã nói trước là không có thổ phỉ nào tàn ác như anh – Ý như nàng.

Ngọc vội vàng nhặt người khỏi chiếc khăn, gấp tư lại rồi dùng làm quạt phe phẩy bên má Thanh. Thanh nghiêng má đón lấy những hơi gió không lấy gì làm mát lắm ấy rồi mỉm cười:

– Thổ phỉ nịnh đầm.

Ngọc nói: phỉ phỉ

– Đấy chị xem cũng biết dùng lối ngoại giao muôn mặt của anh trường. Nhưng không ngoại giao gì nữa, quả mía để phần đến lúc xuống hết rồi có suối trong bóng mát, ăn cơm nắm với muối vừng, chị một nửa, tôi một nửa ăn tráng miệng như thế công bằng nhất.

– Công bằng thổ phỉ! Nước suối trong là của chung mọi người, lát nữa anh cấm tôi uống được à?

Thanh vừa nói vừa ăn mía một cách ngon lành. Ăn hết gần một nửa nàng lấy giấy bút đầu cán giữ rồi nhặt vào túi vải, đàn có giấy cho xuống dưới. Nói đúng ra là hai tờ giấy – Nàng mỉm cười tinh nghịch, nghĩ thầm:

– Tài thánh Ngọc cũng không thể ngờ được đó chính là hai tờ giấy của Quân viết cho! Ngọc có nắm lấy túi vải rút quả mía ra thì hai tờ giấy vẫn nằm yên trong túi.

Rồi nàng hỏi với Ngọc:

– Thích nhỉ.

– Chị bảo ăn mía, một mình thích hay thổ phỉ thích hoang dã hay thích đồi sông Thao.

– Tôi thích đồi sông Thao, làm về thế nào cũng qua đây một lần nữa. Nào ta đi thôi. Mười một giờ rồi.

Thanh đeo túi lên vai đi trước để mặc Ngọc loay hoay mãi mới quàng được túi lên vai. Xuống cái dốc gần như đứng ngược, trông thấy chân đồi, nàng chạy phăng phăng; quay cổ nhìn lên, Ngọc vẫn ở tít trên cao.

Tới chân đồi một giòng sông chảy ngang; tuy là sông nhưng vì nước cạn nên chỉ có một giòng nhỏ chảy ở phía bên kia; ở về phía chân đồi là một bãi cát trắng đã khô. Thanh chạy trên bãi cát bỏng hơi nóng; chắc ít người qua lại vì ngoài vết chân nàng tuyệt nhiên không có vết chân nào khác. Thanh đưa mắt nhìn thấy bên kia sông có một vườn cây um tùm. Nàng nghĩ thầm:

– Chắc Ngọc thế nào cũng nghỉ và ăn ở giữa chỗ rậm rạp kia. ~~Đây tất ở thế nào~~ Thuốc độc cyanure de potassium chắc Ngọc không đựng nhưng ở đây xa làng xóm một phút sang có thể kết liễu đời nàng, ở khi không ai cứu nữa, Ngọc chỉ vờ hôn mình rồi bóp cổ cho đến khi...

Thanh thở hai sao rồi lội qua giòng nước trong vắt nông nhìn thấy sỏi đáy. Lúc đó Ngọc cũng vừa xuống tới bãi cát nói to:

– Chị đợi tôi với. Chị có thấy cái vườn cây phía tay phải không. Ở đấy ngồi ăn cơm thật tuyệt.

Thanh ngừng lại về bờ sông, lá rậm, mát cao. ~~Tuy~~ ... Thanh ... cát người đến lên; ở xa xa có một căn nhà lợp ngói đã cũ. Nàng định chờ hai hôm bỏ rồi chạy thật nhanh cái nhà đó, vừa chạy vừa gọi to vì có mấy người đang đi lại ở một thửa ruộng gần đó. Nhưng Thanh lại bỏ tay xuống, tụt xuống đấy ở giòng nước đợi Ngọc đến. Ngọc có vẻ mừng rỡ đến gần chỗ Thanh đứng:

– Chị Thanh, nước trong không! Chị muốn uống nước rửa mặt, tha hồ. Để tôi đứng phía cuối giòng khỏi làm vẩn đục nước của chị.

Thanh [illegible] vén tay áo lên, cúi xuống cho cả hai tay ngập trong nước rồi vẩy nước lên tóc lên mặt.

– Mát quá. Trời nóng thế này mà nước lại mát, anh Ngọc nhỉ?

– Tại nước chảy mạnh. Nhưng chỗ vườn cây kia vừa có bóng râm mát, lại có những hòn đá rất đẹp, ngồi đấy tha hồ mà mặc rửa tay. Nếu chị muốn tắm, tôi sẽ nằm xuống cỏ, vờ nhắm mắt lại. Khi nào chị tắm xong, tôi sẽ nhắm mắt thật.

– À, ngoài việc thổ phỉ ăn cướp, thổ phỉ hiện có phương anh lại kiêm cả thổ phỉ nhìn nữa. Thôi bây giờ đói rồi, ta lại chỗ vườn cây anh nói để ăn cơm. Nhưng ai cấm bên cạnh hai bộ suống tôi thấy mát và ngon.

Ngọc nhổ lại bờ trước rồi cúi người cầm lấy tay Thanh kéo lên. Tới nơi Ngọc đưa Thanh đến đúng chỗ Thanh có để ngồi với Ngọc và nói:

– Bây giờ có thể đi tìm xem trong các bụi rậm có mống xấu gì không.

7 giờ 30 sáng.

2 giờ 30 trưa.

-100- x 4 = 400 + 33 = 433 tờ (NNV) hay x 5 = 500 + 33 = 533 tờ (N. Thu)

Thanh nhìn qua cũng biết các bụi rậm không có gì. Nàng bảo Ngọc:

– Anh chắc tôi chờ luôn nếu có một nơi thì Đồng xuống Vô Định đã cao bằng đầu!

Ngọc nói:

– Chỉ thấy chỗ này có tốt không, bóng thật mát mà nền cỏ rất phẳng, ăn xong chị muốn nghỉ trưa ngủ được. Bây giờ chị hãy nằm nghỉ một lát đợi đúng ngọ ăn cơm thì vừa.

Chàng lấy cái túi vải đặt làm gối rồi mời Thanh:

– Chị nằm nghỉ.

Ngọc ngồi xuống bên cạnh, lưng tựa vào gốc cây. Thấy Thanh mỉm cười làm bàn chàng hỏi:

– Chắc chị lại nghĩ thơ.

– Không, em nhại Kiều. Để em ngâm anh nghe nhé. Ở đây thì không có ma nào rình nghe trộm, em tha hồ ngâm to những câu thơ tuyệt diệu mà em...

Rồi nàng cất tiếng ngâm:

Đồng xuống Vô Định đã cao bằng đầu
Tôi chờ đến từng về sau
Ngàn năm ai có khen đâu giết người
Sẵn nơi lòng mát cùng ngồi
Nắm cơm gói nước, hai người cùng ăn
Cùng nguyện giữ tấm lòng nhân
Tình yêu Tổ quốc, tình thân bạn bầy
Thiết công, [illegible] tìm chốn am mây
[illegible] có cây [illegible]
Dài lòng giữ với cỏ cây trọn đời...

Ngọc hạ thấp hai hàng mi, lặng yên nghe tiếng ngâm trong, và ấm áp và hơi buồn của Thanh. Thế là mộng chàng ôm ấp hơn một năm nay đã thành sự thực. Qua lời thơ, Ngọc đã hiểu được rõ Thanh; chàng ngâm lại các câu: «cùng nguyện giữ tấm lòng nhân, tình yêu Tổ quốc, tình thân bạn bầy» để tỏ lòng cho Thanh biết là lòng chàng cũng nghĩ như Thanh. Chàng thấy Thanh thoải phải [illegible] đời mới, Thanh người mát như miền. Ngọc nghĩ lại lúc nãy chàng cúi xuống, tưởng như sắp lấy cái túi vải để Thanh gối cho êm đầu hơn thì chắc Thanh sẽ thuận nhưng cũng như mọi lần khác có một cái gì ngăn chàng lại: hai tâm hồn đã gặp nhau nhưng tình yêu Thanh cao quá; hơn đến thế lúc ấy [illegible] Thanh đi [illegible], nghĩ lại, chàng cũng thấy đã phạm một tội làm vẩn đục tình yêu giữa hai người. Chàng nói để che cảm động:

– Đi hai sao say dịu chân, sa suối đi, chị Thanh, [illegible] rồi giờ cơm nắm ra ăn thì vừa.

Thanh ngồi dậy:

– Sao em không thấy? Tôi chắc có lẽ vì muốn có thú vanh suối hết cả bi đồng nước nên phải có nước vội vàng một quả mơ và chuột nên nhăn ngay dạ. Em ra nhà chân thôi, không tắm đâu, sợ thổ phỉ.

Ngọc bật cười rồi hai người ra ngồi trên những hòn đá nước chảy róc rách quanh. Thanh mà một rồi mỏi xuống nước gội đầu. Nàng thả hai chân cho giống nước thấy dịu đi; rồi một lúc sau nàng lại gạt chân ngồi trở lại, để những [illegible] nói lên chung quanh bắp chân rồi nhìn Ngọc cười vui vẻ ngây thơ như một cô bé lần đầu tiên được thấy suối chỉ muốn nghịch nước. Thực ra đây là lần đầu tiên Thanh được vầy nước ở một cái suối. Bàn quyết chơng thấy sơn cứ hồng bạc lúc lấy [illegible] sớm mà nàng không dám đi lội xuống nước; lúc sang Vân Nam thì đường xa lại chúa phá nàng chỉ được trông thấy suối [illegible] trong chốc lát. Nàng bảo Ngọc:

– Anh đưa khăn tay em giặt cho vì lúc này anh ngồi lên chắc là bẩn lắm. Rác hôm đó phơi độ một lát, chắc khô ngay... Anh Thanh này nghĩ lại em mới thấy lòng mình nhân nhưng khó mà nhận được, mà còn ở trong cả gương mày. Hoạ chăng chỉ có một cách trốn nơi am thanh cảnh vắng.

Ngọc nói:

– Chị mà là sư nữ thì cũng khó lòng yên thân, một là, các chàng võ sĩ ngang tàng ở sư trẻ, hai là chị nhập vào đoàn phật giáo cứu quốc của Việt minh; tốt nhất chị hoá thành cô Mèo hay ở [illegible] trên đỉnh núi cao, với cách sống thì không lo vì chỉ biết nghề chữa thuốc và độ đẻ. Thỉnh thoảng tôi sẽ lên núi đưa chị giúp công tác, mà anh Tường hay cử chị bị thương vị tha. Làm cô gái Mèo đi bộ leo núi chắc giỏi lắm chị sẽ giữ việc liên lạc như tôi với chị tuyên truyền người Mèo vào giúp việc, người Mèo bắn súng hoả mai thì Tây cũng phải sợ, chị sẽ lập một đạo quân Mèo rồi bắn giỏi người như ngọc. Chị chắc sẽ nhớ vụ người Mèo nổi loạn nào.. Cái gương mày lại quay [illegible] là gương mày lồ lộ. Chị giả Kiều chắc vẫn nhớ ngay câu thơ ở cuối sách: «Đã mang lấy Nghiệp vào thân» Chỉ làm cái gì cũng tại lắm mà chữ tài lại liền với chữ tai một vần. Chàng qua là định mệnh là số kiếp; giá chị cứ như Phương hiền lành như một con thỏ non, nhưng nghĩ kỹ có tai con đó, thỏ non rất dễ bị người ta ăn thịt, làm civet lapin...

Thanh quay lại:

– Anh bây giờ cũng đem ra triết lý triết lưng.

Rồi nàng lại cất tiếng ngâm: «Thiệp vẫn ở bậy cùng ta, dù trăm kia mới vẫy ba chữ tài» và

Mèo

7, 30 chiều

Lòng đường khi Nghiêm, cái ngang →

57 | 25-1-61 | 3 tờ.

123

[illegible] lòng em lại ác lắm, phải nói [illegible] cần ở tại lòng ta mới đúng,

bảo Ngọc: [illegible]

– Nhưng [illegible] mà như anh đã nói lại có dài nữa... Ngồi nghỉ một lúc bây giờ đã thấy đói rồi. Ta vào "bóng mát" ta ngồi nằm ăn gói xôi hai người cùng ăn, no bụng rồi nói chuyện gì cũng lạc quan hơn.

Tuy đã no nhưng Ngọc cũng ghé vào hàng cơm hai chị em có thể. Cô bồi nghe thấy Ngọc [illegible] rồi chạy ra đón đả:

– Vừa đúng một năm chẵn mới lại gặp cậu. Cậu đổi gì?

Thấy Thanh cùng ngồi xuống một bàn, cô thở nói tiếp bằng tiếng Tàu vì thấy Thanh là người Việt Nam.

– Cậu này tôi vẫn gọi đùa là câu "quân không phải quân, dân không phải dân"

Thanh [illegible]: tiếp lời cô thở bằng tiếng Việt Nam:

– ... thì là cách mệnh An-nam. Nhưng ở nay đâu có phải là cách mệnh. Đó là chính tông thổ phỉ! Mà thổ phỉ tại tìm các thiếu nữ thì nhảy nhót. Cô nên đi phòng.

Đi nhiều khói lò, lúc ngồi uống nước chè và ăn bánh Thanh toàn nói tiếng Tàu với Ngọc.

Đi men núi vòng giờ chiều Thanh và Ngọc đã tới quán ngủ trọ. Ngọc đưa Thanh ra cái suối nằm ngồi một nói chuyện với tối chẳng quay về ngay đi Thanh tắm. Lúc Thanh trở về Ngọc lại ra suối.

Đêm hôm ấy hai người ngồi nói chuyện rất khuya [illegible] mới đi nghỉ. Thanh không đi quen nên thấy hai đầu gối mỏi rời và [illegible] đau phồng lên ở những chỗ cọ sát vào quai hài-ô.

Sáng ngày hôm sau Ngọc có ý đi muộn để Thanh nghỉ thừa, lúc đến giòng suối có nhiều sau cái-soong thì vào quãng mười một giờ trời nắng gắt Thanh chợt khát và uống nước suối mới ngon. Thấy Thanh đau chân đi chậm, Ngọc cũng đi chậm lại. Lần này, cái bi-đông nước chè đem theo hai người thay phiên nhau uống. Trước khi đi Thanh đã ra phố mua có mía chuột mua phòng xa Ngọc tiêu mình nhưng kiếm mãi không hàng nào có.

Đến mười giờ thì cái bi đông đã cạn. Thanh nói:

– Thôi bây giờ lại giác tan chỉ bỏ vị tha, quay trở lại chủ nghĩa cá nhân. Tôi nghiệm thấy mỗi lần ta anh uống gấp hai tôi. Vì thế ra [illegible]. Chủ nghĩa hai người tốt hơn hết là chia làm hai chủ nghĩa một người, như thế chủ nghĩa nào cũng mà cá nhân, vừa vị tha.

– Không được, phải đợi khi tới Ma-li-pô tôi sẽ [illegible] xin phép anh trưởng đã. Giác tan một chủ nghĩa đâu có phải chuyện chơi.

Thanh cau mày:

– Biết bao giờ tới Ma-li-pô. Hay ở đây thì chỉ còn một chủ nghĩa bỏ và một người. Bây giờ tôi khát quá rồi, làm thế nào bây giờ.

Đi bộ hai cây số nữa, Thanh reo lên:

– Suối, suối.

Nàng chạy ra nằm rạp xuống bờ cỏ rồi gục mặt vào nước. Lúc nàng ngửng lên thì thấy Ngọc cũng nằm rạp xuống cỏ. Ngọc hỏi:

– Chị có nhớ bài thơ: "Thiếp tại tương giang đầu, chàng tại tương giang vĩ" không?

– Thơ với thẩn gì! Anh cho tôi mượn cái bi-đông đây. Lần này tôi giữ bi đông, tôi uống hai lần thì anh uống một lần. Đêm xa tôi không biết, anh cạy thế làm tôi suýt chết khát mấy lần rồi.

Ngọc vừng một hụm rồi quay nhìn Thanh:

– Tôi lại xuất khẩu thành chương đọc chị nghe. Chị đừng [illegible] thơ tôi kém chị thơ chị.

Rồi chàng ngâm bài thơ đã thuộc lòng và đã làm từ năm trước:

Suối reo một giải nước trong
Người đầu suối, kẻ cuối giòng, ai đi
Bờ xanh, người sát cạnh người
Đôi lòng cùng uống nước suối một giòng.

Thanh nói:

– Thơ dịch hay đấy chứ, nhưng lại sợ bài dịch mà ai cũng như bài thơ "Đêm thấy thoáng từng cơ trong gió" "Anh thì chỉ biết có ăn, cả gì cũng rồi thì người khác nữa. Hai chữ đôi lòng tôi mới thoáng đọc mới qua, anh đã thở phì ngay rồi.

Ngọc cười:

– Phải đấy, nói đến ăn tôi lại nghĩ đến cái soong. Thế là [illegible] nhiều lắm.

Đến chỗ nhiều sau, Ngọc lấy tay đẩy các cây cao đến trước mặt Thanh:

– [illegible] như hoa đào phơ! [illegible].

Thanh mở xong cây nào lại cho lên miệng nhai. Nàng nói:

– Rất tiếc ở đây không có ga Pô-sốt, không có tới gà.

– Chị cứ nuốt thật nhiều, độ mười giờ nữa thì đến hàng cơm cô Quảng Đông. Mình sẽ gọi một đĩa gà quay.

Thanh nói:

– [illegible] Anh thật có số đào hoa; [illegible] hết cô Phương lại đến hai chị em cô thổ bây giờ lại có gái Quảng Đông chắc còn xinh hơn. Cả chị Nam nữa! anh từng trường giàu được tôi.

Cô chủ cái hàng, cô gái Quảng Đông chạy ra mừng rỡ đón chào Ngọc. Thấy cô hàng cũng khá xinh, lại nhớ một người khách hàng sau một năm xa cách, Thanh nhìn Ngọc hơi mỉm cười và nhéo một cái.

Cô hàng bưng lên một đĩa gà sào thơm tho. Ngọc lấy sau cái soong ra bảo cô hàng chộn dầu dấm. Thanh chỉ ăn thịt gà thôi vì nàng vẫn sợ vài người Tàu, tuy thèm sau mà chỉ đành phải nhịn.

Rời khỏi hàng ăn, hai người đi thong thả phần vì Thanh đau chân, phần vì con đường đẹp quá đi quanh co, men mà những sườn núi những đồi đất đỏ mọc toàn thông.

124 Đến chỗ cao nhất, Ngọc bảo Thanh ngồi xuống hòn đá bên vệ đường, lấy tay chỉ:

– Chị trông phía xa có một dãy núi cao cây cối dầm dạp, hai bên có hai quả núi thoai thoải trời. Dãy núi có nhiều cây là núi ở trong nước. Thế tay chị chưa được sờ vào cỏ trên đất nước nhà cho một tay như ý mong mỏi nhưng chị đã trông thấy nước Việt Nam rồi.

Thanh nhìn theo ngón tay chỉ của Ngọc, hỏi:

– Có phải dãy núi kia không, nhưng sao anh biết?

Ngọc đáp:

– Tôi đã đi qua đây đến chục lần. Đây là dãy núi biên khu vùng Thanh Thủy. Ở bên kia có sở kiểm lâm canh ngặt lắm, ở bên này mạnh ai người ấy đón rừng không có lệ luật gì cả.

Thanh nhìn dãy núi một lúc lâu rồi nói với Ngọc:

– Thế nào tôi trông có cái gì khác khác.

Ngọc thấy Thanh ngồi yên lặng lâu lắm. Trời đã về chiều nắng tắt dần trên má Ngọc đỏ. Một cơn gió lành lạnh từ ở phía dãy núi đầm cây thổi lại. Thanh ngẫm nghĩ thầm:

– Gió này ngỡ là gió từ trong nước thổi ra.

Nàng ngồi thẳng lên, hít mạnh làn gió, và cảm thấy như phổi nàng đương thêm nhuần khí mát quê hương.

Ngọc đứng mãi ngắm dòng chân; chàng thấy thú quá vai với người xuống cạnh Thanh. Hai người yên lặng. Khoảng núi rất vắng vẻ làm huyền đồng một thứ gì rất thiêng liêng cao đẹp thiêng liêng. Từng cơn gió thỉnh thoảng giở lại thổi trên chỗ hai người ngồi như đã ... mất xa xăm đời đời, như ... xao xác trong bụi tre ở cổng làng ... người làm mơ màng nhớ tả ảo về lành lạnh trong lòng những người thân yêu bây lâu xa cách.

Ngọc ngước nhìn Thanh: hai mắt nàng mở to như hình như hơi ướt lệ.

Chàng đứng lên nói giọng đùa:

– Núi ấy ngày trở lại tôi sẽ đem ít sơn viết thêm lên hòn đá này mấy chữ: "HỒN VONG QUỐC"!

[CHƯƠNG VIII]

Trời sẩm sẩm tối, Thanh và Ngọc tới cửa tiệm Ma-lì-pổ. Hẩu đương đứng tựa cửa nhận ngay ra Ngọc. Thấy Ngọc chỉ tay về phía cửa tiệm, quay mặt nói truyện với Thanh ... một thiếu nữ mặc áo đen, Hẩu hiểu ngay chạy ra đón, nhưng đáng lẽ nói với Ngọc như mọi lần, Hẩu lại nhìn Thanh, reo lên:

– Cô Thanh! Cô Thanh!

Ngọc không hiểu tại sao Hẩu lại biết tên Thanh và nét mặt Hẩu tỏ vẻ mừng rỡ nói rất mật cả bao tình đằm thắm tình xuề xòa.

Hẩu hỏi Thanh:

– Cô có phải đồng chí Kim không?

Thanh giật mình, hiểu ngay. Ngọc chiều chiều, vì Ngọc chưa giới thiệu nàng; vì có gì đấy giữa Hẩu lạc mà lại biết nàng và gặp nàng lại tỏ vẻ vui mừng ... hai tay run run giơ ra đỡ lấy cái túi vải.

Lúc đó Ngọc mới giới thiệu:

– Đây đồng chí Hẩu giúp việc ở hiệu tóc tiệm. Đây là đồng chí Kim.

Hẩu nói:

– Chúng tôi đợi mãi, sao bây giờ chị mới tới.

Ngọc đáp:

– Tôi đưa đồng chí Kim đến chơi với lại chúng tôi ngồi chơi mãi ở hòn Vọng Quốc.

Hẩu chẳng hiểu hòn Vọng Quốc ở đâu lẩm bẩm:

– Làm gì có hòn Vọng Quốc. Từ bao giờ đến giờ chúng tôi ở đây chỉ vọng vọng có thôi.

Tính nghe tiếng người chạy ra và ngờ như Hẩu đang như không biết Ngọc là ai, reo lên:

– Chị Thanh!

Rồi không nói thêm nửa lời, chạy vù chạy chạy ra buồng trong, gọi điện thoại về Vân Sơn. Vừa gọi xong đã có tiếng Nam ở trong máy nghe. Vì Nam ngờ ở Vân Sơn mong đợi một ... khách chưa biết mà người đợi sẵn ở buồng trong chờ. Tính gọi điện thoại về. Nghe xong Nam đánh điện ngay đi Lạng Sơn, ... báo Trường ở ... để Minh biết là Thanh đã tới Ma-li-pổ bình yên vô sự. Nam trở về nhà vui vẻ như vừa được một gánh nặng; nàng lẩm bẩm:

– Tôi bao nhiêu tuổi giống thật. Lại tên là Kim có khác, thảo nào đắt như vàng.

Hẩu đưa Thanh và Ngọc lên gác, hỏi Thanh:

– Cô đã đói chưa. Nếu đói thì tôi đi làm thức ăn ngay trong khi đợi chú Tính ra buồng trong cuộc về.

Thanh đáp:

– Chúng tôi chưa đói đâu. Hôm nay ăn gì đây, "bố" đi tôi xuống bếp giúp "bố" một tay. Tôi là nữ cán bộ hỏa đầu phụ trách cả anh tiếp, nói đúng là giỏi nhất vì Toàn chỉ có một mình tôi.

Lại đến lượt Hãn ngạc nhiên vì Thanh gọi ngay mình là bố. Thanh cười tiếp theo:

– Tôi có tính hay làm nũng với quá. Bây giờ đi tôi xuống bếp lục xem có những thức ăn gì. Rồi chưa hay đâu sẽ tôi đã ngay làm mới. Bố chạy đi mua cho tôi đám bát phở chua hay phở cuốn mà có vài mươi cái tôi gà. Bây giờ không gọi bố là bố nữa mà gọi là bố tôi. Xin nhận làm con gái nuôi của bố bắt đầu từ hôm nay, con gái nuôi độc nhất của bố.

Rồi nàng xuống bếp trùng lên một chậu nước đầy nhìn Ngọc:

– Mời đồng chí rửa mặt.

Nàng quay lại phía Hãn:

– Bố thắp cho con thêm một cái đèn nữa. Hôm nay phải ăn mừng con mới và bố mới.

Hãn tủm tỉm cười, đẩy ra cây đèn lớn nhất.

Lúc tình vì thế đã thấy Thanh thân mật cười nói vui vẻ với Hãn như hai bố con thật, lâu ngày mới gặp nhau. Công tác làm mất hết cả vẻ lạnh lùng ảm u mọi ngày.

Khi Thanh đương ở dưới bếp làm cơm, Ngọc hỏi nhỏ Tỉnh và Hãn:

– Từ lúc tới, tôi thấy Hãn như mất vía mà vẫn không hiểu thêm tí gì.

Tỉnh kể cho Ngọc nghe việc thương đánh đuổi vì Vân Sơn, nói lo lắng của Nam, sự chờ đợi của chúng và Hãn, nhất là nỗi lo sợ của hai người khi đợi mãi không thấy ai tới, yên trí là Ngọc đã thủ tiêu Thanh hoặc chính Ngọc đã bị Thanh bỏ thuốc độc vì Nam có nói là Thanh đã học qua trường thuốc lại rất tinh khôn lợi hại.

Ngọc lúc đó mới vỡ lẽ. Chàng nói:

– Tôi có chứng cớ chắc chắn, mắt tôi đã thấy rõ ràng người mà Quân cấp giấy cho Thanh, lại có Tất cả. Từ kia chắc là cấp cho tôi. Quân muốn dùng Thanh đưa đường tôi về Hà Giang để đứng liên lạc với số cán bộ bí mật rồi Thanh sẽ báo cho Việt Minh biết tên người cùng đến chỗ. Nói Thanh phản thì tức là chính tôi, tôi sẽ vì thêm mấy chục cán bộ nữa bị giết. Thế tôi không cần nhưng mà tôi làm thì tội tôi còn nặng hơn Hoàng. Nhưng tôi đã biết Thanh từ hồi một năm nay; tôi thành không thể là cộng sản được, cũng như tôi không thể là cộng sản. Anh Thường vẫn sống sót hồi tôi nhiều vì anh ấy chỉ mới quen Thanh được vài tháng. Song bổn phận tôi cần phải báo cáo với anh Thường trước khi đi. Mới năm ngoái anh tập ưng đã xét đúng về Thanh và đã chịu chia sẻ trách nhiệm với tôi về việc Nghệ. Bây giờ tôi đã được anh Thường cho phép, việc sẽ phải làm đúng theo lệnh của Hội Ngoại Bộ. Tôi sống hay chết bây giờ không phải là việc cần để tâm. Việc chỉ có thể hỏng nếu Thanh không đã dùng đâu với Việt Minh nhưng Thanh vẫn nhìn thẳng Toàn và khiến khó gặp mấy tôi. Thanh có thể đối phó được....

Thanh bưng mâm lên và mọi người đều ngạc nhiên thấy rất có nhiều thức ăn. Hãn nheo mắt cười:

– Con gái giỏi hơn bố nhiều.

Sáng hôm sau, Ngọc ra đầu bộ Tùng Hoa tính giấy má. Hãn tiễn Thanh và Ngọc một đoạn đường, lúc đưa tay Hãn nói:

– Con gái tôi đi có thể không về nữa. Phải hết sức đề phòng. Tôi có một thức quà rất quý đợi cô ra sẽ trả. Lúc đó tha hồ làm nũng, thả bố với.

Hãn tủm tỉm cười tiếp theo:

– Lúc ra nhớ đưa cả chàng đó của bố ra. Về cùng về mà ra cùng ra cho đủ đôi.

Thanh nguýt Ngọc một cái:

– Chàng để gì cái anh chàng này. Ích kỷ số một. Thôi bố ở lại, vợ chồng chúng con đi. Hôm nào thì thả mời bố về Hà Giang...

Thanh kiễng chân hôn một cái thật kêu lên trán Hãn rồi vẫy tay nói tiếng Pháp:

– A bientôt, papa! (1)

Hãn quay về mà đi mà tắc đâu:

– Con gái tôi tây quá.

Khi Hãn đi đã xa Thanh cười bảo Ngọc:

– Ông "vía" của em đã bằng lòng rồi đấy. Chắc ông cụ chỉ thách một tấm vàng lá cắt đôi anh vẫn giữ kỹ lúc vì để làm kỷ niệm.

(58) 26-1-61 [illegible]

Ngọc cũng cười đáp lại: – Tôi đâu có phải thuộc hạng người chẳng dặt đâu con người đấy. Với lại tôi còn đợi gì khuôn có thương. Tôi rất mến Hãn nhưng không phải vì thế mà làm để bố lấy cô con gái nuôi của Hãn. Nào bây giờ chị quyết định hẫn đi, bằng theo lối qua lâu hay qua cầu sắt.

– Tôi đã nhất quyết từ lâu, đi qua cầu sắt. Lính Việt Minh gác cầu chắc cho tôi là một người đàn bà Tàu theo chồng sang Việt Nam, còn anh chắc họ cho là một tên lính đào ngũ chui sang Việt Nam. Đem theo một bà vợ Tàu xấu như ma nhưng tay người đẹp vàng

Ngọc nói:

– Nếu vậy đi độ mười lăm cây số nữa quá khỏi chỗ...

Thấy Ngọc ngập ngừng, Thanh tiếp theo:

– Qua chỗ hai bộ sướng khổ. Phải đấy rất mới anh đưa tôi về qua, không có súng cướp thì tôi sẽ lấy tay bới cát

(1) Sẽ gặp bố, một ngày gần đây.

để chôn tiền của tôi vậy.

Hai giờ sau sắp qua chỗ ấy, Ngọc đi chậm lại, trù trừ. Chàng không thể đảo mắt nhìn lại chỗ mà chàng đã phạm một tội ác nhất trong các tội. [illegible] Ngọc [illegible] vẻ mặt buồn tẻ lạ lùng, Thanh hiểu ngay. Thấy có một con đường nhỏ mới về về phía tay phải [illegible] đi qua một khu rừng [illegible] tuy nhỏ nhưng dày đặc, Thanh biết ngay là chỗ ấy. Nàng bảo Ngọc:

— Tôi mỏi chân quá rồi, vào đây nghỉ một lát đã may ra có suối tôi rửa mặt cho mát rồi lấy thêm nước vì cái bi đông của anh xem chừng muốn cạn.

Ngọc nói:

— Sao chị ác thế? cậu cũng nguyện giữ tấm lòng nhân của chị để đâu.

Thanh đoán là nơi Ngọc muốn thủ tiêu mình thì chỗ này là chỗ tiện nhất. Nàng lại có cái cảm giác giống như cảm giác bước vào một khi vô nhà Nam nàng nằm giả vờ ngủ nghe tiếng Ngọc gọi khẽ nàng rồi rủ nàng uống cà phê. Hôm ấy có lẽ Ngọc chưa tiện ra tay vì biết nàng đã học thuốc thuốc nhưng ở đây Ngọc muốn giết nàng dễ như không, có khi không cần tốn một viên đạn. Việc đoán tiếp vai vế của Hân [illegible] việc Ngọc trù trừ không rủ nàng vào con đường nhỏ này biết đâu không phải là những mưu mô đã sắp đặt trước. Thanh quả quyết bước vào con đường nhỏ đi vòng một quãng, tới chỗ bãi cỏ có bóng mát mà nàng đoán là chỗ Tư và Nghị đã ngồi nghỉ và uống cà phê. Thanh thở dài ở vai ra rồi ngồi tựa vào gốc cây nhìn Ngọc đi tới. Thì nàng nghĩ thật mau: cũng có thể chưa phải lúc; Ngọc muốn lợi dụng nàng để về Hà Giang, đi lại từ đó ở biên giới nhờ tấm giấy của đoàn cấp. Nàng vui vẻ nói với Ngọc:

— Chỗ này mát quá. Anh ngồi xuống đây nghỉ một lát nữa. Để tôi đi tìm xem có suối không.

Thanh nói rồi đi luôn; nàng đi vòng vào phía trong. Qua những cành cây, một giòng suối chảy ở tận dưới vực sâu [illegible] ánh mới lấp lánh như những ngôi sao trong như tơi mà vẫn đứng nguyên một chỗ. Bãi cỏ hẹp dần; Thanh để ý nhìn kỹ ở cách mươi thước có cái cây gẫy cành một số cành cây cụt nhưng vết xước đã đen lại. « Đích rồi » Thanh rẽ cành lá tiến về phía những cành cây cụt ngọn. Tới nơi Thanh cúi nhìn xuống; đá gồ ghề như một bức vách thẳng; ở tận dưới xa có mấy tảng đá lớn nằm ngổn ngang cạnh bờ suối. Thanh đỡ tay vào một gốc cây nhưng cây bị mối xông đã mọt, ngồi xuống rồi tháng hai tay thò đầu ra ngoài nhìn thấy chân vách núi cũng mấy cành cây khô vắt ngổn ngang giữa hai tảng đá lớn. Dưới một cành cây lớn có bộ xương trắng dài cành những màu xương vụn. Để học qua nơi Thanh biết ngay đây là ống chân và bàn chân người. Nhưng chân Tư hay chân Nghị? Tư cao hơn Nghị, hai ống xương dài kia chắc là xương ống chân Tư. Thanh ngồi yên lặng, hai tay chống đã mỏi nhưng nàng không để ý. Tự nàng nghĩ gì nàng cũng không biết; nàng chỉ thấy một cảm giác trống không và rộng bao la, trong đó hiện ra rõ hơn hết một câu hỏi:

— Vì cớ gì?

Tuy tự hỏi nhưng nàng cũng không nghĩ tìm câu trả lời. Cảm giác trống không và rộng bao la biến đi lúc nào nàng không hay và một nỗi buồn thương dần dần dâng lên trong tâm hồn nàng. Thanh không biết nước mắt ứa ra từ bao giờ; nàng khóc, mà nó khóc mà không rõ khóc vì thương ai, thương Tư, thương cho chính nàng hay thương chung cho số kiếp con người.

Đợi mãi không thấy Thanh trở lại, Ngọc biết là nàng đã tìm ra được mấy ống xương chân của Tư và Nghị. Đã hơn một năm lá cây chắc đã khô và rụng hết. Chàng đi gần như chạy ra chỗ vách đá: Thanh ngồi ôm mặt, lưng nàng rung rung, hai vai đưa lên đưa xuống. Biết là Thanh khóc chàng ngồi xuống bên cạnh, kéo tay nàng cầm trong tay mình:

— Chị cố tìm ra chỗ này làm gì. Những việc như thế chỉ có cách quên đi là hơn. Chị đã biết những nỗi đau khổ của tôi vì thế trong một năm nay rồi. Còn về Nghị tôi cũng đau khổ nhưng việc cần làm vẫn phải làm.

Thanh nhìn Ngọc qua làn nước mắt. Nàng thấy đã đến lúc nói cho Ngọc biết hết nhưng miệng nàng chỉ thốt ra được câu:

— Em là cán bộ Việt minh.

Thanh rút ở túi áo trong ra hai tờ giấy đưa Ngọc xem. Ngọc nói:

— Tôi đã biết rồi.

[illegible] (choáng váng)

Thanh nghĩ thêm không có dịp nào bằng cơ hội này để nàng biết rõ lòng Ngọc đối với nàng, biết một cách chắc chắn không mảy may nghi ngờ, không đưa ra những lời nói mơ hồ hay những cử chỉ cũng mơ hồ như vẻ mặt sợ hãi mà Ngọc ở lán chưa tẩy sớm, và việc chàng ôm ngang lưng trong khi bảy năm ở lãng Quang Tiến nghiêm, đối với đây, nàng đem cả sự sống [illegible] để đổi lấy một câu hỏi của Ngọc [illegible] cái lời tình Ngọc đối với nàng, một câu trả lời [illegible] nhưng chắc chắn hơn cả lời Ngọc nói ra thành tiếng: « Anh yêu em ».

như hồi ở chùa cá mà Ngọc đem mơ mà nàng [illegible], hôm nay hai người chuyện lần sang nhau,

3 giờ chiều
26-1-61

— Tôi đã tuyên thệ gia nhập Việt minh từ lâu. Tôi biết anh sẽ giết tôi ở đây nhưng trước khi chết tôi muốn tỏ cho anh biết là một cán bộ Việt minh can trường, không sợ chết. Trước khi anh ra tay tôi cần nói rõ ý định của tôi và nói thẳng với anh rằng anh đừng hy vọng gì lợi dụng được tôi. Anh đã biết thừa sự liên lạc của tôi với Quân, với quân ... cấp ... do tôi ... mà anh đã ... người hoa ... những bằng chứng đó sẵn, anh đã định trình báo cho trưởng ... với Nam ... anh sẽ thủ tiêu tôi. Việc ... mà ... đánh thuốc mê tôi ở Vân Đồn ... Nhưng anh không biết khi ở nhà trưởng, bao nhiêu ... các cuộc hội họp sau khi Trần Đại biểu ở Trung khánh về tôi đã cóp được hết. Anh có ... để ý khi ... từ lâu đã ... khiến một người ... người ấy đã chạy theo Pháp. Cái anh đang mất đầu, tay lúc nào cũng cầm cái Va-Toang ... những nói thì anh ... rồi ... tàn dạo ... Bây giờ đây là truyện cũ. Bây giờ ...

Thanh ngừng lại.

— Bây giờ tôi có nhiệm vụ ... nhiệm vụ. Nghỉ ngơi dưới kia — đưa anh về Hà-giang để ... phá tan ... thống tư ... bí mật mà lại. Bây giờ ... anh và anh Trường đã khám phá ra được. Kể cả anh cũng giỏi. Anh và Nam định mưu sát tôi nhưng anh Trường đã hỏi ... anh cho là anh ... và anh đã ... tiếp cảm tình của tôi. Hôm nay chắc chắn anh giết tôi vì ở liền anh Trường ... bao không. Dừng tới đây anh đi ... được những người ... bí mật ... có đúng thế không?

Ngọc nhìn Thanh kinh ngạc không hiểu sao Thanh lại biết đúng như vậy. Thanh không đợi Ngọc trả lời, tiếp tục nói:

— Tôi sẽ đưa anh về Hà giang. ... có nhiều cách làm anh phải chết ... cái đống chết của anh. Nếu anh gan dạ, mà tôi biết anh gan dạ lắm, thì anh sẽ bị giết. Bây giờ chỉ có hai đường thôi, một là tôi giết anh hai là anh giết tôi.

Thấy Ngọc cho tay vào chỗ đút bao súng, Thanh nói tiếp luôn:

— Anh không còn tí đạn, ... chỉ đây tôi ... cái xương dưới chân vách đá này ...

Thanh ngồi thẳng lên, ... người về phía vực thẳm, mắt nhìn Ngọc như chờ đợi ... Ngọc rút khẩu súng ra rồi đặt vào lòng Thanh. Yên lặng một lúc, thấy Thanh không cầm lấy súng, chàng thản nhiên nói:

— Tôi đợi chị.

Thanh cầm lấy khẩu súng mân mê trong tay một lúc rồi đưa trả lại Ngọc:

— Bây giờ tôi với anh cùng về Hà Giang nếu có chết thì cùng chết.

Nàng cúi xuống vuốt đá ..., nhìn hai ông xuống dưới ... và đứng lên nói:

— Chúng tôi sẽ gặp anh.

Hai người ra chỗ gốc cây quàng tử bỏ vai rồi ... ra đường cái lớn, yên lặng rảo bước đi, không ai nói với ai một tiếng nào. ... đến chỗ ... xuống bãi đá trước lạch, Ngọc ... lấy tay chỉ ... một con đường ... mòn:

— Đây là đường xuống bãi đá trước lạch.

Rồi hai người ... cứ đi thẳng theo con đường lớn về cầu sắt sang thành thuỷ. Ngọc ... đó bộ ... số nhà tới một ... xóm ... nhỏ, ... Ngọc đưa Thanh vào một nhà quen ; chàng định nghỉ lại đây một đêm, một đêm cuối cùng ở đất Tuy hoa trước khi ... Thanh đi vào chỗ chết.

CHƯƠNG IX

Ngọc Thanh tới trước ... người không gọi một ... bé ở ... nhà bên cạnh ... đi mua ít ... trứng gà ... và sang làm cơm giúp.

Thanh ngồi yên ở bờ giếng ... nhìn ra khu vườn ... không nghĩ gì đến việc phụ giúp ... làm các thức ăn. ... cô bé thổi cơm, làm các thức ăn. Vẻ mặt nàng nghiêm trang, ... Thì là đêm nay ... nhất trong đời nàng đã biết rõ. Ngọc ... yêu nàng, chắc chắn yêu nàng ... với ... rồi ... ... cùng nhau. Nàng yêu Ngọc. ... cùng với ... nỗi ... tràn ngập cả tâm hồn nàng thấy dần dần sinh ra một sự chán nản lạ lùng ; nàng không thiết gì ..., không muốn cả sống nữa ; ... , sự tìm kiếm điều mà nàng tìm kiếm nay đã tìm thấy, ... , đời nàng ... không còn mục đích gì, như đến đây là hết, chỉ còn một sự trống rỗng mênh mông. Thanh nhìn Ngọc đứng dựa ở cột nhà bếp ; thản nhiên như nhìn một người xa lạ, không có liên quan gì đến mình. Tình yêu Ngọc đến đây đã chết hẳn trong lòng nàng — nàng ... thấy sợ —. Nàng bảo Ngọc:

— Ăn xong ta cần phải sang thành thuỷ ngay.

Ngọc ... bàn: ... từ thác thả ...

— Để sáng mai tiện hơn vì ... phải đi bộ mười hai cây số nữa mới tới Hà Giang. Mà từ đây về ... cần sức cũng phải đi ... mấy ... tiếng đồng hồ nữa.

Như cái máy, Thanh nói:

— Tôi có lệnh tối đa cần phải sang ngay.

Nàng đứng dậy cho tay vào túi áo ... gọi Ngọc lại gần:

— Đây giấy má anh đây. Cần phải giữ riêng như hai người lạ nhau. Còn thì vali thì anh gửi lại nhà này. Đem sang không tiện.

[Left margin notes, upper part:] thủ ... qua khỏi ... Trường ra

[Left margin, red-ink box:] (59) 27-1-61 ½ tg

[Left margin notes, lower part:] rồi ... cùng nhau

[Left margin, red-ink box:] (60) 28-1-61 11 g 30 ... 4 tg

128

Ăn uống xong Thanh và Ngọc đi ngay.

Bây giờ chiều hai người xuống một cái dốc cao đi một quãng thời đứng nhà thấy hiện ra cái [illegible] bờ sông bên kia giòng nước thanh chảy, nước chảy xiết [illegible] chiều cái sắt.

Thanh tiến lên trước và khi đi ngay qua chỗ lính gác Việt minh gác, ngẩng cổ đi thẳng, thản nhiên như một người vẫn thường qua lại cầu đã nhiều lần. Ngọc cũng đi sau Thanh mấy bước - vẻ bộ đội rầu rầu thường qua lại nên lính gác để hai người đi qua tưởng như một người lính Tàu cùng đi với vợ. Họ chỉ hơi lấy làm lạ là người lính Tàu thế nào lại có cô vợ nhan sắc như vậy.

Thanh quay lại nói với Ngọc bằng tiếng Quan Nam:

- Đi mau một chút kẻo tối mới tới nơi thì khổ tôi.

Ngọc cũng đáp lại bằng tiếng Quan Nam:

- Ngày kia tôi phải về. Đợi từng [illegible] có thế thôi.

- Cũng kịp chán. Lo gì.

Hai người nói chuyện đi xa khỏi lính gác biết tiếng Tàu chăng.

Đi tới nửa đường thì Thanh thấy Hà Giang [illegible] lướt về một cái làng nhỏ xa, chung quanh có những thửa ruộng khô [illegible]. Đến thị trấn Đường đẹp lắm ở giữa những cái cột mốc [illegible]. Vậy mà ít bóng người hết. Tôi đã về chiều, một trời gần lặn chiếu vàng cảnh tiêu [illegible]. Ở một [illegible] người ta mấy cô gái Thổ đứng nhìn chân tay, cười đùa nói chuyện bằng tiếng Việt quốc ngữ, điệu mình lại những [illegible] người ta vẫn sống như thường. Vài lá cờ hoa bình xa hai [illegible] bên cạnh xa màu vàng [illegible] cái tay không [illegible] ở Hà Giang. Trên một [illegible] cây có một tờ truyền đơn giấy gạo dán đã bị xé rách gần hết những Ngọc vẫn đọc được mấy chữ viết tay đề nhỏ dưới truyền đơn của Việt Nam quốc ...

Bỗng Thanh đứng dừng lại hỏi Ngọc:

- Từ đây về nhà người đồng chí thổ của anh, đường đi ra sao. Có phải qua chỗ lính gác nữa không.

Ngọc đáp:

- Không phải qua. Nhưng còn đi đường núi tối không sợ.

- Nếu thế hơi đường mấy ở núi đâu kia, nếu họ biết tìm ta về đây ngủ. Nhưng thế tiện nhất, tôi đi ngủ ở đây. Còn như hỏi họ cũng thấy Việt hay tiếng thổ [illegible] cũng được tôi ở [illegible] người thổ, chiều gì người biết nói tiếng Việt.

Ngọc rẽ xuống bờ ruộng, đi về phía mấy cô thổ đứng. Lúc ấy Ngọc bảo Thanh đi được những phải quay lui lại một quãng khá xa, tới cách [illegible] một cây số thì có đường tắt.

- Thế thì ta quay trở lại.

Gần tám giờ tối mới tới. Nhờ có ánh trăng sáng nên đi cũng không khó khăn gì. Ngọc gọi cổng rồi hai người leo cầu thang. Long có nhà, đứng ngồi với bà mẹ gần bếp lửa. Sau khi hỏi hết tình hình, Ngọc cho Thanh biết là Việt minh chưa biết tới [illegible] làng này và chính Long là người đứng lên tổ chức Đoàn thanh niên cứu quốc để ủng hộ Việt minh, để làm bức bình phong che đậy tổ chức bí mật. Đã liên lạc được với [illegible] và [illegible] của Thanh ở [illegible] Pakha và Bảo Hà với ở [illegible] Việt quốc. Ngọc giới thiệu Thanh với Long rồi đi giảng mọi [illegible] cho Long rõ.

Vì tìm tới lạnh, Thanh ngồi gần bếp, chơi nhưng không tiện nói với bà mẹ Long ở đây vẫn [illegible] tiếng Tàu và tính không như Ngọc. Ngọc tuy chẳng thấy thái độ Thanh khác hẳn nhưng chẳng cho là vì tinh thần cảnh giác độ của Thanh không vui cười linh hoạt như mọi khi [illegible] đâu những sự gì trước.

Thấy làm việc trong một hoàn cảnh nguy hiểm đặc biệt

Ngọc dặn Long [illegible] cho ngay một ít anh em qua đồi bộ lạc lương [illegible] Malipô với sáng sớm hôm sau, cùng Thanh và Ngọc đi Hà Giang vào ra một [illegible] Tỉnh đảng bộ trưởng và [illegible] giảng quan chuẩn. Thanh biết chắc là Quân chủ lạc [illegible] với Hà Nội [illegible] liên lạc được [illegible] lâu mới có chỉ thị của Tổng bộ Việt minh về việc Thanh, Ngọc đến tới Hà Giang. Hai người yêu cầu cấp giấy để đi lại tự do từ Đồng Văn về Hoàng Su Phì. Sau khi đã [illegible] cho một số cán bộ bộ liên và đặt cách thức sang đất Tàu liên lạc với ai, Thanh và Ngọc lại trở về Hà Giang.

Giao đến tỉnh Thanh dặn Ngọc:

- Anh cứ nhắn về nhà, rồi đi ngay đến nhà đồng chí Long đợi tôi ở đây. Tình hình ra sao tôi sẽ báo anh ngay.

Thanh lại nhà riêng vẫn nhận viên phân tích một cán bộ Việt minh. Ngày đã muộn được [illegible] bộ [illegible] quốc một bộ quần áo ta. Tuy ở Hà Giang mới [illegible] nhưng [illegible] đi [illegible] khóc, tôi mà không [illegible] nhưng vẫn ở hàng như [illegible] ở [illegible]. Thời bây giờ lại là ngày đã hết [illegible] ngày [illegible] liên lạc được với Quân [illegible] Hà Nội và biết rõ những

vì nàng cứ để Ngọc và Kim đi sau vào tổ chức [illegible] ở ngoài giới. Nàng nói:

– Công việc đã tiến hành khả quan. Tôi đã biết gần hết chỗ ở của những người hoạt động [illegible]...

Vân ngắt lời:

– Tôi vừa được cho đi xét về sao nhiều cán bộ Việt quốc đã bị đánh tháo ra [illegible] Kim về đây. Tôi c[illegible] đồng chí bị Kim đánh lừa.

Thanh nói:

– Họ sợ thì họ chuồn. Có một số đã sang Ma-li-pô vì lúc tôi đi rồi Kim [illegible] thì họ đã chuồn mấy hôm trước rồi.

Ngẫm nghĩ một lúc rồi Vân nói:

– Còn tôi [illegible] ở gần Thanh Thủy [illegible]. Hai đứa là các thanh niên mà quốc [illegible] thực thứ. Tôi [illegible] đi biết anh là tình này –

Thanh ngắt lời:

– Lòng ấy tôi biết rõ hơn đồng chí nữa. Đây là lần mới [illegible] ra [illegible] thế nó [illegible] Thanh Thủy [illegible] phải. Tôi [illegible] Kim [illegible] tôi sẽ đi ngay [illegible] báo cho đồng chí [illegible] một [illegible]... vì sẽ ngủ ở với Long. Bởi Long đã biết được một người. Mai Kim [illegible]

Nàng lại cất tiếng nói:

– Nhưng mai Kim không về [illegible] đồng chí sẽ cho đi với tôi một cái bộ mới ở [illegible] như vậy họ không biết mặt, tôi sẽ giới thiệu là người anh Kim. Khách [illegible] mà họ, Kim sẽ nói hết cho tôi hay. Thôi bây giờ tôi về nhà bà chủ giấy thuộc nghỉ. Hôm nay tôi ấy [illegible] mừng [illegible] mới về.

Thanh đứng lên mỉm cười, hai mắt sáng long lanh nhìn Vân. Nàng về nhà bà chủ giấy thuộc nói là vì bận công tác gấp nên không để [illegible] được. Nàng đổi ra mặc bộ áo [illegible] rồi, đi thẳng về phía Thanh Thủy. Lính gác [illegible] nàng nên không ai hỏi giấy má. [illegible] đi [illegible] như [illegible] thấy là [illegible] có mấy [illegible], anh sáng [illegible] mới [illegible] ra được [illegible]. Lúc tới nhà Long thì quá mười một giờ đêm.

Thanh gõ cửa theo hiệu đã định sẵn. Bà mẹ Long ra mở nói là Long với [illegible] vừa ... mới về. Thanh [illegible] thức Ngọc dậy:

– Có [illegible] biến rồi. Cần phải đi ngay [illegible].

Ngọc hỏi qua tình hình rồi nói:

– Nhưng bây giờ mà đêm [illegible] có gì mà qua cầu.

Thanh [illegible] khi Ngọc mặc vội quần áo [illegible].

– Được rồi anh cứ đi với em. [illegible] nói là đang gặp [illegible] huyện Khai Hóa để [illegible] việc họ đào mới [illegible] đất mình. Anh [illegible] có thể bình tĩnh ra chỗ mọc [illegible] thôi.

Trong khi đó thì Vân cảm và sắc đẹp của Thanh [illegible] khi nhà bà chủ giấy thuộc ăn tiệc mừng xong sẽ [illegible] ghé qua đây [illegible] và gặp mặt Thanh nói chuyện. Lúc tới nơi, Vân [illegible] nói chuyện với [illegible] bà chủ giấy thuộc [illegible] hết [illegible] những [illegible] không thấy Thanh xuống ở trên gác xuống. Chàng hỏi:

– Đồng chí Thanh hôm nay mới về chắc mệt, ăn tiệc xong đã đi ngủ rồi.

Bà chủ giấy thuộc mới nói:

– Các anh chị khá [illegible]. Chị Thanh [illegible] đi [illegible] gặp Thanh Thủy [illegible] tôi [illegible].

– Thế à?

Vân đứng [illegible] ngay. Chàng [illegible] ra [illegible] gác [illegible] Thanh thấy [illegible] người lính gác:

– Có ai qua đây không? Có như đồng chí Thanh [illegible] đi qua [illegible] đây không?

[illegible] lính gác [illegible] ở bốt gác nói:

– Tôi không biết tên nhưng có [illegible] Đoàn Phụ nữ, [illegible] diễn kịch ở [illegible] .. [illegible] đi qua đây đã gần một giờ đồng hồ.

Vân gọi hai người lính ở trong bốt ra:

– Hai đồng chí theo tôi đi ngay với tôi. Đi ngay [illegible] khẩn cấp.

Thanh và Ngọc đi [illegible], lính gác [illegible] hỏi. Ngọc [illegible] đưa giấy ra nói:

– Chúng tôi phải sang ngay [illegible] huyện Khai Hóa để đánh [illegible] về việc họ [illegible] mới trên giới. Cần phải đi suốt đêm sáng mai [illegible] huyện, [illegible] về ngay [illegible] đồng chí [illegible]. [illegible] đồng chí Thanh, [illegible] Tân [illegible].

[illegible] lính đổi xem giấy của Thanh. Cả hai người không [illegible] có giấy [illegible] Hà Giang lại có [illegible] giấy ở Côn Minh cấp nên lính cho đi [illegible] để hai người đi.

Vừa qua khỏi cầu được một quãng xa, ngay lúc thì có ánh đèn pin ở [illegible] giống [illegible] Thanh Thủy rọi sang. Một tiếng [illegible] vang trong đêm thanh vắng. [illegible] anh [illegible] về mau [illegible] Ngọc [illegible] Cửu Thu [illegible] hai phát nữa.

8 + 3 + 5 = 14 [illegible] 1 giờ rưỡi.

130

Thanh mặc áo lam sẫm nên vẫn không trông thấy.

Đến phát súng thứ ba thì Ngọc ngã khuỵu chân xuống. [illegible] Chàng cố bò đến chỗ có một mô đất dài chạy theo dọc đường; lòng chàng thấy Thanh từ ở mô đất chạy [illegible] về phía chàng; Ngọc nói:

— Chị đứng im, tôi không sao đâu.

Nhưng Thanh đã chạy đến rất nhanh, tay ôm ngang lưng rồi dìu chàng [illegible] về phía mô đất. Vừa đã trông thấy một vòng sáng đèn lạnh bóng trăng trên cái mào kim. Chàng đoán ngay đó là Thanh, muốn làm [illegible] « quân phản bội » rồi ra lệnh cho [illegible]:

— Khám thật kỹ.

Một phát súng nổ. Thanh nói:

— Em cũng bị rồi.

Nàng giơ tay phải ôm lấy ngực nhưng tay phải vẫn [đỡ người] Ngọc; cả chân nàng [cũng] chắc không việc gì nên nàng vẫn dìu nhanh Ngọc [rất nhanh] về phía mô đất, lấy thân mình che cho Ngọc. Hai người vừa đi khuất sau mô đất thì tiếng súng ở bên kia sông bắt đầu im.

Thanh đặt Ngọc ngồi tựa vào thành đất, hai chân duỗi thẳng; nàng xé [illegible] ống quần bên [illegible] nàng vén đùi ống quần lên nhưng vì chỗ bị thương ở trên cao nàng không biết là ở [illegible], ở lưng hay ở bụng. Đoạn nàng nằm vào lòng và hỏi khẽ Ngọc:

— Anh có thấy đau không?

Ngọc lắc đầu rồi hỏi:

— Chị [illegible] bị thương ở đâu?

— Chắc tôi bị ở cạnh sườn.

Thanh cởi áo ngoài ra và giơ tay phải lên cao rồi cứ để [bắt đầu xuống] xuống. Mãi đến lúc cả một bên áo cánh. Không may, cuộc đi [illegible] ở đâu khó đến nghỉ tối, anh [illegible] như không có [illegible] trông ra chỉ một màu [illegible] sắc như sương mù. Thanh nhìn kỹ thì quả là có sương đêm bao phủ quanh hai người. Thanh nói: — Anh đợi đây rồi đứng nói thì gặp [illegible]. Nàng giơ tay [phải] để Ngọc tựa làm gối rồi cả hai đều yên lặng. Một lúc sau Ngọc nói:

— Nhưng bị thương ở đâu cũng chẳng quan hệ. Bây giờ không có xuồng [illegible] nhưng biết đâu [illegible] cứu [illegible] cho nhanh vài tiếng súng. Nhưng rồi có thể [illegible] họ tưởng chỉ không [illegible] gì mà hai người đã có thể đi đến đây chắc có thể để chạy xa, vì khi họ tưởng chị chạy tới bờ bị đội tuần đứng ở gần đây.

Ngọc rút súng lục ra cầm sẵn ở tay:

— Họ bắt được vợ ba tên lính nói họ sang Tây, [illegible] chưa chắc để một tên lính nào về được. Mấy tên [illegible] mặt trắng và [illegible] là một lợi thế cho mình. Chúng ta sẽ chống cự đến viên đạn cuối cùng; nhưng có lẽ chắc họ sẽ [illegible] không thể nào qua đâu và [illegible] chỗ ở bờ ấy. Việt Minh có bao giờ chịu [illegible] người. Sau những cái hố của trại Nhật họ chỉ ấy muốn xuống rồi lại qua loa. Tôi với chị thế là [illegible] về binh trung được chôn cùng một huyệt.

Thanh nói:

— Mà [illegible] thì tôi [mà] cũng vậy, nếu họ không tha tôi sống thì họ cũng chỉ chôn anh với tôi vào một huyệt.

Thanh cởi hẳn áo dài mở ngay ra, [của Ngọc] xé thành từng [tấm dài] rồi [nàng] quấn chặt lấy chân Ngọc từ háng xuống tận đầu gối. Còn một mảnh [illegible] bằng này bảo Ngọc quấn chặt quanh ngực mình. Hai người mệt lả cùng tựa vào thành mô đất, đầu Ngọc vẫn gối lên cánh tay Thanh. Ngọc ngả dần dần về phía má Thanh như nói:

— Tôi thấy mệt lắm,

— Tại anh mất nhiều máu quá.

— Yên lặng một lúc rồi Ngọc nói giọng như đùa:

— Tôi [illegible] không ngờ được những [illegible] lúc khi chết tôi định nói một câu với chị mà đã bao lần tôi định nói nhưng lại thôi..

Thanh [illegible] nghĩ đến cái [chết] mà mình [illegible], nói [Ngọc]: [illegible]

— Thì đã biết, nhưng câu ấy [illegible] bao giờ anh nói ra;

— [illegible], [illegible] đã viết nhiều lần [muốn] nói với anh [illegible] có một điều lạ, tôi không hiểu tại sao; anh còn nhớ hôm tôi [illegible] ở chỗ [illegible] bị giết [illegible] ở nhà [illegible] không! Hôm ấy chắc anh cũng không thấy tôi như người mất hồn; xin thú thực với anh là [illegible] tôi thấy [illegible] anh đã chết hẳn rồi. Bây giờ tôi mới biết tôi đã cảm, [illegible] khi tôi [illegible] đi nhanh như chạy, chân vấp vào đá mà [illegible] đau [illegible] tôi [illegible] giống [illegible] thanh thang,

6 giờ chiều 27-01-60 [illegible] trông thấy gì Ngọc đã chết, lại sống lại

mãi mà không hay để bảo thì anh biết là có hiểu..

Sương mù xuống một lúc một dầy, hai người nhìn xa hơn, thoát hẳn mọi thứ, ngồi yên cái chỗ đón. Ngọc nói [illegible]:

– Này chị, tôi vừa nhớ hơi ngộ. Tôi thích đấu bao giờ cái lúc phong cảnh sập lên [illegible] nhìn một thứ gì đẹp, hay nghe một điệu nhạc hay, những tiếng ngâm thơ.

– Để em sẽ ngâm anh nghe bài thơ anh làm khi bắt đầu biết yêu.. mà có lẽ anh [illegible] và cả em nữa đều nghe lại lần cuối cùng trong đời.

Thanh để hết cả tâm hồn như khóc ướt tiếng ngâm, tiếng nhẹ nhàng như hơi gió thoảng trong đêm trong sương mù:

Đêm sương thoảng tiếng ai trong gió,
Lòng hỏi lòng biết có hay không?

Hay chăng tiếng vọng mơ mộng
Của lòng mình nói cho lòng mình nghe....

Ngâm tiếng hát vút để thì lâu những dư âm vẫn vang mãi trong hồn Ngọc. [illegible], Thanh ngâm [illegible] và nói [illegible] Tô-Đông-Pha và ánh trăng trong [illegible] mãi mãi. [illegible] sương lạnh:

– Em có thấy lạnh không? [illegible] Ngọc;

[illegible] lại là chuyện [illegible] lạnh [illegible] hai linh hồn [illegible] hoà làm một để [illegible] tan đi trong cái mênh mông [illegible].

Trời sáng dần, màn sương trở thành trắng đục – trên một vài cái [illegible] đã bắt đầu lóe sao ở những đầu lá đọng sương.

Thanh [illegible] Ngọc rồi nói:

– Anh [illegible] thì không đi [illegible]. Em [illegible] qua [illegible], không sao.

Ngọc hỏi:

– Thế bị ở đâu mới [illegible]?

Thanh mỉm cười [illegible]:

– Bị ở tim.

Sương đã tan hết, trời cao và [illegible] (x) [illegible]:

– Nếu chúng mình [illegible] thì chúng mình sẽ làm gì?

Ngọc đáp: Thì lại

[illegible] đầu vào cái [illegible] của chị.

Thanh ngẫm nghĩ rồi gật đầu, mắt thoáng một [illegible]:

– Nói không có [illegible] em cũng phải [illegible] một cái đi anh rồi em [illegible] có thể chơi [illegible] mà.

HẾT

Đúng 11 giờ tối ngày 28 tháng 1 năm 1961

[signature]

(x) Hai người cùng yên lặng ngắm nhìn mái xanh của núi đồi không vết một đám mây, ngơ ngác [illegible] làm lạ [illegible] ánh sáng và thế gian. Ngọc nhắc đầu khỏi cánh tay Thanh, xoay mặt về phía [illegible] người [illegible] trong tay mình, nói:

– Không có chị thì tôi đã chết rồi –

Thanh mỉm cười [illegible]:

– Không có anh thì tôi cũng không sống được.

Lúc nào mà nàng vẫn không biết.

[illegible] một [illegible] Ngọc [illegible] Thanh không [illegible] Ngọc; [illegible] Hằng [illegible] thong thả hạ [illegible], nàng [illegible] rồi lại vòng [illegible] như cười và [illegible] người nàng [illegible]. Ngọc cảm thấy [illegible] một thứ gì đẹp lắm, [illegible] hạnh phúc của đời nàng [illegible]. Ngọc đinh ninh [illegible] hai con mắt Thanh [illegible] hai con mắt mà chàng [illegible] thấy như là [illegible] cho sự sung sướng của cả một đời chàng.

Một lúc sau, Thanh ngước mắt, hỏi:

Sửa thêm ngày 12-2-61 (27 Tết) 4 giờ chiều.

GIÒNG SÔNG THANH-THỦY

Năm nay Thanh Ngọc ... đông

Đến ... Mặt ngọc hoa đào ... sức hồng

... mặt ngọc ... đi ... tái

... đón gió đông

Để lại ...

Bên tay dây mai ...

Ngậm cười ... Nghe ... người cho đời

Nước trong ... vàng gạo

... phất chơi.

Mai đó tay chày mà ... phao.